АНАРХИЗМЪТ

В 21 ВЕК

“ЕДНА ЦИВИЛИЗАЦИЯ Е УЗРЯЛА ЗА СМЪРТТА, КОГАТО Е СЪЗДАЛА И РАЗВИЛА В СЕБЕ СИ ВСИЧКИ ТЕОРЕТИЧНИ И ПРАКТИЧЕСКИ ЕЛЕМЕНТИ, КОИТО ТРЯБВА ДА Я УНИЩОЖАТ.”

М. БАКУНИН

“Анархизмът не може да бъде разбран от хора без мозък”
субкоманданте Маркос

Корицата е изработена от Николай Телалов (Шаркан),
а картината е «Потоп» от Давид Чичкан, 2005
украински художник анархокомунист.
На гърба са организационни схеми

СЪДЪРЖАНИЕ:

ПЪРВА ЧАСТ

ВМЕСТО ПРОЛОГ PRESTO II 10
Вместо увод.....12
1. Що е анархизъм?.....14
2. Ще ни запитат възможно ли е да съществува общество без държава.....18
3. Основните идеи, структури, икономика, функциониране, социални и международни отношения в анархистическото общество.....20
4. Революционни опити за изграждане на анархистическо общество 21
5. Актуализиране на анархистическите принципи и програма.....21
6. Роботронната революция и Глобализацията.....22
7. РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ (Р.Р.) И СОЦИАЛНАТА Р.Р. като материална основа на анархо-комунистическото общество.....23
8. Р.Р. поставя в дневния ред на човечеството Социалната революция.....30
9. Социалната смърт на класите в индустриалното общество.....32
10. Краят на държавния капитализъм.....33
11. На кръстопът.....35
12. Социална революция или ново Средновековие.....36
13. Структури и функциониране на анархистическото общество.....37
14. Структура и функциониране на комуната и федерацията. Комуната.....37
15.Функциониране на системата 40
16. Охрана на вътрешния ред, революционно право

и трибунали.....42
17. Защита на революцията.....44
18. Два исторически примера.....46
19. Военната организация на анархистите
в периода на гражданската война в Испания.....49
20. Комунистическата икономика (КИ).....51
(цел, планиране, производство, разпределение и снабдяване)
21. По-подробно описание с оглед
последователните фази на развитие.....52
22. Функциониране на предприятията.....53
23. Асоциации на производителите и потребителите.....53
24. Четиричасов работен ден.....56
25. По-подробна мотивировка на четиричасовия
работен ден.....57
26. Проблема за възмездяване на тружениците
/на възнагражденията/ за положения от тях труд.....60
27. Създаване и обслужване на инфраструктурата.....62
28. Към планирането.....62
29. Към разпределението на трудовите задачи в общност,
в която трудът все още е задължителен.....63
30. Науката като методология за намиране на всички
и всякакви социални решения.....64
31. Екология.....65
32. Ход на научно-техническия прогрес.....65
33. Реализация на анархокомунитическото общество..... 66
34. Анархокомунистическото общество в условия на
Роботронната революция.....69
35. Свободно разпространение на информацията.....72
36. Технологическия прогрес.....72
37. 3D-принтери във всеки дом.....73
38. Бъдещето се приближава с мълниеносна скорост.....74
39. Роботизация на производството и сферата на
услугите.....76
40. Планиране на икономиката и разпределение
на обществените блага.....78

41. Едно просветено общество.....79
42. Възможните възражения.....80
АНЕКС № 1: МРЕЖОВО САМОУПРАВЛЕНИЕ.....82

ВТОРА ЧАСТ

В галоп през Революциите
от Зората на политическата история до наши дни.....87
1. Революциите от Египет на фараоните
до древна Гърция и Рим.....88
2. Археолозите са открили следи от нападения
върху дворците.....89
3. В края на VI век преди н. ера римляните.....91
4. Селските и религиозни войни и революциите през епохите
на Ренесанса и Реформацията.....93
5. На 13 юни 1381 г. в Англия избухва друго селско въстание,
известно като въстанието на Уот Тайлър.....95
6. Ян Хус и таборитите.....96
7. Революциите от епохата на Реформацията.....98
8. През 1670 г. казашкият атаман Степан или
Стенка Разин..... 101
9. Пугачовщината.....102
БУРЖОАЗНИ ИЛИ ПО-ТОЧНО
КАПИТАЛИСТИЧЕСКИ РЕВОЛЮЦИИ
10. Английската революция.....103
11. Революциите през XVIII век.....106
12. Американската революция.....107
13. Френската революция.....109
14. Европейските революции в 1830 и 1848 гг.....121
15. ВОЙНАТА И РЕВОЛЮЦИЯТА.....123
16. ФРЕНСКОПРУСКАТА ВОЙНА
И ПАРИЖКАТА КОМУНА-1870 /71 г.....123
17. Лионската Комуна.....127
18. Бакунин и Парижката Комуна.....136
19. Маркс и Парижката Комуна.....138

20. Идейното наследство на Михаил Александрович Бакунин.....147
21. ДВУБОЯТ БАКУНИН – МАРКС И КРАЯТ НА ИНТЕРНАЦИОНАЛА.....155
22. ОТ 1870 ДО "КЪРВАВАТА НЕДЕЛЯ" НА 21 - 28 МАЙ 1871 г. И КРАЯ НА КОМУНАТА.....161
23. ОТ КОМУНАТА ПРЕЗ ЛОНДОНСКАТА КОНФЕРЕНЦИЯ ДО ХАГСКИЯ КОНГРЕС.....166
24. Лондонската конференция на "Интернационала".....170
25. ХАГСКИЯТ КОНГРЕС И ДВАТА ИСТИНСКИ ВАЖНИ ВЪПРОСА В НЕГОВИЯ ДНЕВЕН РЕД.....173
26. СЛЕД ХАГСКИЯ КОНГРЕС – КРАЯТ НА ИНТЕРНАЦИОНАЛА.....180
27. Япония от епохата Мэйджи.....184
28. Държавнокапиталистическата Революции в Русия.....185
29. ХАРАКТЕРИСТИКИ НА "НОВОТО ОБЩЕСТВО".....192
30. ГЕНЕЗИСА НА "НОВАТА КЛАСА".....194
31. РОЛЯТА НА МАРКСИЗМА В РЕВОЛЮЦИЯТА.....195
32. МАРКС-ЛЕНИНСКАТА МОДИФИКАЦИЯ НА БУРЖОАЗНАТА И ПОРАЖЕНИЕТО НА СОЦИАЛНАТА (ТРЕТАТА) РЕВОЛЮЦИЯ.....198
33. УДАВЕНИЯТ В КРЪВ КРОНЩАД И НЭП-ът СА БОЛШЕВИШКИЯ ТЕРМИДОР.....202
34. СТАЛИНСКАТА "КОЛЕКТИВИЗАЦИЯ" Е КОЛОНИЗАЦИЯ НА СОБСТВЕНОТО ТУЗЕМНО НАСЕЛЕНИЕ.....203
35. РАСТЯЩАТА ПРОПАСТ МЕЖДУ "ДРУЖЕСКИТЕ" КЛАСИ СЕ ЗАПЪЛВА С... ТРУПОВЕ.....206
36. КРИВАТА НА КЛАСОВАТА СТРУКТУРА В "СОЦИАЛИСТИЧЕСКОТО" ОБЩЕСТВО.....209
37. "СЪВЕТСКИЯТ" ИМПЕРИАЛИЗЪМ – ИЗНОСИТЕЛ НА "РЕВОЛЮЦИИ".....210
38. КРИЗА И КАТАСТРОЙКА.....212
39. ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ от 1936 г.....216
40. Социалната революция.....222

41. Въстанието на тайпините в Китай в XIX век.....225
42. От буржоазна към държавнокапиталистическата революция в Китай през първата половина на XX век...226
43. УНГАРСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ В 1956.....233
44. «Червеният МАЙ» 1968.....237
45. ПОЛША 1968 - 1970 – 1976 – СОЛИДАРНОСТ 1980 – 1981 – 1989.....241
46. ПРЕОДОЛЯВАНЕТО НА РЕВОЛЮЦИОННАТА СИТУАЦИЯ ПРЕЗ 1989.....245
47. ЗАЩО ТЕЗИ ПОЛИТИЧЕСКИ И ИКОНОМИЧЕСКИ СЪТРЕСЕНИЯ НЕ СА И НЕ СТАНАХА СОЦИАЛНИ, НИТО ПОЛИТИЧЕСКИ РЕВОЛЮЦИИ, МАКАР В ТЯХ ДА УЧАСТВАХА МИЛИОННИ МАСИ, НАЙ-ВЕЧЕ ОТ "НИСШИТЕ КЛАСИ"?.....255
48. МАРТИРОЛОГЪТ НА БЖЕЖИНСКИ КАТО ВЪВЕДЕНИЕ В ПРИЧИНИТЕ ЗА МИНАЛИТЕ И БЪДЕЩИТЕ РЕВОЛЮЦИИ В "ТРЕТИЯ СВЯТ".....258
49. Спрените на полупът Арабски революции.....261
50. Тунис: от самозапалването до революцията.....262
51. Египет: падането на фараона.....264
52. Либия: убийството на полковника.....267
53. Сирия: от гражданската война към международна.....269
54. Баланса на "Арабската пролет".....271
ЧИАПАС И РОЖАВА
55. Две искрици на еманципация в един жесток, брутален и циничен свят.....277
56. Геополитически обзор.....277
57. Институции на автономията.....278
58. Политико-военното вмешателство.....284
59. Справянето с държавните граници.....285
60. Справянето с капитализма.....286
61. Перспективите.....287
62. ОБЩИ ИЗВОДИ ОТ РАЗГЛЕДАНИТЕ РЕВОЛЮЦИИ.....287
63. ПРИЧИНИ ЗА РЕВОЛЮЦИЯТА.....289

64. МОГАТ ЛИ ДА СЕ ПРЕДВИДЯТ РЕВОЛЮЦИИТЕ?..297
65. РАЗВИТИЕТО НА РЕВОЛЮЦИИТЕ.....299
66. Първи решения и мерки на революционерите.....303
67. ЗА НАСИЛИЕТО В С.Р.....306
68. РЕЗУЛТАТИТЕ ОТ РЕВОЛЮЦИИТЕ.....307
69. ЗАКЛЮЧЕНИЯ И ПОУКИ ОТ РАЗГЛЕДАНИТЕ РЕВОЛЮЦИИ.....309
70. ЕДИН КАРДИНАЛЕН ВЪПРОС.....312
71. СПЕЦИАЛНИ ИЗВОДИ И ПОУКИ ОТ АНАРХИСТИЧЕСКИТЕ РЕВОЛЮЦИИ.....313
72. НЯКОИ ПОУКИ ЗА АНАРХИСТИТЕ ОТ КЪРВАВАТА И ТРАГИЧНА ИСТОРИЯ НА РУСКАТА И ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИИ.....317
73. РУСИЯ (1917-1921).....317
74. ИСПАНИЯ (1931-1939).....323
75. ИСПАНИЯ - 21 ЮЛИ (1936).....328
76. **Под тежестта на „обстоятелствата“.....332**
77. ПРОДЪЛЖЕНИЕТО.....336
78. ИЗВОДИТЕ:.....341
79. ТЕОРИИ НА РЕВОЛЮЦИЯТА, КАТО ПРЕХОД КЪМ III ЧАСТ.....341

АНЕКС № 2: ЛОСТ И ОПОРНА ТОЧКА.....348
АНЕКС № 3: Концепция за концентричните кръгове в анархистическите организации.....358
АНЕКС № 4: ТЕЗИ И ВЪПРОСИ НА АНАРХИЗМА, КОИТО ЧАКАТ СВОИТЕ ДОКАЗАТЕЛСТВА И ОТГОВОРИ:.....368

ТРЕТА ЧАСТ

ВЪПРОСИ НА ОБЩАТА И СПЕЦИАЛНА ТЕОРИЯ НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ

1. Революционната програма.....375

2. Анархистическата теория е отворена.....381
3. РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ, КАТО ДВИГАТЕЛ НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ.....382
4. Краят на капитализма.....388
5. В добавка една проекторезолюция.....391
6. Скоростта на промените.....397
7. СТРУКТУРА НА ТЕОРИЯТА.....399
8. ОБЩАТА ТЕОРИЯ НА С.Р.....400
9. СПЕЦИАЛНАТА ТЕОРИЯ на С.Р.....401
10. МЕТОД.....402
11. ЕЛЕМЕНТИ НА ТЕОРИЯТА.....402
12. Приближаваме ли се към края на капитализма и държавата?.....405
13. Ключовият въпрос.....417
14. "ПЪТНА КАРТА" НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ.....420
15. БЪДЕЩЕТО НА РЕВОЛЮЦИИТЕ.....423
АНЕКС № 5: ТЕХНОЛОГИЧНАТА СИНГУЛАРНОСТ.....425
АНЕКС № 6: ПО СЛУЧАЙ 30-та ГОДИШНИНА НА 10.11.1989.....430
АНЕКС № 7: ТЕМИ ОТ ЕДИН ПЛАН ОТ 1977 ГОДИНА ЗА РАЗРАБОТВАНЕ ОТ ТЕЗИ, ЗА КОИТО СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ ЩЕ БЪДЕ ДЕЛОТО НА ЖИВОТА ИМ.....445

ВМЕСТО ПРОЛОГ

PRESTO II

Братя
Другари
Малоимотни
Граждани
Селяни -
вий млади
и стари,
които постотно сте
като животни
раждани,
стреляни -
Безполезно е тъй да стоим:
да се вдигнем
- напред -
да вървим!

През дим
черни, саждиви, изкаляни -
без команда, без ред -
тъй както, когато изригне
стремително
катер.
Братя!
Сега е последния час,
последния ден:
100 години пред нас
Камил Демулен
говори разпалено
и убедително
и сочи

великата страшна Бастилия.
Сега е последния час.
Всеки от нас
с последни усилия
трябва да скочи
на крак!

ГЕО МИЛЕВ, 1922

Вместо увод

Предлаганата брошура няма претенции за непогрешимост и непроменимост. Тя не е и програмен документ, а е посветена на 100-годишнината от създаването на Федерацията на анархокомунистите в БГ (ФАКБ). С нейната публикация авторът и редакцията на вестник "Свободна мисъл" преследват три цели:

Първата е да се структурират и систематизират по-раншните теоретични познания, тезиси, мисли, предположения с отчитане на реалностите на нашето време.

Втората цел е да се дадат отговори, при това на прост и разбираем език, на често възникващите въпроси у тези, които искат да се запознаят с анархизма и се сблъскват с липсата на съвременни теоретични материали, и да се постявят на общо обсъждане важните въпроси на социалния преврат, които днешното време поставя пред нас.

Авторът би желал този труд да стане колективно дело на анархисти от цял свят и затова ще приветства всички допълнения, промени или съкращения на идеите изложени в брошурата, както и всяка обективна анархистическа, пък и враждебна критика, стига тя да не е лишена от интелигентност.

И на последна по място, но първа по важност, е третата цел: да се напомни на новата генерация анархисти тежкото наследство от героичната епоха на световния анархизъм и на ФАКБ, което поемат и отговорността, която са приели доброволно пред човешкия род. Отговорност, която ги задължава първо да изградят от себе си революционери и апостоли на най-висшата социална идея до която е стигнал човешкият ум, а след това със словото и дейността си да активират революционния потенциал на "опасните класи".

За да изпълнят тези задачи, освен от просветеност, те ще се нуждаят от това да обединят усилията си на местно и интернационално ниво, тоест ще им е необходима организираност –

най-напред на себе си, а след това и на всички, които по силата на социалния си статус и в приближаващия потоп, вследствие надвисващата над планетата глобална, многофакторна социална криза на капитализма и държавността, ако искат да оцелеят, volens nolens, ще бъдат принудени да се превърнат в ядра и колони на революционната милиция, с която ще извършим великата всесветовна анархистическа революция. Задачите ни не са от най-леките, но друг път към бъдещето НЯМА!

Георги Константинов

ЧАСТ I

1. Що е анархизъм?

Определение 1: Анархизмът е революционна теория за унищожението от "нисшите" класи на държавната и всякаква друга власт, на експлоатацията на човек от човека и на границите между хората и народите и замяната им с доброволното съюзяване и сътрудничество на индивидите върху основата на свободата, социалното равенство и братския съюз на народите. Реализацията на тези цели е самата Социална революция с нейната разрушителна и творческа програма.
В резултат на нейното реализиране различните видове власт (на първо място – държавната) и капиталистическата експлоатация ще бъдат премахнати. След ликвидирането на старото общество новите социални структури и отношения трябва да се базират на взаимопомощта, солидарността, доброволното съгласие и отговорността на всички участници (вследствие личната заинтересованост от съществуването на тази обществена система).
Вместо вертикалното, йерархическо устройство на обществото, анархистите предлагат структурирането му, посредством хоризонталните мрежови връзки, върху принципите на самоуправлението или пряката демокрация.

Определение 2: „Анархизмът означава освобождение на човешкия разум от властта на религията, освобождение от оковите, заповедите и забраните на правителството, освобождение от властта на парите и експлоатацията на капитала, освобождение на човека от властта на вещите.
Той означава социален ред, основан върху свободния и доброволен труд, срещу който всеки и всяка задоволяват личните

си и колективни нужди, означава още свобода на събранията на свободни (и ако е нужно въоръжени) хора, на които те разискват общите и собствените си проблеми, вземат решения и ги привеждат в изпълнение - без началства, без посредници и без представители.“

Като трета (разгърната) дефиниция можем да цитираме формулираните в брой № 993 на органа Le Monde Libertaire на Френската Анархистическа Федерация (ФАФ) основни анархистически принципи:

Анархистите са борци за общество, организирано много по-рационално и логично от капиталистическата джунгла или марксистко-ленинските диктатури. Ние искаме да изградим свободно общество без класи нито държави, без отечества нито граници, чиято цел е:
1) **Еманципация на индивидите, тяхното освобождение като автономни, съзнателни, критични и отговорни същества, свободни в своя избор;**
2) **Социално, икономическо и политическо(*) равенство на всички индивиди (независимо от възрастта, пола, цвета, ...), чиито последици ще бъдат краят на социалните класи и разделението между властници и подчинени;**
(*) Политиката е метод, средство, апарат, чиято цел е завземането на властта. Затова анархията е несъвместима с политиката.
3) **Свобода на творчеството**, **която е единствената реална гаранция срещу стандартизацията/униформеността, която може да се види в маоистки Китай или в нашите общества на масова инфантилна консумация;**
4) **Справедливост, която произтича от равенството, горните три принципа са несъвместими с експлоатацията и с наличието на репресивните институции, независимо дали те са съдебни, полицейски или военни;**
5) **Анархистическо образование и възпитание**, **които позволя-**

ват възможно най-пълното развитие на индивида, а не адаптирането му към днешната социална система; условието е равенство от раждането относно средствата за развитие т.е. еднакви условия за всички в образованието и обучението във всички области на науката, промишлеността и изкуството;
6) **Социална организация, основана върху свободната федерация на производители и потребители; самоуправление или пряка, комунална и федералистка, а не изборна и парламентарна демокрация: без пълномощия, с координация по социалните въпроси чрез изборни делегати с императивни мандати, отзоваеми по всяко време от избралите ги;**
7) **Една икономика, целяща удовлетворяване на нуждите, а не печалбите. Потреблението трябва да насочва производството, а не обратното;**
8) **Колективно или индивидуално притежаване на средствата за производство и разпределение**, **като се изключва възможността някои да живеят, като експлоатират труда на другите;**
9) Премахване на наемния труд, на всички държавни и частни институции, които позволяват и поддържат експлоатацията на човека от човека. Наемният труд е процес, в който собствениците на средствата за производство и потребление заплащат на тези, които имат само работната си сила (физическа или интелектуална) за продан срещу надници и заплати. Да отменим наемния труд означава да прекратим отношенията между експлоататори и експлоатирани;
Равно разпределяне на задачите от общ интерес, премахване на разделението между физически и умствени работници или между боклуджии и "млади динамични мениджъри";
10) Екология не само за опазване на околната среда, но и за насърчаване на развитието на човечеството, основано върху качеството на живота;
11) Свободно обединение на индивидите или населенията според тяхния избор или афинитет;
12) Свобода на изразяване, т.е. абсолютното право на всеки индивид да изрази своето мнение, устно, в писмена форма или по друг начин чрез медиите;

13) Свободно движение на хора, премахване на границите, с въвеждане на едно ново световно гражданство, посредством факта, че те могат да се установят да живеят във всяка комуна, даващо им право на пълноценно участие в решенията, засягащи политическия, социален, икономически и културен живот.
Ако сте съгласни с тези принципи, тогава вие сте анархист, в този случай ви съветваме да се присъедините към Анархистическата федерация.

Източник: *"Свободен свят"* **№ 993**

Сега можем да направим следното ДОПЪЛНЕНИЕ:

АКО НЕ СЕ ПОДВЕЖДАМЕ ОТ ЕТИМОЛОГИЯТА, АНАРХИЗМЪТ ЦЕЛИ РАВНОТО РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ НА ВЛАСТТА МЕЖДУ ВСИЧКИ – БЕЗ ИЗКЛЮЧЕНИЕ. В ТОЗИ СМИСЪЛ АНАРХИЯ, ПРЯКА ДЕМОКРАЦИЯ И САМОУПРАВЛЕНИЕ СА СИНОНИМИ. ЩО СЕ ОТНАСЯ ДО КОМУНИЗМЪТ, СПОРЕД НАС, ТОЙ Е НЕВЪЗМОЖЕН БЕЗ АНАРХИЯТА. ДРУГИЯТ ОПИТ ДОВЕДЕ ДО ДИКТАТУРАТА НА ДЪРЖАВНИЯ КАПИТАЛ И ОБРАТНИЯ ПРЕХОД КЪМ ЧАСТНИЯ КАПИТАЛИЗЪМ. ТАКА ИЗГУБИХМЕ ЕДИН ВЕК И "СПЕЧЕЛИХМЕ" КРУШЕНИЕТО НА ИДЕАЛИЗМА ЗА НЯКОЛКО ПОКОЛЕНИЯ...

Така можем да формулираме най-кратката и може би най-ясна дефиниция на анархокомунизмът, която се нуждае от пояснение за неофитите:
АНАРХОКОМУНИЗМЪТ Е ОБЩЕСТВО, В КОЕТО ВЛАСТТА И СОБСТВЕНОСТТА СА РАЗПРЕДЕЛЕНИ ПО РАВНО МЕЖДУ ВСИЧКИТЕ МУ ЧЛЕНОВЕ.
От тази формулировка следва, че властта и собствеността в такова общество са унищожени, защото в него никой индивид, група или класа не може да властва над останалите, нито да ги експлоатира. Когато властта е еднакво разпределена между всички без изключение – НЯМА ВЛАСТ, същото е и с КАПИТАЛА.

Ние анархистите искаме да преобразим днешното общество чрез Социалната РЕВОЛЮЦИЯ. ТЯ Е ТРАНСФОРМАЦИЯ НА КАПИТАЛИЗМА СЪС СЪОТВЕТСТВАЩАТА МУ ДЪРЖАВНА "ЧЕРУПКА" В АНАРХО-КОМУНИЗЪМ.
ЗА СЪЖАЛЕНИЕ, ТОВА НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ ИЗВЪРШЕНО БЕЗ "ПРОТИВО-КОНСТИТУЦИОННО" РЕВОЛЮЦИОННО НАСИЛИЕ.
ДАЛИ ПОСЛЕДНОТО ЩЕ ПРИЕМЕ ФОРМАТА НА КРЪВОПРОЛИТНА ГРАЖДАНСКА ВОЙНА, КАКТО И СТЕПЕНТА НА НЕЙНАТА ИНТЕНЗИВНОСТ, ЗАВИСИ ИЗЦЯЛО ОТ ГОСПОДСТВАЩАТА КЛАСА. НАЙ-ВЕЧЕ ОТ НЕЙНАТА ГОТОВНОСТ ДА ПРЕСТАНЕ ДА ГОСПОДСТВА, ДА ГРАБИ И ДА ПРИЕМЕ ЕДНАКЪВ СТАТУТ С ТОЗИ НА ЕМАНЦИПИРАЛИТЕ СЕ В ХОДА НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ НИСШИ КЛАСИ.
РЕВОЛЮЦИЯ, в която ДЪРЖАВИТЕ, включително най-"демократичните", ТРЯБВА ДА УМРАТ. Стихийното развитие на световния пазар трябва да се замени с разумна стратегия на планиране и еволюция, съобразени с нуждите на цялото човечество. Те ще се основават на новите естествено-научни изследвания и на технологичните постижения, които позволяват да се предвидят опасностите, които ни очакват, както и да се използват възможностите, с които разполагаме, за да ги отстраним.

2. Ще ни запитат възможно ли е да съществува общество без държава?

Държавността и собствеността не са вечни, нито "иманентни на човешката природа" категории, те са класови институции, появили се след неолитната икономическа революция и последвалата я политическа контрареволюция, чийто завършек е създаването на държавата. (Преди това не е имало индивидуална, групова или държавна собственост, робски труд, експлоатация, пари и търговия, нито извъникономическа или икономическа принуда и политическо или което е

същото – военно-полицейско господство на една организирана банда над неорганизираните маси.) Едва след откриване на селското стопанство (на скотовъдството и земеделието) на мястото на лова и събирането на готови храни в природата и последвалото разделение на труда, възникват заграбването на произведените "излишъци" от бандите – ембриони на държавността - и превръщането на ближни и далечни в роби. Следват търговски експедиции, търговия с ресурси и продукция, отнета от преките й производители, войни за плячката между въоръжените банди от паразити и лентяи, докато се стигне до съвременните "конституционни" власти на държавните институции и на корпорациите, в чиито основи откриваме известните ни от историята до днес модификации на собствеността, на държавността и на социал-икономическите и политически отношения между класите в обществото.

Още една ДЕФИНИЦИЯ НА АНАРХОКОМУНИСТИЧЕСКОТО ОБЩЕСТВО: Анархокомунизмът е обществена система, при която държавата е премахната и е заменена на локално ниво от комуната (общината), а на провинциално, национално, регионално, континентално и на глобално - от федерацията/ите (от доброволния и свободен съюз) на комуните или от тяхната Конфедерация.
Аналогично собствеността е експроприирана, трудът освободен и класите като социални разряди – премахнати и заменени с комунистически социални отношения и икономика. Те се характеризират с обществено планиране на производството, разпределението и развитието, съобразено с изявените нужди на федерираните общности. Приобщаването на индивидите към тях е доброволно и отделянето – свободно.

У повечето от хората, които се запознават за пръв път с тези определения ще възникнат много въпроси относно различните сфери на живота, структурата и функционирането на бъдещото хоризонтално общество. В хода на дискусиите (и много

по-често – на полемиките) ще се чуват въпроси от рода: "някога и някъде съществувало ли е подобно общество?", "какво предлагат анархистите по такъв и такъв конкретен повод и как се приема, променя или отхвърля едно предложение?" "Какво предлагат да се прави, когато се случи дадено непредвидено събитие?" и т.н.
Преди всичко на такива хора е необходимо да се пояснят разбираемо:

3. Основните идеи, структури, икономика, функциониране, социални и международни отношения в анархистическото общество

Тези идеи са анархията, комунизма и интернационализма, които са актуализираната "троица": свобода, равенство и братство от епохата на Великата френска революция. Тези понятия еволюират във времето, придобивайки все по-голяма прецизност и яснота. Те ще бъдат развити перспективно в хода на изложението.
Ако трябва да изразим нашият идеал и теория с две думи, те са социално равенство. Тук само ще дефинираме и подчертаем неговата ключовата роля в бъдещото общество, което е безкласово и без йерархия, без елити и рангове, без "нисши" и "висши", без касти и съсловия, без пирамидален и вертикален строеж.
Под социално равенство ние разбираме равенство на индивидите в обществения живот (един индивид – един глас при вземане на решения по който и да е въпрос, засягащ общността), в сферите на икономиката, на труда и разпределението на благата, на достъпа до здравеопазването, до образованието и културата, до всички видове данни с премахване на всякакви привилегии, "тайни" и т.п.
Социалното равенство е необходимото и достатъчно условие и за свободата на индивидите, и за братството между хората и народите, защото при осъществяването му никой не може

да властва над другите, нито да ги експлоатира и защото са премахнати разделителните граници на отчуждението.

4. Революционни опити за изграждане на анархистическо общество

Като изключим предисторическата ера, когато в течение на хилядилетия са живяли племена и техните съюзи (като този на ирокезите в Северна Америка), които не са познавали държавата, собствеността или търговията и другите атрибути на класовите общества, в хода на новата и най-нова история съществуват различни опити за осъществяване на анархистическата теория на практика, с различен обхват и за различни времеви интервали в зависимост от социаликономическите и политически реалности от епохата на тези опити.

Като примери на революционни опити, ще посочим Парижката Комуна (1871), Махновщината в Украйна (1918 – 1921), Испанската революция (1936 – 1939), Унгарската революция с нейните производствени и териториални съвети (1956) до Чиапас и Рожава в началото на XXI век. Трябва да подчертаем, че всички тези опити са били смазвани военно-полицейски от господстващите експлоататорски класи и техните институции на насилието, които образуват "студените чудовища, наречени държави" (Дьо Гол).

5. Актуализиране на анархистическите принципи и програма

Това е минало, чийто опит трябва да се взема под внимание, но още по-важно е да се анализира и актуализира приложението на анархистическите принципи в съвременната епоха. Трудно е да се конструира и обясни изчерпателно в днешните условия структурата и функционирането на едно общество, което още не съществува, защото реалностите се променят и усложняват. Винаги могат да се появят множество неотчетени или несъществували по-рано фактори и условия. Затова,

в крайна сметка, какво ще бъде обществото, ще се определи от хората, пряко ангажирани в революцията за неговото създаване и по-нататъшно съществуване и развитие. Независимо от това, още сега, въз основа на наличните данни и историческия опит, съобразявайки се с даденостите на днешната епоха, е възможно да се построи определен модел или модели на бъдещото анархистическо общество и да се обсъди всеки основен въпрос, касаещ неговите структура и функциониране, като се предложат едно или повече възможни решения/сценарии. Но, преди да започнем, нека да характеризираме съвременната епоха в развитие, тъй като в нея ще се разгърне едновременно в дълбочина и в ширина разрушителната и градивната части на Социалната революция. (В дълбочина до създаването на анархокомунистическо общество и в ширина – до планетарния му обхват).

Двата фактора или характеристики с най-голямо тегло в днешното общество на политическа, икономическа и духовна власт на експлоататорите над "низшите класи" на пролетариата и "излишните", които господарите наричат презрително "лумпенпролетариат", са

6. Роботронната революция и Глобализацията

ДЕФИНИЦИИ:

Роботронна революция (от роботи и електроника) е радикалната промяна в начина на произвеждане на блага и извършване на услуги за задоволяване на нуждите ни, дължаща се на масовото нахлуване на компютри, роботи и др. във всички сфери на човешката дейност и заместването на човешкия труд с операции на автомати. (За краткост, в текста тя фигурира като Р.Р.)

Глобализацията (Г.) е разглеждана в този текст, като съвременен свръх-империализъм (а не като основа за обединение на човечеството в една световна конфедерация). Г. е във висша степен следствие от Р.Р., защото "Първият свят" (по-точно

капиталът в страните на "златния милиард") търси трескаво компенсация на своите, свиващи се като шагренова кожа пазари и реални печалби, вследствие неплатежоспособни безработни и обедняващи прекарии, пролетарии и "средняци", умножаващи се поради роботронната революция (роботизацията).

Двете възможности за "компенсация" са в политиката на:

а) Ограбване на чуждите, развиващи се и развити страни, и

б) Ограбване на своите "нисши" класи.

Такава политика предопределя еднозначно следствията, които могат да бъдат:

а')Класически империалистически войни за преразпределяне на процентите и за господство над света или над негови региони и/или

б') Класови войни във всичките им възможни форми.

7. Р.Р. като материална основа на анархо-комунистическото общество

РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И СОЦИАЛНАТА

Навечерието на двадесет и първия век откри епохата на глобална криза и духовен упадък. Същевременно, това е време на небивало съзряване на всички обективни условия за една социална промяна. Ежедневно и повсеместно извършващите се научни и технологически открития, тяхното приложение във всички области на живота и незабавно предизвиканите от това неконтролируеми промени, налагат следния извод:

Както първата индустриална революция ликвидира структурите и отношенията във феодалното общество, променяйки класи, манталитет, идеи и желания, така и Р.Р. минира социалните, икономическите и политически отношения и форми на днешното общество.

Факторът Р.Р. създава материалните условия и щрихи на един нов свят, с нови социални и международни отношения. В същото време Р.Р. е най-солидната материална основа и необходимо условие на социалната революция. Двете се обусла-

вят взаимно, което ще провокира онази революционна динамика в развитието на днешното общество, пред която няма да устоят никоя диктатура, класови интереси, социални и национални бариери, религиозно-идеологически предразсъдъци и житейски „мъдрости".

Който не забелязва революционната същност и роля на този процес за бъдещето на човешкия род изобщо, и на анархизма в частност, той е закъснял с цяла епоха. Който се отказва или не може (поради идеологическа склероза или интелектуален запек) да анализира свързаните с него явления, тенденции и изменения и отраженията му върху ПРОГРАМАТА, ОРГАНИЗАЦИЯТА И ТАКТИКАТА, МЕТОДИТЕ И СРЕДСТВАТА НА РЕВОЛЮЦИОННАТА БОРБА, той е осъден да повтаря скучни баналности, да търси отговор за бъдещето в миналото и да се сърди на днешната младеж, която не посреща с лековерие и ентусиазъм утопическите хрумвания, „приноси", идеологически уроци и рецепти на незвани „учители и благодетели" или полуграмотни шарлатани...

Под роботронна революция ние разбираме още лавината от научни открития, създаването на нови теории и клонове на науките като ядрена физика, синтетична химия, електроника, информатика, кибернетика, бионика, генетика и техните практически и технически приложения. Тази революция започна в следвоенните десетилетия на Втората световна с откриването на нови енергии, синтезирането на нови материи и създаването на нови технологии. Сред всички тези открития се открояват две - КОМПЮТРИТЕ И РОБОТИТЕ. Тяхното съединение води до автоматизирането на производствените (индустриални и селскостопански) процеси, на услугите и дори на част от научните и творчески дейности.

Всичко това създава нов, непознат до сега начин на производство в който по-бавно или по-бързо, но сигурно ЩЕ СЕ ИЗКЛЮЧВА РАБОТНАТА РЪКА и същевременно ще се революционизират всички сфери на обществения живот и отношения. Мярка за скоростта на този революционен процес е

факта на удвояване на обема на научно-техническата информация в срокове от 3 до 10 години за различните отрасли на науката, икономиката или военното производство.

Все нови и нови генерации компютри и роботи навлизат в индустрията, в земеделието, размяната и снабдяването, транспорта, банките и статистиката, услугите (в това число - медицината и просветата), лабораториите и науките. Така все повече трудови процеси - физически, инженерни, интелектуални - се автоматизират, при което изолираната автоматизация само на отделни сектори се оказва НЕВЪЗМОЖНА. Започнала в дадено предприятие, тя увлича всички останали в отрасъла. Защото, който не се автоматизира в капиталистическото общество, е осъден на неконкурентоспособност, на по-бърза или по-бавна агония и сигурен фалит. Същото важи и за конкуренцията между отрасловите капитали в рамките на даден национален пазар и стопанство, както и между „националните" капитали на световния пазар.

Така конкуренцията въвлича всички предприятия, всички капитали и в последна сметка всички държави във вртопа на автоматизацията. Границите между страните и блоковете с „различни" системи се отварят пред Р.Р. Тези, които се опитват да издигат стени и телени мрежи пред нея, ще умрат първи. А когато всички се „отворят" - те ще умрат вкупом.

Автоматизацията, която се извършва пред очите ни, е само началото на процеса. В лабораториите на големите фирми и университети се работи усилено за създаване на самообучаващи се автомати, които могат да запомнят и анализират собствения си „опит". Последното, заедно с машинното разпознаване на образи, цветове, звуци и други сигнали на външната среда ни отвежда направо и пряко до създаването на генерация от машини с „изкуствен интелект". А всичко вкупом води до реализиране на „пророчеството" на бащата на кибернетиката Норбърт Винер за затворения кръг на автоматизацията и последователното изваждане на човека от всички сфери на производството, услугите, статистиката и

повтарящите се скучни, еднообразни и затъпяващи физически и умствени операции.

Тези процеси разкриват неограничени възможности за прогрес, за изобилие и простор пред полета на човешкия дух и изправят „Първия свят" (а след него и цялото човечество) пред необходимостта от нови принципи, критерии и цели на обществената и стопанска организация, на разпределението и потреблението, на междучовешките и международни отношения. Но раждането на това ново общество предполага смъртта и погребението на настоящето с неговите политически, икономически и класови господари. Разбира се, те ще се опитват да издигат бариери от различно естество пред Р.Р., да сдържат автоматизацията в някакви допустими за тях граници, зад които днешните структури и отношения загубват всякакъв "raison d'etre". Господстващите класи ще се стремят да поставят този революционен процес, както и социалната история на човечеството под свой контрол. Но това, едва ли ще бъде възможно, дори при опити за установяване на една световна диктатура или на една модерна планетарна Римска империя, опитваща се с декрети да постави на мястото на конкуренцията - световния монопол и регламент на "играта"; да съхрани йерархията на обществените слоеве, личностните и групови привилегии - от световната столица до последната провинция във всеки от петте континента; да увековечи неравенството и наложи робството, дори тогава, когато пирамидите и палатите ще могат да се правят без роби и в количество... достатъчно за всички желаещи.

В новата обстановка, наред с минирането на всички устои на днешния свят, с деградацията на интелектуалната и политическа енергия на водачите му, в противовес на неограничените възможности, които Р.Р. открива пред човешкия род, броди миражът за едно планетарно владичество, за спиране на общественото развитие и за създаване на един свръхоруеловски кошмар. До наше време този господарски „идеал" се е разбивал винаги в конкуренцията и в неравномерното

развитие на света. Тези два процеса са създавали през шест хилядигодишната политическа история нови центрове на мощ и апетити върху всички райони на глобуса, нови зони на икономически и военен вакуум, нови победи и поражения, измитайки по този начин бляновете и стремежите на поредните властници, експлоататори и наместници на боговете за завладяване на света.

Конкуренцията между днешните политически, финансови и „военно-промишлени комплекси" на САЩ, Европа, Япония и Русия за овладяване на „вакуумите", появата на нови конкуренти (като Китай, Индия, Бразилия и др.), цялото неустойчиво равновесие на силите между тези центрове на мощ, тяхната алчност, стремежи към владичество и печалби - правят невъзможен контрола над Р.Р., чиято степен на развитие, между другото е мярка за военната сила на всеки един от настръхналите в предсмъртна схватка индустриално-милитаристични динозаври.

Тази конкуренция ускорява превръщането на днешните работници в утрешни безработни. Така, оставайки в рамките на капиталистическата социал-икономическа, политическа и международна система, ние вървим към свят, в който броят на безработните в свръхразвитите страни ще достигне 40, 50, 60 или 70 % от активното население. (Трудно е да се каже коя е границата, която ще доведе до социална експлозия, още повече, че този феномен не е изолиран, а се разгръща паралелно със серия противодействащи и забавящи проявата му / или съдействащи и ускоряващи го/ фактори, сили и процеси, всеки един от които заслужава отделно изследване).

Такова болшинство от активното население - процентът е висок още днес не само сред младежта на Европа - изхвърлено от реалните икономически, технически, научни и културни процеси, предизвиква зле маскиран ужас сред господарите, които продължават да търсят конкурентоспособност и рентабилност, докато програмите и плановете им, подчинени на тези две цели, ще раждат ежегодно милионни тълпи от без-

работни и „излишни хора", които образуват новите "опасни класи".

Какво решение на тази дилема могат да намерят разнокалибрените собственици на парцели могъщество и богатства, които желаят на всяка цена да съхранят света на властта и собствеността?

Ако изключим „крайното решение", което се практикуваше в пещите на нацистките концлагери и в сталиновия ГУЛАГ, или налудните идеи на някои изплашени от перспективата „книжни тигри" на ядрената война, като че ли пред „силните на деня" не остават много възможности за справяне със създадените от самите тях милиони „излишни": или нарастващ брой безработни "лумпени", или лумпени, фиктивно заети в бюрокрацията, полицията, армията и всевъзможните паразитни институции, професии и поприща.

С времето тези две категории "лумпени" могат само да увеличат относителното си тегло сред активното население. При държавния капитализъм, декласираните „излишни" се впрягаха в хомота на непрекъснато нарастващото дребно чиновничество. Наред с другите си „заслуги", държавните учреждения ставаха инкубатори на мъртви души - във всяка учрежденска „кантора" (често тя биваше стая с размери на затворническа килия) около някакво подобие на бюра седяха по неколцина „служащи", заети с пълнене на бездънните каци на бюрократизма и изливане на не съвсем безсилната си злоба върху главите на „ближните", които бумажният порой бе довлякъл в „бюрата".

Паразитите съществуват не само в света на „реалния социализъм". При частния капитализъм, досегашният еквивалент на тази псевдозаетост са безработните, паразитните професии и целият сутеренен свят на големите градове. И понеже „излишните" стават все по-многобройни, либералните адепти на „свободата" търсят трескаво решение и... го намират. Ако се съди по статистиките за американската икономика (в която се създават „работни постове") грамадният процент на ново-

създадените в нея места са за прислуга, лакеи, келнери, готвачи, пазачи, лични шофьори, портиери и т.н. Статистиците откриват с удивление, че нарастването на подобна работна ръка се придружава от обезценяването й. Така, още началният тласък на Р.Р. се съпътства с нарастване на броя на слугите. (В Япония се появяват обяви, с които се търсят разводачи, изпикаващи кученца). Ето какви „перспективи" откриват днешните либерални господари на „свободния свят" пред „излишната" и декласирана младеж в роботронната ера! И ето в какви форми те се опитват да възродят пометените (от варварите или от младата буржоазия) цивилизации на робството и крепостничеството. Ето, най-после, какви контури прие рейгъновата „консервативна революция".

С тези и още много други подобни мерки и „реформи" на своята икономическа и социална политика, властващите търсят създаването на „нова" социална тъкан и основа на своето господство и псевдо-отдушници, ЗА ДА ИЗБЕГНАТ ВЕРИЖНАТА И НЕКОНТРОЛИРУЕМА РЕАКЦИЯ НА СОЦИАЛНИТЕ ВЗРИВОВЕ. Така СТАВА ОЧЕВИДНО ЗА ВСИЧКИ БЕЗСМИСЛИЕТО НА ЕДНА ОБЩЕСТВЕНА СИСТЕМА, в която, вследствие роботронното развитие, социалните, икономически и политически отношения на неравенство, експлоатация и подчинение се изпразват от съдържание и превръщат в анахронизъм, докато господарите на света искат да ги съхранят на всяка цена.

Ерозията и рухването на кърпения (и „променян", за да се съхрани) „обществен ред" е ВЪПРОС НА ВРЕМЕ. Никой, дори бог, не е съумял да спре потока на времето! СРЕЩУ РОБОТРОННИТЕ БОМБИ, с които се зареждат основите на днешните обществени, държавни и стопански структури и отношения, няма и като че ли е невъзможно откриването на някаква „стратегическа защита".

Капитализмът може да бъде само предверие на роботронната революция, но в него тя не може да бъде завършена. Последното предполага премахването на всички бариери - со-

циални, политически, парични, културни и морални, които днешното общество, за да се съхрани, поставя пред свободата на творчеството и инициативата на милионни човешки маси във всяка страна.

Утрешното общество се нуждае от свободни творци, от хора на инициативата, на смелите идеи и проекти. Трябва му човешка свобода, неограничавана от властта, от егоистичните интереси или от догмите. А не може да има свобода - нито индивидуална, нито обществена, не може от аморфната и безименна маса да се родят свободни човешки личности, без да бъде ликвидирано господството на хилядите върху милионите (или на милионите върху милиардите), без да бъде смазана волята да се властва над другите и да се паразитира за тяхна сметка, без да бъдат унищожени собствеността, печалбарството и монопола - частен или държавен - върху даден парцел, отрасъл, народ!

Свободното и хармонично развитие на всеки и на всички изисква изкореняването на всяка проява на алчност, властолюбие и егоцентризъм, на стремеж към разкош, лукс, привилегии, слава, суета и т.н. Отнемане на „правото" да се използва „ближният" като слуга, доносник, проститутка, секретарка и т.н., и т.н. Това развитие се нуждае от преодоляване на разпокъсаността на човечеството и на неравномерността в развитието на отделните му части, от надрастване на кастовото, национално и расово тесногръдие, които като атавизъм, може би ще се проявяват дълго след като всички военно-полицейски, икономически, социални, културни и морални основания на властта ще бъдат мъртви и ИЗПЕПЕЛЕНИ!

8. Р.Р. поставя в дневния ред на човечеството Социалната революция

Следователно, за завършването на роботронната революция, която единствена може да освободи действително човека, е необходимо извършването на социалната. Заедно с това, Р.Р. поставя в дневния ред Социалната революция! Още в днеш-

ния свят, с развитието на роботронната революция, въпреки противодействията от различни страни и естество, ще започнат да се раждат в живота структурите на бъдещето и сред масите — да никнат нови идеи, съзнание и отношения. Тогава, въпреки страхът от полицейските и военни репресии, въпреки силата на парите и невежеството, въпреки оглупяващата роля на масмедии, идеологии и религии, ЩЕ ЗАПОЧНЕ РЕВОЛЮЦИОННОТО ПРОБУЖДАНЕ, въпреки деформиращото тегло на днешните институции и тайното или явно, но винаги РЕТРОГРАДНО ВЗАИМОДЕЙСТВИЕ НА ВЛАСТНИЦИТЕ ОТ ЦЯЛИЯ СВЯТ, което задържа обществената еволюция на възможно най-ниското ниво. ЩЕ ЗАПОЧНАТ ДА СЕ ОЧЕРТАВАТ ТЕНДЕНЦИИТЕ И КОНТУРИТЕ НА БЪДЕЩИЯ СВЯТ, КОЙТО НИЕ КРАТКО НАРЕКОХМЕ АНАРХО-КОМУНИСТИЧЕСКИ!

През десетилетията, които предстоят, революционната криза и откриващите се перспективи пред човечеството ще нарастват вследствие нахлуване на процеса на АВТОМАТИЗАЦИЯ във всички сфери — в производство, услуги, статистика, разпределение, планиране и т.н. В основата на този процес намираме съединението на компютрите с роботите. Те създават инфраструктурата на новия свят, в който човекът ще бъде освободен от тежкия, неприятен и задължителен труд. Т. е. от онзи труд, който е бил досега една от причините паразитите да го избягват, да го стоварват върху други в различни форми: робство, крепостничество или наемен труд. Откъдето и изграждането на апарата на насилието - държавата, с чиято помощ те поддържат до днес експлоатацията, класовата структура на обществото с неговата пирамидална йерархия, централизъм, командване и подчинение.

Заедно с унищожението на принудителния труд, автоматизацията създава (за пръв път в историята на човешките общества) свободно време, технически и комуникационни възможности за информиране на всички, за участието им в предварителните дискусии на всички нива, както и прякото

участие на всеки в управлението на обществените дела чрез избора на решение на въпроси от всякакъв обхват, благодарение на информатиката. При това, пряко участие в управлението т.е. самоуправление, не само в рамките на патриархалните и изолирани селски общини, на „свободните градове" от средновековието или на удавените в кръв революционни опити за замяна на властта с анархията от Парижката Комуна насам, но и в планетарен мащаб.

9. Социалната смърт на класите в индустриалното общество

От друга страна, този процес, който за краткост нарекохме Р.Р., предизвиква пред очите ни социалната смърт на класите в индустриалното общество и остатъците от предишните цивилизации (занаятчии, селяни и т.н.) Най-напред от социалния живот изчезват селяните (в най-напредналите страни, те представляват незначителен процент от населението). След това, процесът обхваща наемните работници в индустриите, услугите, лабораторните работи и дори в част от научните изследвания. НО БЕЗ НАЕМЕН ТРУД, НЯМА КАПИТАЛ!

Свиването на броя на заетите в производството и спомагателните сфери (където се създава принадена стойност и се реализират печалбите) влече със себе си и смъртта на капитала, израстващ върху експлоатацията на наемния труд.

В момента, в който автоматизацията стане всеобща, частната собственост върху заводи, фабрики, мини, стопанства и т.н., както и върху продукцията, става безсмислена, защото продуктите не могат да бъдат продавани (при това с печалба) на лишените от труд, заплати и собственост екс-пролетарии, селяни, занаятчии и т.н. От този момент нататък „законите" на стоковото стопанство и пазара стават невалидни.

Съхранението на класите, неравенството и властта - в едно общество, в което не съществува експлоатацията на чуждия труд поради това, че Р.Р. го е заместила с роботите - трябва да се базира изключително върху извън-икономическата принуда на държавата, както е било при робството и феодализма.

10. Краят на държавния капитализъм

Желаейки да разширят стоковото стопанство, да дадат „простор на законите на пазара и частната собственост", за да коригират „социализма" горбачовци само доказаха, че са в закъснение с една епоха в анализите си на предизвиканата от собствената им система криза на „съветското" общество. Защото и в него, макар със закъснение, Р. Р. навлезе в ролята си на велик дестабилизатор. И в условията на държавния капитализъм, тя доведе до ерозия на социалните, икономически и политически структури, като извърши далече отиващи промени в класите и професионалните слоеве в "Съветската" империя. Конкуренцията с другите империи и страхът от изоставането принуди номенклатурата да търси спасение в реформирането, което завърщи с крах.

Научно-техническата революция прави необходими и неизбежни промените в организирането и планирането на производствения процес, във формите на собственост, в разпределението и потреблението на продукти и информация, в ползването на ресурсите за лични и обществени нужди, в начините на вземане на решения и провеждането им в изпълнение, с две думи — промени в цялата обществена организация! Тези революционни промени, обаче, бяха в абсолютно несъответствие с диктатурата на държавно-капиталистическата класа във всички сфери на живота, с бюрократичното командване, с централизацията в планирането и управлението, с подтискането на творческите възможности и инициативи на милионите, с привилегированото положение на паразитите от партийно-административната бюрокрация, която по своята същност е невежествена, нагла с феодално-фелдфебелски наклонности при решаване на социалните, икономическите и културни проблеми на обществото. Тези методи бяха годни в предишните „цивилизации" на камшика и грабежа, но приложени днес (успоредно с компютрите и роботите) в свят, в който науката, познанията, обмяната на ин-

формация, освободеният от схоластика и догматика човешки интелект, свободата на лични и колективни начинания и творчество играят и ще играят все по-голяма роля, водеха и доведоха до още по-дълбоки кризи.

Създавайки материалните и технологически предпоставки за реализиране на социалната революция, роботронната отвори вратите пред идеите за изграждане на ново общество с нови начини на регулиране на отношенията между човешките личности, групи и населения в различните райони и страни - от центъра до периферите на империята. С това, тя направи още по-анахронични и непоносими полицейските методи и принципи на функциониране на системата.

Наред с вътрешното, Р.Р. дестабилизира и международното положение на Московското господарство. Поради по-голямата неприспособяемост на държавнокапиталистическите динозаври и парализиращата роля на тяхната диктатура спрямо условията на начеващата научно-техническа революция, така нар. СССР изостана в развитието на своя икономически и военен потенциал. Това доведе не само до пречупване острието на империалистическата му експанзия, която беше отдушник на вътрешната криза, но и до обратния процес на свиване и изтласкване на имперското присъствие на Москва в света под натиска на мултинационалния и транс-национален частен капитализъм...

Това постави „Третият Рим" пред избора да приеме статута на второразрядна, „провинциална" сила с всички произтичащи от него последици ИЛИ с цената на „стъпки в неизвестността" (във вътрешната и външната политика) да се опита да се „преустрои", за да отвори вратата пред Р.Р... НО точно тук държавно-капиталистическата класа или „номенклатурата" се изправи пред една нерешима дилема — нейните класови интереси и господството й изискваха това отваряне да се придружава от спускане на бариерата пред... Социалната революция, с която империята беше бременна. Резултатът е известен: изправена пред опасността от революция, в сравне-

ние с която – казваше Яковлев, един от отците на "перестройката" – Октомврийската ще прилича на буря в чаша с вода, номенклатурата капитулира в Студената война и с общи усилия заедно с победителите преодоляха най-голямата революционна криза през втората половина на XX век, срещу което тя запази привилегиите и господстващия си социален статут в останките от "империята на злото".

11. На кръстопът

При подобни тенденции, които ще доминират все повече живота на обществото, какво остава на желаещите да съхранят на всяка цена агонизиращите социални отношения на неравенство и привилегии и охраняващите ги институции на властта? Т.е., какво остава на властниците и на паразитите (което е все едно)? И какво на човечеството, което за пръв път в цялото си съществуване има възможности за една тотална еманципация от наемния труд и заедно с него от властта и експлоатацията във всичките им форми, за да постави началото на ново летоброене, от което ще започне разселването и очовечаването на космоса през идните нови хилядилетия?

С големи скорости, властници и хора приближават кръстопът от който пътищата водят ИЛИ към едно МОДЕРНО И ПЛАНЕТАРНО ИЗДАНИЕ НА РИМСКАТА ИМПЕРИЯ - с партийци вместо патриции, роботи вместо роби и лумпенизирано население, с неизбежно придружаващите я декаданс, византийски интриги, кръвопролитни борби за властта от горе до долу, системно и поставено „на научни основи" оглупяване на поданиците, ИЛИ към една СВЕТОВНА, САМОУПРАВЛЯВАЩА СЕ ФЕДЕРАЦИЯ на всички човешки групи, населени пунктове и народи от всички континенти.

И така, РИМ ИЛИ АНАРХИЯ! – Тази е действителната алтернатива на настъпилия ДВАДЕСЕТ И ПЪРВИ ВЕК!

12. Социална революция или ново Средновековие

Тези процеси и „идеалите" на силните на деня създават социални и интернационални „напрежения". Те водят към нови конфликти и революционни кризи, несравними с всичко, което капитализмът е познавал досега.

В този смисъл, РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ, С ПОСЛЕДИЦИТЕ И ВЪЗМОЖНОСТИТЕ, КОИТО РАЗКРИВА, Е КАТАЛИЗАТОР НА РЕВОЛЮЦИОННИТЕ ЕКСПЛОЗИИ И НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ. Алтернативата, която обскурантите предлагат е своего рода крепостнически "капитализъм".

Проблематиката, която повдига Р.Р., поставя изисквания и пред нашата пропаганда. Промените ще засегнат всичко — от теорията на социалната революция до начина на организиране, средствата и методите на борба с държавата. Много от наследените от 19-ти век лозунги стават негодни, като мобилизиращ масите фактор. Скоро някои основни, като „Земята на селяните!" и „Фабриките на работниците!", ще станат съвършено безсмислени, защото тези класи и да не изчезнат в близко бъдеще, ще продължат да свиват относителния си дял сред активното население, клонейки към нула в перспектива. Земята и фабриките не могат да бъдат предадени на фантоми, а и едва ли ще бъде справедливо един огромен автоматизиран завод за автомобили или житните поля на една цяла република, обработвани с телеуправлявани трактори, сеялки, вършачки и комбаини - и в двата случая обслужвани от по няколко дузини специалисти - да бъдат превърнати в тяхна колективна собственост?!?

Очевидно, все повече ще се налагат радикални промени и в лозунгите, и в програмните ни искания, и в пропагандата ни изобщо. Все повече зовът: „Искаме хляб и работа!" ще се замеля от искания за създаване на комплексни и сходни за всички условия и възможности за свободно избраното и хармонично развитие на човешките личности; За свободното асоцииране

на техните творчески усилия; За развитието на солидарността и взаимопомощта С ОГЛЕД ВЕЛИКОТО БЪДЕЩЕ, КОЕТО ПРЕДСТОИ НА ЧОВЕШКИЯ РОД...

13. Структури и функциониране на анархистическото общество

Обществото, в което решенията се приемат от всички заинтересувани индивиди на доброволни начала, предполага структура и функциониране, различни от тези, които има сегашното общество в текущия момент.

Всеки човек, който желае да разреши някакъв проблем и има възможност да стори това самостоятелно, без да нарушава, свободите, правата и интересите на други хора, просто се заема и го решава, без да иска разрешение от някакви специални инстанции.

В случаи, когато проблемът изисква участието на повече индивиди, в решението му участват всички, които то засяга непосредственно, като в хода на дискусията се изработва решение на проблема с консенсус, т.е. със съгласието на всички участници в нея или обсъжданията продължават до постигането му и до разпределението на задачите по изпълнение на взетото решение. По този начин в обществото, в териториалната единица или в предприятието се формират работни групи. Задача на конкретната група е решението на конкретен проблем или на комплекс от проблеми. След изпълнение на задачата групата автоматически се разпуска. Така е било в революционните епохи, така ще е и в бъдещата революция. Впрочем, това става и днес - разликата с утрешните общности е в принципите върху които те са построени и функционират и целите, които преследват.

14. Структура и функциониране на комуната и на федерацията.

Комуната

В зависимост от характера и същността на проблема, общно-

стите могат да се формират по различни признаци: териториален, професионален, по общи интереси и т.н.

По териториален признак в анархистическото общество хората се обединяват в общности (в комуни или общини). Вътре в такива по-големи общности могат да действат неограничен брой работни групи, които се състоят от участниците, тоест от жителите на дадена комуна.
Решаващ и същевременно изпълнителен орган на комуната е ОБЩОТО СЪБРАНИЕ на всички нейни членове, които избират Съвет на Комуната за координиране на текущите дела, подчинен на тяхния контрол и на изработените от събранието принципи и правила.
Принципи на общежитието:
- Премахване разделението на командващи и подчинени, на потискащи и унизени, чрез замяна на държавната, йерархическа и властническа вертикална организация на обществото с хоризонтална, федералистична организация на комуните. Техните общи събрания решават пряко своите локални проблеми, а общите – провинциални, регионални, континентални и планетарни – отдолу нагоре, на конференции и конгреси със съответстващ обхват. Това става чрез делегати с императивен мандат, с пряка и обратна връзка с въоръжените труженици и граждани. Под техен контрол се вземат решения с консенсус или съобразно изработените правила и процедури. Задачите се разпределят и приетите решения се привеждат в изпълнение.
- Задължителните решения (без които животът в общността е невъзможен) се вземат с консенсус (с единодушие); Примери за задължителни решения са свързаните с общоприетите правила на общежитието, например, в началната фаза трудът е задължителен за всеки здрав негов член;
- останалите, второстепенни решения – се приемат с обикновено мнозинство, като те не са задължителни за малцинството, но то няма право да пречи на провеждането им. Същевре-

менно, несъгласните с взетите решения имат право да се отделят и да образуват своя комуна (съюз) или да се поставят вън от всяко общежитие.

На общо събрание на всички жители на комуната се избират делегати за Съвета на комуната. За тях важат следните правила:

- Те са снабдени с императивни мандати, т.е. не могат да се отклоняват от решенията на проблемите на делегиралите ги (от общото събрание на комуната или от това на кварталите или районите при по-голям брой на нейните жители).

- Те са отзоваеми във всеки момент от базата.

- За времето, за което са откъснати от трудовите си задължения, те получават еднакви количества блага (продукти и услуги), като всички останали жители на комуната.

- Делегатите се избират на ротационен принцип с оглед предотвратяване на бюрократизирането им..

- Те са под контрола на организирания и въоръжен народ, който е в правото си да изисква отговорност от делегатите и да ги лиши от възможността за овластяване при изпълнение на възложените им функции.

На събрание на делегатите на Съвета, в съгласие с общото събрание, се конституират отдели за различните дейности в комуната (производство, услуги, снабдяване и разпределение, защита на революцията, вътрешен ред, трибунал, здравеопазване, образование, планов отдел и други според нуждите). Отделите излъчват по един или няколко представители, за да координират работата на отделите. Отговорниците на Отделите в Съвета на Комуната привличат специалисти за текущата си дейност. За нея те дават отчет пред Общото събрание, за да бъде тя напълно прозрачна и контролируема от базата. Така се осъществява ПРАВА И ОБРАТНА ВРЪЗКА МЕЖДУ ДЕЛЕГАТИ И ОБЩОТО СЪБРАНИЕ НА КОМУНАТА.

Взетите решения от общото събрание се изпълняват от съответстващите им трудови колективи.

15. Функциониране на системата

Изчерпателните отговори са невъзможни поради изникването на много непознати и непредвидени ситуации и проблеми. Те ще се решават в оперативен порядък от членовете на комуните и федерациите.

Решенията за приемане на даден индивид в комуната или за изключването му се вземат от нейното общо събрание, в което участват всички пълнолетни жители (по същия начин се разглежда, решава и изпълнява всеки вътрешен проблем, засягащ живота и дейностите в дадена комуна). Встъпвайки в нея, новият участник декларира съгласието си с правилата, приети от нейните членове и получава пълномощия за участие във вземането на всякакви по-нататъшни решения.

В по-глобален план тези общности се обединяват хоризонтално (това ще рече между другото и абсолютно равноправно) във федерация на комуните. Тя се занимава с решаването на въпроси, изискващи взаимодействието между няколко или всички нейни комуни. При решението на проблемите на ниво федерация за делегатите на конгресите и конференциите/пленумите действат същите принципи, валидни за комуната, като за всеки конкретен проблем от федеративно значение се създават и си сътрудничат по-мащабни работни групи/асоциации.

Тъй като в процесите на обсъждане най-често са въвлечени голям брой хора, решенията се вземат с всеобщо гласуване. (За последното могат и дори ще бъде неизбежно да се използват съвременните средства за електронна комуникация и информационни технологии, където това е възможно, както то става днес в така нар. "народно събрание", но не с 240 оядени и надути дупетати, а с всички жители на комуната, регионалната, националната, континенталната федерация или на планетарната конфедерация.)

Ако по силата на особеностите и обхвата на проблемите, поради големия брой участници в дискусиите и вземането на

решения, прякото обсъждане и гласуване са невъзможни, то те ще се осъществяват с делегати за конференциите и конгресите. Както по-горе, делегатите са снабдени с императивен мандат, т.е. по време на дискусиите и изработване на решенията, те са задължени да се придържат само към такава линия на поведение и да преследват само тези цели, които са били определени отдолу от общите събрания на комуните. Делегатите нямат право на никакви допълнителни привилегии. Комуната може да изпрати повече от един делегат в случаите, когато до началото на федералния конгрес или конференция, на общото й събрание не е била изработена единна позиция по даден въпрос от дневния ред. В такъв случай, броят на делегатите се определя от броя на предложенията за решаването на проблема.

По всяко време делегатът може да бъде отозван от делегиралата го комуна, като в такъв случай неговите делегатски пълномощия се прекратяват незабавно. При завършване на процедурите за вземане на решения по конкретните проблеми, конгресът или конференцията, създадени за "стиковането" и регулирането им, автоматически се разпускат и делегатските мандати прекратяват своето действие.

Отчитайки съвременното ниво на развитие на информационните технологии някогашното присъствие на делегатите на специфично сборно място няма да бъде задължително, тъй като те ще могат да изразят своята позиция онлайн. Освен това комуните, изпратили своите делегати, ще могат да ги наблюдават и контролират в режим онлайн и при нарушение на императивния мандат да ги отзоват в оперативен порядък. (Върху ролята на Р.Р. за изграждането и функционирането на съвременното анархистическо общество ще се спрем допълнително и по-подробно по-долу.)

Доколкото обществото функционира на принципа на свободния договор между индивидите при отсъствие на принуда, то консенсусът е приоритетен метод на вземане на решения

и разрешаване на споровете. В случаите когато консенсусът не може да бъде постигнат, решението се приема с гласуване, като тези, които не са съгласни с приетото от мнозинството решение, имат право да не го изпълнят, но се задължават да не възпрепятстват неговото изпълнение от взелите го.
Малцинството има право на отделяне и образуване на нова общност.

Федералните, Регионални и конфедерални съвети са органи, излъчени от конгресите, като конституираните отдели в тях и функциите за връзка и координация, действат по същите принципи – отдолу – нагоре, без да бъдат овластени, с контрол отдолу те се отчитат пред излъчилите ги общности и асоциации, както е при общото събрание на комуната и комуналния съвет.

Два важни отдела към комуналните и федерални съвети са тези за поддържане на вътрешния ред и за защита на Социалната революция.

16. Охрана на вътрешния ред, революционно право и трибунали

Ние считаме, че престъпността е резултат от съществуването на една престъпна политическа и социал-икономическа система, заедно с това предполагаме, че в ЕДНО АНАРХО–КОМУНИСТИЧЕСКО ОБЩЕСТВО ОРГАНИЗИРАНАТА (доколкото държавата е премахната) И БИТОВА ПРЕСТЪПНОСТ (доколкото нуждите са задоволени) ЩЕ НАМАЛЕЯТ РЕЗКО.
В съществуващата система полицията е средство за охрана на властниците и богаташите, за всяване на страх в народа и за принуждаването му да се подчинява на "законноустановения ред". Правото на съдии принадлежи на държавни служители, а законите, както казва Ботев, са създадени за робовете в защита интересите на "висшите" класи, чиито слуги

са. При анархията самите хора, въоръжени и организирани в комуналната милиция от доброволци ще се защитават сами от престъпления. Те ще решават, кой заслужава наказание и предаване на революционния трибунал. Неговите членове ще бъдат избирани за всеки конкретен случай, като изпълнители на решенията на общото събрание или на комитет от делегати, снабдени с императивни мандати от кварталните събрания. Ангажираните в тази дейност доброволци са за установен срок, на принципа на ротацията. По този начин заелите се с охраната на реда няма да заживеят с чувството на овластени, обусловено от служебното им положение и на безнаказаност в случай на своеволия при изпълнение на задълженията си. В последните влизат патрулиране по улиците, контрол за съблюдаване правилата на движение, екстрени разрешения на конфликтни ситуации, силова защита на хората от престъпни посегателства и др.

И тук професионалисти, чийто брой ще се определя според нуждите от комуналното събрание, ще изпълняват функциите, свързани с техническото осигуряване, с решението на трудоемки задачи, изискващи знания или по-голям опит, като криминалисти, специалисти по задържане на маняци или членове на добре организирани престъпни группировки. Те и тяхната дейност също ще бъдат подчинени на обществен контрол, аналогичен на този, който се прилага по отношение на всички упълномощени специалисти.

В революционния трибунал функциите на прокурора могат да се изпълняват от жертвите на извършените престъпления или от техни родственици и приятели в случай на убийство, а тези на защитата - да се поемат от самия подсъдим, докато доброволци на милицията наблюдават и охраняват нормалното протичане на процеса. Ролята на съд принадлежи на народа или на делегираните от него членове на трибунала, които правораздават съобразно волята на въоръжения народ, революционния морал и съвест.

Наказанието цели обезвъзмездяване на причинените щети

от подсъдимия. За решаването на самата същност на проблема, тласнал човека към престъпление, когато не се отнася до патологични случаи, които са за лечение. За повторни престъпления наказанията са по-строги. Но при това ние анархистите сме против лишението на човека от свобода, ние сме против смъртното наказание и затворите, нашата основна задача не е "Зъб за зъб и око за око!" Целта е съзнаване на вината, превъзпитание на виновния и интегрирането му в живота на комуната, ако тя не е решила изключването му. Все пак, последна дума в процеса има народа (събранието).

17. Защита на революцията

Докато организацията за опазване на вътрешния ред е автономна и локална, при защитата на революцията тя е федерална и интернационална, но също подчинена на принципите на анархията.

Съобразно анархистическата идея, задачата за защита на революцията се поверява на въоръжения народ. Неговото друго име е революционна милиция. Целта е самозащита от всякакви – вътрешни и външни - врагове и замяна на професионалната армия и полиция, които във всички досегашни общества не са били нищо друго, оснен инструмент на насилието в защита на външните и вътрешни интереси на господстващите и експлоататорски класи и за потискане и държане на народа в подчинение на властта.

Федералните военни отдели са изборни, ротационни и временни до победата на Социалната революция в ширина, т.е. в планетарен мащаб, а щабовете при война - осъществяват ръководството на бойните действия и координацията между частите и родовете оръжия на милицията.

Всеки желаещ и преминал проверка и тестове за психическо здраве може да има лично оръжие за самоотбрана. За колективното или всенародно въоръжение, идеята е следната: във време на война проблемът с участието и обучението на бойците в милицията - доброволно или задължително - се решава от

мнозинството на жителите на федерацията или конфедерацията, докато мирновременното военно обучение в анархо-комунистическото общество е само доброволно. Всички желаещи, след като са се организирали в частите на милицията и са преминали през съответните курсове и маневри, получават правото да съхраняват военно оръжие и снаряжение, приемайки задължението да го поддържат в изправност и периодично да участват в маневрите за проверка на физическата и психическа готовност, за възстановяване на бойните навици, за състоянието на повереното им оръжие, за запознаване с новите оръжия и за допълнителната им подготовка. Обучението се провежда в къси срокове с максимално интензивна програма в школи за подготовка по местожителство. Частите на милицията се изграждат, съобразно професиите на бойците: кибернетика, роботика, информатика и програмиране, гражданска авиация, гражданско корабоплаване, моторизирани професии и т.н.

Отчасти подобен модел с отчитане на тогавашните реалности е бил реализиран във въстаническата армия на махновци, в работническите милиции в началото на гражданската война в Испания и в армията на Швейцария, където срокът на обучение е един месец, при което нивото на подготовка често превъзхожда това на наборните армии, прекарващи в казармите по шест месеца или година.

Модерната война изисква висока квалификация на ръководителите на различните бойни единици на милицията: на отделения, взводове, роти, дружини и т.н., на екипажите на бронетехника, специалисти по артилерийските изчисления, снайперисти и т.н. Желаещите да се посветят на такава дейност трябва да имат удължено време на обучение за придобиване на необходимата квалификация. Докато съществува военната опасност, ще са необходими известно число професионалисти/специалисти, които не могат да се обучат в оперативен порядък като ръководители на по-голями съединения или пилоти на самолети, хеликоптери, корабни специалисти,

оператори на сложни родове оръжия, като радарни станции, ракетни комплекси, инструктори по бойна подготовка и др.
В такава милиция частите й избират свои Съвети на всички нива, под чийто контрол са военните техници-професионалисти от щабовете на бойните единици.
За да се парират евентуалните властнически аспирации на тези професионалисти и се ликвидира бонапартистката заплаха, която могат да представляват за своя народ, те ще бъдат под контрола на изборните военни Съвети, ще са зависими от материалното снабдяване, осъществявано от милиционерите-непрофесионалисти и, в случай на военен пуч, ще се сблъскат с въоръжения и обучен народ.

Постоянната численост на такива професионалисти трябва да бъде сведена до необходимия минимум, а тяхната дейност - до поддържане бойната готовност на състава на милицията. Те ще разработят ефективна система за оперативна мобилизация, способна да работи в условията на употреба на оръжия за масово поражение и техногенни проблеми. Контролът над собствените ракетно-ядрени и др. оръжия ще се осъществява от изборен съвет от специалисти, действащ в най-строго съответствие с инструкциите, разработени от професионалистите и утвърдени с общо гласуване. Ръководната система във военновременното командване на милицията е изборна, подчинена на анархистическите принципи, като в зоната на маневрите или бойните действия бойците се подчиняват на разпорежданията на изборния команден състав, а в мирна обстановка последният е отговорен пред общите събрания на частите на милицията, които могат във всеки момент да го отзоват или преизберат.

18. Два исторически примера

с данни за анархистически военни структури, участвали в гражданските войни и за принципите на изграждането и функционирането им.

Украйна: През есента на 1919 г. въстаническата армия на Махно е имала четири корпуса със следния състав 1-и Донецки с 15500 щика, 3650 саби, 16 оръдия и 144 картечници; 2-и Азовски - 21000 щика, 385 саби, 16 оръдия и 176 картечници; 3-и Екатеринославски - 29000 щика, 5100 саби, 34 оръдия и 266 картечници; 4-и Кримски - 17500 щика, 7500 саби, 18 оръдия и 154 картечници. В резерва при щаба на армията е имало: картечен полк (700 картечници), конна бригада (3000 саби), обозна войска, трудови полкове, комендантски роти и ескадрони с обща численост 20000 души. Цялата въстаническа армия е имала 103 хиляди щика, 20 хиляди саби, 1640 картечници, 84 оръдия. Махновските формирования са се състояли от пехотни и конни полкове. Новите полкове са се създавали по тяхен образец. Начело е бил изборен военно-революционен съвет (ВРС).

Основен род войски е била пехотата, която в по-голямата си част, настанена на коли с картечници (тачанки), теглени от по 3 – 4 коня, е доказала своята боеспособност и незаменимост, особенно с налетите си в тила на противника. Тя е извършвала денонощни преходи до 70 – 100 километра, заедно с кавалерията, лазаретите и снабдяването.

Трети род войска е била артиллерията, в която под ръководството на инструктор - бившия капитан от артиллерията Морозов са били създадени батареи и полубатареи с по четири и две оръдия от тип скорострелни 76 милиметрови и 152 милиметрови минохвъргачки.

По-голямата боеспособност на махновските съединения в сравнение с частите на червената армия се е дължала на еднородния социален състав (безимотни ратаи – 35 %, работници – 17 %, бедни и средни селяни – 40 % и други катеории – 8 %) и на това, че е била по хомогенна в идейно отношение – от доброволци с анархо-коммунистическа ориентация (52,5 %), леви есери – 10,5 %, болшевики – 2 % и безпартийни – 33 % на възраст от 19 до 45 години. Всички са имали свобода да изразяват със слово и печат своите възгледи. Старшите ко-

мандири са били от другарите на Махно от Черната Гвардия, а младшите са били изборни.

Снабдяването с храна се е осигурявало от местното население, а с оръжия чрез експроприации от противника. Махновци са имали оръжие в изобилие: 37 милиона и 750000 патрона, 496 хиляди снаряда. На винтовка са се полагали 250 патрона, на лека картечница – 2500 патрона, на тежка – 5000 и на оръдие по 124 снаряда.

Имало е отдел за военна подготовка и "специализация" за командния състав, контра-разузнавателен отдел, революционен трибунал, културно-идеен отдел, снабдително-реквизиционен отдел, финансов отдел и др.

Част от паричната наличност (от експроприации на банки и контрибуции, налагани на богатите от градове и села) се е раздавала на приютите за деца-сираци, на бедняците, на семействата на загиналите въстанници.

Дажбата за всеки въстанник е била от 150 грама белтъчини, 110 грама мазнини и 510 грама въглехидрати.

По време на военните походи се разработва ефикасно тактическо майсторство с неочаквано преместване на големи войскови маси в тила на противника, предизвикващи паниката му. Напред е вървяла атакуващата кавалерийска част с концентрация в центъра и по-разредено присъствие във фланговете. На 200 до 400 метра е следвала основната военна сила от кавалеристи и пехотинци на "тачанките" с картечници, завършваща с ариергард, чиято задача е била охраната на тила и подгонването на изостанали тачанки.

В последния период в махновското военно изкуство навлизат окончателно принципите на маневрената партизанска война с неочаквани стремителни нападения.

(По данни на Виктор Белаш)

NB: - След разбиването на военните сили на Деникин, на хетман Скоропадски и на Врангел от въстаническата армия, болшевиките дават заповед на червената армия да унищожи

Махно. Неговите сили са разбити и с малка част от другарите си той емигрира в Румъния, в края на лятото на 1921 г. По този повод Ленин пише в телеграма до заместника на Троцки – Эфраим Маркович Склянски: *"С един и половина милионна армия, превъзхождаща десетократно силите на Махно, Вие му позволихте да избяга. Това е равносилно на поражение."*
- Четири години по-късно, изпратеният от Сталин в САЩ Склянски се удавя "загадъчно" в езерото Лонглейк край Ню-Йорк, а след още 15 години в Мексико е убит с алпийска брадвичка от сталинов агент неговият шеф – Леон Троцки.

19. Военната организация на анархистите в периода на гражданската война в Испания

В самото начало на гражданската война по инициатива на Федерацията на анархистите от Иберийския полуостров (FAI) и на Националната конфедерация на труда (CNT) се създава Конфедерационната милиция — въоръжените сили на каталонските революционери от периода на гражданската война. Тя наброява около 100 000 бойци, служещи на доброволна основа. Базовата единица на милицията е група от 30 души. Няколко групи образуват центурия (от centum — сто), няколко центурии — батальон. Няколко батальона образуват колона, която е най-крупното формирование в доброолческата военна организация на испанските анархисти и е наброявала от 2 000 до 10 000 души. Всяка колона е имала свой щаб — Военен Комитет, а също техническо-интендантски съвет по логистика. Всички колони са били обединени и координирани от Централен комитет на антифашистските милиции на Републиката. Анархистичеките колони на CNT в милицията са наброявали 50 хиляди бойци, още 30000 бойци са били от Всеобщия съюз на трудящите се (UGT), под влияние на испанската социалистическа партия, 10000 от испанската компартия и 5000 от Работническата партия на марксистското единство (POUM). Към тях се присъединяват 12000 души от републиканската щурмова гвардия, обявили се против франкистките метежници.

Анархистите бяха зле въоръжени само с онова оръжие, което са намирали на черния пазар, в складовете на републиката или са могли да отнемат от франкистите. Но главна причина за поражението им беше класовото сътрудничество със сталинистите и буржоазните републиканци. Съобразно това, испанските анархисти приеха диалога с републиканците и в опит да получат в замяна оръжие от Републиката изпратиха свои делегати в правителството. Опит, който, както трябваше и да се очаква, бе неуспешен. Нещо повече, на тях им се отказваше и частта от общото ново оръжие, получено от СССР срещу испанското злато. За да осъществи тази дискриминационна мярка, правителството използва срещу анархистите танковата бригада на сталинисткия генерал Енрике Листер.
Милитаризацията на милицията, наложена от централното правителство сложи край на испанския полуанархистически опит. Изводите и заключенията от злощастната практика на "антифа-колаборационизма" бяха направени от отказалите да се подчинят на правителствените разпоредби анархисти от колоната "Приятели на Дуррути" – които издадоха в 1938 г. своя Манифест "Към нова революция"...
Заслужава да се отбележи, че към анархистката милици се присъединиха не само няколко хиляди републикански войници, служили по-рано в армията, но и около 200 офицери, съчувстващи на испанската революция и на анархизма. Точно те помагнаха да се структурират отрядите и колоните през лятото на 1936 година, при разпределението на оръжието от складовете и организирането на лагери за военна подготовка. Към всяка колона е имало освен щаб и други военни служби, автономни групи и отряди от партизани. Автономните групи са представлявали центурии от интернационалисти. Напр., към колоната на Дуррути, една от най-знаменитите, са се числили центурията "Себастиян Фор", съставена от французи и италианци, центурията "Сако и Ванцети" от американци и центурията "Ерих Мюзам" от немци. Партизаните са били групи от най-опитните и храбри бойци. Най-известни са «Децата на нощта», „Металици", „Експлозивни", „Черно знаме".

Те са изпълнявали разузнавателни задачи, диверсии и рейдове в тила на врага и др.

Доброволческата милиция се оказва едно от най-боеспособните формирования на републиката. Напр. независимо от ужасяващия недостиг на оръжие и боеприпаси, тя удържа арагонския фронт до края на войната, а също се притече на помощ на Мадрид в най-тежките часове на този град. Професионалният военен, полковник де ла Бераса в своя труд, посветен на испанската епопея, охарактеризира бойните единици на анархистите така: *«От военна гледна точка – това е хаос, но хаос, който работи».*

Военната дисциплина в конфедералната милиция и изпълнението на заповедите на командирите са могли да бъдат обсъждани само в мирно време. Във въоръжените сили на анархистите е съществувало пълно равенство между войници и командири, които са били изборни, без чинове, козирувания и мундщровка. За различните идейни направления е била съхранена свободата, както това е било и във въстаническата армия на махновци в Украйна. Въоръжените сили на FAI-CNT са били най-яркия пример на съзнателна и доброволна дисциплина.

20. Комунистическата икономика (КИ)

(цел, планиране, производство, разпределение и снабдяване)

Комунистическата икономика е производствено-разпределителна система, чрез която е осъществено социалното равенство. В нея, в крайната му фаза (при достигане на необходимата степен на икономическо развитие) трудът става доброволен, свободен И "безплатен", а потребностите се задоволяват според нуждите. В тази икономика всички вещи и услуги са произведени без използване на наемен труд. Те са разпределяни според нуждите, без стоково-паричен обмен (с пари, клиринг и т.н.), тоест без съхранение на механизмите на вътрешния и международен пазар на труда и стоките, който е един от базисните елементи на капитализма.

Продуктите и услугите са достъпни за всеки, посредством

автоматизираната снабдително-разпределителна мрежа (Интернет на нещата).
При КИ фактор за ръста й е използването на всички ресурси, а повишението на ефективността става за сметка на научно-технологическото развитие, в това число и на технологията за управление на трудовите и материални ресурси.
Дефиниция - понеже целта на социалната революция е изграждане на комунистическа икономика и на обществени отношения основани върху принципите на анархията, най-точното наименование на създаденото от социалната революция общество е анархокомунизъм или още свободен комунизъм.

21. По-подробно описание с оглед последователните фази на развитие

От само себе си се подразбира, че в икономиката на анархо-комунистическото общество наемният и принудителният труд са ликвидирани, а снабдяването и разпределението стават съобразно КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ПРИНЦИП: СПОРЕД ИНДИВИДУАЛНИТЕ И КОЛЕКТИВНИ НУЖДИ.

КИ е възможна само когато природните ресурси, предприятията и тяхната продукция са превърнати в колективна собственост на всички жители на планетата и техните общности, със свободен, доброволен и безплатен труд. Срещу него всеки и всяка получават според нуждите си или по равно, ако и докато производствените възможности на обществото не позволят прилагане на комунистическия принцип на разпределение.

Основните предпоставки за КИ са: ДА са НАЛИЦЕ ресурсите, необходими за произвеждане на всякакви продукти и услуги чрез едно планирано изобилие - резултат от автоматизирания и остатъчния човешки труд, а практиката на нормиране и оценяване на ресурсите и резултатите от обработката им, посредством парите е елиминирана от сферите на труда, на консумацията и от живота на обществото изобщо.

22. Функциониране на предприятията

Всяко предприятие е обществена собственост, т.е. принадлежи на всички членове на общността, създадена от революцията. След нейната световна победа предприятията и продукцията им ще принадлежат на цялото човечество.Управлението на предприятието (или на бранша) се осъществява от изборен производствен съвет, съобразно с изработения от федерацията /общността/ план. Съветът координира трудовата дейност на филиалите и екипите на предприятието. Той се избира и работи под контрола на неговия колектив.

Там, където производственият процес в предприятието изисква оперативно вземане на решения, бързо разпределяне на задачите, даване на указания и т.н., се назначават специалисти и технически ръководители на съответни длъжности към производствения съвет. Решението за назначенията на такива длъжности както и снимането от тях се приема от цялия колектив на предприятието, под чийто контрол работят.

23. Асоциации на производителите и потребителите

Целта на комунистическата икономика (в организираното на анархистически начала общество) се заключава в осъществяваване на свободен достъп на всички трудещи се до всички блага, намиращи се в разпореждане на федерацята. Такъв достъп се реализира чрез взаимодействието и решенията на две асоциации, действащи на територията на федерацията: една на производителите и втора на потребителите. Всеки трудещ се членува едновременно в двете асоциации.

В асоциацията на производителите **влизат колективите на всички предприятия на територията на федерацията, които произвеждат продукти и услуги (включая снабдително-разпределителната асоциация и тази на работещите в транспорта и други сектори на икономиката).**

Снабдително-разпределителната асоциация, работеща *с интернет на нещата* е връзката между асоциациите на производители и потребители...

Асоциацията на потребителите се **състои от всички жители на федерацията и се занимава с определяне на потребностите им, на основа на което се изработва производствения план, който се разпределя между предприятията в** асоциацията **на производителите.**
Двете асоциации **(на производители и на потребители) са съюзи от федерален мащаб и с оглед удобството при функционирането им могат да се подразделят на по-малочислени** асоциации **по териториален, професионален и други признаци. Тяхната точна структура и устави се определят от самите жители, посредством обсъждания на нивото на федерацията (конгрес, конференция).**
Предполага се (но окончателният вариант зависи само от решението на федерацията), че оптималната структура ще бъде от следния тип:

Асоциацията **на потребителите се състои от комунални** асоциации**, създадени по териториален признак. Така че, започвайки от жилищната сграда, се формира поръчка за задоволяване на нуждите на обитателите й, след което всички поръчки на ниво сгради се обединяват в поръчки на ниво квартал, после на ниво комуна, регион/област и т.н., до получаване на поръчка от федерален мащаб. Разпределението на произведените продукти и услуги се извършва съобразно поръчките.**

Асоциацията на производителите е разделена на асоциации за производство по браншови критерии. Получената федерална поръчка за бранша се разпределя между предприятията, съобразно капацитета им да я изпълнят.
Изработеният план на основа на заявените нужди на потребителите се преразглежда и коригира до окончателния му вид съобразно производствените мощности. Като допълнение се изработва план за разширение на производствата с недостиг.
В нейните функции влиза също осигуряване на износа на продукти за страните, останали незасегнати от социалната

революция. **Паричните постъпления от износа на продукти в** капиталистическите страни **отиват за формирането на валутен фонд за нуждите на търговията с тях, на туризма, за заплащане по интернет на различни услуги, за придобиване на платен цифров контент (ако по някаква причина във федерацията не могат да го създадат) и т.н.**
Друг проблем е превръщането на банките в статистически организации + държатели на валутния фонд под контрола на икономическите и счетоводни отдели към комуналните съвети.

Забележка № 1. **Социалната революция е интернационална, но сценарий на нейния триумф едновременно върху цялата планета е малко вероятен. Историческият опит показва, че тя не може да победи "в една отделно взета страна" (Сталин). Или революцията ще се разгърне в ширина, най-малко върху един континент, за да може да противостои на "свещения съюз" на властниците и капиталистите, или тя ще бъде смазана от този съюз на държавите и капиталите. Трета възможност няма. Но, след като не можем да разчитаме, че в резултат на глобализацията (и на глобалната криза или война) всички държави ще бъдат унищожени едновременно от световната революция, ние не можем да скръстим ненужни ръце на празни гърди и да я чакаме. Затова, тук разглеждаме нейния първи етап, когато анархистическото общество ще съществува наред с преживяли революционната ситуация държави, с които освен конфликти, федерациите могат да имат импорт–експорт, особенно в началото. С времето, с развитие на икономиката на анархистическата конфедерация и откриване на нови браншове и предприятия с оглед задоволяване на нуждите на жителите в съставящите я федерации, външните парично-пазарни отношения ще се свиват до изчезването им.**
Трудът в началната комунистическа икономика се разпределя между всички членове на общността. Той, както казахме,

е безплатен в смисъл, че срещу него всеки трудещ се задоволява безплатно всестранните си нужди.
Забележка № 2. **Твърде вероятна е ситуацията, в която държавите ще откажат да признаят конфедерацията и ще установят икономическа блокада. Тогава, наред с автархичното стопанство, ще се търсят контрабандни канали, което ще бъде придружено от лишения и затруднения, но както е казал Аскасо Революцията не е празник. Ако да беше други щяха да са я извършили отдавна. Затова, тези които искат да бъдат свободни и да живеят достойно ще трябва да са готови да ги афронтират.**

Забележка № 3. Интернационалната защита на революцията в най-висша степен зависи от нейните успехи в социалната, икономическа и културна сфери. Те са най-ефикасната пропаганда на анархистическия идеал.

24. Четиричасов работен ден

Активното участие в самоуправлението на комуната или федерацията изисква повече свободно време от това с което разполага човекът, който изразходва 8 и повече часове за работа, която убива желанието и мотивацията му за участие в разглеждането и вземането на решения по различните въпроси на обществения живот. Това налага съкращение на работния ден.
Удовлетворяването на тази необходимост се улеснява от съвременното ниво на развитие на производителните сили, позволяващо още сега, дори в условията на капитализма, да се съкрати работния ден двойно. Още в началната фаза на анархистическото общество 4-часовият работен ден ще бъде задължителен и необходим, за да се осигури достатъчно свободно време за решението и на други въпроси, които не са свързани пряко с общественополезния труд.

25. По-подробна мотивировка на четиричасовия работен ден: Важна част от програмата на анархизма в социалната сфера е съкращението на работния ден. Освен за обществена дейност, то е обусловлено и от естествената нужда на човека да отдели време за себе си, за своите любими занимания, да го прекарва с близките си.

В началото борбата за съкратен работен ден (тогава тя е целяла 12 часов ден при 6 дневна работна седмица) се е водила за елементарно оцеляване, за възстановяване на силите за следващия работен ден. Благодарение на жертвите на нашите предшественици е било завоювано това необходимо време. Днес във Франция имаме 35-часова работна седмица, а в Норвегия – 32. Но ние считаме, че човекът не е създаден, за да "живее" на работното си място, като продължение на средствата за производство. Трудът трябва да служи за осигуряването на живота, а не обратното. Човек живее веднъж и има правото да изживее живота си пълноценно, по свое усмотрение. Духовната еволюция на човека става все по-сложна и към потребността от относително увеличено свободно време, се добавя нуждата да живее смислен живот, за да твори, да се занимава с неща, които обича, да води пълноценен духовен живот. За съжаление, днес любимата работа е непостижима мечта за абсолютното болшинство от хората. Ние прекарваме живота си в прехвърляне на бумаги в офисите, стоим пред машините в завода, зад гишетата или хващаме маясъл в автомобилите си и мечтаем да не се занимаваме с работи, които не обичаме, освен възможно по-кратко, за да осигурим на себе си и на обществото необходимите блага. Ние нямаме никакво съмнение, че минимално необходимото време за обществено-полезен труд е значително по-кратко от това, което е установено днес.

Борбата за съкратен работен ден започва най-напред в Англия. В резултат на нейната продължителност и упоритост, на многобройни стачки, на подема на лудитското движение

английските работници извоюват в 1833 г. фабричен закон, който ограничава труда на малолетните деца до 13 годишна възраст на 8 часа, а този на непълнолетните от 13 до 18 години на 12 часа. На 10 април 1844 година правителството, изплашено от масовите манифестации на работниците е принудено да извика в Лондон войската. Мобилизирани са и доброволци буржоа. Начело на гарнизона е назначен фелдмаршал херцог Уелингтън – победителят на Наполеон. В същата година е издаден първият закон за ограничение на женския труд на 12 часа. Със закона от 1847 г. в предприятията е въведен 12-часов работен ден за всички работници, а за непълнолетните и за жените - 10 часов. В борбата за 8-часов работен ден през 1886 год. са обесени четиримата чикагски анархисти Спайс, Фишер, Енгел и Парсънс, докато петия осъден на смърт Луис Линг се самоубива в килията си с капсула-взривател. От тогава 1 май е боен празник на труда.

В стачното движение в САЩ през 1919 година участват 4 милиона работници – това е борба за 5-дневна работна седмица, която е посрещната с не по-малка съпротива от господарите. В около 20 предприятия те отстъпват и приемат искането. В 1920-а предприятията са вече 240, а в 1929-а – 500 хиляди трудещи се работят 5 дни в седмицата. В царска Русия първите фабрични закони са от края на XIX век. След масовите стачки на петербургския пролетариат (от Александровския, Невския и Путиловския заводи) е прокаран в 1897 г. закон, ограничаващ работния ден на 11 часа.

Продължителността на работния ден в условията на капитализма не зависи от минимума, който е нужен за обезпечаване на индивидите и обществото с необходимата продукция (като се отчита нивото на техническото развитие), а от решимостта на трудещите се да се борят за неговото съкращение. Капиталистите и колегите им експлоататори от "соц"-страните, ако би могли, биха заставили хората да спят във фабриките, давайки им няколко часа на денонощие за сън (както е в някой заводи в КНДР и както беше в шивалнята на Софийския цен-

трален затвор, където през ноември 1953 г. работния "ден" продължи 36 часа непрекъснато, докато предизвика стачка, последвана от зверски наказания за организаторите й). При ръста на научно-техническото развитие през XX и XXI век, при наличието на свръхскоростни компютри и роботи днешният 8-часов работен ден може да се съкрати два и три пъти, ако работниците се бореха с упоритостта и жертвоготовността на своите предшественици.

Как се интерпретира съкращението на работния ден от капиталистите? Те казват че 4-часовият работен ден при 4-дневна седмица е невъзможен, защото това щяло да доведе до повече от двукратно увеличение на фонда работна заплата (ще им се наложи да наемат два и повече пъти работници и да въведат двусменна работа вместо едносменна), което ще ги направи неконкурентноспособни, и, в крайна сметка, щели да се разорят. Но нека сравним размера на ФРЗ и чистата печалба, която капиталистът получава. Редко ФРЗ е по-висок от 30% от чистата печалба на собственика. По-такъв начин, съкращавайки с 30 % своите печалби, капиталистът ще може да изплати работните заплати на удвоения си персонал с всички необходими отчисления за социални осигуровки, за специално облекло и за други мерки срещу вредния труд. Бълха ще ухапе милиардерите, мултимилионерите и останалите паразити в днешното общество. Достатъчно е да напомним, че тримата първи свръхбогаташи имат по-голямо имущество от разходите за съществуване на половината човечество. Техните президент-генерални директори получават милионни заплати, а самите те плуват в крезовски разкош за който фараоните, султаните и абсолютните монарси не са могли и да мечтаят. Върхушката на капиталистическия свят има колекции от произведения на изкуството за милиарди долари, харчи стотици милиони долари за купуване на спортни клубове, за недвижими имоти или за да колекционират яица Фаберже, по 500 милиона до един милиард долара за яхти и самолети. Това са господата, чиито учени лакеи твърдят, че 4-часовият

работен ден е невъзможен, защото щял да ги... разори. Приведените цифри са по-силни от всякакви бръщолевения на нобеловите лауреати по икономика и финанси за конкурентоспособността. Затова ние не искаме да похабим живота си, прекарвайки го на работното място в работа от която ни се гади. Ние ненавиждаме будилника. Нашата свобода започва със свободното ни време. При елиминирането на излишните видове труд поради паразитния им характер или автоматизацията, ще става възможно прогресивното намаляване на работния ден до момента в който неговите граници/продължителност ще позволят превръщането му в доброволен труд по желание и избор.

Както казахме, в анархокомунистическото общество, трудът срещу който се задоволяват нуждите е "безплатен". Комунистическата икономика предполага отказ от парите, като средство за съсредоточаване на власт в едни ръце. Ние искаме да унищожим самата възможност за натрупване на значителни средства в отделни индивиди, което е една от причините за социалното неравенство. Друга цел, осъществима след победата на социалната революция е заличаването на неравенството между трудещите се, работещи в образованието, в науката и технологичните институти, в здравеопазването, в културата и изкуствата и т.н., както и в различните сектори на икономиката, в различни комуни и в различни страни. За избягването на това и матиране на всички други фактори и източници на социалното неравенство, в периода когато икономиката все още не ще позволява пълно удовлетворяване на нуждите на всеки и на всяка, ние предвиждаме различни принципи и подходи, свързани с проблема за = >

26. Възмездяване на тружениците /възнагражденията/ за положения от тях труд

Принципът на Парижката Комуна, съобразно който се полагат еднакви възнаграждения за всички трудещи се с ко-

рекции, в зависимост от големината на семействата и други уважителни причини.
Смесена система на снабдяване и разпределение:
А) според нуждите за тези продукти и услуги в браншовете на икономиката, които при сегашните производствени мощности и ресурси позволяват да се въведе комунистическия принцип и
Б) разпределение по равно на дефицитните продукти и услуги, с приоритет за децата и болните.

В хода на развитието и разширението на обществената икономика, съобразени с планираните обществени и индивидуални нужди, тези принципи ще бъдат напълно изместени от комунистическия: от всеки според възможностите, всекиму според нуждите.
Това не е крайната фаза - анархо-комунистическото общество се развива. С напредването на Роботронната Революция (роботизацията и автоматизацията на трудовите процеси) работните места ще стават все по-малко, докато се стигне до онзи момент, в който трудът ще стане доброволен и свободен. Тогава всеки и всяка ще работят колкото желаят, когато искат, каквото искат и където искат.
Друг проблем е този с изравняването на производителността на труда в отделните предприятия и браншове, в различните сектори на националната и интернационална икономики. Решението му предполага отделянето на повече ресурси, работна ръка и специалисти от по-развитите отрасли и страни за изостаналите в технологичното си развитие предприятия, браншове, страни и региони.
Решенията по тези въпроси ще се вземат от националните и интернационални конгреси и конференции (работещи по принципите на синонимите: анархия, пряка демокрация или самоуправление) на които ще се изработват и разпределят съответните планове за развитие между страните, браншовете и трудовите колективи.

Ако поради егоистични съображения отделни свръхразвити предприятия, комуни и федерации поискат да се отделят, е справедливо да се договори с тях преразпределяне на част от икономиката им, създадена в капиталистическия период в дадена страна с усилията и труда на цялото общество/човечество.

27. Създаване и обслужване на инфраструктурата

В зависимост от мащабността и значението на задачата, например строежът на даден обект, решението за неговото построяване се приема на ниво район, град (комуна, общност), област или федерация. (За опростяване тук не разглеждаме случая на решение на Конфедерални задачи, но и те се третират, съобразно принципите на анархията.) След вземане на решението за строежа на обекта се оформя поръчка, която се отправя към строителното предприятие/бранш на териториалната или федералната единица.

Приоритетът на строежите се определя на съответното ниво – Конфедерация, федерация, район, област или комуна.

Решение за ремонта на даден обект или за замяната на остарялото му оборудване се приема от икономическия съвет на обекта. Поръчката за ремонт или за замяна на оборудването се отправя към съответстващата на обекта строителна организация.

28. Към планирането

Комунистическата икономика предполага хоризонтално планиране. Това значи замяна на пазарните механизми и производството на стоки или на вертикалното (държавно) планиране, осъществявано от бюрократи с оглед класовите им интереси, с план, съобразен с нуждите на всеки и на всички. Той се изработва отдолу на горе, при което хората (със знание за данните от статистическите изследвания за капацитета на производствените мощности, компютеризацията и роботизацията) сами решават какво им е нужно и в какви срокове може да бъде получено. Те определят и разпределението на

дефицитното производство, както и приоритетното проектиране и планиране на нови производствени мощности с оглед задоволяване на всички нужди от дефицитни продукти и услуги.

Така въз основа на заявените нужди на членовете на комуните и на федерациите ще се вземат решения за създаване, закриване или смяна на профила на предприятията и на всички други икономически единици и браншове. По същия начин ще се регулира и контролира експорта и импорта за и от капиталистическите страни и образувания за целта валутен фонд, в случай на установени търговски отношения с тях.

29. Към разпределението на трудовите задачи в общност, в която трудът все още е задължителен

Работещите над дългосрочни проекти или хората с творчески и научни професии и др., чиито видове труд не могат да се измерват количественно и повременно, трябва да докладват и обяснят целите и протичането на трудовите процеси, както и нуждите си от ресурси и време за завършване на проектите им, за да си гарантират подкрепата на общността и необходимите средства чрез планирането.

Дотолкова, доколкото са останали тежки, вредни и опасни за здравето или неприятни работи, те следва да се извършват от здравите мъже в териториалната единица или колектива по жребий или с редуване, докато роботизацията не реши и тези проблеми.

Роботизацията и автоматизацията на трудовите процеси разкриват невероятни перспективи пред човечеството. Те водят до намаляване на човешкия труд при увеличаване на производителността. Освен това в анархокомунистическото общество те позволяват намаляването на работния ден далече под 4-те часа, както и съкращаване на работната седмица. Заедно с това намаляват и работните места във всички сектори на икономиката. За капиталистическото общество това означа-

ва уволнения и безработица. Много от днешните професии ще изчезнат, а новооткриващите се не могат да компенсират нуждите от нови работни места. За анархистическото общество освен горните последици, те откриват нови перспективи за създаване на изобилие вследствие възможностите за по-нататъшното икономическо развитие и за все по-пълно задоволяване на човешките нужди, посредством откриването на нови производствени мощности с помощта на освободените работни ръце и умове, повече смени, работещи на съкратено работно време, повече свободно време и по-добри условия за трудещите се и за творците в науката и изкуството.

Вследствие роботизацията двете основни компоненти на съвременното общество – капиталът и наемния труд – в крайна сметка също ще клонят към нула, което води до изчезване и декласиране на кореспондиращите им класи – капиталисти и пролетарии.

Ролята и съдбата на държавата в условията на Р.Р. с наша помощ ще бъде като тази на собствеността.

По този начин, роботизацията и автоматизацията в анархистическото общество престават да бъдат в противоречие с всеобщата заетост. Най-после, в зависимост от степента на обхващане на икономиката от Р.Р. задължителното работно време ще се свива и стойностите на продуктите (които имат за своя мярка вложения труд) ще клонят към НУЛА.

30. Науката като методология за намиране на всички и всякакви социални решения

Приложението на "научните методи за решение на социалните проблеми" (напр., планиране, организация на производството, разпределение, снабдяване и др.) ще стане основен принцип за функционирането на едно анархо-комунистическо общество. Наред с това е необходимо да се откажем от неоправдано стимулираната хипертрофия на естествените и особенно от форсираното създаване и развитие на изкуствени потребности, като свържем тази "политика" със щадящ режим на използване на природните ресурси.

31. Екология

КОМУНИСТИЧЕСКАТА ИКОНОМИКА ПРЕДПОЛАГА ПРЕОБРАЗУВАНЕ НА СОЦИАЛНИТЕ И ИНТЕРНАЦИОНАЛНИ ИНСТИТУЦИИ И ОТНОШЕНИЯ В ЕДИННА ПЛАНЕТАРНА СИСТЕМА.

Ние, социумът, живеем в симбиоза с планетарната екосистема. Причинно-следственият баланс между тях отразява живота на планетата.

Наред с кардиналните политически и социаликономически промени, е необходимо изработването на глобален екологичен проект за обществото в XXI в. Той би обезпечил материалните условия за технологичен пробив, променящ съществено взаимоотношенията на човека с околната среда, минимизирайки увреждането й чрез съобразено с науката използване на природните ресурси и рециклиране на вторичните суровини, като неразделна част от икономическата активност, която ще предопредели възстановяването на биосферата, създавайки същевременно "суровини" за триизмерните принтери, с внедряване на технологии, спестяващи енергия, с въвеждане на алтернативна енергетика и т.н., и т.н.

При това, "зелените технологии" трябва да се разработват и доработват с отчитане възможностите им за повсеместно използване, щото високо-технологичното производство да няма дискриминационен характер и да не създава области с низки и мръсни технологии, които биха унищожили ефекта от достигнатия прогрес. Това също налага премахването на днешните прегради: граници, собственост, разделение на труда на физически и умствен, финансови и стопански "обвързаности", стремеж към извличане на свръхпечалби за сметка на ограничения достъп до резултатите на Р.Р., както и на полицейското и юридическо съхраняване на днешните социални, политически и икономически отношения.

32. Ход на научно-техническия прогрес

Научно-техническият прогрес ще се развива със скорост пра-

во-пропорционална на заделените ресурси и броя на ангажираните в сферата на науката и технологиите учени и инженери.

Постепеният преход на вземане на някои решения от човека към изкуствения интелект (при определяне на целите отдолу-нагоре, от комуната през регионите до планетата) е следващ етап в социалната еволюция. При прехода към Р.Р. в икономиката ще е нужен доброволния и свободен труд на множество специалисти от най-различни научни направления, съобразно техните интереси, афинитет и свободна воля да се прониква в тайните на микрокосмоса, на човека, на обществото и макрокосмоса, както и да се решават практическите проблеми на индивидите и колективите им. С течение на времето, обективното научно-технологично развитие ще предостави управлението на монотонните процеси в социално-икономическия живот на обществото "в ръцете" на изкуствения интелект, освобождавайки човешките мозъци и ръце за творчество..

Природата е основа на човешкото съществувание, но тя не предопределя нашата история (в която действат обществени, а не природни закономерности) и не елиминира необходимостта от нашата собствена революционна, рационална, планомерна и хуманна интервенция в делата ни.

Ние искаме разцветът на разума, на чувствата и на волята да се превърне в главна цел на биологическия вид Homo Sapiens, за да заслужим това дадено ни от антрополозите название.

33. Реализация на анархокомунистическото общество

Сътресенията, свързани с Р.Р., която начена в капиталистическото общество, свидетелстват за неустойчивостта и обречеността на днешните политически, икономически и социокултурни структури и норми на всекидневен живот. Те вещаят неизбежното крушение на остарелите обществено-политически и икономически институтции и отношения и са израз на революционната криза /ситуация/, решението или изходът

от която изисква извършване на радикални социални трансформации, най-важните от които са замяната на държавата и на частната/държавна собственост с организацията на свободния или анархо-комунизма.
Премахването на държавността и собствеността цели осигуряването и затвърждаването на свободата, равенството в правата и задълженията чрез еднакъв обществен и индивидуален достъп за всички (за всяка и за всеки) до произведените блага и услуги, чрез доброволния братски съюз между хората и народите.
Очевидно става дума не за добре познатите "социални" реформи, "корекции на развитието", кърпежи и козметични промени, за да остане всичко непроменено, а за коренни промени в обществените и международни отношения и структури, резултат от формирането на един активен анархокомунистически революционен мироглед, мотивиращ радикалните трансформации, които могат да бъдат резултат само от съзнателната и организирана волева дейност на революционните маси.

Човечеството е дошло до границата на неизбежната социална реконструкция, която ще засегне всички днешни институции и отношения, включая манталитета, много психологически характеристики, напр. властолюбието, алчността и др., които не съответстват повече на новите условия на живот и които трябва да бъдат преодоляни, ОСВЕН С РЕВОЛЮЦИОННОТО НАСИЛИЕ, със съответно възпитание и утвърждаване на нова нравственост, продиктувани от това, че предпоставките и възможностите са се превърнали в НЕОБХОДИМОСТ, в условие без което съществуването на човешкия род е станало проблематично.

Днес, повече от всякога, самата история на човечеството вписва обективно и императивно в дневния му ред интернационалния братски планетарен съюз на всички народи на Зе-

мята. Съюз, който да планира с консенсус между комуните, регионите и федерациите стратегическото социал-икономическо хармонично развитие на човечеството през 21-ви век на основата на свръхразвитите технологии и да гарантира висок жизнен стандарт и максимум "степени на свобода" за всеки и на всяка под съвместния им контрол и колективното самоуправление в настоящето и бъдещето.

При тези условия може да се създаде база от обективни данни по отрасли на чиято основа да заработи глобална система за планиране, управление и разпределение на природните ресурси при пълна прозрачност и възможност за информиране (с премахване на всякакви тайни: чиновнически, банкови, научни, търговски, договорни, следствено-съдебни, международни, държавни и т.н.), за промяна на инфраструктурите на градовете на бъдещата федерация с обществен контрол върху разпределението и свободен достъп до технологичните разработки с ликвидиране на частната и държавна собственост върху тях, включая "интелектуалната".

Ние сме оптимисти относно възможностите за по-нататъшното развитие на човешките общества, но условие за това е премахването на капиталистическата икономика и социални отношения с техния страж – държавата.

В предстоящето десетилетие 2020—2030 г.г. се очаква нов кръг от засилване на ролята на Р.Р. в обществото. С това промишленото производство ще претърпи още по-дълбоки трансформации, преминавайки окончателно от традиционо-стандартното, масовото ръчно-машино производство към автоматизираното, роботизирано и индивидуализирано по отнапред зададени параметри, съобразени с нуждите и вкусовете на всеки потребител или колектив.

Като следствие от глобалната роботизация и информатизация ще се променят всички страни на живота в човешкото общество. Критерий за социалния прогрес ще бъде свободата и задоволяването на нуждите, които обществото може да

гарантира на всеки от своите членове. Свобода за творческа самореализация в различните сфери на дейност, науки и изкуства. Няма да бъде трудно да се проследи взаимната връзка между научно-техническия и социалния прогрес, който е резултат от колективните и индивидуални инициативи, планове и от активното участие на индивидите и колективите в икономическия, социален и културен живот на обществото.
Творческата самореализация, разнообразната позитивна дейност и колективните решения и изпълнения развиват човека и съдействат за превръщането му от политическо животно (зоон политикон - на гръцки ζῷον πολιτικόν /*/) в свободен социален индивид.
***) Аристотел определя човека, като зоон политикон – *"животно, което живее в полиса"*. Според него, *"който живее извън държавата поради природата си, а не по силата на обстоятелствата, или стои по-долу, или превъзхожда днешния човек"*, тоест, той е или по-нисшо животно, разположено върху еволюционната стълба или е… Бог.**
Очевидно, Аристотел не е могъл да си представи СВОБОДНИЯ ЧОВЕК.

Свободното време, посветено на собственото му "Аз" и общуването с другите, освобождава и усъвършенства човека. И колкото по-голяма е свободата за собствената му самореализация, толкова по-голям потенциал за развитие притежава цялото общество (ако под това разбираме развитието на всички негови индивиди).

34. Анархокомунистическото общество в условия на Роботронната революция

В този раздел разглеждаме същите въпроси в светлината на Р.Р.
Ще напомним, че трите понятия АНАРХИЯ = САМОУПРАВЛЕНИЕ = ПРЯКА ДЕМОКРАЦИЯ са синоними (идентични) и взаимозаменяеми и още че една социалреволюционна

идеология на 21 век трябва да се съобразява със сегашната реалност в развитие, като се базира на съвременния свят, най-вече на Р.Р. и на ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА, която интернационализира революционната криза.

"Информационна" анархия

Днешните нива на информационните технологии и на социалната комуникация създават превъзходни условия за изграждането и развитието на анархията (на пряката демокрация), включваща всеки и всички. С тяхна помощ може да се създадат много по-лесно анатомията и физиологията на анархистическите структури - без парламентарен кретенизъм и "народно представителство". Поставянето на обсъждане и разискване на въпросите, на гласуването и на вземането на решения могат да се организират непосредствено чрез интернет.

Чрез мрежата може да се организира прозрачна система на открито, поименно гласуване на всички нива, по всички въпроси, като се изключи възможността за всякаква фалшификация. Може да се състоят обсъждания с участието на всички интересуващи се от въпросите на местното самоуправление или на външните за комуната въпроси, засягащи милиони или цялото човечество. Могат да се организират предварителни обсъждения и гласувания по места. Да се привлекат компетентни по въпросите в дадена област специалисти (учени, икономисти и др.), които да ги изложат пред общото събрание или пред жителите на федерацията. Да последват разисквания и всеобщо гласуване по предложените от специалистите или по представените от низовите органи на комуните варианти на реалното самоуправление. Да се разгледат от общото събрание предложените проекти за решение на един или друг проблем.

С помощта на съвременните информационни технологии може да се установи пряката и обратна връзка, за да се създаде пряка демокрация, ликвидираща напълно законодател-

ната, изпълнителната и съдебната власти, предавйки техните функции непосредственно на общото събрание или на комуналните и федерални органи на анархията, поставени под строгия контрол на обществото.

“Овластявайки” по този начин всеки и всяка чрез гласовете им при вземането на решения, в пряката демокрация проблемите ще се решават не от държавата, а от обществото, в което основните органи на анархията не са парламента и правителството, а местното комунално самоуправление и това на федерацията с нейните конгреси и конференции. В 21 век на нас повече не са ни нужни парламент и правителство за вземане на решения. “Всеобщите събрания” могат да се сведат до минимум, само по най-важните въпроси, когато имаме интернет и приспособления, позволяващи да се влиза и излиза от него почти от всякъде и от всеки. С развитието на информационните технологии и социалните комуникации анархията, която е организационната арматура на комунистическото общество, става лесно осъществима, както никога по-рано.

За такава пряка демокрация ще бъде недостатъчно разрушаването на държавните институции и замяната им със съответните инфраструктури, ползващи интернет. За нея са нужни активизиране на обществото, на низовите организации на народа в борбата им с държавата, нужно е развитие на анархистическо самосъзнание. Новите комунални и федерални органи трябва да бъдат създадени отдолу в самото общество, а не отгоре, от държавата. За успешното функциониране на такава пряка демокрация ще са необходими още редица условия: свободно распространение на информацията; наличие на много свободно време, за да могат всички да отделят достатъчно внимание на обществените въпроси, които ги засягат пряко или косвено; достатъчна компетентност на населението по непосредствено свързаните с обсъжданите теми въпроси и осигуряване на стопроцентов достъп до интернет. (Днес това е възможно само за 38 % от световното население.)

35. Свободно разпространение на информацията

Под "свободно разпространение на информацията" ние разбираме премахването на всякакъв вид забрани, "тайни" и "класифицирани данни" и нейното безпрепятствено разпространение в мрежата; замяна на "традиционните" централизирани медии с децентрализираното разпространение на информация в интернет; унищожение на авторското право; достъпност до всички обществено значими данни, до всички знания, съставящи световния фонд на човечеството в сферите на науката, изкуството, историята, обществения живот и т.н.

В днешното общество това е невъзможно. В тоталитарните общества СМИ са подчинени на държавата, а в демократичните – на капиталистите, чиято собственост са. Освен това, информацията се преподнася така, както това е изгодно на тези, които контролират СМИ. С развитието на интернет ситуацията се променя, извършва се децентрализация на този процес. В сферата на ползването на информацията "комунизмът" е настъпил по-рано, отколкото в производството и услугите. Но в съвременната обществена система държавите се опитват да цензурират интернет. Както частната собственост и авторското право възпрепятстват свободното разпространение на информацията, така "антипиратското" законодателство забранява ползването на торрент програми за сваляне от интернет на "файлове" (книги, филми, музика и др.), атакувайки островите на информационния комунизъм.

36. Технологическия прогрес

Сегашните технологии позволяват да се сведе до минимум човешкият труд и същевременно да се повиши значително ефективността на производството, като се обезпечи пълно изобилие при минимални човешки усилия. Това ще освободи огромно количество време за всеки, което може да бъде използвано за развитие на личния и колективен потенциал

и участие в обществените процеси. В рамките на капиталистическата система подобно развитие е невъзможно, защото, бидейки частна или държавна собственост, те носят дивиденти само на собствениците им. Затова и поради ред други причини, развитието на анархията следва да се свърже с комунистическата икономическа система. По-надолу, с примера на съществуващи вече технологии ще покажем как може да функционира тази система и как капитализма пречи на пълното разгъване на потенциала на новите технологии.

37. 3D-принтери във всеки дом

Дори само пълното разкриване на потенциала на 3D-принтерите е в състояние да унищожи днешната пазарна система с парите и покупко-продажбите. 3D-принтерът може да се нарече с право комунистическа технология, позволяваща да се удовлетворят всички потребности на всеки. 3D-печатът в производствената сфера е това, което е интернет в сферата на комуникацията и информацията или "интернет на нещата" за разпределението и снабдяването.

Още днес, както ще видим с няколко примери възможностите на 3D-принтерите изглеждат безгранични. За напред те ще се усъвършенстват още повече, и в развитите страни ще влязат във всеки дом, ставайки предмет на бита, какъвто е компютъра днес. В капиталистическото общество пълното ползване капацитета на тази технология е невозможно, поради аналогични причини като тези с интернет – правителствата се стремят да го контролират и се борят със свободното разпространение на информацията. Законите за "авторското право" преследват и наказват разпространението на нелицензирани 3D-програми/чертежи и печат на забранени предмети, наричайки ги пиратски. Със забраните те целят съхранението на пазара с покупко-продажбите. Тези мерки затрудняват свободното развитие на 3D-печат. В създаването на програми за 3D-принтерите в една комунистическа икономика ще участват масово, както любители и ентусиазти, така и професиона-

листи, а потребители ще бъдат всички.
Повсеместното разпространение на 3D-принтери и свободната циркулация на информацията ще преобразят изцяло обществото – у всеки дом ще има, както компютри, така и 3D-принтери, позволяващи да се създават всякакви продукти с помощта на свободно сваляни от интернет и ползване на всякакви програми/ чертежи за 3D-производство от всички.
Струва си да се посочи, че 3D-принтерите на близкото бъдеще могат да променят изцяло обществено-икономическата система. Днес те произвеждат от храна и оръжие до мостове, жилищни домове и нови 3D-принтери. Много от тях вече са напълно достъпни за хората със "среден доход", а производството им се развива, удивлявайки всяка година с невероятните възможности на 3D-принтерите. Още преди революцията това ще унищожи цели сектори на капиталистическата икономика, създавайки допълнителни предпоставки за комунистическата.

38. Бъдещето се приближава с мълниеносна скорост
В Китай за три часа с 3D-принтери са "напечатили" двуетажна вила с електро-инсталацията, водопровода, банята, тоалетната и мебелите. Без строителен боклук и абсолютно безвредно за околната среда – с материали, събрани от промишлени отпадъци. Вилата има солидна топлоизолация – през лятото в нея не е горещо и зимата не е студена. Тя е водоустойчива, огнеупорна и даже противоземетръсна. Стойността й е по-ниска от строените по "класически" начин. В Китай планират в близко бъдеще масов "печат" на такива къщи.
В Токио работниците в международния аеропорт са заменени с роботи, 5 робота ще метат и мият подовете на етажите, още три робота ще служат като носачи, а останалите работници ще бъдат оборудвани с екзоскелети, което ще им позволи да вдигат тежки товари без да навредят на здравето си и без прекомерни усилия.
А в САЩ са създали през тази година първият КВАНТОВ

компютър, който решава свръхсложни задачи за чието решение на днешните най-мощни компютри биха били необходими 10 000 години. Това ни приближава съвсем осезаемо до ерата на Изкуствения Интелект.

Подобни новини могат да се прочетат или чуят все по-често. Роботи, екзоскелети, андроиди, роботизирани протези, управляеми с мисълта... Това не е реквизит от фантастичен филм, а е самата настъпваща реалност. Вече съществува богата гама: от бойни роботи, такива предназначени за сфеата на обслужване, за физически труд, самообучаващи се роботи, способни да правят самостоятелни изследвания и да изобретяват лекарства. Подобно ниво науката е достигнала и в други сфери – летящи дронове, ховербайки, невидими плащове, чипове, които контролират мозъчната дейност… Разработват се или вече са разработени множество други фантастични технологии.

За да осъзнаем, колко много тези технологии са променили живота ни, е достатъчно да сравним тези от тях, без които той е немислим днес, с тяхното "битие" до неотдавна. Преди две-три десетилетия преносимите компютри бяха относителна редкост и твърде примитивни в сравнение със сегашните, които са почти във всеки дом. Без тях не би могло да работи ни едно предприятие и учреждение. Размерите на паметта им са такива, че и най-смелите предположения на фантастите от 80-те и 90-те години на XX век изглеждат смешно. Интернет обезпечава достъп до 99 % от произведенията на световната култура: живопис, литература, музика, кино и т.н.; осигурява оперативен достъп до новостите от огромен брой източници на информация; освен това е основно средство за комуникация, на път да елиминира пощата, телефонните връзки и много др. Той предоставя немислими в близкото минало възможности в сферата на разпространение на информацията, за провеждането на гласувания и референдуми и т.н. Ако преди 20 или 30 години някой би казал, че днес всеки ще има в джоба си миниатюрен компютър със стотици функции на телефон, грамофон, диктофон, компютър, с чиято помощ може да се

влиза в интернет и да се получи достъп до 99 % от световната информация, да се свързваме и общуваме с хора от всяка точка на планетата и т.н… биха го взели за мечтател, чел много "рицарски" романи.

Днес е трудно да си представим живота без компютър, без мобилен телефон и без интернет. Тяхното развитие през последните 20 години може да ни даде приблизителна идея за това какви ще бъдат те след още 20 години, колко по-фантастични ще станат днешните и неизбежните нови технологии: роботи, 3D-принтери, робопротези, дронове и андроиди, екзоскелети, разработваните ховербайки (нещо като летящи килимчета) и невидими плащове… Дори само след 10 години не ще можем да узнаем светът, който идва на смяна. Всичко това ще предизвика невероятни изменения в живота на всеки. Основният, вълнуващ ни въпрос е: как новите технологии ще променят обществото, какво ще дойде на смяна на съвременната политическа и икономическа система?

39. Роботизация на производството и сферата на услугите

Да се построи икономиката изцяло върху 3D-принтери е невъзможно. Някой трябва да приготовлява "суровините", а сигурно ще останат и други сфери на услуги и производства. Масовите серии също няма да изчезнат напълно. Днес е на ход роботизацията: роботи заместват не само физическия, но в значителна степен и умствения човешки труд, както в производството, така и в сферата на услугите. В капиталистическото общество това вещае социален взрив, какъвто по-рано не е имало. Милиарди безработни ще се окажат ненужни за пазара на труда. Капитализмът ще навлезе в неразрешимо противоречие сам със себе си – новите технологии позволяват да се произвежда огромно количество стоки, които няма на кого да бъдат продадени - покупателната способност на милиардите безработни ще клони към нула. Заговориха за гарантиран нетрудов доход за всеки безработен и за други подобни социални програми и реформи, но когато безработните станат милиарди, капитализмът става безсмислен дори и за

собствениците: техните роботи произвеждат, но за да бъдат изкупени техните стоки, те трябва да раздават и пари, тоест да създават и купувачи от които не може да се спечели и сантим.

Алтернативата в капиталистическата система е изтреблението на ненужната за така наречения елит по-голяма част от населението на планетата - "меко", постепенно, с помощта на програми за контрол на раждаемостта, долнокачествена храна и други подобни мерки, или жестоко, посредством сталинския или хитлеристки геноцид. Но и това ще бъде временно "решение", защото концентрацията и централизацията на капиталите във все по-малък брой ръце ще произвеждат все нови и нови "излишни"... до края на човешкия род.

Единствената реална алтернатива на тази смъртоносна тенденция е създаването на комунистическа икономика при развита информационна анархия, която ще предостави произведените блага на цялото човечество, а не на съкращаващия се брой най-едри корпорации, чийто финал е етатизацията и превръщането им в един-единствен глобален капиталист – "Левиатан" - със същите летални последици за "излишните". Следователно автоматизираната икономика не трябва да се оставя в собственост на частния капитал, нито в ръцете на централизираното правителство и на държавния апарат – те трябва да бъдат унищожени, а производството и разпределението на благата поставени под обществен контрол. Още днес световната икономика е способна да осигури изобилие и да удовлетвори основните човешки потребности на всички и на всеки. Трябва "само" да се преодолее днешната социалико-номическа и политическа система, чийто резултат е абсолютното неравенство между различните региони, страни и социални класи. Автоматизацията и роботизацията на производството и услугите ще създадат такова изобилие на блага, което ще позволи на цялото човечество да живее според нуждите на всеки и на всяка. При това, цялият човешки физически и значителна част от умствения труд ще бъдат извършвани от

роботите с тяхната фантастична производителност на блага. Целият въпрос се свежда до това, кому ще принадлежат тези блага – на корпорациите и държавите или на цялото човечество? (Напомняме, че държавата е апаратът за принуда, образуван от различните бюрократични и военно-полицейски институции на властта.)

40. Планиране на икономиката и разпределение на обществените блага

Имайки почти неограничени средства за производство и услуги и развити изчислителни технологии, икономическото планиране няма да представлява сложен проблем: в епохата на развити информационни технологии няма никаква нужда от политическа и икономическа централизация – планирането в мащаба на цялата страна или на цялата планета може да се организира върху принципите на децентрализацията и пряката демокрация, то ще бъде осъществявано отдолу-нагоре, абсолютно прозрачно и отчитащо индивидуалните потребности на всеки. В епохата на 3D-принтери, на неограничени производствени мощности и на пълно изобилие на блага, при една рационална и справедлива организация на обществото пазарната икономика ще бъде напълно премахната. В условията на изобилие и отсъствие на дефицит, когато на всеки може да се осигури всичко, необходимо му за живота в нужното количество, ще бъде премахната и паричната система. Не става дума за връщане към размяната или към бартерните сделки и други подобни. Обществото, организирано върху началата на анархията ще контролира разпределението на роботизираното производство. С помощта на изчислителните технологии, развити комуникации, изчислителни системи и специалисти ще се съставят напълно прозрачни икономически планове, с достъпни данни за контрол в интернет от всички и за всеки. Автоматизирано произведените продукти и услуги ще се разпределят "според нуждите". Повсеместното разпространение на 3D-принтерите ще опрости още повече

тази картина, правейки във висша степен ненужно масовото производство на огромно количество блага, които всеки ще може да създава сам в дома си. Днес подобна система на производство и разпределение може да изглежда фантастична, но технологиите вече съществуват, постоянно се развиват и се внедряват в живота. В такова общество на материално изобилие общественият морал и отношението на хората към материалните блага ще се изменят кардинално. Това ще улесни максимално строежа на анархокомунистическото общество с неговия морал и социални отношения между хората. В съвършенно различните обществени условия ще се изработват съвършенно различни стереотипи на поведение, на ценности и отношение към материалните блага, в сравнение с днешното общество, построено върху ирационалните принципи на властта и на алчността, на собствеността и на имущественото и социално неравенство, с познатото ни високо ниво на бедност, нищета и недостиг и чудовищното кумулиране на богатства в ръцете на все по-свиващ се брой богати и свръхбогати мародери.

41. Едно просветено общество

Ако по-голямата част от трудовите процеси се изпълнява от машини и всеки член на обществото е осигурен благодарение на материалното изобилие, с какво ще бъдат заети хората? Може ли такъв живот да изгуби всякакъв смисъл, ще бъде ли това едно празно и безполезно съществуване в разкош и консумиране на произвежданите блага? По-горе споменахме, че за нормално функциониране на информационната пряка демокрация, освен другото, ще бъде необходимо и високо ниво на компетентност на населението по редица въпроси. Към това се прибавя необходимостта от участие на тясно профилирани и високо квалифицирани специалисти за повечето от производствените процеси. Не рискува ли такава система да се превърне в технократично правителство от специалисти – учени и инженери? Мислим – не, защото превръщането на

последните във властници и в правителствени чиновници ще ги деквалифицира! Освен това, ако грамадната част от работата се извършва от роботите (процес, който е започнал от три и повече десетилетия) – то това открива възможността за постоянното творческо, за физическото и интелектуално усъвършенстване на всеки човек. Ще бъде възможно да се създаде най-висококачествена образователна система, да се отдели за всеки ученик невъобразими за днешното общество време и средства, за да се създадат равни възможности за превръщането му в специалист в някоя от сферите на науката и техниката. При такава система няма да има незаменими специалисти. Можем да имаме стотици милиони учени и инженери, като много от днешните професии ще станат ненужни, много други сфери ще бъдат автоматизирани и роботизирани. Научният прогрес и развитието на технологиите ще се извършва с невероятна скорост при подобна организация на обществото. Най-смелите мечти за най-фантастичните технологии ще станат реалност. Те, заедно с високото ниво на образованост, свободното разпространение на информацията, развитите социални комуникации, многото свободно време и отсъствието на социално неравенство ще способстват в ускорени темпове за пълната реализация на анархокомунизма.

42. Възможните възражения

Могат да ни възразят, че различните хора имат различни способности за обучение, че хората по природа са зли, алчни и че ще се стремят към притежанието на все по-големи количества блага, че всичко гореописано е чиста утопия. Но всички тези технологии вече съществуват или са в процес на създаване, а "природата" на човека зависи във висша степен от условията, в които той живее. Човекът, израстнал сред високите технологии в материално изобилие, получил качествено образование, в общество с развита анархия и комунистическа икономика, ще има съвършенно различен мироглед, морал, характер и темперамент. Всичко това е предмет на "социалната психология".

Основният аргумент против съществуването на такова общество ще бъде факта, че хората са неравни и по наследственост. Някои са по-умни и по-способни от останалите, други се раждат с физически и умствени отклонения. Затова да се твърди, че всички поголовно ще станат учени и инженери би било наивно. Действително, освен ролята на възпитанието и влиянието на околната среда (които, без съмнение, ще способстват за всестранното развитие на всички и на всеки) немаловажна роля играят гените, носители на наследствеността. Трябва същевременно да се признае, че съвсем неподлежащите на обучение хора са абсолютно малцинство, по-голямата част от човечеството е напълно обучаема. Нещо повече, неизбежното развитие на генното инженерство в бъдеще навярно ще направи възможно повишаването на физическите и умствени способности на цялото човечество, лечение на наследствените болести и предотвратяване на различните умствени и физически отклонения. Развитието на подобни технологии може в недалечно бъдеще да направи всеки човек здрав умствено и физически.

Рационалното използване на вече съществуващите технологии и изграждането на обществото на свободни, справедливи и разумни начала, може да промени нашата планета кардинално. Това, което в XX век се описваше само от писателите-фантасти и изглеждаше като утопия, в най-близко бъдеще – след едно-две десятилетия – ще стане напълно реална алтернатива и перспектива. Развитието на технологиите ще позволи цялостното преобразуване както на отделния човек, така и на човешкото общество, и може би, не само на нашата планета. По силите на обединеното човечество очовечаването на космоса може да стане напълно реална задача за следващите поколения и векове. Романът-утопия на Херберт Уелс *"Хора като богове"* днес не е непостижима фантастика. Утопията става напълно реална и близка както никога.

От друга страна, съвременните технологии могат да способстват за развитието на най-чудовищната антиутопия, да

се превърнат в абсолютното зло - в служба на държавите и на корпорациите. По какъв начин ще еволюира нашето общество с по-нататъшното развитие на технологиите и науката, ще може ли то да се самоорганизира, за да създаде структурите на едно функциониращо анархокомунистическо общество, унищожавайки властта на държавите и на корпорациите, за да бъдат ползвани благата за нуждите на цялото човечество ИЛИ технологиите и науката ще бъдат употребени в интерес на така нар. елити? – ще зависи изцяло от изборът, който ще направят нисшите класи и присъединилите се към тях творци.

Изборът е: да се отпуснем ли като жабата в подгрявания казан, за да бъдем сварени ИЛИ да въстанем, за да извършим СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ?

ХОРА, МИСЛЕТЕ И ИЗБИРАЙТЕ!

*****

*** ***

АНЕКС № 1:

МРЕЖОВО САМОУПРАВЛЕНИЕ

"Вече са създадени технологии, координиращи мисловния процес на групи хора. Например, по време на бързо променящите се условия при военни действия, няколко души трябва да вземат бързо решение, нямайки време за съвещание. За такива задачи вече има специални невроинтерфейси — сложни системи, които позволяват няколко души да се превърнат в колективен разум, вземащ решения в режим онлайн."

1. Проблемът.

В теориите на анархията (пряката демокрация или самоуправлението) често се повдига въпросът за методите на непосредствено самоуправление в големи мащаби. В мащаба на колектива, района, предприятието – нещата са ясни. Там пряката

демокрация може да се осъществи чрез общи събрания. Но при увеличение броя на участниците и при териториалната им отдалеченост общите събрания стават все по-малко ефективни. Тогава се въвежда идеята за системата на съветите, делегираният и императивните мандати. Тоест, от всеки колектив в съвета се изпраща делегат, чиито пълномощия са формулирани от колектива, волята на последният е изложена в императивия мандат, от който делегатът не може да се отклонява ни на йота. Колективът поддържа регулярна връзка с делегата и може да го отзове или замени във всеки момент. Тази форма на организация балансира по острието на бръснача между пряката демокрация и представителната псевдодемокрация. Ако контролът над делегата отслабне и той бъде оставен да решава сам, получаваме парламента-говорилня с власт, която е отчуждена от народа. В не много големи мащтаби прякият контрол на народа над делегатите може да бъде достатъчно ефикасен. В пределите на завода, на района или областния съвет – делегирането е напълно подходящ механизъм за прякото народовластие. Ако обаче мащтабите са отрасъл, страна, регион или цялия свят – нещата се усложняват. Ако делегатът е изпратен от няколко стотин хиляди души - физически е нереално да се контролира. Ако регионалните съвети ще се състоят от десетки хиляди делегати – то с техните събрания ще възникнат същите проблеми, с каквито се сблъскваме при много големите общи събрания.

Ако делегатите ще избират делегати от второ ниво помежду си, то тук вече ще бъде съвсем трудно да говорим за пряка демокрация и още повече делегатите да контролират делегати, посочени от делегати. Това значи, че гореописаните механизми за пряко народовластие ще засичат. Задачата се заключава в това да се открият такива механизми, които да позволят да се създаде ефективна система на пряко самоуправление в достатъчно големи мащаби. В нашите програмни текстове се говори често за обединения в регионални или световни федерации, но как ще функционират — не се уточнява

подробно. А това е една от най-важните теоретични задачи — да се опише механизма на самоорганизация и на самоуправление в мащабите на отраслите, страната, региона, планетата, така, че те да бъдат достатъчно ефективни при много голямо число участници (милиони и милиарди хора).

2. За ползата от аналогиите.

Известно решение на този проблем може да се открие в изучаването на механизмите на самоорганизация при сложните природни системи в естествени условия. Най-близък пример за това е човешкият мозък. Той се състои от десетки милиарди нервни клетки (неврони), съвкупността от взаимодействия между тях има за резултат нашето съзнание, мисли, чувства и реакции. Всяка отделна клетка е свързана с другите с множество връзки-синапси, и от другите неврони към нея също водят множество връзки-синапси. По тях, с помощта на електро-химически реакции се предават сигнали на възбуждане и затормозване. Различните връзки притежават различна интензивност. Клетката сумира входящите сигнали в съответствие с интензивността на връзките, и в зависимост от величината на получената сума предава собствен сигнал по изходящите връзки. Именно на такъв механизъм е основана работата на мозъка.

Вопросът е в това, как именно от такива елементарни взаимодействия възниква цялата сложност на нашата вътрешна "вселена". Но нали и цялата сложност на външната вселена може в крайна сметка да бъде сведена до взаимодействията между елементарни частици и полета. Верно е, че феноменът на съзнанието крие още множество загадки, но разбирането на основните механизми на взаимодействия между невроните позволява да се приложат тези знания в области, стоящи далече от невробиологията и да се получат извънредно интересни резултати. Става дума за изкуствените невронни мрежи. Създадени са процесори, работещи подобно невроните. Те получават сигнали от множество входове, умножават

сигнала от всеки вход със съответстващ коефициент, след което сумират получените резултати. След това, както и при неврона, в зависимост от величината на сумата се генерира или не се генерира изходен сигнал. Когато такива процесори (изкуствени неврони) се обединят в мрежа, то тя придобива много интересни свойства и може да извършва съвсем сложни изчисления. Тези мрежи намериха широко приложение за решаването на задачи за обобщения, классификации, разпознавания на образи и прогнозирания. Такива мрежи са способни да разлагат задачата на съставните й части, да извършват паралелни изчисления, да обобщават и да класифицират резултатите, а някои са способни за самообучение и асоциативна памет. През последните няколко десетилетия бяха разработени множество видове невронни мрежи. Едни подражават на структурата на мозъка, други нямат аналог в природата — те се проектират в зависимост от конкретно поставената задача. Използвайки само основните принципи на структурата на връзките между невроните, изследователите не са очаквали да открият множество аналогии между работата на мрежите и мисленето. Днес на изкуствените невронни мрежи се възлагат надежди в областта на създаване на изкуствения интелект.

3. Социална невронна мрежа

Нека се опитаме да си представим подобен механизъм в общественото само-управление. Да разгледаме мрежа от множество свързани помежду си колективи. Вътре те могат да се управляват от общите събрания. Нека един от колективите да предлага някакъв проект, чиято реализация изисква обединените усилия и много сложната координация на милиони хора. Тази група, обсъдила проекта на общо събрание, го препраща на други. Другите групи могат да се заинтересуват от тази идея, или да останат равнодушни, да одобрят проекта или да го бракуват, или да излязат с допълнения и критика. По-нататък те могат да препратят проекта със своите допъл-

нения на тези групи, с които те са вече свързани. Ако проектът не е интересен за обществото — обсъждането ще заглъхне в ранните етапи и ще засегне само няколко колектива. Ако обаче получи поддръжката — то той много бързо ще обхване цялата заинтересувана от него аудитория. Това ще бъде лавинообразен процес, който е способен мълниеносно да обхване милиони хора. Всички те имат различен опит, разни навици и умения, специализация в разни области на знанието. И разните колективи могат да внасят поправки в зависимост от притежаваната от тях информация. По всеки конкретен проект колективът ще получава данни от другите, както невронът получава сигнали от други неврони. Обсъждането на въпроса вътре в колектива в дадения случай е аналогично на сумирането, а приетото решение — както сигналът, изработван от неврона се предава от него по-нататък — ще бъде предадено на другите колективи. В процеса на паралелното обсъждане, идеята или ще се дообработи до нещо добре обмислено и реализуемо, или ще бъде отхвърлена от обществото. След разпространението на информацията, ще се извърши разпределението на задълженията между хиляди колективи и реализацията на идеята на практика. Така, всеки колектив ще се превърне в социален неврон от обществения колективен разум. Цялото общество ще бъде въвлечено в творческия процес на самоконструиране. Този децентрализиран механизъм на вземане на решения от цялото общество ще позволи на пряката демокрация да функционира във всякакви големи мащаби и да се превърне в инструмент, с помощта на който масите ще могат непосредствено, без всякакви правителства и представители, да управляват своя живот.

*

ЧАСТ II

КРАТКА ИСТОРИЯ НА

РЕВОЛЮЦИИТЕ

ПОУКИ

*

В галоп през Революциите
от Зората на политическата история до наши дни

В различните епохи с понятието революции са означавали най-различни явления, напр. смяната на една власт с друга, съществените политически, икономически и социални преобразования, насилствените или мирни, но дълбоки и необратими структурни промени в обществата и в отношенията между класите. Сега, сякаш за да се избавят от призрака им, са ги банализирали и травестирали до неузнаваемост. Социолози и политолози, философи и историци, филолози и собственици на рекламни агенции се надпреварват да говорят за цветни, велурени "ре(ф)олюции" или за революции в производството на… противозачатъчни средства и т.п. Някои, сред които и "анархисти", са ги свели до защита на животинските права… По случай 200 годишнината от началото на Великата френска революция покойният френски президент Митеран бе устроил "честване", което приличаше повече на карнавал. В същата тази 1989 година, след краха на "Империята на злото", Фукуяма побърза да обяви "края на историята" и mutatis mutandis на революциите.

Революциите са връстници на държавата, експлоатацията и класите. Опити да се смъкне властта, за да се постигне по-голяма социална справедливост, като се замени една обществена организация с друга, са се предприемали още от времената на египетските фараони за които до нас са стигнали писмени сведения. Социалните революции, както казахме, са довеждали до промяна в социалната, политическата и икономическата структура на обществата. Тази промяна е определяла същността на революцията и е била критерий за нейния успех или неуспех. Ще разкажем сбито за по-важните революции в световната история, някои от които са наречени Велики, а също и за неуспешните, с които, за жалост, тя изобилства. Ще дефинираме и своето анархистическо разбиране за Социалната революция, като се спрем върху най-характерните наши примери, за които разните казионни "научни работници" правят и невъзможното, за да ги затрупат с пепелта на забравата.

1. Революциите от Египет на фараоните до древна Гърция и Рим

Царуването на последният фараон на Древното царство през XXII век преди н. е., Пиопи II, завършило с революция. Фараонът изтървал жезъла на властта, която преминала в ръцете на местни властници. Това довело до отслабване на централната власт. Хората, както свидетелстват папирусите, започнали да нападат домовете на богаташите и да експроприират имуществата им. Прогонвали магистратите от канцелариите, а дворците ограбвали. В древния папирус, описал това събитие, се разказва, как общественият строй се срутил сред глад и разруха: «Беднякът е изпълнен с радост. Във всяко селище говорят: „Да смъкнем началствата!"; сега синът на знатния човек по нищо не се отличава от онези, които нямат такива бащи… Вижте, облечените в мантии [сега] те са в дрипи, [а] тези, които просеха милостиня, сега са сити… Просяците прогониха Фараона".

За жалост, както най-често е ставало в историята това "царство на бедняците" не било дълговечно. Върху вълната на народния бунт на власт дошли местните олигарси и управлявали повече от сто години, докато новият фараон не основал... първата династия на Средното царство.
По време на египетската революция от 2011 г. когато египтяните свалиха Мубарак, те разказвали с гордост тази фараонска история за първата известна народна революция в света, доказвайки, че много отдавна са се борили против несправедливостите.

2. Археолозите са открили следи от нападения върху дворците

и в Източното Средиземноморие през 13-ти век преди новата ера, а в по-близкия до нас VIII век преди новата ера в Гърция са открити неоспорими доказателства за конфликти, които довели до съществени преобразувания на държавните институции.
Към 800 г. пр. Хр. в гръцките общества започнали организирани конфликти между елитите и останалата част от населението. Тези конфликти водели до периодични смени на властта, а в някои случаи и до важни промени във вида на управлението и държавните институции. В периода между 700 г. и 100 пр. Хр. политическите революции били доста обикновени събития в историята.
Гърците признавали пет основни форми на управление: монархия, в която царското семейство претендирало за наследствени права върху властта; аристокрация, в която властта принадлежала на привилегирования елит; тирания (можем да я наречем диктатура), в която определен индивид придобивал властта със сила и управлявал, както желае; олигархия, в която малка група граждани (обикновено най-богатите) създавали закони и вземали решения за сметка на всички останали; и демокрация, при която всички активни граждани от мъжки пол (без робите) се събирали, за да приемат зако-

ни, съдебни решения и да изберат лидери. Платон и Аристотел са наблюдавали това разнообразие от форми на властта в Гърция и са писали за причините, предизвикващи смяна на режимите.

Те считали социалната несправедливост за основна причина за революциите; Платон твърди, че най-добрият обществен строй е аристокрацията, основана на личните достойнства и добродетели, но когато аристокрацията започнела да се грижи повече за натрупването на пари, отколкото за добродетелта, тя се превръщала в неефективна олигархия, разкъсвана от съперничества и бивала сваляна от народа. Последният създавал демокрация; но и тя също била обречена на деградация, тъй като и при нея всеки преследвал само личните си интереси. И накрая, дезорганизацията отваряла пътя за тиранина, който завземал властта. Аристотел изброява много и различни причини, които могли да доведат до революция, включително борбите между класите и фракциите в тях или външната намеса. Но основната причина винаги е била несправедливостта, когато малък брой богати потискали бедното мнозинство, или когато конкуренти атакували богаташите, за да им вземат "атрибутите", оправдавайки това с демагогски аргументи, като тези за "националните интереси".

На практика много гръцки градове-държави преминали през ред революции, когато народните и олигархическите партии се борили за властта. Тези революции често избухвали след края на войните, особено когато едно военно поражение отслабвало управляващата партия. Обикновено аристократите бивали сваляни от популистки лидер, който ставал тиранин, той на свой ред бил свалян от народното движение, което искало конституция, чиято цел била да се създаде основано на закона демократично управление.

Най-известните примери в историята са конституцията на Солон за Атина и тази на Ликург за Спарта, с които се прокламирала основната роля на събранието на гражданите от мъжки пол.

По време на Пелопонеските войни когато Атина и Спарта се състезавали в борбите си за властта в Гърция, те предизвиквали често революции, за да свалят правителствата в градовете, съюзени с техните противници. Големият историк на тези войни, Тукидид, разказва за революциите, които разтърсили по-голямата част от Гърция през този период. В книга трета на „История на Пелопонеската война“ той описва подробно революцията на остров Корфу (427 г. пр. Хр.), по време на която про-атинският демократичен съюз (който освободил робите, за да се бият на негова страна) воювал срещу про-спартанския олигархичен съюз, воюващ с наемници). Тукидид пише: „Смъртта царувала тук във всичките си форми и, както обикновено се случва в такива времена, насилието не знаело граници“. Метежът приключил, когато Атина изпратила голяма флотилия в остров Корфу и демократичният съюз се разправил брутално със спартанските си съперници.

3. В края на VI век преди н. ера римляните
се разбунтували и изгонили последния чуждестранен племенен етруски цар Тарквиний Горди, заменяйки монархията с властта на гражданите, наречена република. Този термин произлиза от латинската res publica или „обществена работа“ и означава, че политиката не е частен въпрос на монарси и благородници, а е въпрос от общ интерес. Тази революция създала режим, при който аристократичният Сенат предлагал законите, но в същото време всички граждани от мъжки пол гласували в народните Асамблеи, за да ги утвърдят, избирали двамата консули и трибуните (главни техни представители в управлението).
В този вид Римската република просъществувала около петстотин години. Но с нарастването на населението и с увеличаването на земите под контрола на Рим, нарастнали и апетитите на “отговорните другари”, републиканските институции, които осигурявали участието на гражданите в управлението,

били променени под предлог, че функционирали с голяма трудност, защото "животът се усложнил много". Междувременно огромни земи (латифундии) и богатства били концентрирани в ръцете на влиятелни сенатори и огромна власт – в тези на консулите (военни лидери). Сенатът, чиито държавни мъже увеличили привилегиите и имуществата си, не упражнявал контрол над консулите и плебса загубил вяра в него. В края на II век преди новата ера братята Гракхи - Тиберий и Гай - трибуни, избрани от плебейския съвет, се опитали да прокарат закони, с които да преразпределят част от богатствата на патрициите в полза на обикновените хора. Тези първи социалреформатори в историята, били убити заради усилията си и реформаторските им планове никога не били осъществени в Рим.

След това, консулите, оспорвайки властта на Сената, се опитали да спечелят подкрепата на масите. През 49 г. пр. Хр., след ред военни победи в чужбина, които му донесли слава и популярност, проконсулът Юлий Цезар не се подчинил на решението на Сената, който го освободил от длъжноста му на командир на легионите. Той пресекал реката Рубикон и въвел армията си в Рим. През следващите пет години, след продължителни граждански войни, победи в Испания и превземането на Египет (с неговата регентка Клеопатра) той принудил Сената да му гласува по-широки и постоянни правомощия на диктатор. През 44 г. пр. Хр. Цезар бил убит от група заговорници сенатори, които се страхували от по-нататъшно укрепване на неговата власт. Но вместо да се съхрани републиката, неговият племенник Октавиян, комуто Цезар дал името и богатствата си, след няколко граждански войни завоювал еднолична власт, побеждавайки Сената и се провъзгласил за император под името Цезар Август, приписвайки божествени атрибути на властта си, той станал основоположник на Римската империя, която просъществува 1400 години до завоюването на Византия (втория Рим) от османлиите през 1453 г.

В резултат на победата на Октавиян гражданите се превър-

нали в подданници, а революциите слезли от дневния ред на обществото за цели 1200 години, вследствие господството на империята с нейната могъща бюрокрация и йерархията на жреците, която в IV век от нашата ера била заменена, по думите на Ботева, с "византийската воня непорината" на християнската църква. Дошлият с варварите на смяна на робството в Западна Европа феодализъм се характеризирал с непрекъснати борби между централната власт и местните "барони", които се стремяли да я отслабят или да я отхвърлят за сметка на собствената си власт.

Революцията, както метод на социалните борби се завърнала в Западна Европа едва след появата на градовете-държави през Ренесанса и последвалите го епохи на Реформацията и Просвещението, характерни със селските и религиозни войни, с разпространението на ересите и с великите буржоазни революции.

4. Селските и религиозни войни и революциите през епохите на Ренесанса и Реформацията

В тоя порядък си струва да отбележим селското въстание в България на Ивайло през 1277 г. Той оглавил народното недоволство, удържал военна победа над цар Константин I Асен Тих в Търново и го обезглавил, както му е реда, провъзгласил се за български цар и се оженил за овдовялата царица Мария. Царуването му обаче траяло само две години - до 1279 г. когато византийските армии от юг и татарските от север разбили силите на Ивайло. Той потърсил убежище при татарския хан Ногай, който го… съсекъл. Така по българо-византийско-татарски маниер приключило едно от първите "успешни" селски въстания в Европа.

В 1378 г. едно въстание на "нисшите" слоеве на обществото във Флоренция, оглавявано от работниците в цеховете и работилниците за обработка на вълна завършило с ликвидиране на властта на папската партия на гвелфите. С щурм работниците превзели затвора и административните здания

и провъзгласили управление на народа. Това било може би най-демократично управление във Флоренция. То продължило близо три години, след което властта била взета за сто години от Медичите.

Срещу тях и папа Александър VI (Борджия) въстанал Джироламо Савонарола – монах, който в пламенните си проповеди осъждал експлоатацията на бедните и корупцията и разврата на духовенството. Саванарола заповядал да се издигне "клада на щеславието". Под негово влияние Флоренция се управлявала, като "божи град". Това била християнска република, за кодекс (законник) на която служило Евангелието. За тези му действия папата го отлъчил от църквата, като еретик, след което Медичите отново взели връх и през 1498 г. Саванарола бил осъден на смърт по обвинение в ерес и подстрекателство към бунт. След като папата потвърдил присъдата, голямият революционнен проповедник от времето на Ренесанса бил обесен и изгорен на градския площад. Властниците му отредили съдбата на много други революционери.

По същото време, вследствие увеличените данъци за водене на 100-годишната война между Англия и Франция, през 1356-1358 гг. в Париж избухнало въстание срещу краля и аристокрацията, ръководено от старейшината на търговците Етиен Марсел. През май на 1358 г. се навдигнали и селяните, чието въстание е известно в историята под името Жакерия (от жак - селянин). Скоро броят на въстаналите селяни стигнал до сто хиляди души. Тях ги обединявала една обща цел: унищожението на аристокрацията. Въстанието се ръководило от селянина Гиьом Кал, който имал познания във военното дело. Селяните изгаряли данъчните списъци и другите документи за феодалните повинности, унищожавали замъците и избивали феодалите.

Кал се опитал да привлече на страната на селяните парижките граждани и дребното рицарство, но търговците се изплашили от размаха на селското въстание и затворили портите на Париж. В смазването на селското въстание взели участие и

английските рицари, които в този момент забравили за своите "национални" разногласия с френските си колеги. Пред общата опасност, застрашаваща господството им, класовото братство се оказало по-силно от националистическата враждебност.

Френските аристократи разбили Жакерията. До 24 юни, по свидетелство на съвременници, загинали не по-малко от 20 хиляди селяни. В избиванията участвали и английските рицари. Кървавата разправа на озверелите феодали над селяните се прекратила едва през август 1358 г., когато те се изплашили, че няма кой да прибере реколтата им. Самият Гиьом Кал заплатил с живота вярата си в "рицарските добродетели" на Злия Карл – кралят на Навара, който го поканил за преговори. Кал не осигурил своята безопасност с заложници. Той бил заловен и окован във вериги. Злият Карл заповядал да го подложат на мъченически инквизиции. Гиьом Кал бил «коронован» с нажежен "венец", като «селски крал», след което бил убит.

5. На 13 юни 1381 г. в Англия избухва друго селско въстание, известно като въстанието на Уот Тайлър

по името на неговия организатор. Конкретният повод за бунта не е известен. Според средновековните хронисти до него се стигнало под влияние на събитията на континента и засилилите се призиви в Англия за разрушаване на йерархическата феодална система. Влияние за навдигането имали и т.нар. лоларди. Тяхното движение било инспирирано от проповедите на Джон Бол от 60-те години на XIV в., който се обявявал за конфискуване на църковните богатства, против йерархията в църквата, както и изобщо срещу социалното неравенство, обявено като противно на религиозните принципи. Лолардите агитирали за връщане към ценностите на ранното християнство. Бунтовниците, водени от Тайлър, бързо станали няколко хиляди, принос за което имала и крайно тежката данъчна политика на властите през последните години. Те

се отправили към Лондон, а по пътя превзели Кентърбъри и убили епископ Саймън Съдбъри. Крал Ричард II бил принуден да се срещне с бунтовниците, като им обещавал амнистия и освобождаване от крепостната зависимост, ако се разотидат. В избухналата суматоха Уот Тайлър бил убит от кмета на Лондон Уилям Уолуърт. Рицарите от цяла Англия, заедно с наемниците разгромили селските отряди и устроили жестока разправа с въстаналите. Страната се покрила с бесилки и бунтът бил потушен. Навдигането все пак предизвикало постепенното намаляване на крепостната зависимост в Англия и довело до "освобождаването" на обезземлените селяни през следващия век от Елисавета I-ва.

Тези въстания, които се вписват в серията селски войни срещу феодалната система, обхванали Франция, Англия, Италия и Фландрия, Чехия, германските земи, Русия и др. Идеологията на повечето от тях е радикална интерпретация на християнската религия и най-вече на ранното християнство, за което селяните са били жестоко преследвани от притежателите на властта и богатствата. Ще се спрем бегло на по-значителните революционни борби на селяните и градската беднота.

6. Ян Хус и таборитите

е философ и идеолог на чешката Реформация. (Реформацията е социално-политическо движение против феодализма в Западна Европа, приело формата на религиозна борба срещу католическата църква и папската власт.) Хус е бил свещеник и за кратко време преподавател и ректор на Университета в Прага. Той се обявил против папата и германското "присъствие" в Чехия, за социално равенство, с което спечелил масовата поддръжка на бедните слоеве от населението. Последователите му са известни по-късно като хусити. Ватиканът считал неговите проповеди за ерес и поради това той бил отлъчен от Църквата, а по-късно изгорен на клада. Неговата смърт отприщила 15-годишните военни конфликти от 1419 до 1434 г., наречени Хусистки войни. Всъщност това бил кръсто-

носен поход на католическата църква, събрала наемници от цяла Европа, срещу въстаналите хусити. В тяхното движение имало различни тенденции. Най-радикалната е на така наречените таборити по името на планината Табор. Те отричали всяка власт - духовна и светска. В основата на тяхната социална организация стояла общината и таборитите стриктно разграничавали военните от семейните общини. Задължение на първите било военното дело, а на вторите - занаятите, селското стопанство и доставката на всичко необходимо за живота и войната. Таборитите се стремели да унищожат господството на германските завоеватели и да установят пълната независимост и автономия на чешкия народ.

При тези разбирания и надежди не е изненадващо, че през 1419 г., с първия призив от страна на проповедниците на радикалния таборитизъм, масите се стекли на планината Табор - основна крепост на таборитите. Никакви заплахи от страна на властите и господарите не могли да задържат това движение. Мнозина захвърляли имотите си или ги продавали на безценица, изгаряли домовете си, разкъсвали обществените и семейните връзки, за да станат въстанници. Потиснатите хора намирали утеха в новото учение, основаващо се на тълкуване на Евангелията.

По време на събранията на планината Табор, таборитите изразявали своите идеали по следния начин: тълпите, които приижадали със знамената си на Табор, се посрещали с въодушевление. Всеки дошъл се считал за брат или сестра. Предиобед бедните свещеници изпълнявали различни задължения: проповядвали, изповядвали, раздавали причастие. На обяд всички заедно споделяли братската трапеза. Храните, доставени от гостите, се разделяли поравно между всички. Разлики между "мое" и "твое" не съществували. Всички видове развлечения били забранени; царувала пълна морална чистота и аскетизъм. Останалата част от деня била използвана в разговори за по-щастлив живот. Някои автори, сред които и Бакунин, приписвали на таборитите определени социа-

листически и анархистически възгледи, макар от братската любов и взаимопомощта до комунизма като организация на обществото все още да било много далече. Контрастът между живота в Табор и суровата селска среда създавал мечти, към които таборитите се стремяли. Ако към горните черти на таборитското движение се прибавят и масата хуманни изисквания, които те записали на знамената си, като веротърпимост, взаимопомощ, премахване на смъртното наказание и т.н., не можем да не се удивляваме от това необичайно явление посред обскурантизма и невежеството, които царували тогава в Европа. Мечтите на таборитите, не намерили подходяща почва И ОПЪЛЧИЛИ СРЕЩУ СЕБЕ СИ ЦЯЛАТА ФЕОДАЛНА ЕВРОПЕЙСКА РЕАКЦИЯ. Те скоро претърпели крушение.

7. Революциите от епохата на Реформацията

Хуситите и Савонарола не са единствените, които въстанали срещу корупцията в редиците на духовенството. В Германия Мартин Лутер (1483 – 1546), монах и професор по теология, отправил радикално предизвикателство към корупцията и земната власт на папата. След това Реформацията се разпространяла из цяла Европа, пораждайки лютерански и други протестантски общности, които противостояли твърдо срещу католическите владетели в борбата за политическата власт. По-специално последователите на Жан Калвин, реформатор-теолог от Женева, проповядвали за власт, която да бъде "Божия" и добродетелна, а не да служи на порочното папство. В някои случаи, каквото е холандското въстание срещу владичеството на Испания през 1580-те години и английската революция през 1640-те, калвинистите стояли начело на политическите революции в името на добродетелта.

Томас Мюнцер (1489–1525г.) е германски религиозен проповедник, идеолог на германската реформация, преподавател по теология и анабаптист(*). От 1523 г. той е бил пастор в Алстред, където проповядвал идеята за създаване на „царство

божие“ на земята, за религиозно и социално равенство. Томас Мюнцер се опитвал да осъществи идеите за християнско комунистическо общество по време на Селската война в Германия(**). Той вдъхновявал селската армия, стремейки се да създаде революционен център на въстаналите народни маси в Тюринг-Саксонския район.

(*) Анабаптизмът е крайно реформаторско течение в християнството от 16 век, разпространено в Германия, Швейцария и Холандия. Анабаптистите отричали религиозните догми и обряди, както и участието във властта, поради което били обявени за еретици и жестоко преследвани през XVI и XVII векове еднакво от католици и протестанти. Те се придържали към коммунистическата идея за общност на имуществата и в Селската война образували през 1534—1535 г.г. Мюнстерската Комуна. В обсадения Мюнстер анабаптистите конфискували църковно-монастирските имущества, отменили дълговете и заменили паричното обръщение с уравнително разпределение на предметите за потребление. Комуната просъществувала 14 месеца и била унищожена от аристократите. Тя може да се разглежда като ранно въплощение на “месианския комунизъм”. Такива религиозни общности са се съхранили до днес.

(**) Селската война в Германия е народно въстание през годините 1524-1526 в Централна Европа, предимно на територията на Свещената Римска империя на Германската нация. Засиленото изнудване на селяните с ангарийни тегоби, ферментацията на умовете, причинена от Реформацията, разширението на „господарските“ права над селското население и неблагоприятните промени в общите социални условия на селския живот в края на 15-ти и началото на 16-ти век - това са основните причини за Селската война.

Подобно на предшестващите го хуситски войни, тя се състояла от масови вълнения от икономическо и религиозно естество, в които участвали селяни и граждани. Различните групи бунтовници провъзгласили свои собствени искания

в които хилядолетните религиозни стремежи (като Второто пришествие на Христос и краят на историята, които се очаквали от 1492 г., т.е. 7000 години от "сътворението на света") се комбинирали с комунистически искания за социално равенство. В края на 1524 г. привържениците на Мюнцер създали „Писмото на сътворението", според което всички хора трябвало да се обединят в християнско братство и да се борят срещу потисничеството от страна на духовната и светска власти. Самите потисници били обявени за отлъчени, докато не изоставят експлоататорските си стремежи. В това „Писмо" радикализмът се изразявал чрез волята да се създаде общество на социално равнопоставени хора.

До пролетта на 1525 г. Франкония (юго-западна Германия) вече била обхваната от пламъците на войната. Главните предводители на селяните във Франкония били рицарят Флориан Хайер с неговия „Черен отряд" и Джекоб Рорбах. Те били активни последователи на програмата, предложена от Мюнцер в „Писмото". В цяла Франкония селяните унищожавали замъците и манастирите, показвайки непоклатима вярност към принципите.

В същото време Мюнцер, който бил в Тюрингия, предприел решителни опити да промени хода на войната. Намиращ се в Мюлхаузен от 1525 г., той направил от този град център на селското движение в Тюрингия и Саксония. Бунтовниците действали в много точки на тези земи. Въоръжените групировки окупирали градове, замъци, имения и манастири. По указания на Мюнцер, селяните разделяли господарските земи и богатства помежду си. Те имали голямо доверие в него и се консултирали по всички въпроси от борбата срещу феодалите до своите стопански дела. Трябва да отбележим, че в селската война Мартин Лютер избрал страната на аристократите против селяните.

Селската война в Германия е най-голямото народно въстание в Европа преди Френската революция. Конфликтът, който се разгънал предимно в южните, западните и централните

райони на съвременна Германия, засегнал и съседните Елзас, Австрия и Швейцария, достигайки своя връх през пролетта и лятото на 1525 г., когато около 300 000 разбунтувани селяни взели участие в събитията. Но, на 15 май 1525 г. войската на Мюнцер била разбита при Франкенхаузен, а той бил пленен, измъчван и обезглавен. Според силно понижените оценки броят на жертвите в тези боеве бил около 100 000 души.

8. През 1670 г. казашкият атаман Степан или Стенка Разин обявил открит бунт срещу руското правителство. Той превзел Черкаск и Царицин и на 24 юни влязал в самия Астрахан. След като избил всички имперски чиновници и боляри и разграбил пазарите на града, той превърнал Астрахан в казашка република, като разделил жителите на хилядници, стотници и десетници с техни собствени офицери, назначени от общонародно събрание. След три седмици Разин напуснал града с 200 баржи, пълни с войници, за да установи властта на казашката република по цялото течение на Волга и оттам да нападне Москва. Превзел Саратов и Самара, но Симбирск оказал ожесточена съпротива и след 2 тежки битки в началото на октомври Разин, ранен и разгромен, се завърнал на юг, но въстанието съвсем не било потушено. Към него продължавали да се присъединяват бедни казаци и крепостни селяни, които ставали свободни. Пратеници на Разин предизвикали вълнения в районите на Нижни Новгород, Тамбов и Пенза, а някои достигнали дори до Новгород и Москва. Разин обявил за своя цел унищожаването на болярите и на всички чиновници, премахването на привилегиите и установяване на казашко равенство в цяла Русия. При Симбирск след като бил разгромен от правителствените войски, командвани от княз Барятинский, и ранен избягал на Дон. След анатемосването му от московския патриарх богатите донски казаци се обявили срещу него и през 1671 г. Разин и неговият брат Фрол били предадени. След превземането на крепостта Кагалник от царските войски те били отведени в Москва. Там,

подложени на нечовешки изтезания и на 6 юни 1671 г. Степан Разин бил разкъсан с 4 коня на Червения площад. Въпреки това въстанието продължило още 6 месеца след неговата смърт. Легендата за него го превърнала в народен герой за когото и досега се пеят песни.

9. Пугачовщината

Сто години по-късно избухнало ново въстание на казаците, ръководени от Емелян Пугачов. То прерастнало в пълномащабна Селска война през 1773—1775 год. срещу правителствените войски на Екатерина II. Войната е известна още като Пугачовщина. В нея взели участие много селяни и народите от Урал и Поволжието. Класовият характер на въстанието и днес е предмет на научна полемика. Някои историци го наричат гражданска война. Под предлог да се въстанови висшата справедливост, казаците се стремяли да отстранят съществуващата неправедна власт на императрица Екатерина II и да поставят на престола богоизбрания цар, представляващ интересите на угнетения народ. Идеалът на казаците и селяните била държава с мужишки цар начело, който да дари народа със свобода и всевъзможни права (поземлени, горски, рибарски и др.), като отмени военната повинност и данъците и раздаде заслуженото на всички угнетители: дворяни и помещици.

През 1772 г. в град Яицк избухнало казашко въстание срещу елитните войски и представителите на правителството. Въстанието било смазано, но казаците не се помирили. Нов повод за въстание бил появата на донкия казак Пугачов, който се обявил на император Петър III. То заляло бързо цялата Оренбургска област, Урал, региона Кама, Башкирия, част от Западния Сибир, Средното Поволжие. В хода на въстанието, в резултат на обещанието за изпълнение на най-належащите стремежи, към казаците се присъединили башкири, татари, калмици, казахи, чувашки и уралски селяни. Първият период на въстанието от септември 1773 г. до март 1774 г. бил бе-

лязан от военните успехи на бунтовниците. Те разбили деморализираните правителствени войски, като обсадили Оренбург, град Яицк, Уфа, завладели много градове, крепости и фабрики.

Съзнавайки сериозността на положението, през юли 1774 г., Екатерина II се възползвала от края на войната с Турция и изпратила за разгрома на въстанието значителни военни сили, водени от генерал Панин. Пугачов избягал в Долна Волга и, като не получил очакваната подкрепа от донските казаци, бил победен в битката при Черни Яр. Въпреки поражението на главните сили на бунтовниците, селската война в Поволжието и въстанието в Башкирия продължили активно до края на 1774 г., а отделни нейни избухвания - до средата на 1775 година. Пугачов и главните му другари след залавянето, разследване и съдебен процес били екзекутирани в Москва през януари 1775 година.

На Пугачовщината са посветени много изследвания от професионални историци. С нея са се занимавали и литератори и революционери сред които А. С. Пушкин с неговата "История на Пугачовския Бунт" (1834) и Бакунин в неговата брошура "Романов, Пугачов или Пестел" (1870).

ТОВА СА САМО НЯКОИ ОТ НЕУСПЕШНИТЕ СЕЛСКИ БУНТОВЕ, ВЪСТАНИЯ, И РЕВОЛЮЦИИ…

БУРЖОАЗНИ ИЛИ ПО-ТОЧНО КАПИТАЛИСТИЧЕСКИТЕ РЕВОЛЮЦИИ

10. Английската революция

Английската революция е първата в историята на новото време, през която кралят бил осъден и екзекутиран. В края на XVI и началото на XVII век бързото нарастване на населението и особенно на… овцете в Англия, за които Томас Мор писал, че "изяждали хората", довело до по-ниски доходи на населението и значително разширяване на Лондон. В същото време растящите цени и правителствените разходи принудили краля да продава земя и титли, което довело до увеличава-

не броя на елитите и все по-силно изразяване на недоволство им от позицията си. Тези елити, представени в парламента, влезли в конфликт с краля по въпросите за данъците и религията... До 1638 г. крал Чарлз I бил разпуснал парламента, повишил данъците с указ и установил абсолютистко управление в Ирландия, подхвърляйки английските калвинисти (пуритани) на сурови репресии и се опитал да наложи англиканското богослужение в презвитерианска Шотландия. Когато шотландците в знак на протест вдигнали армията си, Чарлс бил принуден да свика разпуснатия по-рано парламент и да го помоли за пари за войната.

От 1640 до 1642 г. лидерите на парламента му поискали все повече политически отстъпки в замяна на парите. Но Чарлс се съпротивлявал на всяко посегателство върху властта му. До лятото на 1642 г., когато борбата ескалирала, парламентът създал своя собствена армия, която разчитала на милицията в графствата и на поддръжката на Лондонското сити. В отговор Чарлс I вдигнал флага си през август в Нотингам и събрал армия от верни роялисти. В резултат започнала гражданската война.

Оливър Кромуел, блестящ командир, наречен „старият кирасир“ (или желязния), повел парламентарните сили, които победили краля. Вдъхновени от пуританските проповедници, Кромуел и неговата армия се стремяли да създадат добродетелна, “божия” държава. Няколко години след процеса срещу Чарлс I и обезглавяването му, през 1649 г. Кромуел станал лорд-протектор. В периода на републиката камарата на лордовете, заедно с монархията, били анулирани, а калвинистката църква получила статут на държавна. През 1649 г. парламентът провъзгласил „че народът, намиращ се под божието покровителство, е източник на всяка праведна власт; че камарата на общините на Англия, избрана от народа и представляваща го, притежава върховната власт в тази страна.”

Но Кромуел също не успял да постигне споразумение с Парламента и пет месеца след избора на първия парламент той го

разпуснал и разделил страната на военни области, управлявани от негови генерал-майори. След смъртта му, аристокрацията извършила реставрация, като през 1660 г. поканила сина на екзекутирания крал в страната, който заел трона като крал Чарлс II. (Роялистите, изпълнени с умраза и жажда за отмъщение, изровили тялото на Кромуел от гроба в Уестминстърското абатство и с белезници го окачили на бесилката, а след това обезглавили трупа му.)

Във възходящия период на всяка истинска ревлюция наблюдаваме така нар. олевяване. През него имаме по една или няколко втъкнати една в друга, подобни на матрьошки революции или техни ембриони, развиващи се нагоре и наляво (ако под "нагоре" и "наляво" разбираме развитие към повече свобода, равенство и братство). Възходящият марш на революцията приключвал когато в нея удържали връх туморните образувания на термидорианството (например якобинството във френската и болшевизма в руската революция). В английската, еволюцията на ляво се манифестирала в религиозни одежди: в нея се редували протестанти, пуритани, индепенденти(*), левелери(**), диггери(***) – последните две течения били ликвидирани от Кромуел …

(*) Индепендентите или независимите са привърженици на едно от теченията на протестантизма в Англия. Те се отделили от пуританите и се ползвали с решаващо влияние в Английската революция. Тяхен вожд бил Оливер Кромвел. Те се стремяли към създаването на съюз от независими общини на вярващите.

(**) Левелерите или уравнителите са радикално политическо течение или партия в Английската революция, отделили се от индепендентите в 1647 г. Те били решителни противници на монархията и аристокрацията, за република, права и свободи и свободни избори за камарата на общините. В същата 1647 г. в армията се образували «Съвети на войнишките агитатори». Сред тях имало много левелери. Висшето офи-

церство взело решение за забрана на войнишките събети и митинги и за бесене на "внасящите смут в армията".
През септември 1649 г. левелерите вдигнали войнишко въстание с искане възстановяване на общоармейския съвет, унищожение на църковния десятък и другите данъци и изплащане на заплатите, но то било потушено. Последвалите репресии срещу левелерите довели до спад на активността им, особено след опита им в 1656 г. да организират заговор срещу Кромвел.
(***) Диггерите или "копачите" се наричали «истински левелери», те възникнали в 1649 г., като движение на бедните селяни, били против частната собственост върху земята. Диггерите действали по мирен начин: започнали да разкопават общинските земи и призовавали и другите бедняци да ги последват. Считали, че като станат десетки хиляди ще могат да преминат към нов обществен строй в който няма да има частна собственост, *«никой няма да иска да има повече от другите, нито да им бъде господар",* да се унищожат тюрмите и да се премахнат инквизициите. Върху тези принципи дигерите основали колония, която била пръв комунистически експеримент в новата история.
Тези им действия стреснали "благородниците" и Държавният съвет заповядал на един от генералите да разгони "незаконното сборище на метежниците, които нарушават реда и спокойствието в републиката". Левелерите се "разграничили" от диггерите. Част от колонията била опожарена от пристигналите ескадрони. Въпреки това движението на диггерите обхванало още 8 графства, което предизвикало пълното му подтискане от властта в края на 1651 година…

11. Революциите през XVIII век

От древни времена революционерите считали себе си за борци за справедливост и създатели на нови общества. Идеята за революцията като тотално скъсване с миналото и тази, че революционерите могат, по собствена воля, да създадат нещо

съвсем ново, в това число и общество, основано на принципите на разума, а не на обичаите или на религията, принадлежат изключително на Новото време.

През 17-ти и 18-ти век, благодарение на научните и индустриални открития и на новите идеи, последвали революционни изводи. Подлагайки на съмнение "божественото право на кралската власт", хората започнали да гледат на монархията просто като на древен обичай, нямащ обвързваща сила за съвременния човек, и на църквата като институция, създадена от хората за избрани от тях места за поклонение, а не като божествено творение, на което трябва да се подчиняват безусловно. Подемът на скептицизма и секуларизма променил и характера на революциите - революционерите сега атакували правата на кралете и на църквите като такива, и съставяли концепции за естествените права на освободените мъже (но все още не и за жените), отнети им от властовите институции.

12. Американската революция

Британските колонии в Северна Америка били основани в началото на 1600-те години от търговски дружества и религиозни групи (напр. от пуританите в Нова Англия, от квакерите в Пенсилвания и от католиците в Мериленд и колониите на плантаторите във Вирджиния), които се стремяли да се освободят от британското господство.

Американските колонисти вярвали, че имат правата, "придобти от британците по време на тяхната революция", по-специално правото да имат свой собствен изборен парламент, който да даде съгласието си за облагането с данъци и да управлява без краля. До 1770 г. мнозина в Америка смятали, че кралят, живеещ далеч отвъд морето, е деспот, който нарушава основните свободи на гражданите. Ораторите произнасяли огнени речи за правата и свободите. Може би най-известна с дръзкия си призив била речта на Патрик Хенри, който призовавал събратята си виржинци да подкрепят каузата на революцията: „Животът наистина ли е толкова скъп и мирът

- достатъчно сладък, за да ги заплатим с окови и с робство? ... Дайте ми свобода или смърт!"

В памфлета „Здравият смисъл", публикуван през януари 1776 г., Томас Пейн твърдял, че е абсурдно, един остров като Великобритания да управлява континент като Америка. Всички хора, писал Пейн, са създадени равни и не са задължени да бъдат лоялни към краля, който живее далеч отвъд морето и е безразличен към нуждите на американците, а Америка трябва да свика континентален конгрес и да приеме Харта за независимостта. През юли американските лидери направили точно това, като публикували Декларацията за независимостта, написана от Томас Джеферсън.

В нея се твърдяло, че властта на кралете не произхожда от Бога, а че всяка власт трябва да се основава на съгласието на управляваните, което довело до осем-годишната война с Великобритания, която искала да докаже със сила своите претенции за кралско управление. Джордж Вашингтон, брилянтен командир на колонистите, събрал пъстра по своя състав армия и я ръководил през годините, когато самото оцеляване на страната било граница на всички мечти. Помагала му и Франция, която решила да отмъсти за поражението си във френско-индианската война, като помагала на колонистите в борбата им срещу Великобритания, първо с пари, а след това и с военна намеса.

В края на 1770-те години тринадесетте колонии започнали да приемат нови конституции. Те били сред най-демократичните от всички, които някога са съществували: скъсали с европейските традиции и забранили всяко разделение на хората по чин и титли. Много от тях включвали закони, които защитавали гражданите от произвола на властите и давали право на глас на широк кръг мъже (в Ню Джърси дори на жените временно се дало право на глас, но тази клауза била изоставена през 1807 г.). Отношенията между щатите се уреждали от „членовете на Конфедерацията", ратифицирани през 1781 г.

Тъй като повечето от лоялистите (спрямо Англия) забягнали

в Канада, новото правителство не било заплашено от сериозна вътрешна контрареволюция, а когато британските войски били изтеглени, изчезнала и заплахата от чужда интервенция. В «Записки на федералиста» Джеймс Мадисън, Джон Джей и Александър Хамилтън защитавали новата конституция. Позовавайки се на революцията в древния Рим, в борбата му срещу чуждите царе, те поставяли под статиите си подписа „Publius“ и твърдяли, че Америка трябва да стане представителна република със Сенат, Камара на представителите и президент, избирани от упълномощени граждани чрез пряко или непряко гласуване. Новата конституция била ратифицирана през 1788 г., а по-късно, през същата година, Джордж Вашингтон бил избран за първи президент на Съединените Щати на Америка.

Трябва да отбележим, че тази революция не отменила робството и че първите президенти на САЩ са били сред едрите робовладелци… Следователно, буржоазната революция и демокрацията са съвместими с робството.

13. Френската революция

1789 г. : Американската революция изглеждала за европейците радикално събитие, но ставащо някъде далече. Скоро обаче, революцията обхванала най-голямата държава в Европа. Въпреки успеха в Американската война за независимост, военните дългове, натрупани от Франция и изтичането на срока за действие на военно-временните данъчни мерки довели до фискална криза. Когато френските съдии и благородници не се съгласили с въвеждането на нови данъци, кралят бил принуден да свика Генералните щати на представителите на всичките три съсловия в държавата - духовенство, аристокрация и хората от третото съсловие - за да намерят решение на проблема.

Генералните щати се събрали през май 1789 г., след глад, който продължил цяла година и бунтове, избухнали в резултат на него. Очаквало се да се проведат сериозни политически и

икономически реформи. Обаче щатите веднага се разделили на съперничещи лагери. Духовниците и благородниците настоявали да се гласува по съсловия, така че гласовете им винаги да надделяват над гласовете на третото съсловие. Сред представителите на това съсловие имало много хора със свободни професии и чиновници, които искали да получат благороднически титли или били в процес на получаването им (18-ти век бил период на доста висока социална "мобилност"). Те били възмутени, че са третирани, като хора от втора категория. Тяхното възмущение се споделяло от абатите и свещениците, които висшите епископи смятали за простолюдие. Абат Сийес писал в своя прочут памфлет: „Какво е трето съсловие? - Всичко. Какво е било досега в политическо отношение? - Нищо. Какво иска да бъде? – Нещо!"

По-подробно, начиная с революционната 1789 година събитията се развили така:

Юли: Няколко седмици по-късно, когато дебатите стигнали до задънена улица, представителите на третото съсловие се обявили за гласът на цялата нация. Преобразувайки се в Национално събрание и попълвайки редиците си с реформатори от другите съсловия, те решили да променят облика на Франция.

На 8 юли депутатът граф Мирабо издига искане кралските войски да бъдат изведени от Париж и да се създаде нова гражданска гвардия. На 9 юли Националното събрание се провъзгласява за Учредително събрание. На 11 юли: парижани започват бунтове, като изгарят омразните митнически бариери и разграбват един манастир. Стават сблъсъци между кралската германска кавалерия и тълпата пред двореца Тюйлери, при които френските войници вземат страната на бунтовниците. На 14 юли голяма тълпа обкръжава Бастилията, в която се съхраняват големи запаси от оръжие и барут. След неколкочасова обсада комендантът де Люне решава да предаде крепостта и при излизането му е убит. Вечерта на същия ден на въпроса на завърналия се от лов Луи XVI: „Това

бунт ли е?" Дук де Ларошфуко отговорил: „Не, Сир, това е революция".

На 15 юли маркиз дьо Лафайет е назначен за командир на новосъставената Национална гвардия. На 16 юли новоизбраната Парижка комуна гласува да се разруши Бастилията. Върху развалините е побит надпис: "Тук ще се танцува." Местни милиции са сформирани в Лион, Рен и други големи градове. На 17 юли Кралят си слага демонстративно трицветна кокарда, символ на революцията. Предугаждайки събитията, някои аристократи започват да емигрират, сред тях - братята на краля. На 28 юли: е началото на „Великия страх" по селата - движение на колективна паника, което прераства в аграрен бунт.

АВГУСТ: На 4 август: Кралят назначава правителство от министри-реформатори. Учредителното събрание премахва привилегиите и част от феодалните права на благородниците. 7 август: Жан-Пол Мара отхвърля реформите от 4 август като недостатъчни и призовава за по-радикални действия. Той става водач на най-революционната група – санкюлотите. 26 август е приета Декларация за правата на човека и гражданина.

СЕПТЕМВРИ: На 15 септември Демулен публикува радикалния памфлет, който оправдава политическото насилие и разбунва парижани. На 16 септември: Първи брой на вестника на Мара L'Ami du peuple, в който се проповядва радикална социална и политическа революция. На 5 – 6 октомври: Поход на недоволни от оскъдицата жени към Версай с искане за хляб. Народът настоява кралят да се премести в Париж със семейството си. Кралската карета се отправя към Париж, заобиколена от тълпата. Настанени са в двореца Тюйлери. На 10 – 12 октомври: Жозеф-Игнаций Гилотин, лекар и член на събранието, предлага нов, "хуманен начин за публична екзекуция" – гилотината. 2 ноември: Събранието гласува църковните имоти да се поставят на разположение на нацията и част от тях са дадени за продажба. В края на 1789 г. е учреден Якобинският клуб.

1790 г. февруари: Събранието забранява религиозните обреди и религиозните ордени. 28 февруари: Папата в тайна була заклеймява Декларацията за правата на човека. Април – учреден е Клуб на корделиерите. 22 май: Събранието решава, че само то може да взема решение за война или мир. На 4 септември: Хазната преминава под управлението на Националното събрание. 27 ноември: Декрет, задължаващ всички духовници да положат клетва пред „Гражданската конституция“.

1791 г. 1 януари: Граф Мирабо е избран за председател на Събранието. 2 март: Събранието нарежда църковното сребро да бъде претопено и продадено, за да се съберат средства. Папа Пий VI заклеймява Гражданската конституция и малко по-късно дипломатическите отношения между Франция и Ватикана са прекъснати. 18 април: За Великден Националната гвардия не допуска кралското семейство да посети замъка Сен Клу извън Париж. 14 юни: Събранието приема закона Льо Шапелие, който забранява корпорациите, профсъюзите и стачките. 20 – 21 юни: Кралското семейство прави опит за бягство от Париж към крепостта Монмеди, но е разпознато и арестувано във Варен. 5 юли: Леополд II, брат на Мария Антоанета, призовава кралете на Европа да се притекат на помощ на Луи XVI. 9 юли: Събранието постановява емигрантите да се завърнат във Франция в срок от два месеца, в противен случай ще загубят имотите си. 17 юли: Якобинци, корделиери и техни съмишленици, организират демонстрация на Марсово поле с петиция за премахване на кралската институция. Парижката община вдига червено знаме, знак за военно положение и забранява демонстрацията. Националната гвардя стреля срещу демонстрантите и около 50 души загиват. Мара се укрива, а Дантон заминава за Англия. На 27 август: Съвместна декларация на Прусия и Австрия в подкрепа на “възстановяването на реда” във Франция и на монархията. 3 септември: Приета е първата френска конституция. 14 септември: Крал Луи XVI полага клетва за вярност

пред конституцията. 27 септември: Събранието постановява, че всички хора, живеещи във Франция, независимо от цвета на кожата, са свободни, но и тук робството в колониите се запазва. 30 септември: Учредителното събрание се закрива. 1 октомври: Свиква се Законодателното събрание. Декември: Разделение на Якобинския клуб на брисотинци и робеспиеристи по въпроса за войната. На 28 декември: Събранието призовава масов набор на войници за защита на френските граници.

1792 г. януари-март: Селски бунтове срещу недостига на храни; в Париж много магазини са разграбени. 7 февруари: Австрия и Прусия подписват военна конвенция в Берлин да нападнат Франция и защитят монархията. 15 март: Сформирано е правителство на жирондистите с участието на Клавиер, Ролан, Дюмурие. На 25 април: Роже дьо Лил написва Марсилезата. На 30 април: Правителството пуска триста милиона асигнации, за да финансира войната. 5 май: Събранието обявява набиране на тридесет и един нови батальона за армиите. 8 юни: Събранието разпорежда армия от двадесет хиляди доброволци от провинцията (федерати) да бъде разположена в околностите на Париж. 11 юни: Луи XVI налага вето на формирането на нова армия край Париж. На 20 юни: Демонстранти нахлуват в двореца Тюйлери и заставят краля да си сложи фригийска шапка и да вдигне наздравица за нацията. 11 юли: Събранието обявява „Отечеството е в опасност!“. 25 юли: Манифестът на командващия пруската армия херцог Брауншвайг предупреждава, че ако кралското семейство пострада, ще последва отмъщение, което ще се запомни. 10 август: Въстание на Парижката комуна, подкрепена от Националната гвардия и федератите, които завладяват двореца Тюйлери и убиват швейцарските гвардейци. Кралското семейство търси защита на живота си от Законодателното събрание. 13 август: Кралското семейство е затворено в кулата Тампл. На 17 август: По искане на Робеспиер и Парижката комуна, която заплашва да разтури събранието с въоръже-

но въстание, е създаден Революционен трибунал с избрани от Комуната членове. Решено е на мястото на Законодателното събрание да се свика Национален конвент. 19 август: Армиите на Австрия и Прусия, към които се присъединяват френски емигранти, пресичат северната и източната граници и навлизат във Франция. 21 август: Първа присъда на Революционния трибунал и екзекуция чрез гилотиниране на монархист. 22 август: Парижката комуна постановява хората вече да се обръщат един към друг с „гражданино“ и „гражданке“. Роялистки бунтове в Бретан, Вандея и Дофине. 2 септември: Битка при Вердюн, който е превзет от войските на Брауншвайг. 2 – 7 септември: Септемврийските клането на затворници в Париж. Убити са без съд и присъда между 1090 и 1395 души, болшинството от които са криминални престъпници и 5 процента са политически затворници.

20 септември: Френската армия под командването на Дюмурие побеждава в битката при Валми. 21 септември: Новоизбраният Конвент провежда първата си сесия при закрити врати и избира ръководство. От 749 депутати, 113 са якобинци, които седят най-високо в залата и по тази причина са наречени монтаняри. 22 септември: Конвентът провъзгласява отмяна на монархията и установяване на Първата френска република. 3 октомври: Френски войски окупират Базел в Швейцария и го провъзгласяват за независима република. 23 октомври: Френски войски окупират Франкфурт на Майн. На 27 октомври: Френската армия под командването на Дюмурие нахлува в Австрийска Нидерландия и на 14 ноември окупира Брюксел. На 19 ноември: Конвентът провъзгласява, че има право да се притече на помощ на всяка страна, „чийто народ желае да си възвърне свободата“. 28 ноември: Френски войски окупират Лиеж. 3 декември: Робеспиер, водач на якобинците и първи депутат от Париж, издига искане кралят да бъде осъден на смърт. 6 декември: По предложение на Жан-Пол Мара, Конвентът решава всеки депутат да гласува индивидуално и публично за смъртната присъда на краля.

27 – 28 декември: Предложение да се направи допитване до народа за присъдата на краля. Робеспиер се противопоставя с изказването „Луи трябва да умре, за да живее нацията.“ Конвентът отхвърля предложението за допитване. 15 януари: Конвентът обявява крал Луи XVI за виновен в заговор срещу обществената свобода със 721 гласа „за“ и нито един „против“. 17 януари: Проведено е гласуване, продължило 21 часа, в което 361 депутата гласуват за безусловна и незабавна смъртна присъда, а 360 за други варианти (смърт с отсрочка и всенародно обсъждане, условна смъртна присъда, арест, заточение или затвор). Конвентът отхвърля правото на последно обжалване. 21 януари: В 10:22 часа Луи XVI е обезглавен на днешния площад на Революцията. Командващият екзекуцията нарежда барабаните да бият, за да заглушат последните му думи.

1793 г. 1 февруари: Конвентът обявява война на Англия и Нидерландската република. 24 февруари: Декрет за свикване на 300 000 наборни войници в Революционната армия. 25 - 27 февруари: Вълнения в Париж. Народът самоволно нормира цените на захарта и сапуна. Разграбване на бакалниците. 1 март: С декрет Конвентът анексира Белгия. 7 март: Във Вандея избухва въоръжено въстание срещу управлението на Конвента. На 10 март: В Париж започва работа Революционен трибунал, оглавен от Фукие-Тенвил. Опит за въстание в Париж от ултра-революционната фракция на „бесните“, водени от бившия свещеник Жак Ру. 18 март: Конвентът решава с декрет, насочен срещу „бесните“, да се налага смъртно наказание на всички, проповядващи радикални икономически реформи. На следващия ден същото наказание е определено и за участниците във Вандейското въстание. На 21 март: Във всички комуни и секции са основани комитети за революционно наблюдение. 27 март - 3 април: Генерал Дюмурие заклеймява революционната анархия. Конвентът му заповядва да се върне в Париж и изпраща комисари и министъра на войната да го арестуват. Той ги арестува на свой ред и ги

предава на австрийците, след което Конвентът го обявява извън закона. 5 април: Дюмурие не успява да обърне армията си срещу Париж и дезертира при австрийците. На 6 април: Конвентът назначава Комитет за обществено спасение, който става на практика главен управляващ орган на Франция. 12 април: Конвентът постановява арест на Мара, който чрез вестника си L'Ami du peuple подтиква към насилие и призовава за разпускане на Конвента. Мара се укрива. На 24 април: Мара е изправен пред Революционния трибунал, но е оправдан по всички обвинения. Освобождението му предизвиква въодушевление сред привържениците му. 18 май: Конвентът назначава Комисия на дванадесетте, която да разследва Парижката комуна и секциите. Водачът на жирондистите Брисо за пръв път ще нарече крайните – анархисти. «Именно те, — пише той, — разделиха обществото на две класи: на имащи и на нямащи, на класата на санкюлотите и класата на *собствениците,* които противопоставиха една срещу друга».

На 24 – 5 май: По искане на жирондистите Конвентът постановява арест на ултра-революционните водачи на „бесните", на Жак-Рене Ебер и Жан Варле. Парижката комуна иска те да бъдат освободени. На 26 май: В Якобинския клуб Робеспиер и Мара призовават към въстание срещу Конвента. Парижката комуна започва подготовка на въстанието. 27 май: Ебер и Варле са освободени. 30 май: В Лион жирондистите организират съпротива срещу Конвента и арестуват местните лидери на монтанярите и „бесните". 31 май – 2 юни: Хиляди въоръжени граждани обкръжават Конвента и настояват за разпускането му. Депутатите се съпротивляват, но са заставени да приемат декрет за изваждането на 29 жирондисти от състава си и арестуването им, както и на двама министри. Политическата власт преминава в монтанярите, както и на подкрепящите ги секции на Парижката комуна. 10 юни: Монтанярите получават контрола в Комитета за обществено спасение. Около 60 департамента се бунтуват срещу монтанярите в Париж. 25

– 26 юни: Жак Ру представя програмата си пред Конвента, но Робеспиер разгромява идеите на „бесните“. 30 юни: Робеспиер и Ебер оглавяват якобинска делегация, която посещава Клуба на корделиерите, за да поиска изключването на Ру и други ултра-революционери. 4 юли: Мара остро заклеймява „бесните“. 10 юли: Обновяване на Комитета за обществено спасение: Дантон е изключен. На 13 юли: Шарлот Корде убива Жан-Пол Мара, изправена е пред Революционния трибунал и след четири дни е осъдена на смърт.

На 17 юли: Декрет за окончателното премахване на феодалните права без обезщетение. 22 август: Робеспиер е избран за председател на Конвента. 23 август: Конвентът гласува масова мобилизация за всички годни мъже между 18 и 25 години. На 25 август: Войски на Конвента завземат въстаналата Марсилия. 27 август: В Тулон противниците на Конвента предават града на англичаните.

4 септември: Санкюлотски вълнения в Париж. Конвентът одобрява искането за общ максимум на цените и „поставя терора на дневен ред“. 17 септември: Приет е Законът против подозрителните, позволяващ арест и бърз процес на всеки, заподозрян в съпротива спрямо революцията. Започва царството на терора. 18 септември: Революционната власт в Бордо е възстановена, противниците са арестувани и пратени в затвора. 29 септември: Конвентът приема Закона за всеобщия максимум, определящ таван на цените на много стоки и услуги, както и на заплатите. 9 октомври: Лион е превзет от армията на Конвента. 10 октомври: По предложение на Сен Жюст Конвентът постановява, че „френското правителство е революционно до постигането на мир.“ На 16 октомври: Мария Антоанета е осъдена и гилотинирана. На 20 октомври: Конвентът заповядва репресии срещу ултра-революционните „бесни“. 30–31 октомври: Революционният трибунал осъжда 21 жирондистки депутати на смърт, сред които е и Жак-Пиер Брисо, и те са екзекутирани. 1 ноември: Въведено е задължително обръщение на „ти“ дори и в официални документи. 20

ноември: Дантон се завръща в Париж, който е напуснал на 11 октомври. Той призовава към национално помирение. 23 ноември: Парижката комуна затваря всички църкви и места за поклонение в Париж. 19 декември: Декрет за въвеждане на задължително безплатно образование. Англичаните се изтеглят от Тулон; заслуга за възстановяване на републиканската власт има младият артилерийски офицер Наполеон Бонапарт.

1794 г. На 4 февруари: Конвентът гласува за отмяна на робството в колониите. 5 февруари: Робеспиер произнася реч в Конвента за необходимостта от терор. На 10 февруари: Жак Ру се самоубива в затвора. 22 февруари: В реч в Клуба на корделиерите, Жак-Рене Ебер атакува фракциите на Дантон и Робеспиер. На 13 март: Сен Жюст, председател на Конвента, изобличава плана на ебертистите за въстание като заговор срещу свободата и френския народ. Ебер и много други корделиери са арестувани. На 15 март: Робеспиер се изказва пред Конвента, че „всички фракции трябва да загинат с един и същи удар". На 21 март: Започва съд над ебертистите. За да ги компрометират, те са съдени заедно с чужди банкери, аристократи и контрареволюционери. 24 март: Ебер, Анахарзис Клооц и други водачи на корделиерите са осъдени на смърт и гилотинирани. 30 март: Жорж Дантон и Камий Демулен и техни съмишленици са арестувани. На 1 април: Робеспиер създава нова полицейска служба към Комитета за обществено спасение, която измества съществуващата към Комитета за обществена безопасност. На 5 април: Дантон и Демулен са осъдени и гилотинирани още същия ден. На 15 април: Доклад на Сен Жюст пред Конвента призовава за централизация на полицията под контрола на Комитета за обществено спасение. 26 април: Разногласия между Сен Жюст и Карно в Комитета за обществено спасение. Сен Жюст обвинява Карно във връзки с аристократи, докато Карно го нарича „смешен диктатор". 2 юни: Морска битка между английски и френски кораби, в която французите губят седем кораба, но конвоят с

жито от САЩ успява да акостира в пристанището на Брест. 10 юни: Закон от 22 преториал – вече не са необходими показания на свидетели. Между 11 юни и 27 юли са осъдени на смърт 1376 затворника, няма оправдателни присъди. 12 юни: Без да посочва имена, Робеспиер заявява пред Конвента, че иска главите на „заговорниците“ срещу Конвента. 29 юни: Разногласия в Комитета за обществено спасение. Бийо-Варен, Лазар Карно и Коло д'Ербоа обвиняват Робеспиер в диктаторско поведение. Той напуска Комитета и не се връща до 23 юли. На 1 юли: Реч на Робеспиер в Якобинския клуб, заклеймяваща заговорниците срещу него в Конвента, Комитета за национално спасение и Комитета за обществена безопасност. 26 юли: Робеспиер произнася пламенна реч в Конвента, изисквайки арест и наказание за „предателите“ в Комитета за обществено спасение и Комитета за обществена безопасност, но отново не посочва имена. На 27 юли: Конвентът гласува за арест на Робеспиер, по-малкият му брат Огюстен, Сен Жюст, Кутон и Леба. Изправени са пред Революционния трибунал и вечерта на 28 юли (9 Термидор) всички, общо 22 души, са гилотинирани. 29 юли: Арест и екзекуция на седемдесет съмишленици на Робеспиер, членове на Парижката комуна. На 3 октомври: Арест на водачите на въоръжени санкюлотски отряди в Париж. 6 октомври: Френската армия завладява Кьолн. След това полковете на френската армия навлизат в цяла Европа, подбуждайки навсякъде населението към републикански революции.

През 1794 година Революцията навлиза в низходящата си фаза. Буржоазията консолидира позициите си, революционерите не са желани. През 1795 година ДИРЕКТОРИЯТА заменя Конвента, на сцената излиза “Златната Младеж”, след което под ръководството на Бонапарт КОНСУЛСТВОТО поема властта вместо Директорията. С това се слага официалният КРАЙ НА РЕВОЛЮЦИЯТА…

Всъщност, началото на края на революцията настъпва доста по-рано – още през март 1793 г. когато Конвента гласува

закон за произнасяне на смъртни присъди срещу привържениците на революционните "екстремистки" идеи. И година по-късно, когато Жак Ру се "самоубива" в затвора, а Ебер, Шоме и другарите им са гилотинирани на 24 март 1794 г. Във физическото елиминиране на "крайните" най-дейни са якобинците, не случайно Бакунин казва, че тяхното тържество е проклятие и край на всяка революция.

След 1801 г. републиката вече е под контрола на генерал Наполеон Бонапарт, който имайки титлата пръв консул, в 1804 г. присвоява и императорската, и като древните римляни заповядва в чест на завоеванията му да се построят в Париж Триумфалната арка, Вандомската Колона, която копира колоната на император Траян в Рим, за да послужи като пиедестал за статуята му, изобразен в тога и с лавров венец. (Статуята на император Наполеон ще бъде съборена и разбита от комунарите през 1871 г.) Един от съвипускниците му от Сен-Сир ще каже за него: "И тоя се оказа дребен не само на ръст: Цезар превърна името си в титла, а Бонапарт продаде първородството си за една корона."

От това време идеята, че властта принадлежи на гражданите, а не на кралете, се разпространява широко в Европа. Френската революция - с атаките на Третото съсловие срещу аристократите и краля, с революционния терор, със създаването на нова конституционна система, с военните й успехи и експанзията през годините на Наполеоновото управление става прототип на буржоазните, а по-късно и на болшевишката революция през XX век. Описахме я по-подробно, защото тя онагледява и процеса на "олевяване", и спирането на революцията на полупът от якобинците. Френската революция съдържа повечето от проблемите, с които ще се сблъскват почти всички бъдещи ВЕЛИКИ РЕВОЛЮЦИИ.

Наполеоновите победи били прекратени в покрайнините на Москва, където той се сблъскал с руската зима и упорито съпротивляващите се руски войски. След поражението на Наполеон през 1814 г. от коалицията на европейските сили, той

бил изпратен в изгнание, Бурбоните се завърнали на френския трон. А всичко би могло да доведе до измитането на всички корони на континента, на цялия феодален обскурантизъм и ускоряване на европейската история с един век, ако малкият корсиканец бе избрал попрището на СЕЛСКИ РЕВОЛЮЦИОНЕР и НАВСЯКЪДЕ ОТ КЪДЕТО МИНЕШЕ, ОСОБЕНО В РУСИЯ, ВМЕСТО ДА НАЗНАЧАВА БРАТОВЧЕДИТЕ И МАРШАЛИТЕ СИ ЗА ГЛАВИ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ кралски ДВОРОВЕ, РАЗКРЕПОСТЯВАШЕ И ВДИГАШЕ КРЕПОСТНИТЕ СЕЛЯНИ СРЕЩУ АРИСТОКРАЦИЯТА, ФЕОДАЛИТЕ И КРЕПОСТНИЦИТЕ.

14. Европейските революции в 1830 и 1848 г.

През 1830 г. революцията избухва отново във Франция, а също и в Белгия и Швейцария. Във Франция и в Белгия революционерите успяват да свалят владетелите и да установят конституционни монархии по подобие на английската. В Белгия монархията съществува и до днес, във Франция тя продължи само осемнадесет години. През 1848 г. Европа бе обзета от още по-силна вълна от революции, известни като "Пролетта на народите". Тези революции доведоха до провъзгласяването на Втората република във Франция, на конституционна монархия в Дания, на нова федерална конституция в Швейцария. Абсолютните монарси бяха изметени в Прусия, в държавиците от Южна и Западна Германия, в Австрия, Сицилия, Ломбардия, Унгария и Румъния.

Наричат ги още конституционни революции. Те бяха оглавявани от хора с либерални професии и студенти, които вярваха в идеалите на френската и американската революция или се вдъхновяваха от селските бунтове и въстанията в градовете. Сред тях беше и нашият Бакунин със своето мащабно схващане за континентална революция, която да помете всички абсолютни и конституционни монархии в Европа и самодържавието в Русия. Подобни виждания обаче бяха чужди за елитарните вождове на тези революции, които страхувайки

се от плебса, не се обединиха с "нисшите" социални класи от населението, за да създадат една широка коалиция, която да преодолее съпротивата на аристократичните и военни елити, които оставаха лоялни към монархиите. През 1849 г. руските войски подкрепиха контрареволюционните действия на Австрийската империя и на Прусия, унищожавайки повечето от революционните завоевания, постигнати отвъд пределите на Франция и Дания. Успехът на тази контрареволюционна офанзива принуди повечето историци да квалифицират събитията от 1848 г., като губещи или неуспешни революции, макар да бяха наречени "пролет". Дори във Франция републиката не продължи дълго. Луи Бонапарт, фалшивият племенник на Наполеон, използвайки името на своя прочут роднина, бе избран за първи президент на Франция през 1848 г. Три години по-късно, както истинският Бонапарт, той организира своя "18 Брюмер" и обяви себе си за император Наполеон III.

От 1849 до 1871 г. в Европа се възцари консерватизмът и сякаш времето потече в обратна посока към монархиите, но събитията скоро приеха друг обрат. През март 1871 г., след като Прусия победи Наполеон III във френско-пруската война, жителите на Париж обявиха града за революционна Комуна, свободна от властта на императора и буржоазията. И въпреки че в крайна сметка революционерите бяха смазани и Комуната потопена в кръв от версайската армия, последната не възстанови империята. Вместо това тя обяви Третата френска република воглаве с палача на Комуната Тиер. Оттогава Франция е република.

*

Бакуниновата акция в Лион, въстанието на парижани и обявяването на Комуната, макар и претърпяли неуспех, са първите революционни опити на работническата класа върху които е поставен печатът на анархистическте идеи, затова ще се спрем по-подробно на тях.

15. ВОЙНАТА И РЕВОЛЮЦИЯТА:
16. ФРЕНСКОПРУСКА ВОЙНА И ПАРИЖКАТА КОМУНА 1870 /71 г.

Един от най-важните въпроси в Бакуниновата теория на революцията е този за стратегията на анархистите в условията на война. Това е принципен въпрос, защото войната е продължение на кризата на капиталистическата система и надвисва над нея със смъртоносна заплаха. За съжаление, поради различни съображения, мнозина анархисти, включая и фигури като Кропоткин, измениха на този принцип. Тук го разглеждаме в светлината на двете най-важни събития на XIX-ти век за революционните анархисти - ФРЕНСКОПРУСКАТА ВОЙНА ОТ 1870 г. И ПАРИЖКАТА КОМУНА ОТ 1871 г.

Когато войната избухва Бакунин е на 56 години. Неговото мнение тежи пред революционните среди на Западна Европа: Зад гърба си той има ръководството или участието в революциите от 1848 г. в Париж, Прага и Дрезден. Европейската реакция го осъжда два пъти на смърт и, след като го влачи окован от затвор в затвор в Германия и Австрия, го предава в ръцете на жандарма на Европа - руският император Николай I, който „великодушно“ заменя смъртните присъди с доживотно погребение в каменните гробове на имперските затвори със специален режим. След 10 годишно гниене в печално-известните душегубки- килии на Петропавловка и на Шлиселбургската крепост в Санкт-Петербург и в мъртвите Сибирски полета, Бакунин успява да избяга от своето заточение и през Япония и САЩ се появява отново в Европа в 1861 г. на 47 годишна възраст, за да продължи с перо и оръжие в ръка пътя си на революционер-анархист. Една от кулминационните точки в живота на неуморния революционер и интернационалист, е времето на войната между френския император Наполеон III и германския кайзер Вилхелм I с неговия „железен канцлер“ – Ото фон Бисмарк. Въпреки

многобройните си болести и бърза деградация на общото му физическо състояние, наследство от затворите (до смъртта го отделят само 6 години), титана с глава на лъв - както го нарича Херцен - не се двоуми нито за секунда, за да се озове с един лъвски скок в огъня на събитията.

Когато на 4 и 6 август 1870 г. германските армии удържат първите си големи победи край Висембург и Форбах, Бакунин мисли, че е ударил часът на ЕВРОПЕЙСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ. В едно свое писмо от 10 август 1870 г. той пише на Албер Ришар (френски бланкист и член на Първия Интернационал, който ще се отрече от революцията "преди да са пропели петлите"): „Ето отличен случай, за да реализираме работата, която Джеймс (Гийом) и Франсоа (Сантинъон) ти предложиха в Лион в края на миналата година от мое име. Касае се за една огромна търговска операция, която да обхване Франция, Швейцария, Италия и Испания. Приятелю, ако не желаем да се разорим напълно, трябва да се заемем още днес с реализирането на нашия план и проекти!"

На 11, т.е. на другия ден, той пише до общия им с Херцен другар - Огарьов:

„Ти си само руснак, докато аз съм интернационалист. Затова събитията предизвикват в мене истинска треска. В течение на три дни написах 23 дълги писма. Твоето, кратко е 24-тото... „

Сред тези писма са и прочутите ПИСМА ДО ЕДИН ФРАНЦУЗИН..., които се публикуват в Швейцария, в разгара на войната, и които трябва да бъдат прочетени от всеки, който иска да разбере позициите на анархистите спрямо ИМПЕРИЯТА, ДЕМОКРАЦИЯТА И ДИКТАТУРАТА, „НАЦИОНАЛНИТЕ ИДЕАЛИ" И ИНТЕРНАЦИОНАЛИЗМА, ИМПЕРИАЛИСТИЧЕСКАТА ВОЙНА И СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ.

Заедно с това, в писмата си Бакунин, който е и професионалист във военното дело, показва една изключителна осведоменост за развоя на военните действия и прави безпогрешни прогнози за края им. Той предвижда още на 23 август капи-

тулацията на „френското оръжие“ и пише на същия Ришар, който е в плен на патриотичните си илюзии: „Прусите ще започнат своя марш към Париж и ако народът не въстане, Париж ще бъде превзет“. „Трябва навсякъде народът да вземе оръжието, да се организира сам и да започне война на разрушение, пожари и ножове срещу завоевателите. Той не трябва да се оставя да му наложат ръководителите. Той трябва да ги назначи сам!“ „И най-важното, и най-напред - ТРЯБВА ДА РАЗРУШИ СВОИТЕ СОБСТВЕНИ, ВЪТРЕШНИ ПРУСАЦИ!“... „Революционната война от 1792 година е нищо в сравнение с тази, която ще трябва да водите днес, ако искате да се спасите от едно робство за 50 години, от мизерията, разрухата, унижението и унищожението... - Каузата на Франция е станала днес КАУЗА НА ЦЯЛОТО ЧОВЕЧЕСТВО“.

И по-нататък в следващите писма:

„Ако от тази война във Франция не излезе направо Социалната революция, социализмът ще умре за дълго в цяла Европа“. Тази Социална революция няма нищо общо с патриотичната ограниченост и користните интереси на „собствената“ френска политическа класа, съставена от монархисти, републиканци, демократи и т.п. За Бакунин те са „вътрешните прусаци“. Същото е отношението му и към Германската империя с нейните интелектуалци-патриотари, сред които се подвизават в лондонската си емиграция и двамата „класици“ на „научния социализъм“ - покръстеният германски евреин Карл Маркс и пруският шовинист и английски фабрикант Фридрих Енгелс. Ето какво пише Бакунин за германската държава, в чиято победа над Франция, Маркс и Енгелс виждат не само победа на Бисмарк над Бонапарт, но и на тяхната доктрина над прудонизма на френските работници:

„Докато Германия ще си остава една ДЪРЖАВА, каквито и да бъдат нейните форми — псевдолиберални, конституционни, демократични или дори социал-демократически ~ тя неизбежно ще представлява първостепенния, главен и посто-

янен източник на всички възможни деспотизми в Европа „.
Перспективите на Социалната революция в Европа му изглеждат блестящи. Още на 11 август в писмо до Райхел той пише:
„Така или иначе, революцията става неизбежна - първо във Франция и Италия, а после навсякъде, и тогава: Да живее Световната революция!“
На 4-ти септември 1870 г., след капитулацията при Седан, той пише отново на Албер Ришар: „Официалната част приключи. Повече няма ни армия, ни император. Ще започне ли сега народната част?“ „Франция може да бъде спасена - не се уморява да повтаря Бакунин - само от едно всеобщо надигане, незабавно, АНАРХИСТИЧЕСКО във всички градове и села“.
Как вижда това организирано, анархистическо навдигане, той обяснява в многобройните си писания, посветени на войната, революцията и комуната, и особено в публикуваната в Лион ПРОГРАМА НА ФЕДЕРАЦИЯТА НА РЕВОЛЮЦИОННИТЕ КОМУНИ, към чиято история ще се върнем отново.
Бакунин решава да замине за Лион на 4 септември, веднага след Седан и абдикацията на Луи Наполеон и създаването на правителството на „националната отбрана“. В писмо до Адолф Фогт от 6-ти с.м., той пише:
„Моите приятели - социалистите-революционери от Лион - ме викат. Аз съм решен да отнеса старите си кокали там и да изиграя може би моята последна партия“.
На път за Франция, се отбива в Нюшател за среща с Джеймс Гийом, който трябва да отпечати в брошура неговите „Писма до...“, за да се разпространят и във Франция. На 12 септември той намира в Женева своите приятели Озеров и поляка Ланкевич, готови за път и борба. На 14-и вечерта Бакунин заминава с тях за Лион. (Валентин Ланкевич загива в първите боеве за Парижката Комуна срещу Тиер и версайците на следващата 1871 г.)
През това време, в Лион се разиграват следните събития: Още

на 4 септември властта е завзета от един „Комитет за общественото спасение“, който се настанява в кметството. Преобладаващото мнозинство в него са буржоазни републиканци от породата на бъдещите палачи на Парижката Комуна, дребнобуржоазни радикали и в добавка петима членове на Интернационала, готови съобразно прокламираната от Маркс „стратегическа линия“, да защитават току що провъзгласената пършива III-а република и правителството на „националната отбрана“.

Гийом казва за тях, че това са „хора без всякаква яснота за задачите си, обградени от филистери, които интригуват един срещу друг, готови във всеки момент да извършат предателството“. Въпросният Албер Ришар не е включен в комитета, очевидно считан за много краен. Той заминава с още двама в делегация за Париж, където се срещат с новите министри, главно, за да уредят личните си въпроси и да получат постовете на прокурор, префект и т.н. в новата администрация. На връщане, делегатите довеждат и генерал Клюзере, комуто новооснованият лионски „Комитет за обществено спасение“ иска да повери военното командване.

17. Лионската Комуна

Такава е обстановката в Лион, която Бакунин заварва на 15 септември 1870 г. В същия ден, тук пристига и изпратеният от министъра на вътрешните работи Леон Гамбета нов префект – републиканецът Шлем-Лакур, комуто не може да се отрече, че е политически въжеиграч от класа - без принципи, но с нюх и бързи рефлекси. За да ликвидира в зародиш започналото революционно движение, той провежда още същия ден „избори“ и замества „Комитета за обществено спасение“, чието име му звучи много революционно, с един общински съвет, в който отново доминират буржоата.

Въпреки маневрите, интригите и нечистоплътните интереси, конфузията от идеи и колаборационистките настроения и практики на членовете на секцията на Интернационала с “ра-

дикалните републиканци", Бакунин провежда ред секретни събрания, атакува "общоделството", опортюнизма, губенето на ценно време и разпиляването на революционната енергия на пролетариата. Той се опитва да създаде „партията" на Социалната революция, с която да организира всенародното навдигане срещу реакцията и остатъците от разлагащата се имперска власт, за да бъде унищожена държавата и заменена с доброволното обединение на комуните на основа на изработената от него програма за революционна реорганизация на цялата страна. Същевременно Бакунин цели минирането на опитите да се консолидира една нова "прогресивна" власт на буржоата с помощта на работниците, които след победата щяли да получат "компенсаторни бонове" за своето овчеподобно поведение и за оказаната помощ на идващата на местото на Втората империя, Трета република, с която се откри la belle epoque ("Хубавата епоха") за френската и европейска буржоазия, продължила повече от четири десетилетия, до началото на… Първата световна война.

На 17 септември 1870 г. членовете на лионската секция на Интернационала, които Бакунин е успял да убеди в необходимостта от незабавни революционни действия, решават на един голям митинг, на който той говори от балкона на лионската община, да се създаде нов „Централен Комитет за спасение на Франция". С негова помощ те искат да превърнат Лион в огнище на Социалната революция. В Комитета, наред с французите – делегати от различните квартали и предградия на Лион, са избрани Бакунин, Ланкевич, Озеров и като секретар Камий Каме – лионски тъкач, член на Интернационала от 1869 г. и приятел на Бакунин.

Между двата комитета се постига разбирателство за общи действия. Паралелно с тази легална дейност, без да губи нито минута ценно време, Бакунин провежда серия тайни събрания с работниците от предградието на Лион - Гийотиер - в болшинството си членове на Интернационала и с други местни революционери, като механика Адриан Схетел или стро-

ителния работник Йожен Сень. Така той успява буквално в няколко дни да установи контакти с всички хора на революционното действие.

Благодарение на публикуваните манифести, позиви и събранията, организирани от Централния Федеративен Комитет, митингите на които Бакунин настоява да се премине незабавно към решителни акции стават все по-многолюдни, резолюциите - все по-"кръвожадни" и посрещани с нарастващ ентусиазъм.

„Открито се прокламира - казва един свидетел - бунт, ликвидиране на законите, институциите и съществуващия ред".

Още по-съществен резултат е постигнатата координация между различните революционни групи, работнически асоциации и граждански милиции, както и изработването на план за въстанието в Лион. В писмо от 19.09.1870 г. Бакунин пише на Огарьов:

„Толкова работа имам, че главата ми се вие. Истинската революция още не е избухнала, но ние правим всичко възможно, за да я подготвим. Надявам се скоро да видим триумфа й".

Пак под негово влияние, на друг голям митинг на 24.09.1870 г., са гласувани няколко нови резолюции. Сред тях: Решение за уволнението на всички офицери на Националната Гвардия и заместването им с изборни командири; Облагане на богаташите с допълнителни данъци; Конфискация на имотите на беглеците в стана на реакцията и на привържениците на стария режим и т.н. Много от тези декрети се вписват в прокламацията, влязла в историята под името „ЧЕРВЕНИЯ АФИШ", който завършва с онези думи към народа, с които започва всяка истинска революция: „НА ОРЪЖИЕ!"

На закрито заседание на двата комитета се решава да се арестуват представителите на буржоазната републиканска власт, през нощта на 25-ти срещу 26-ти септември. В ново писмо до Огарьов от 25.09.1870 г., Бакунин пише:

„Стари приятелю, ще ти изпратя незабавно нашата прокламация, с която апелираме към народа да смаже останките

на властта, които само пречат на революцията. Тази нощ ще бъдат арестувани нейните главни врагове, а утре ще бъде последния бой, и надявам се това ще бъде триумфиращото начало на революцията“.

Така за десетина дни, той като че ли успява, обяснявайки на лионските пролетарии историческия смисъл на революционната акция, да ги убеди в необходимостта да тръгнат срещу течението.

На 26-ти септември 1870 г., на грандиозен митинг на площад Терро, от балкона на градския съвет, Бакунин призовава народа на въстание. Прокламирано е създаване на Революционна Федерация на Комуните. Решено е да се разгони общинския съвет и да бъдат уволнени всички офицери на Националната гвардия. Съгласуваната редакция на „Червения афиш“ е приета с единодушие от общото събрание, председателствано от строителния работник и член на секцията на Интернационала — Сень. Той обявява, че “Червеният афиш” ще бъде разлепен по всички стени на града и добавя: „Подписвайки го, ние залагаме главите си, ако не успеем. Но часът е дошъл: Да победим или да умрем!“

Прокламацията носи подписа на Бакунин, въпреки двата последни параграфа, вписани по настояване на якобинци и бланкисти, с които се обещава свикване на революционен конвент (по примера от 1792 — 1794 г.). Поради липса на солидна революционна организация, Бакунин е принуден да прави компромиси с хора, като Албер Ришар, които се оказват толкова по-неустойчиви, склонни към сделки и дори предателства, колкото по-ненаситни са апетитите и амбициите им. Но истинският революционер работи с онзи “човешки материал”, който заварва в момента на спонтанното революционно действие, а не се отказва от него под предлог, че няма хора или липсва „благоприятно международно положение“.

Компромисите с бланкистите и с якобинските елементи, Бакунин се опитва да корегира с придружаващата „Червения Афиш“, ПРОГРАМА НА ФЕДЕРАЦИЯТА НА РЕВО-

ЛЮЦИОННИТЕ КОМУНИ.Той се надява по-нататъшният развой на революционните събития да му даде право, измитайки всички сделки с дребнобуржоазните и псевдо-социалистически революционери.

По решение на Комитета за спасение на Франция, тази програма, заедно с „Червения афиш“, са разлепени из целия Лион. Коментарии на нейните петнадесет пункта и придружаващите ги „Мерки за подготовката...“ тук няма да правим. Ще отбележим само, че и днес - след повече от 140 години - времето не е успяло да отнеме нейната сила и актуалност. Тези, които у нас и навсякъде по света искат да водят действителна борба срещу властта на партийната, административна, военна и полицейска бюрокрация, могат да се учат и ръководят от грандиозната Бакунинова програма за социал-революционно РУШЕНЕ И ТВОРЧЕСТВО!

За съжаление, както това е ставало неведнъж в историята, вместо да преминат в революционна офанзива, за която настоява Бакунин, псевдореволюционерите започват да се колебаят, да губят ценно време и като връх - решават на общо събрание на двата комитета, да се спре за известно време изпълнението на предварително изработения план за революционни действия. Търсят контакти с “легитимните” общинари и нарушават и срока за предвидените на 25-ти срещу 26-ти арести, след което започват игра на преговори с общинския съвет за възстановяване… на работническите надници, който той току що е намалил от 3 на 2.50 франка, както и за премия от 1,25 франка за дните, през които работата е невъзможна по различни причини. Опортюнистите отхвърлят предложението на Бакунин и другарите му за незабавна въоръжена манифестация в подкрепа на работническите искания и насрочват за 28 септември 1870 г. една от онези, приличащи на църковни процесии, мирни разходки със знамена, скандирания и сандвичи, които не заслужават нищо друго, освен презрение и насмешка! Тази история ще се повтори, “като фарс”, 100 години по-късно, по време на майските събития през

1968 г., с участието на френската компартия, "генералния" клоун Жорж Марше и голямия работнически синдикат Се-Же-Те.

Накъсо, тогавашните събития на 28.09.1870 г., протичат така: На обед, на централния площад в Лион се събира многохилядна работническа демонстрация. Тя излъчва делегация от 16 души, която трябва да връчи на кмета своето искане за възстановяване на надницата от 3 франка. Но общинарите отказват да заседават в „ненормални условия". Тогава част от тълпата разбива входната врата и завзема кметството. С тях влизат Бакунин и други негови другари. Общинският съвет е разгонен, а префектът - задържан в бюрото си. Познатият ни вече Сень заявява от балкона, че на общинския съвет е било предложено да приеме обявената в „Червения афиш" революционна програма, или да си подаде оставката. Същевременно, предлага да бъде назначен начело на „революционната армия" генерал Клюзере. Последният е акламиран от тълпата, но вместо да апелира за въоръжаване на работническите предгрдия и за разоръжаване на националната гвардия, както настоява Бакунин, той кани работниците да излязат без оръжието си, „за да се избегнат - както обяснява в мемоарите си - сблъсканията и разрушението" на не съвсем симпатичните на народа... хубави квартали!

През това време на ораторско словоблудство, дезорганизиране и парализиране на революционната енергия на работниците, части от националната гвардия, ръководени от офицерите си - едри и дребни богаташи, адвокати и бакали - влизат в кметството през една странична врата и арестуват току що назначения „главнокомандващ" дърдорко. Народът отвън не разбира какво става вътре, но когато чува гласа на Сень, викащ за помощ, нахлува с гневни викове в кметството и разоръжава бурожоазните гвардейци.

В заседателната зала на общинския съвет се настаняват членовете на Комитета за спасение на Франция и започват трескаво да съчиняват декрети, които... изпращат за пе-

чат. Така минават още няколко часа, през които Бакунин и другарите му напразно съветват: „Трябва да се действа, ние губим ценно време и ще бъдем атакувани от буржоазната гвардия. Трябва незабавно да се арестуват префекта, кмета и генерал Мазур!“

Декретите за формиране на работнически батальони в предградията пристигат много късно, когато пред кметството се стичат нови въоръжени части на националната гвардия, „Главнокомандващият“ генерал Клюзере, вместо да зове за съпротива, съветва членовете на Комитета да се оттеглят и тръгва сам да кани общинските съветници на буржоазната реакция да заемат местата си. Надявайки се все още, че е възможно да се постигне поврат в ситуацията, Бакунин прави и невъзможното, за да убеди членовете на Комитета за спасение на Франция да проявят енергия. Той им казва, че все още не е късно да се апелира към работническите елементи в нац. гвардия да подкрепят движението и да ОТГОВОРЯТ НА СИЛАТА СЪС СИЛА. „Една искра е достатъчна, за да се възпламени барута!“ Но Албер Ришар заявява, че „не може да поеме отговорност за кръвопролитията“ и успява да убеди „революционерите“ да започнат преговори с общинските съветници, след което „Централният комитет“ напуска кметството.

Новият-стар, и най-важното - „законен“ общински съвет поема ангажимент никой да не бъде преследван за участието си в събитията през тоя паметен 28-и септември на 1870 г., възстановява надницата от 3 франка и заявява, че не може да проведе гласуваните от Комитета мерки, които „не са от неговата компетентност“. От своя страна префект Лакур арестува събралия ненавистта на населението генерал Мазур и обяснява в рапорта си до Леон Гамбета жертването на този „козел отпущения“ по апостол-павловски: „Неможейки да попреча на движението, аз бях принуден да СТОРЯ ВСИЧКО, ЗА ДА МОГА ДА ГО РЪКОВОДЯ...“

Кметът нарежда на гвардейците да арестуват Бакунин и само намесата на Озеров с един отряд от доброволци-работници, го спасява от разправата на озверилите се и до преди малко, не на шега изплашени властници и буржоа. Той пренощува при приятели и научавайки сутринта, че е обявен вън от закона, заминава за Марсилия, с надеждата, че ще може да продължи борбата там. Преди да напусне Лион, той пише дълго писмо до бланкиста Паликс и другарите си:

„Аз нямам повече работа тук. Дойдох в Лион, за да се бия или да умра с вас. Защото съм дълбоко убеден, че каузата на Франция в този върховен час беше кауза на човечеството. Аз взех участие в движението и подписах със собственото си име резолюциите на Комитета, защото за мене е очевидно че след реалното разрушаване на правителствената и административна машина, само незабавната революционна акция на народа можеше да спаси Франция... Вчерашното движение, ако то бе триумфирало (а това бе възможно, ако генерал Клюзере и Ришар не предадоха народната кауза) и заменило Лионския общински съвет — наполовина от реакционери и наполовина от негодници — с един революционен комитет, излязъл от пряката воля на народа, това движение би могло да спаси Лион и Франция... Аз напускам Лион със сърце изпълнено със скръб и с мрачни предчувствия. Мисля си какво ще стане с Франция? Вместо нейния жив и действащ социализъм, ще имаме доктринерския социализъм на германците, които няма да кажат ни дума в повече от това, което ще им позволят пруските щикове. Бюрократичният и военен разум на Прусия, в съюз с бича на руския цар, ще въдворят „спокойствие и ред“ поне за 50 години върху Европейския континент. Тогава, сбогом свобода, сбогом, социализъм, сбогом справедливост за народа и човешкия род, сбогом хуманизъм. Всичко това можеше да бъде спестено на страната, ако народът на Франция, народът на Лион бе го пожелал.“

Бакунин обвинява Клюзере в предателство и малодушие, навярно с основание, задето е изпратил на площада пред общи-

ната разоръжени работници срещу армията и батальоните на Националната гвардия, рекрутирани от буржоазните квартали, но това е резултат от моментния му гняв. Главната причина за фиаското е другаде и той я знае много добре. В същото писмо я посочва: "ако народът на Франция, народът на Лион бе пожелал..." И още, ако приятелите му от Алианса бяха доизградили организацията, за която той не се изморяваше да им говори и да работи от дълги години. Ако френската, ако лионската секция на социалреволюционния Алианс, макар и малобройна, макар и в ембрионален вид съществуваше, то никакъв предател или тълпа от кретени не биха могли да осуетят превръщането на породената от войната революционна криза в гражданска война и, в последна сметка, в Социална революция. Нейното отсъствие подготви провалът на Лионската Комуна. Така бе осуетен и първият в историята опит на "работническата класа да поеме в свой ръце делото на собственото си освобождение", както беше записано в мотивите към статутите на М.Р.А. (Първият Интернационал).

Напускайки Лион, поради надвисналата смъртна заплаха от страна на буржоазната национална гвардия, която, след като другарите му работници го бяха освободил от ареста, го търсеше отново, за да го ликвидира, Бакунин се отправя при свои съмишленици в Марсилия, където, под носа на прусаците, възкръсват надеждите му за революционен реванш. В течение на цял месец той се опитва да организира отново работниците на Марсилия и Лион, но усилията му се оказват напразни. Контрареволюцията е в настъпление, а "... народът - пише той - мълчи, изплашен от казионния републикански терор. Намерен е списък, в който е заповядано да арестуват всички ни, така, че ще ми се наложи да се измъквам и от тук."
През Барцелона, Бакунин се връща в Локарно, остригвайки косите и брадата си, със сини очила, с променена външност и фалшив паспорт. Преди да отпътува, той пише на приятеля си Сентиньон:

“Драги приятелю, изгубих окончателно вяра в революцията във Франция, тя е престанала да бъде революционна. Народът се е превърнал в стадо резоньори и доктринери с буржоазни маниери. Милитаризмът и бюрократизмът, юнкерската наглост и протестанският йезуитизъм на прусаците, в съюз с бича на руския самодържец, ще господстват над континента в продължение на няколко десетилетия. Сбогом на мечтите за близко освобождение! Започва убийствена и страшна реакция”.

18. Бакунин и Парижката Комуна

В Локарно той продължава своите “Писма до един французин”, в които иска да изложи възгледите си върху създалото се положение и открива, че писанията му набъбват и се превръщат в обемиста книга: “Пиша нещо пълно и цялостно за един патологичен ескиз на днешна Франция и Европа - съобщава на Огарьов - за назидание на най-близките бъдещи деятели и за обяснение на моята система и начин на действие. Ще се получи не брошура, а книга.” Не се получава. Незавършеният резултат е “Кнуто-германската империя и социалната революция”, известна още като “Социална революция или милитаристична диктатура”. Тя е израз на болката му за френския народ, за неговата пасивност, остра критика на Германската империя и формулиране проблемите на социалната революция. Писана при крайно тежки условия, първият випуск на книгата излиза от печат през април 1871 г. Междувременно парижани са въстанали и провъзгласили Комуната. По този повод Бакунин пише на Озеров на 5 април същата година:

“По всяка вероятност, парижаните ще загинат ненапразно, нека да сложат край поне на половин Париж със себе си... Цялото достойнство на тази революция е, че тя е работническа. По време на обсадата нашите парижки приятели съумяха и успяха да се организират и да създадат грамадна сила, за разлика от лиончани и марсилци... Вероятно те ще бъдат победе-

ни, но от днес за Франция няма да има друго съществуване, освен социалната революция."

Според биографията на Бакунин от Нетлау, в края на април той изнася три лекции пред работническата аудитория в Сонвилие, в които им говори, по повод Парижката Комуна, за необходимостта от съюз със селяните:
"Да драги другари, вие работниците, обединени с братята ви от цялия свят, днес сте изпълнители на велика историческа задача – освобождението на човечеството. За да успеете вие имате за свой съюзници селяните, но те още не съзнават величието на задачата... Вие сте длъжни да ги просветите, да ги запознаете с това, какво е Социалната Революция."
Бакунин прави своите организационни изводи от Парижката Комуна:
"Ако тя продължава да се съпротивлява героично до настоящия момент, причината е в това, че парижките работници се обединиха по време на обсадата в съюзи и укрепиха организациите си... Не мислете, че присъстваме на края на Революцията, обратно, ние преживяваме само нейното начало. От днес тя стои на дневен ред, и ще стои още десетки години. Рано или късно, тя ще ни застигне. Да се готвим и да се очистим от егоистичните си навици, нека глаголстваме по-малко и престанем да бъдем фразьори и кресльовци. Да се готвим достойно за тази велика борба, която трябва да спаси всички народи и да освободи окончателно човечеството.
Да живее Социалната Революция! Да живее Парижката Комуна!"
След "кървавата неделя" в Париж, която ознаменува края на просъществувалата 70 дни Комуна, той пише във втория випуск на "Кнуто-германската империя и социалната революция", който излиза от печат през юни 1871 г.:
"Аз съм привърженик на Комуната, която, макар смазана и удавена в кръв от монархическата, буржоазната и клерикална реакция, стана от това по-мощна и по-жизнена в умовете и

в сърцата на европейския пролетариат; аз съм привърженик на Парижката Комуна, и заради това, че тя беше един смел, ясен и категоричен израз на отрицанието на държавата".

Тази му разностранна дейност във връзка с Френската революция от 1870-1871 г. бива прекъсната и книгата му остава недовършена, поради очерталия се мажорен конфликт с Маркс и с неговите "научни социалисти" в Интернационала. За да се вникне по-добре в същността на този двубой, е добре да чуем какво пише Бакунин, по повод конгреса на Романската федерация в Швейцария, секция на Интернационала (на М.Р.А.): "Този двубой ще има огромен, световен интерес. Той ще бъде предвестник на сражението, което сме длъжни да дадем на предстоящия конгрес на Интернационала."

19. Маркс и Парижката Комуна

А сега, ще изложим позициите и оценките на Карл Маркс за описаните събития по време на войната и революцията. Те са антипод на тезите и делата на Бакунин и свидетелстват, затова че „големият шеф" на Генералния Съвет на М.Р.А., поради германското си патриотарство и социалдемократически опортюнизъм не е бил в състояние дори да разбере историческия момент, и още по-малко - величието на този първи в историята на класовите борби на пролетариата опит да се приложи класическата социалреволюционна стратегия спрямо империалистическата война с оглед превръщането ѝ в гражданска война и пролетарска, анархистическа революция.
Френско-Пруската война, която завърши с анексиите на Елзас и Лотарингия от Германия и налагането на контрибуции от 5 000 000 златни франка на френския народ, е грабителска и разбойническа война! Тя и разликата в позициите на анархисти и марксисти спрямо нея, са една от главните причини за безпардонната идейна и организационна борба, настъпили след Парижката Комуна вътре и вън от Първия Интернационал, в която Бакунин противопоставя на шовинизма,

опортюнизма и социалпредателството на Маркс и марксистите, анархистическата програма, стратегия, тактика и организация на Социалната революция.

Маркс ни е оставил своите три „адреса“ от името на Генералния Съвет на МРА, обединени в брошурата „Гражданската война във Франция“, както и редица статии и една обемиста кореспонденция с Енгелс и техните съидейници, посветени на френскопруската война през всичките й три фази:

1) Имперската - от 19 юли до 4 септември 1870 г.,

2) Републиканската - от 4 септември до 18 март 1871 г. и

3) Периода на Парижката Комуна - от 18 март до 28 май 1871 г.

Те свидетелстват за опортюнистическа същност на марксическите „анализи“, „съвети“ и „директиви“.

Всички цитати от „Адресите“ и „Кореспонденцията“, са извлечени респективно от т.т. 17 и 33 - на Второто руско издание на „Сочинения Маркса и Энгельса“ под редакцията на Института по Марксизъм-Ленинизъм при Ц. К. на КПСС (Государ. Издательство Политической Литературы, Москва 1955 - 1975 г.)

Като се изключат благовонните пацифистични декларации, които са смешни в разгара на войната, в „Първия адрес...“ е съществена оценката на Маркс за позицията на Прусия в нея. Според него, от страна на Кайзерова Германия, войната е отбранителна, национал-обединителна и следователно справедлива (съобразно речника на патриотичното социалдемократическо еснафство). От тук и обвиненията срещу изкривилите партийната „линия“ Вилхелм Либкнехт и Август Бебел, който са за неутралитет и са гласували в Райхстага против военните кредити. Марксизмът, обаче, бидейки диалектичен, е двусмислен. Това двойно „счетоводство“ и език в позициите на Маркс е особено фрапиращо в „непредназначената за публикация лична кореспонденция“ по протежение на цялата война. В писмо от 20 юли 1870 г. до Енгелс, с когото той се съветва преди отпечатването на „Първия адрес“, Маркс пише:

„Французите се нуждаят от един добър урок... А победата на НАШИТЕ (т.е. на прусаците) ще доведе до централизация на властта в Германия, която ще бъде полезна за централизацията на германската работническа класа... Победата на Бисмарк над Наполеон ще премести центъра на тежестта на европейското работническо движение от Франция в Германия и ще доведе до превес на нашата теория над тази на Прудон...“, т.е. посочени са ролите на кайзера и железния канцлер, като неосъзнати оръдия на „научния социализъм“, и тогава, както пише по-големият класик в друго свое писмо: „Цялата тази огромна машина (т.е. Интернационала) ще бъде в НАШИ РЪЦЕ (и за да не остане никакво съмнение, той пояснява) - т.е. В МОИТЕ И ТВОИТЕ!“

В други писма до „драгия Фред“, „Мавъра“ „дава директиви германският пролетариат да се присъедини към националното движение“. (Вдъхновено от Вилхелм Първи и принц Ото фон Бисмарк!!!) На 15 август 1870 г. в друго писмо, пак до Енгелс, произведен вече от домашните на Мавъра в чин „Генерал“, той „заклеймява Кугелман”, който „не разбирал нищо от диалектика“ и „смесвал отбранителната война с отбранителните военни операции“, и разяснява положението на Фред с пример за бавно развиващи се ученици: „Значи, ако някакъв субект ме нападне на улицата, аз мога само да парирам ударите му, но не трябва да го бия, защото ще стана агресор...“

Така „значи“, класовият анализ на характера и целите на империалистическата война е подменен с една диалектическо-хулиганска робинзониада на улично сбиване между „изнасиления“ Бисмарк и „вероломния“ Наполеон-3. Подобни бисери на „материалистическата“ интерпретация на текущата политика могат да се наринат с лопата в многотомното наследство на двамата корифеи.

Писмата между тях са изпъстрени със задълбочени (анални) анализи, с проникновени съвети към германските, френски и английски работници и с величайше презрение към недораслите съратници. Същевременно, бидейки “ръководство за

действие" на филистерите от „нашата славна партия" около немския в-к „Народна Държава", те са размесени с оплаквания от ревматизъм и запек, грижи за „госпожата, децата и метресата", и с мечти за излагане на „класическите" задници на топлите слънчеви лъчи в екзотичните курорти, за да се съхрани и удължи скъпоценния им живот за благото на... световния пролетариат.

Капитулацията при Седан и Мец, провъзгласяването на републиката от Гамбета и създаването на „Правителство на националната отбрана" начело с монархиста-орлеанист генерал Трошю, който от самото начало иска да капитулира пред „пруското оръжие", за да бъдат избегнати „компликации" от страна на настръхналите „отечествени" работници, изменят обстановката и принуждават Маркс да постави сурдинка на германския си патриотизъм и шовинизъм, заради които в английската преса е обвиняван, че е платен агент на Бисмарк, и да смени курса на „директивите" си, които отново разкриват бездни на… „революционно" тъпоумие. Оценявайки „Правителството на националната измяна" (както го наричат на подбив) Маркс казва за Жул Фавр: „Макар и участник в юнското клане на парижките работници от 1848 г., е добър за момента, като м-р на външните работи..."

На 6-ти септември той пише на „генерал" Енгелс: „Днес цялата френска колония (касае се за емигрираните в Лондон френски прудонисти и бланкисти, вследствие съдебните процеси във Втората империя срещу активни членове на Интернационала) заминава за Париж, за да извърши глупости в името на Интернационала. Те искат да съборят временното правителство (какъв ужас!), да провъзгласят Парижката Комуна, да назначат Феликс Миа (бланкист) за посланик на Франция в Лондон и т.н.".

За да парира тази „опасност", Маркс редактира на 9 септември 1870 г. своя „Втори адрес" на Генералния Съвет. Според него: „Всеки опит да се събори новото правителство, когато врагът хлопа на портите, ще бъде една безнадеждна лудост".

(Прочее, точно това са думите и на генерал Трошю, от които „късопаметният“ Маркс ще се „възмути“ в „Третия адрес“, клеймейки монархиста, като „изменник“.)
„Първият въпрос, който ми зададоха моите колеги ВЕЧЕРТА НА 4 СЕПТЕМВРИ, бе: Има ли Париж някакви шансове да издържи успешно обсадата на пруската армия?
- Аз им казах същото, което казвам и днес: При настоящето положение на нещата, всеки опит на Париж да издържи обсадата на пруската армия би бил БЕЗУМИЕ. Несъмнено ГЕРОЙСКО БЕЗУМИЕ - добавих аз - но все таки нищо повече от безумие!“ – (Соч. Маркс и Енгелс т. 17 стр. 499).

„Френските работници, продължава Маркс, трябва да изпълнят гражданския си дълг и да не се оставят да бъдат увлечени от нац. спомени от 1792 г... Те трябва спокойно и решително да се възползват от републиканските свободи, за да се организират методично и това ще им даде херкулесови сили за възраждането на Франция и нашата обща задача - еманципацията на труда. (N. B.: Или най-малко “еманципацията” на социалдемократическите депутати, министри и пр. политически шарлатани и шутове.) От тяхната енергия и мъдрост зависи съдбата на Републиката“. (N.B.: Касае се за републиката на недобитите монархисти и тиеровци, преоблечени за случая в одеждите на „републиканската добродетел“.)
Не трябва обаче да се откаже на Маркс енергията, която той разгъва през тези дни. „Вождът“ на Интернационала изпраща също свои емисари със задача “да постигнат на всяка цена въздържанието на членовете на френската секция на МРА до сключването на мира.“ (Без анексии и контрибуции!)
Ето как посреща той и опита за революционно надигане в провинцията на Франция - в Марсилия, И СПЕЦИАЛНО В ЛИОН. В писмото си до английския либерал, професор Бизли от 19 октомври 1870 г. Маркс пише:

„...В началото всичко вървяло добре, (съобразно „секретни писма, които за сега не мога да публикувам“), нашите (т.е. петимата членове на Лионската секция на Интернационала) провъзгласили революционно правителство (т.е. общински съвет), съставено отчасти от работници, отчасти от буржоа, за да защитават републиката (на кесията), на което, буржоазията, макар и да не симпатизирала, спокойно толерирала (господарите не се боят от нощните си пазачи!) Но в този идиличен момент „пристигнали магаретата Бакунин и Клюзере и объркали всичко. Общината била завзета и започнали да издават смешни декрети за унищожение на държавата и други подобни бакунистки бълнувания...“

Коментарът на този „анализ“ ще оставим за след малко, но си струва още сега да посочим инсинуациите за Бакунин и Клюзере (в Марксовото писмо те пристигат заедно в Лион, за да объркат всичко и следователно носят „колективна отговорност“ за авантюризма и предателството срещу... класовото сътрудничество в името на националните идеали). Тази амалгама е далечен, но пряк предвестник на бъдещите обвинителни актове срещу „троцкистко-бухаринския блок“, процесите и последвалите разстрели на „тези побеснели, фашиствуващи кучета“ - както се изразявал сталиновият прокурор Вишински. Подобно сочене на Маркс, като идеен, духовен и ... нравствен предтеча и настойник на малкия риж касапин - Сосо Джугашвили - продължава все още да се счита от някои западни „леви интелектуали“ за лош тон, примитивизъм и незаконна екстраполация...

Що се касае до „Третия адрес“, в който Маркс пее дитирамби на парижките работници, „щурмуващи небето“, този закъснял опортюнистически опит за нагаждане към една акция, на която те с Енгелс, както видяхме, са се съпротивлявали с всички сили и средства, е изтръгнат от събитията. По повод на него, Бакунин не случайно подиграва вожда, който „съзерцава задницата на френския

пролетариат и подтичвайки след нея й сваля шапка“.

Тук ще спрем прегледа на многобройните писма на Бакунин и писанията на двамата класици и техните съратници ЗА ДВЕТЕ СТРАТЕГИИ СПРЯМО ИМПЕРИАЛИСТИЧЕСКАТА ВОЙНА. В следващите страници ще изложим мненията по тази тема на някои по-късни “марксически бълхи” (Казват, че в края на живота си Маркс бил въздъхнал по повод своите последователи — марксисти: „Посях дракони, а пожънах бълхи“. Всъщност “урожаят” е от кърлежи, какъвто беше и самият сеяч!), и на “класици” втора употреба - като Ленин - за двете линии на Бакунин и Маркс във френско-пруската война и Парижката Комуна. Беше ли реализуема тази бакунинова революционна стратегия, можеше ли да бъде „печелившa“? Това, което недостигаше на революционерите, за да обърнат курса на европейската история, бе недостатъчната им организираност. Ето какво казва Джеймс Гийом: „Трябваха ни още няколко години, за да завършим с организацията на Интернационала във Франция и да подготвим едно широко революционно движение, което да обхване Испания, Италия, Швейцария и Белгия!“ (Виж том II – “Документи и спомени”, стр. 64 – 65 на неговия капитален труд „ИНТЕРНАЦИОНАЛЪТ“.)

Към липсата на достатъчно солидна революционна организация, с всичко, което тя предполага: ПРОГРАМА, СТРАТЕГИЯ, ТАКТИКА и т.н., се добавят опортюнизма и неустойчивостта, които в драматични моменти се превръщат в предателство. Това ни задължава да ги преодолеем заедно с дезорганизацията и дезориентацията в нашите собствени среди, най-напред! Защото, ако искаме да изпълним задачата си в днешната революционна криза, която разтърсва континентите, КАРТАГЕН НА ОПОРТЮНИЗМА ТРЯБВА ДА БЪДЕ РАЗРУШЕН!

Формулирана лаконично, анархистическата стратегия

спрямо ВОЙНАТА И СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ се състои в ПРОПАГАНДНА И ОРГАНИЗАЦИОННА ДЕЙНОСТ, ЦЕЛЯЩА ПРЕВРЪЩАНЕТО НА ИМПЕРИАЛИСТИЧЕСКАТА ВОЙНА В ГРАЖДАНСКА И НА ПОСЛЕДНАТА В СОЦИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ.

В първата фаза трябва да се мобилизира недоволството на работници и селяни, породено от вечните спътници на войната: разруха, глад и смърт, и да се насочи срещу техния истински враг - „отечествените“ властници и експлоататори. Следващата стъпка е да се преодолее патриотарската измама и дресурата на войниците по фронтовете, за да се спечелят за каузата на революцията, като се убедят, че обръщането на оръжието срещу “собствените” им държава и капитал ще им струва по-малко кръв, отколкото продължаването на войната.

Революционно-пораженската пропаганда към войниците от “нисшите” класи трябва да се съпътства с актове и апели за побратимяване с другарите им от другата страна на фронтовата линия. Единственият акт в защита на техните интереси е отказа да бъдат пушечно месо и провеждането на комбинирана атака от двете страни на фронта и в тила срещу “собствените” им господари.

Тези задачи, без да са от най-леките, стават решими, защото властта се е “погрижила” да въоръжи народа за нуждите на своята война и в същото време – основната част на нейните репресивни сили са ангажирани във войната. Откриването на вътрешен фронт, за да се сложи край на империалистическата касапница и грабеж, може да завърши с победа над непрекъснато възпроизвеждащите се безобразия на днешното общество и до отваряне пътя към анархокомунизма, само ако борбата на революционните маси доведе до разрушаване на държавата, до експроприация на класите на собствениците - частни или държавни - и реализиране на програмата на социалната революция.

Но революцията е ЕДИННА, НЕДЕЛИМА И ТОТАЛ-

НА! Както вътре в страната тя не може да спре на полупът и замръзне в някакво хибридно състояние между нашия идеал и старото общество, така навън тя не може да се ограничи от съществуващите държавни граници. Въпросът, който нашата революция поставя е: или унищожение на държавите и класите върху всички континенти, колкото и да трае това и на основата на самоуправляващите се комуни и тяхното свободно съюзяване - обединение на човечеството в една световна федерация, или регенерация на разкъсаните от революцията тъкани на старата система на насилие, експлоатация и паразитизъм с цялото им многообразие в различните държави и с повторение на кризите, на войните и на непрекъснато смазваните бунтове, въстания и революции на „низшите“ класи срещу съществуващия социален и интернационален „ред“. Среден път тук няма!
Затова в следващата си фаза, нашата интернационална стратегия налага действена солидарност с анархистическите федерации от всички страни за разширяване на пожара на социалната революция преко държавните граници, докато погълне и последния остров - убежище на властници и паразити.

До тук, спряхме вниманието върху хамелеонската, опортюнистическа и в крайна сметка – предателска позиция на Маркс, която под напора на събитията еволюира в няколко месеца от откровения германски шовинизъм, през пацифизма и апелите към френските работници за класово сътрудничество с републиката на Тиеровци, за да завърши с принудените му възторзи от „щурмуващите небето комунари“. Улеснени от вълчия вой на европейската реакция и полицейските преследвания срещу анархистите от всички страни след разгрома на Комуната, машинациите на Маркс и Енгелс в Първия Интернационал доведоха скоро до края му, след печално-известния Хагски Конгрес от септември 1872 г.

20. Идейното наследство на Михаил Александрович Бакунин

Каква е съдбата на идейното наследство на Михаил Бакунин по този кардинален въпрос на общата революционна стратегия, неговата оценка и изводите, които се налагат за нас анархистите?

Четиридесет години след Парижката Комуна, в навечерието на Първата световна война, партиите на Втория Интернационал (в болшинството си марксически), приемат на своя Базелски конгрес през 1912 г. резолюция, която по същество е БАКУНИНСКА: Отказ от подкрепа на „своята“ държава и мобилизация на европейската работническа класа за „ВОЙНА СРЕЩУ ВОЙНАТА!“ Когато обаче последната избухва, гласуваната резолюция остава мъртва буква и социал-демократическите партии, с много малки изключения, се нареждат под знамената на своите правителства и капиталисти. Връщайки се към „класическата“ марксическа позиция, те извършват още едно предателство спрямо работническите маси, чийто “авангард” имат претенцията да представляват. За съжаление, в разгара на военните действия и някои анархисти остават в лагера на воюващите патриоти. Сред малцината марксисти, останали верни на Базелската резолюция са част от руските болшевики и неколцина германски социалдемократи около Карл Либкнехт и Роза Люксембург. Приемайки стратегията за превръщане на империалистическата война в гражданска, те отбягват да си спомнят, че тя е изградена от Бакунин в борба с техните „класици“ или се опитват да заличат следите към извора. За своята „военна програма“ те са обвинявани не без основание в БАКУНИЗЪМ от вождовете на международната социалдемокрация. Полемиката, която се разгъва вътре във Втория Интернационал между марксистите по този стратегически въпрос довежда до разцеплението им в европейски мащаб. В отбрана срещу обвиненията на

довчерашните си другари в анархизъм, Ленин, който познава отлично проблема и позицията на Карл Маркс спрямо империалистическата война, е принуден да си служи с диалектически фокуси. Той изобретява теорията за „последния стадий на капитализма - империализма“ и разделя войните на национално-справедливи и империалистическо-завоевателни. Следващата логическа стъпка е обявяването на подкрепяната от Маркс и Енгелс война на Кайзера и Бисмарк за национална, следователно „прогресивна“ и “справедлива”. Липсващото звено във веригата от съждения, Ленин замества с фалшификации на рожденатa дата на капиталистическия империализъм. В полемични статии и в брошурата си „Империализмът като и т.н.“ (1916 г.), той го „подмладява“ с двадесетина години, за да „покрие с давност“ предателството на своя учител.

Изплетената с усърдие теоретическа мрежа обаче е разкъсана от Каутски, Плеханов, Вандервелд и др. социалдемократически носорози. Те посочват на Ленин, че и в 1891 година, (т.е. двадесет години след Комуната), все още живият по-млад „класик“ Енгелс, верен на „германската традиция“, заявява, че е готов да препаше сабята и да се бие на живот и смърт срещу Франция и Русия, без да се съобразява с ленинските тънкости за прогресивните и реакционни войни, замествайки ги с марксическия постулат за „прогресивните и реакционни нации“.

Прочее, в разгорещените полемики и Ленин, и опонентите му предпочитат да забравят, че „прогресивната“ война на германските патриоти завършва с вулгарен империалистически грабеж (контрибуции от 5 000 000 златни франка и анексията на Елзас и Лотарингия). Те премълчават и класовия характер на „свещенния съюз“ между Бисмарк и Тиер за смазване на въстаналия парижки пролетариат.

В края на първата световна война (1918 г.), един от малцината не загубили напълно афинитета си към истината марксисти - Франц Меринг - в своята обемиста биография на Карл

Маркс, в главите посветени на отношенията му с Бакунин, пише: „Това, което Бакунин се опита да направи в Лион му прави чест. Шест месеца по-късно, работниците на Париж, които Маркс така възторжено приветства, последваха примера на Лион. При това, програмата на Комуната, като че ли потвърждаваше това, което Бакунин не се изморяваше да повтаря от няколко години: „РАЗРУШЕТЕ ДЪРЖАВАТА!“

Ето защо, тези, които се опитват да покрият магарешките си уши с лъвската кожа на един Маркс, ще сторят по-добре да сдържат евтините си сарказми спрямо усилията на стария революционер да разбуди енергията и развърже фуриите на Европейската социална революция по време на френско-пруската война“. (Виж Франц Меринг -“К.Маркс“, главата, посветена на ВОЙНАТА И КОМУНАТА)

Вземайки изцяло страната на Бакунин, Меринг е обвиняван в „черно предателство“ срещу Маркс от социалдемократите и е осъден на премълчаване от сталиновата „историческа школа“, загдето си е позволил да „запълва белите страници на историята“ и е разбутал създадената партийна легенда.

След военната победа на болшевиките през 1917-1921 г., известният техен историк и приятел на Ленин, Юри Стеклов (същият, когото ц. к. на в. к. п. (б) натоварва с издаването на 12— томното пълно събрание на съчиненията на М. А. Бакунин, спряно след излизането на 4-ти том през 1934 година по нареждане на Сталин), счита достоен за съжаление неуместния смях на “дракона” Маркс и неговите „бълхи“/кърлежи/ по отношение на Лионския опит. Ето какво пише Стеклов: „Разбира се, тези, които не споделят анархистическите концепции на Бакунин и неговите съмишленици, могат да критикуват неоснователните му надежди и прокламирането на разрушението на държавата върху хартия, но независимо от всичко, неговата намеса в тази епоха е един великодушен опит да събуди френския пролетариат от летаргията и да го насочи към борба против капиталистическата система и в съ-

щото време да отблъсне със силите на революцията чуждото нашествие. За нас е важно да отбележим, че Бакунин, като един истински гражданин на света, отиваше с устрем да помогне там, където го зовяха интересите на социалната революция.

Сам по себе си - продължава Стеклов - планът на Бакунин, ако не държим сметка за неговата анархистическа опаковка, която не е неотделима от плана, не беше тъй смешен. Според Бакунин трябваше да се използват предизвиканите от войната разтърсвания, негодността на буржоазията, конфузните патриотични протести и социални аспирации на масите, за да се опита решителната намеса на работниците в един от големите градове на страната, след което да се разгърне революционното движение и в другите центрове на Франция, да се увлекат и селяните, и така да се постави началото на световната социална революция. ТОГАВА, НИКОЙ ДРУГ НЕ МОЖА ДА ПРЕДЛОЖИ ЕДИН ПО-ДОБЪР ПЛАН. (Стеклов предпочита да забрави за "плана" на Маркс!) Парижката Комуна, появила се шест месеца след първия опит в Лион, бе само едно БЛЕДО, НЕПЪЛНО И НЕЗАВЪРШЕНО КОПИЕ НА ГРАНДИОЗНИЯ ПРОЕКТ, КОЙТО БАКУНИН БЕ СЪЗДАЛ, проект който той бе изложил с детайли в своите „Писма до един французин върху днешната криза", и за чиято реализация той се опитваше да привлече другарите си. Ето защо, ние смятаме, че въпреки всички свои несъвършенства и неуспехи, Лионският опит доказва само още веднъж, че БАКУНИН БЕШЕ ЕДИН MAITRE ES REVOLUTION, ЕДИН ВЕЛИКАН НА РЕВОЛЮЦИЯТА, ЧОВЕКА НА КОНЦЕПЦИИ С ПЛАНЕТАРЕН РАЗМАХ И ГЕРОИЧНИ РЕШЕНИЯ, И ЧЕ ЛИОНСКИЯТ ОПИТ МУ ПРАВИ ЧЕСТ, което ни заставя да го поставим на пиедестала, на който сме поставили самия Маркс".

Няколко бележки се налагат по този дълъг панегирик за Бакунин, излязъл под перото на един марксист. Към оценката

на Лионския опит няма какво да добавим, дори я препоръчваме на всички, които мислят, че Бакунин е история или искат да го превърнат... в препариран орел. Трябва обаче да отбележим абсолютната негодност дори на добросъвестните марксисти (някога имаше и такива) да разберат неразкъсваемата връзка между програмата, която Стеклов нарича анархистическа опаковка и Бакуниновия план, програма, организация и стратегия на пролетарската революция. (В СВЕТОВНАТА ЛИТЕРАТУРА, ПОСВЕТЕНА НА РЕВОЛЮЦИОННАТА ТЕОРИЯ ОТ ВЕК И ПОЛОВИНА НАСАМ, ТАЗИ ВРЪЗКА И ЕДИНСТВО НЕ СА РАЗВИТИ ОТ НИКОГО ТАКА ВСЕСТРАННО И МОНОЛИТНО, КАКТО СА У БАКУНИН!). Неразбирането на това единство води и ще води до фиаско, всеки който се опитва да вземе само „добрата" част на Бакунин и отхвърли „лошата". Собствената практика на болшевиките доказа това. Приемането на бакуниновата стратегия по време на Първата световна война ги доведе до военната победа, която и до днес те наричат „велика, октомврийска, социалистическа революция" (с главни букви разбира се!). Претърпеният крах в областта на социал-революционните преобразования на стария свят, който днес е признат официално от самите болшевики, те дължат изцяло на своята марксическа програма, срещу която Бакунин води безкомпромисна борба и удържа блестяща идейна победа.

А идеите, както е известно, не могат да бъдат разстреляни. Бъдещето е пред нас и последната дума, в последната глава на политическата история, която преживява човечеството, ще принадлежи на нас - анархистите-бакунисти. При едно условие - че не загърбваме теоретичното наследство на Бакунин и продължим от него нататък всяко актуализиране, изследване и развитие на революционната теория и практика.

В никой случай не може да се съгласим и с незаконните и оскърбителни сравнения, които Стеклов прави между великия революционер и германския учен филистер (Карл Маркс) в желанието си да ги постави на един и същи пиедестал. Последното

е по-скоро резултат на задължителното за марксистите челобитие и суеверната вяра в непогрешимостта на техния папа, към когото те се отнасят както мюсюлманите спрямо пророка.
Но да се върнем към темата ни. Спрямо войната — „справедлива“ или разбойническа - са възможни следните четири позиции:
1) Нареждане на страната на „своята“ държава, присъединяване към вълчия вой на шовинистите и ако патриотическият екстаз е искрен - заминаване за „полето на честта“. Ако там те не разпилеят кокалите си „за родината“ и се излекуват от травмите на войната, заелите тази позиция могат да станат съучастници в дележа на плячката, която е главна цел на всяка война. В случай на поражение, вместо анексии и ограбване на чуждите поданици, те ще трябва да се задоволят с плащането на репарации и контрибуции, и участие в усмиряването на бунта на окървавените, измамени и изгладнели свои съотечественици.
2) Втората възможност, която разкрива империалистическата война, е участие в нея на страната на „външния враг“. Към нея се ориентират някои от опозиционните партии, които намират много по-голяма близост с интересите и „идеалите“ на противника, отколкото до тези на „отечествения“ режим, който води войната. Те са готови да се борят с оръжие в ръка срещу настаненитe в министерските кресла конкуренти и да се ползват от „безкористните“ услуги на неприятелските армии и шпионски служби. В зависимост от изхода на войната, такава позиция води до разстрел и „покриване с вечен позор на предателите“ или до идване на власт с помощта на окупиралите „отечеството“ чужди войски. Излишно е да доказваме, че това не променя с нищо социалния статус на работниците, а само сменя властниците и евентуално - експлоататорите. Достатъчно е да напомним поставянето на б. к. п. на власт от червената армия, с което се откри „ерата на социализма“ и куизлинговската диктатура на димитровци, червенковци и живковци, която навлиза в своята четиридесет и пета годишнина. (N.B.: Това е

писано в годината на "подмяната" – 1989 г.)

Тази позиция има само това „достойнство", че практикуващите я вътре във воюващата страна, рискуват собствената си кожа съзнателно, за разлика от отправеното на фронта човешко стадо. В случай на „вражеска победа" те ще получат своя нотариален акт за посмъртно настаняване в местния патриотичен пантеон и извикване на имената им по тържествените вечерни зари, където завърналите се от емиграция хитреци и оцелелите "другари" чакат с нетърпение да свършат церемониите и илюминациите, за да се юрнат към банкетните и юбилейни софри.

3) Третата позиция е неутралната. Колкото и благородна и хуманна да изглежда на някои, тя е най-илюзорната -ВОЙНАТА НЕ ПРИЗНАВА НЕУТРАЛНИ! Военнополевите съдилища не прощават и на пацифистите, когато те нарушават хармонията на патриотичното оглупяване, отказват да плащат с месата си за угояването на бога на войната или участват в други форми на пасивната съпротива. И освен това, дори и да се спре войната с пацифистически акции и демонстрации, тя ще започва отново и отново, ДОКАТО НЕ СЕ ПРЕСЕКАТ КОРЕНИТЕ Й.

4) Последната позиция е тази на Бакунин. Нейни далечни предшественици са Анахарзис Клоотц и крайната левица сред френските революционери от 1793 - 1794 година. През годините, в които френската революция достигна апогея на своето развитие, техния лозунг беше: „МИР НА КОЛИБИТЕ И ВОЙНА НА ПАЛАТИТЕ!" За него те бяха изпратени от Робеспиер и Конвента под ножа на гилотината с класическите обвинения на всяка воюваща власт, че са „агенти на външния враг"...

Тази позиция за превръщане на империалистическата война в интернационална социална революция ЗА НАС АНАРХИСТИТЕ НЕ Е ДИСКУСИОННА. Тя е един от основните елементи на нашата революционна стратегия и в този смисъл е ВЪПРОС НА ПРИНЦИП. Който е ЗА, може да бъде анархист

и наш брат. Който е ПРОТИВ и иска да я отхвърлим, мястото му не е при нас. Той сам се нарежда от другата страна на барикадата. Защото в анархистическите организации НЯМА МЯСТО ЗА ПАТРИОТИ И ОПОРТЮНИСТИ! Защото отказът от нея е предателство спрямо анархизма, работниците и революцията. Защото напускането ѝ от редица анархисти през първата, втора и подготвящата се трета или четвърта световна война е една от важните причини за днешното ни мизерно състояние.

Войната е едно от най-тежките изпитания не само за изпращаните на взаимно заколение, преоблечени като войници, работници и селяни. Тя е върховно изпитание и време за проверка на интернационализма и революционния дълг на всеки анархист. Войната изисква от всяка анархистическа организация поотделно и от Анархистическия Интернационал като цяло, вземането на предварителни решения, базирани върху бакуниновата позиция, която си остава валидна и днес. Времето не може да внесе изменения в стратегията ни докато НА ЗЕМЯТА ИМА ГОСПОДАРИ И ГРАБИТЕЛИ, ИМПЕРИАЛИЗЪМ И ВОЙНИ, ГРАНИЦИ И ПАТРИОТИ!

Трябва, обаче, да се подчертае дебело, че след като се приеме дори ултра-революционна резолюция, ако тя се заключи в архивите, резултатите няма да се различават от известните ни от двете световни касапници. Заемането на революционната позиция спрямо войната, предполага не на думи, а на дело ИДЕЙНА, ОРГАНИЗАЦИОННА И БОЙНА ПОДГОТОВКА НА ВСЕКИ РЕВОЛЮЦИОНЕР, НА ВСЯКА ФЕДЕРАЦИЯ ПРЕЗ „МИРНИЯ ПЕРИОД“. И за да бъде ефикасна по интензивност и постоянство, тя трябва да е на нивото на подготовката на господстващите класи и техните генерални щабове, ако не с техните военни бюджети. В противен случай, всичко ще се сведе до фразеология и изпращането ни в затворите или до стената, ако не капитулираме пред „сплотеното обществено мнение“ на патриотите или натиска на полици-

ята и военните трибунали, и оплюем това, което вчера тържествено сме прокламирали.
Заедно с това, приемането на тази позиция поставя с цялата си сериозност в дневния ред И ТО СЕГА, А НЕ УТРЕ, въпроса за нелегалните бойни ядра и организации на всяка анархистическа федерация и нейната антимилитаристична, „мирновременна“ програма срещу „отечествените“ шовинисти и техните казионни армии.
ОСТАНАЛОТО Е ИЗМАМА!

21. ДВУБОЯТ БАКУНИН – МАРКС И КРАЯТ НА ИНТЕРНАЦИОНАЛА

Бакунин и МРА бяха две алтернативи и тъй като МРА бе сведена до Генералния съвет, а този последния – до Маркс, по-правилно би било да се каже: Бакунин и Маркс са два антипода. Тук няма да разглеждаме личните им взаимоотношения, колкото и интересни да са от психологическа гледна точка, нито сблъсъците им по редица частни проблеми на социалните и интернационални борби, които редко ги сближаваха и много по-често разделяха в течение на три десетилетия. Това би ни отклонило от темата или въвело във вонящата атмосфера на обиди, клевети, интриги и дори доноси, с които се характеризира “диалектическия метод на идеологическа борба” с противника, от който се ползваха Маркс и неговите “научни социалисти”, които го перфекционираха и превърнаха в система на своята политика и държавност. Ако е нужно да го квалифицираме само с една дума, тя е лайномет.
Това, което изправи един срещу друг двамата, беше тяхното отношение към свободата на индивида, на колектива и на обществото, което не може да бъде свободно, ако не е изградено от свободни хора. За Бакунин свободата е отрицание на държавността. Ленин го казваше лаконично: “Докато има държава, няма свобода.” Но не само! Отношенията на експлоатация и на потисничество на човек над човека, капиталът и наемният труд, класите и социалното неравенство, господството и

привилегиите не могат да бъдат премахнати, ако държавата съществува. Тя ги създава, те са невъзможни без нея, затова комунизмът и държавата са взаимно изключващи се. От тук произтича противопоставянето на двамата по всички важни проблеми на революцията и непримиримата борба, която бе продължена от техните последователи.

Глобалните и кардинални различия по програмните, стратегически и организационни проблеми на Социалната революция ги превърнаха в непримирими врагове. Тези отношения между двамата датират още от времето на "Пролетта на народите":

"В 1848 година - пише Бакунин - нашите мнения се разделиха. И аз съм длъжен да кажа, че истината беше много повече на негова страна, отколкото на моята. Той току що беше основал секция на немските комунисти в Париж и в Брюксел, и в съюз с френски и няколко английски комунисти, образувал, с поддръжката на своя другар и неразлъчен спътник Енгелс, първото Международно Сдружение на комунисти от различни страни в Лондон. Там той, заедно с Енгелс, написа от името на това Сдружение изключително значимата работа, известна под името "Комунистически манифест". Аз, развълнуван от революционното движение в Европа, бях много повече привлечен от отрицателната, отколкото от положителната страна на тази революция, тоест в по-голяма степен от събарянето на това, което беше, отколкото от строителството и организацията на това, което би трябвало да бъде. Тук обаче, имаше един пункт, в който прав бях аз, а не той. Като славянин, аз исках освобождение чрез революцията на славянството от немския ярем, т. е. разрушаването на руската, австрийската, пруската и турската империи, и реорганизацията на народите, от долу до горе, на основата на собствената им свобода и на пълното икономическо и обществено равенство, а не със силата на властта, колкото и революционна да се нарича тя, и колкото и разумна да би била в действителност.

Още тогава разликата в системите, която ни разделя днес, се

очертаваше вече по един съвършенно осмислен от моя страна начин. Моите стремежи и идеи никак не се нравеха на Маркс, преди всичко затова, защото не бяха негови; след това защото бяха противоположни на неговите убеждения на авторитарен социалист и накрая, защото, като немски патриот, той не допускаше тогава, както не го допуска и сега, правото на славяните да се освободят от ярема на немците, мислейки днес, както и тогава, че те са призвани да ги цивилизоват, тоест, волю-неволю да ги германизират."

Фронтовата линия в Интернационала между революционерите и опортюнистите-авторитаристи съществуваше преди Лионската и Парижката Комуни. Тя е очертавана многократно от Бакунин, за когото борбата за свободата на човечеството беше смисъл на живота и лайтмотив на творчеството му, в което й е дал десетки определения. За Маркс проблемът за свободата, като че ли не съществува – на него той не е посветил нито една брошурка от многотомното си творчество. Няма го и в социалдемократическите или болшевишки тълкувания и интерпретации на "свещенните" текстове, с които могат да се запълнят рафтовете на не една огромна библиотека.

Този антагонизъм е представен ясно в следния цитат от „Пълното СЪБРАНИЕ НА СЪЧИНЕНИЯТА" на Михаил Бакунин под редакцията на Артур Ленинг от Института по Социална история в Амстердам, в който той прави паралел мижду Прудон, Маркс и себе си:

„Прудон, въпреки всичките си усилия да разтърси традициите на класическия идеализъм, остана през целия си живот непоправим идеалист, който се вдъхновяваше, както му казах два месеца преди смъртта му, било от библията, било от римското право, оставайки винаги метафизик до върха на ноктите си. Неговото нещастие бе в това, че той никога не беше изучавал естествените науки и техните методи. Прудон имаше инстинкта на гения, който му помагаше да намери верния

път, но увлечен от идеалистическите навици на своя разум, изпадаше винаги в старите грешки, които го превръщаха в едно вечно противоречие - един мощен гений, един революционен мислител, който се бореше винаги срещу фантомите на идеализма, но който не можа никога да ги победи.

Маркс, като мислител е на прав път. Той твърди, че всички ПОЛИТИЧЕСКИ, РЕЛИГИОЗНИ И ПРАВНИ ЕВОЛЮЦИИ В ИСТОРИЯТА СА НЕ ПРИЧИНИ, А СЛЕДСТВИЕ ОТ ИКОНОМИЧЕСКАТА ЕВОЛЮЦИЯ. Това е една велика и плодотворна идея, която съвсем не е негово откритие. Тя бе открита и изразена от много други преди него. Но на него принадлежи честта да я развие системно и постави като база на цялата си икономическа теория.

От друга страна, Прудон бе почувствал и разбрал свободата безкрайно по-добре от него. Когато Прудон се изтръгваше от метафизиката и доктринерството, той имаше истински инстинкт на революционер - обожаваше Сатаната и проклами-раше Анархията.

Много е възможно Маркс да се издигне ТЕОРЕТИЧЕСКИ до една още по-рационална система на свободата от тази на Прудон, но за това му липсва инстинкта на свободата. Като германец и евреин, той е ВЛАСТНИК от главата до петите...

От тук и двете противоположни системи:

Анархизмът на Прудон, разширен, развит и освободен ОТ НАС от неговата метафизическа, идеалистическа и доктринерска обвивка, с абсолютното приемане на материята, като обект на науката и на СОЦИАЛНАТА ИКОНОМИКА В ИСТОРИЯТА - КАТО БАЗА НА ВСЯКО РАЗВИТИЕ.

И от друга страна - системата на Маркс - шефът на германската школа на авторитарния социализъм“. (том 4-ти, стр. 437)

Очевидно, конфликтът между двамата не е философски, нито е за ролята на икономиката или техниката в историята, а за нещо безкрайно по-важно - ЗА СВОБОДАТА, за програмата и за стратегията на революционната организация, която

трябва да доведе човечеството до една рационална социална система, в която индивидите ще се освободят от властта и експлоатацията.

Маркс и марксистите не можаха "да се издигнат теоретически" до свободата, защото никога не проумяха, че "Ако има държава, то непременно има господство, следователно робство; държава без робство, открито или маскирано, е немислима, - ето защо ние сме врагове на държавата".

(Бакунин "Държавност и Анархия", стр. 294)

Тази разделителна линия между Бакунин и Маркс, прокарана от тяхното отношение към свободата, генерира всичките програмни, стратегически и организационни различия, които направиха двубоя между тях неизбежен и предопределиха борбата на живот и смърт между анархисти и марксисти.

В последните години от активния живот на Бакунин, поле на тази борба стана Интернационалът, а нейни оръжия - революционният социалистически Алианс и Генералният Съвет на Маркс. В светлината на този двубой е важно да изложим схващанията на двамата за "оръжията" и за стратегическите цели.

По същество, Алиансът е бил само нова форма на замисленото още през 1864 г. „Интернационално братство". В последната редакция на неговата програма от 1872 г. Бакунин заявява, че принципите на Братството, което има три степени, са тъждествени с принципите на програмата на „Международния Алианс на социалистическата демокрация".

За него Алиансът беше специфична революционна организация, затова нека видим как е разбирал отношенията с Интернационала, тази масова работническа организация, която според Юда Чернов - в "Документи и неиздадени спомени за времето на Втората империя във Франция 1851-1870 г.", Париж, 1906, стр. 482 - е наброявала около два милиона членове, от които 1 200 000 в Европа.

В писмо до испанския алиансист Мораго от 21 май 1872 г. Бакунин пише:

"Алиансът е едно необходимо допълнение на Интернациона-

ла... Но двата, стремейки се към една и съща крайна цел, в същото време имат различни задачи. Мисията на Интернационала се състои в това да обедини работническите маси, милионите трудещи се, въпреки различията им по нации и страни, въпреки границите между държавите, в едно огромно и компактно тяло. Алиансът има за своя задача да даде на тези маси действителни революционни идеи и ръководство. Техните програми, които по никакъв начин не се противопоставят една на друга, се различават по степента на своята разработеност. Програмата на Интернационала, ако се приема сериозно, съдържа в зародиш, но само в зародиш, цялата програма на Алианса, докато неговата програма представлява пълно и развито изложение на програмата на Интернационала." (В архивите на Макс Нетлау - 2727.)

За Бакунин, Интернационалът е първообраз на синдикалния интернационал, чиято изключителна цел е защита на интересите на работническата класа на избраното от нейните отряди професионално поприще и на тази основа - развитие на нейното класово съзнание в революционно направление. Това ни най-малко не е пречило на членовете на Алианса да работят вътре в него за радикализиране на цялото движение. Даже напротив – ПРАКТИКАТА НА FAI и CNT в Испания, ИМАШЕ ЗА СВОЙ ПРОТОТИП БАКУНИНОВИТЕ ИДЕИ ЗА ЕДНА ТАЙНА АНАРХИСТИЧЕСКА РЕВОЛЮЦИОННА ОРГАНИЗАЦИЯ И ВТОРА АНАРХО-СИНДИКАЛНА, КОИТО СА ОБЯВИЛИ ЗА СВОЯ КРАЙНА ЦЕЛ СВОБОДНИЯ КОМУНИЗЪМ.

Бакунин влиза в Интернационала с другарите си през 1868 г. със съвсем определеното намерение да революционизира членовете му, като ги извади постепенно изпод влиянието на "научното" резоньорство на Маркс.

Ще разгледаме двубоя им през четири последователни периода от преди войната до края на Интернационала (МРА):

22. ОТ 1870 ДО "КЪРВАВАТА НЕДЕЛЯ" НА 21 - 28 МАЙ 1871 г.И КРАЯ НА КОМУНАТА

Двубоят, чийто залог е ориентацията на интернационалните социални борби на пролетариата, протича през различни фази. Началната начева - преди Лионската и Парижката Комуни - на конгреса на Романската федерация - член на Интернационала, който се открива в Ла-Шо де Фон (Френска Швейцария) на 4-6 април 1870 г. Бакунин пише: "Сражението, което ще бъде дадено в Ла-Шо де Фон, ще е от огромен, световен интерес. То ще е предвестник на сражението, което сме длъжни да дадем на предстоящия конгрес на Интернационала." – /Архив М-Э, кн.III. М.-Л. 1927, стр. 365/ (NB: - Въпросният V-и Конгрес, насрочен за лятото на 1870 г. във Франция, ще се отлага неколкократно, не само поради Френско-Пруската война и Комуната!)

За това сражение се готвят и марксистите. В него и в цялата последвала война, взема най-активно участие "дясната ръка на Маркс" в руските дела - Николай Исаакович Утин. Като най-активен съучастник и сътрудник на Маркс в борбата с Бакунин и другарите му, Утин "заслужава" внимание, още повече, че "по съвместителство", освен първи руски марксист и шеф на секцията на МРА в Женева, както личи по следващите факти, той навярно е и... агент на наскоро създадената царска Охранка.

ПОРТРЕТЪТ на Утин присъства в "съветските" енциклопедии и изследвания за двубоя между Маркс и Бакунин в Интернационала. Там се намират следните многозначителни, разминаващи се, неточни и противоречиви данни за руския период от неговата "бурна революционна дейност": Утин е първородният син на руско-еврейски милионер – откупил правото за търговия с водка. От 1858 г. е студент в историко-филологическия факултет на Петербургския университет. През есента на 1861 г. Утин е участник в студентските вълнения, за което е бил задържан в Петропавловската крепост и

изключен от университета. Според партийните историци, той бил тясно свързан с Чернишевски, който по това време също е арестуван и изпратен в Алексеевския Равелин (в абсолютна изолация). Той е обвинен в "подстрекателство на младежта", а Утин е посочен, като "негова дясна ръка". В 1862 г. Утин полага университетските си изпити и се дипломира с отличие, а през март на същата година става член на „Земля и воля", възникнала през есента на 1861 г., която скоро само в Москва има 400 членове, а в Империята – над 3000. От ноември 1862 г. Утин вече е член на нейния ЦК и участва в създаването на тайната печатница на „Земля и воля", под прикритието на "Шахматния клуб", в който Третото отделение на "Охранката" е делегирало... трима свои агенти (Волгин, Волокитин и Вельяшов). Клубът, свидетелстват в своите доноси полицейските агенти, е служил "като параван за срещи, преговори, сближение и връзки между деятелите на революционното подполие от различни направления и кръжоци". На другия ден след откриването му (на 11.01.1862 г.) агент на III-то отделение докладва на началството: "Вчера там се събраха стотина души, почти всички литератори, както личи от записалите се в книгата на портиера, сред които: граф Кушелев-Безбородко, Вернадский, Лавров, Краевский, Панаев, Некрасов, двамата Курочкини, Степанов, Толбин, Крестовский, Писарев, Писемский, Благосветлов, Чернишевский, Апухтин, Ричков и... Утин. Първите трима са избрани за директори. По нареждане, един от нашите агенти В. се записа за член на Клуба."
През следващите дни, седмици и месеци на бюрата на началствата постъпват регулярни "характеристики и агентурни донесения": "На вечерите на този клуб, освен гореизброените, се събират, хора от всички оттенъци на революционните партии. Пропагандата за революцията се води по всички възможни начини..." На 27 април 1862 г. жандармерийският генерал и началник на III-то отделение княз В.А. Долгоруков докладва на царя ("Освободител") за необходимостта от срочни мерки за борба със заплахата от "революционно разруша-

ване на държавните устои, подготвяно с неуморно старание и пропаганда". Докладът е придружен от списък на 50 души с "предложение за най-строг и едновременен обиск". Утин отсъства от списъка. През същото време, в различни квартали на столицата избухват прочутите пожари, които съвпадат с разпространението на Прокламацията "Млада Русия", чийто автор Заинчевский пише с яростна революционна страст:"Скоро ще настъпи денят, в който ще развеем великото червено знаме на бъдещата революция с гръмкия вик: "Да живее руската социална република!" – и тогава ще нахлуем в Зимния дворец, за да изтребим всички живущи в него..."

Започват репресии и по свидетелството на А. Слепцов, е "решено местата на арестуваните братя Серно-Соловичеви в ЦК на „Земля и воля" да бъдат заети от Н. Утин и Г.Е. Благосветлов." "Охранката" следи най-щателно последния, обискира и изпраща провокатори, а за колегата му Утин ни дума в многобройните доноси, което може да означава само едно от двете – той също е агент на III-то отделение на "Охранката" или не е никакъв член и още по-малко ръководител на Ц.К. на „Земля и воля", а е само "легендиран З.А. (задграничен агент) за чужбина", където ще бъде "маршрутиран" в началото на май 1863 г. Една "задочна смъртна присъда", за която няма никакви данни кога, къде и по кой процес е издадена, обогатява Утиновата "легенда". (Ако тя не е работа на "Охранката", е изсмукана от пръстите на истинолюбивите историци от маркс-ленин-сталинската фалшификаторска школа.)

Пристигайки на Запад с ореола на виден революционер, Н. Утин се насочва най-напред към Бакунин, но старият боец, който не си е изгубил обонянието, го отстранява и прекъсва всякакви връзки с него. В 1867 година той влиза в I-ви Интернационал, като член на неговата Славянска и създател на Руската "секция", чийто секретар е през 1870—72 г. Един от помощниците и агентите (!) му е бащата на Надежда Крупская (N.B.: Още малко и Утин ще излезе роднина с Ленин "по сребрена линия"!) В края на 1860-те години Утин поддържа

тесни връзки с Карл Маркс, който по "негова молба става почетен секретар-кореспондент на Руската секция". В 1870—71 г. участва в редактирането на в-к "Равенство" («L'Egalite») - орган на Женевската секция на Интернационала и е делегат на Лондонската конференция на МРА (1871). Същевременно Утин е натоварен от Маркс да събира всички материали, "характеризиращи анархизма на Бакунин и авантюризма на Нечаев", и да ги изложи в брошура, която ще бъде отпечатана в 1873 година на френски и немски, като творба на двамата класици.

Борбата с Бакунин - казват "съветските историци" - изморила Утин и излизайки от нея победител, той се почувствал разбит морално и към средата на 1870-те се оттеглил от революционното движение, след което служил в руско-еврейските предприятия на Л.С. Поляков в Румъния, а през 1877 г. подал молба за помилване до императора Александър II, която била удовлетворена и в 1878 г. се завърнал в своята любима Русия, където управлявал предприятията на барон Гинзбург в Урал до края на живота си. Млад и зелен, на 40 години гушнал босиляка, както се казва "при неизяснени обстоятелства".

Допълнителни детайли за ролята му на "вожд на младата руска емиграция" и "принципната" му борба срещу Бакунин се намират на много места в страниците от биографията на "Карл Маркс" от Франц Меринг, които ще цитираме, доколкото Утин е важен артист в Хагската трагикомедия: "Когато работата приела опасен обрат, Утин избягал зад граница, където живял на широко, получавайки прилична годишна рента от таткото-монополист на пазара с водка – казват от 12 до 15 хиляди златни франка (от 600 до 750 наполеона). Благодарение на парите си, това кречетало си създава положение, каквото никога не би имало, ако разчиташе само на умствените си способности. Разполагайки с време за целодневно сплетничене, той има забележителни успехи в интригантството и клеветничеството, в която област малцина биха могли да му бъдат конкуренти. Утин първоначално се

натрапва на Бакунин, но среща решителен отпор, и отпътуването на Михаил Александрович от Женева е удобен случай за него да каля безнаказано човекът, когото ненавижда. За тази благородна цел, той се труди неуморно няколко години, след което се хвърля в краката на царя, молейки смирено за помилване. Императорът от своя страна не се показва неумолим, и по време на руско-турската война от 1877 г., Утин става царски военен доставчик, благодарение на което натрупва още по-голямо богатство, макар и не по-чисто от бащиното му, придобито от търговията с водка...”

Въпреки всички тези факти от “революционната биография” на императорския агент и по съвместителство - доносник на техния Pontifex Maximus - Маркс, социалдемократическите и болшевишки “историографи” продължават упорито да поддържат легендата и не свалят нимба около главата на мерзавеца.

Но да се върнем към конгреса в Ла-Шо де Фон. По повод присъствието на конгреса на делегати на “Алианса”, Утин иска да ги отстрани и заявява: “Всякога и навсякъде Бакунин проповядва своите пагубни идеи и се стреми да установи своята лична диктатура. Той и неговите приятели са врагове на трудещия се народ и ако би било възможно, те трябва да бъдат гилотинирани заради общото благо.” (Джеймс Гиьом, т. I-II на Интернационала, П., М., 1922, стр. 154.) От присъствалите делегати, 21 са за участието на “алиансистите” в работите на Конгреса, а 18 – против. Марксистите, начело с Утин го напускат и избират свой федерален съвет в Женева с орган “Равенство”. След разкола, алиансистите разгръщат активна дейност на широк фронт чрез Юрската федерация в Белгия, в Испания, в Италия, в Швейцария и във Франция, плодовете от която не закъсняват. Техните секции в Интернационала са антидържавни, федералистки и анархистически с бакунистка ориентация, изключая Франция, където доминират прудонистите. Така се поставя началото на откритата война между анархисти и марксисти в Първия Интернационал.

Още тогава, Бакунин счита, че в начеващата борба е необходимо да се формулират ясно, открито и категорично анархистическите позиции по теоретичните и практически проблеми на Социалната революция: програмни, организационни, стратегически, както и по въпросите, които се отнасят до средствата и методите на борбата. Началото е поставено с идеята за издаване на замисления многотомен труд "ДЪРЖАВНОСТ И АНАРХИЯ". В него Михаил Александрович прокламира своето безкомпромисно отрицание на държавността и абсолютната си враждебност срещу марксисткото "учение за държавата". Започнал да го пише още през 1870 г., той е принуден да прекъсне работата си над книгата, поради Френско-Пруската война и усилията му за превръщането ѝ във "война на колибите срещу палатите" и в Социална революция през 1870/71 г. – събития, които разтърсват работническата класа и буржоазията на стария континент и в които, както видяхме, Бакунин взема най-дейно участие.

23. ОТ КОМУНАТА ПРЕЗ ЛОНДОНСКАТА КОНФЕРЕНЦИЯ ДО ХАГСКИЯ КОНГРЕС

В писмото си до Херцен от 28.10.1869 г. Бакунин беше писал: „Възможно е, и то много скоро, да започна диспут с Маркс по един принципен и основен въпрос - за държавата и комунизма. Това ще бъде борба на живот и смърт. Но всяко нещо идва с времето си, а часът за тази борба още не е ударил..."

Този час удря, когато избухва Френско-Пруската война от 1870 - 1871 г. и в разгара ѝ възниква Парижката Комуна. Битката между анархисти и марксисти в Първия Интернационал, навлиза в решителната си фаза с обявяването на империалистическата война - тази първа голяма международна и социална криза, която разтърси капитализма на стария континент:

Веднага след началото на военните действия, Маркс пише на Енгелс: „Французите трябва да ядат бой. Победи ли Прусия, централизацията на държавната власт (в ръцете на Бисмарк

и Кайзера!) ще бъде от полза за централизацията на работническата класа. Победата на Германия ще премести центъра на тежестта на западноевропейското работническо движение от Франция в Германия... Превъзходството на германската работническа класа на световната арена над френската, би било същевременно превъзходство на нашата теория над теорията на Прудон“. (N. B.: Изглежда превъзходството не е било постигнато, чрез мизерната “борба” на Маркс срещу Прудон през 40-те години на 19-век, щом след две десетилетия все още е необходима помощта на германската армия и империализъм!!!)

След разгрома на Наполеон III и капитулацията на Франция, в своя Втори адрес от името на Генералния съвет на Интернационала по повод френско-пруската война, Маркс съветва френските работници „да изпълнят гражданския си дълг, т.е. да подкрепят правителството на Тиер (бъдещият палач на Комуната) и да не се поддават на спомена от 1792 г.“ (Т.е. на спомена за революционната война, която Първата Френска република води срещу реакционна Европа на кралете, аристократите и феодалите).

По същото време, Бакунин разчита, че настъплението на германските войски ще даде сигнала за Социална революция във Франция, а после и в Европа. Старият революционер е повикан от интернационалистите в Лион и на 26 септември 1870 г. превземат общината, провъзгласяват премахването на правителствения и административен апарат на държавата, прокламират революционната Комуна и призовават към създаване на революционна Федерация на общините. Обаче малодушието на някои участници, страхът пред колосалната задача и измяната на назначения за командващ революционните сили - ген. Клюзере, улесняват победата на Националната гвардия срещу този първи опит да се пробуди революционната енергия на френския пролетариат. Напразно Бакунин настоява да се вземат радикални мерки и иска, преди всичко, да бъдат арестувани представителите на властта. Сам той

бива взет в плен и избягва изпълнението на произнесената смъртна присъда, само защото е освободен от един доброволчески отряд. Бакунин остава още няколко седмици в Марсилия, хранейки надежда, че движението ще се възроди отново, но когато очакванията му не се оправдават, той се завръща в края на октомври в Локарно...

Този революционен опит е осмян от Маркс. Ето какво пише по този повод неговия ученик Мерингъ – германския социалдемократ и комунист в последствие:

"Насмешката над този несполучлив опит би трябвало да се предостави на реакцията. За съжаление, чуха се подигравателни гласове и в социалд-емократическия печат - нещо, което Бакунин не бе заслужил със своя опит. Разбира се, онези, които не споделят анархистическите възгледи на Бакунин и на неговите привърженици, могат да се отнасят критично към неоснователните му надежди. Но независимо от това, тогавашната му дейност беше смел опит да се вдигне френския пролетариат и да се насочи едновременно както против външния враг, така и против капиталистическия обществен строй. Приблизително същото се опита да постигне по-късно Парижката Комуна, която, както е известно, бе горещо приветствана от Маркс..."

(N.B.: всъщност, приветствията на Маркс към парижките комунари в така нар. Трети адрес за „Гражданската война във Франция", в който „класикът" прави завой от 180 градуса спрямо дотогавашната си програма в „Манифеста" от 1848 г., са продиктувани от мощното впечатление, което Парижката Комуна направи на целия свят. В своя памфлет Маркс е принуден да държи почти анархистически език, така, както това ще стори близо половин век по-късно Ленин в Русия. Ето какво пише той в него:

„Същността на Комуната се състоеше в задушаването на държавата, която в своята най-проституираща форма - Втората империя - представляваше само един паразитен израстък на общественото тяло, който изсмуква силите му и спъва сво-

бодното му развитие. Първият декрет на Комуната постановяваше премахване на редовната армия и замяната й с въоръжения народ. Тя лиши полицията, която до тогава бе оръдие на държавното управление, от всичките и политически функции и власт. След като премахна армията и полицията, Комуната унищожи и властта на поповете - оръдие на духовното подтисничество. Тя постанови разтурянето на всички църкви и отчуждаването на техните имоти. Даде на народа безплатен достъп до всички учебни заведения, освободени от властта на държавата и църквата. Комуната изтръгна държавната бюрокрация с корените й, провъзгласявайки изборността на всички чиновници, включая съдиите, като ги обяви за сменяеми във всяко време със заплати, ненадхвърлящи средната работническа...“)

„Напълно понятно бе - продължава Моринг - че привържениците на Бакунин се възползваха по свой начин от въпросния адрес. Самият Бакунин се подигра, че Маркс, всичките идеи на когото бяха отхвърлени от Комуната, противно на всяка логика, бе принуден да й сваля шапка... съзерцавайки задницата на френския пролетариат и да се присъедини към нейната програма и цели“.

В действителност, щом едно въстание, което дори не бе подготвено, а бе неочаквано предизвикано от бруталното нападение, можа да унищожи с няколко прости декрета подтискащата машина на държавата, нима това не потвърждаваше думите, които Бакунин неуморно повтаряше?... Във всеки случай, ако неговата агитация взе през 1871 г. по-голям размах, отколкото когато и да било преди това, то се дължеше на мощното влияние, което Парижката Комуна оказа върху европейската работническа класа...“

*

Че след Комуната бе настъпил часът на дългоочаквания или дълго подготвян, решаващ идеен двубой между Маркс и Бакунин, е вън от съмнение в светлината на фактите. “Бойното поле” е Интернационала, сражават се не фракции, а револю-

цията и опортюнизма в работническото движение.
В предишните страници разгледахме позициите, методите и средствата за борба на опортюнистическото и на революционното крило в Интернационала преди и по време на Парижката Комуна. В тези ще направим същото за последвалата я година след Кървавата неделя (21-28 май 1871 г.) до последния конгрес на Интернационала в Хага през месец септември 1872 г.

24. Лондонската конференция на "Интернационала"

Вместо редовния конгрес, през септември 1871 г. е насрочена конференция на Интернационала в Лондон. Под предлог на усложнената международна обстановка, в която се организира конференцията, тя се провежда в съвсем тесен състав: в работата й вземат участие 22 делегати с решаващ глас и 10 със съвещателен. От "решаващите", 13 са членове на Генералния съвет и 9 (шест белгийци, двама швейцарци и един испанец) са делегати на секциите. Така за привържениците на Бакунин е "осигурено абсолютно малцинство". Страните, които не са могли да изпратят делегати "се представляват от секретари-кореспонденти". Маркс, напр. е "представлявал" Германия, Дания и Русия, а Енгелс – Италия и Испания. Вместо големи публични събрания, са проведени 9 закрити "работни заседания" и тайни конференции, като не е било задължително отчетите за тях да се публикуват и това не е сторено чак до… "перестройката" на Горбачов. Общо взето, маниерът на организиране и работа силно напомня за ранният сталински период, когато недостатъчната консолидация на диктатурата е налагала спазване, макар и проформ, на "демократичната игра". Бакунин не присъства, защото преминаването му през Франция или Германия би довело до незабавния му арест и евентуалното му изпращане на "Дяволския остров" или в Сибир, ако не на ешафода.
На "конференцията", която трае от 17 до 23 септември 1871 г, се вземат важни решения за задължителното участие на

работническата класа в политическата дейност, за създаване на политически партии на пролетариата, за недопускане на сектанство и за "организационно укрепване на Интернационала", тоест за "забрана на фракциите", който акт напомня ленинската резолюция за забрана на разномислието на X конгрес на болшевишката партия, проведен в сходна обстановка - след разгрома на Кронщадската Комуна през март 1921 г. В постановлението се разяснява, че "работническата класа може да окаже противодействие на общото насилие на имотните класи, само ако тя създаде своя собствена политическа партия. Нейното конституиране е необходимо условие за тържеството на социалната революция и постигане на нейната крайна цел – премахването на класите."

Конференцията задължава доносника на царската Охранка Утин да представи своя "Отчет на Генералния съвет по процеса Нечаев". "Поръчаната му работа Утин придружава с една достойна за него измислица за покушение и опит за убийството му: в Цюрих, свидетелства той, в един прекрасен ден е бил нападнат в пустинно място около канала от осем каналии от Алианса под началството на Бакунин, които го ранили, повалили на земята и без съмнение, щели да го убият и хвърлят трупа му в канала, ако случайно от там не минавали четири немски студенти, които спасили скъпоценния му живот за… бъдещи услуги на царя" – пише Меринг.

Решенията на Лондонската конференция на Интернационала, или по-точно на Карл Маркс и неговия лейтенант Фридрих Енгелс, са сигнал за мобилизация на силите на бакуниновите другари и привърженици от "Алианса". На 12 ноември 1871 г. те свикват конгрес на Юрската федерация, на който Бакунин отново не присъства. Отхвърляйки всички решения на Лондон, "братята" приемат един "антиавторитарен циркуляр", с който обявяват открита война на марксисткия Генерален съвет и доказват своето идейно и революционно "пълнолетие". Получавайки този текст, Бакунин се заема незабавно с пропагандата му в Италия и Испания. С приближаването на

датите на Хагския конгрес, той мобилизира цялата тежка артилерия на "Алианса". В писмо до "Братята в Испания", той обяснява целите и задачите на организацията: "По същество, това е боен съюз, чиято цел е да организира мощта на народните маси за разрушаването на всички държави и на всички съществуващи понастоящем учреждения – религиозни, политически, съдебни, икономически и социални, в интерес на пълното освобождение на поробените и експлоатирани трудящи се в целия свят." По-нататък той пише за отношението на "Алианса" към Интернационала. Изтъквайки големите заслуги на МРА за обединението на пролетариата "за великото дело на всеобщата социална революция", Бакунин заявява, че "Интернационалът не е институция, достатъчна за организирането и ръководството на тази революция". Това си твърдение, той мотивира с обстоятелството, че "широтата на програмата и легалната дейност, лишават МРА от възможността да се превърне в действителна бойна организация, способна да организира социалната революция. Такава възможност може да предостави само един "истински таен съюз", какъвто е "Алианса", "образувал се в лоното на самия Интернационал, за да му даде революционна организация, която ще го превърне, заедно с всички нечленуващи в него маси, в достатъчно организирана сила, която е в състояние да унищожи политико-клерикалната-буржоазна реакция и да разруши всички икономически, юридически и политически институции на държавата." ("Материалы для биографии М. Бакунина" т. 1, М.-Л., 1925)

Бакунин иска да води идейна борба, но Маркс, като всеки опортюнист, прави всичко, за да завлече своя враг в блатото на интригите, клеветите и лъжите, за да отклони вниманието от действителните проблеми на пролетарската революция, чувствайки слабостта си на този терен. Висшите цели, не могат да се постигнат с низости, следователно, по средствата им ще ги познаете; от тях може да се съди за целите, а идеите в случая са само... маска.

Огромният доклад на Утин (около 12 печатни коли с всички документи) се бави, а конгресът в Хага започва на 2 септември, Маркс е в треска. Той разбира опасността от създалото се положение и се готви за решителна борба. На 21 юни 1872 г. пише на Ф.Зорге: „На този конгрес ще става дума за живота и смъртта на Интернационала. Трябва да дойдете вие и поне още един, ако не и двама." Енгелс пише на 5 юли на Теодор Куно: „Бакунин и К° ще положат всички усилия, за да ни бият на конгреса, и понеже за тези господа всички средства са добри, ние сме задължени да вземем всички предохранителни мерки." В писмо до Кугелман от 29 юли Маркс казва: „На интернационалния Конгрес в Хага на 2 септември, ще се касае за самото съществуване на Интернационала; преди да го напусна искам да го защитя от разрушителни елементи..."

25. ХАГСКИЯТ КОНГРЕС И ДВАТА ИСТИНСКИ ВАЖНИ ВЪПРОСА В НЕГОВИЯ ДНЕВЕН РЕД

На предишния IV-ти конгрес в Базел (6-12 септември 1869 г.) особено ясно се откроиха тежестта на различните течения в Първия Интернационал. Гласуванията по различните резолюции и поправки показаха следното "разположение на силите":

- 63 % от делегатите са се групирали под текстовете на бакунистите (така нар. антиавторитарно крило);

- 31 % - под текстовете на активистите, наричащи се марксисти и

- 6 % са поддържали своите мютюелистки или прудонистки убеждения.

(Виж:https://ru.wikipedia.org/wiki/Первый_интернационал#.D0.94.D0.B0.D0.BB.D1.8C.D0.BD.D0.B5.D0.B9.D1.88.D0.B0.D1.8F_.D1.80.D0.B0.D0.B1.D0.BE.D1.82.D0.B0_.D0.B8_.D1.80.D0.B0.D1.81.D0.BA.D0.BE.D0.BB)

Тези резултати подсказваха на "класиците" опасността, която представляват за тях Бакунин и съмишлениците му и по-

лицейските мерки, които следва да бъдат взети, ако не искат да изгубят доминиращите си позиции не само в Интернационала, но и в неговия Генерален Съвет. Особено след Парижката Комуна, която реализира на дело бакунистката антидържавна програма.

Лондонската конференция беше замислена от Маркс като "генерална репетиция" на предстоящия, решаващ V-ти Хагски конгрес на Интернационала. Дневният им ред беше идентичен. В него се очерта отново разделителната линия между марксисти и анархисти. Формулировките на подлежащите на разискване въпроси се свеждаха до начина на функциониране и вземане на решения в Инернационала и в бъдещото общество, чийто първообраз той трябваше да бъде: отгоре, чрез Генсъвета или отдолу - от общите събрания на местните организации и конгреси или конференции на федерациите. Очевидно ставаше дума за ДВА ПРОТИВОПОЛОЖНИ НАЧИНА НА ОРГАНИЗИРАНЕ НА ОБЩЕСТВОТО - ОТ ДЪРЖАВАТА или ОТ АНАРХИЯТА. Тези организационни концепции и приложението им в работата на Интернационала, разкриха напълно фундаменталните теоретически и практически разлики в противостоящите една на друга крайни гледни точки, които можеха да завършат само с пълен разрив. Това стана по време на Хагския конгрес на Интернационала (от 2 до 7 септември 1872 г.), когато двете несъвместими позиции доведоха до фактическото и окончателно скъсване на всякакви организационни отношения между марксисти и анархисти.

В резултат на машинациите, Маркс разполагаше със сигурно мнозинство на конгреса, благодарение на многочисленото и непропорционално присъствие на германските делегати. За да се презастрахова, той бе раздал на привържениците си непопълнени мандати, а двамата с Енгелс, както на Лондонската конференция, представляваха секциите по на няколко страни: Русия, Германия, Дания, Италия, Испания и не бяха задължени да се отчитат пред Генералния Съвет, макар в него да нямаше нито един съмишленик на Бакунин.

Италианските бакунисти не изпратиха на конгреса нито един човек, заявявайки че не желаят да имат нищо общо с Генералния Съвет. Испанците имаха само един наблюдател... Бакунин не присъстваше на конгреса. Юрската Федерация бише делегирала Джеймс Гиьом. Антиавторитаристите упрекнаха Маркс, че е изфабрикувал това изкуствено мнозинство и оспориха валидността на мандатите. Конгресът употреби половината от времето си за проверката им, при което се стигна до бурни сцени. В желанието си да отстрани опасния съперник, Маркс губи равновесие и дава израз на своята ненавист към Бакунин в теоретичен и личен план: "Програмата на Бакунин, представена на конгреса в Лозана, беше едно преливане от пусто в празно, дърдорене, лишено от идеи, което търси да предизвика тръпки у еснафите. Накратко, тя е една сива, бездарна импровизация, разчитаща да произведе моментен ефект… Тази смехотворна програма е една отвратителна микстура, наниз от общи фрази(...) Що се отнася до самият Бакунин, той е едно от най-невежите създания в областта на социалната теория, който се представя като основател на секта. Теоретичната програма на Алианса е просто фарс".

Мислейки как да "отлъчи" руския революционер, Маркс заявява, че не може да става и дума за какъвто й да е постоянен контрол над дейността на Генералния Съвет от страна на базата, тоест от секциите на Интернационала, или за отчет пред тях, колкото и "братски" да са отношенията с тях.

След проверката на мандатите и "приветствията" започна клоунадата или маймунадата. Два са съществените въпроси от дневния ред на Хагския конгрес и те са тясно свързани помежду си. Останалото е плява и камуфлаж. За Маркс и за всички негови последователи "ОСНОВНИЯТ ВЪПРОС на РЕВОЛЮЦИЯТА Е ТОЗИ ЗА ЗАВОЮВАНЕТО НА ВЛАСТТА" И УСТАНОВЯВАНЕ НА ТАКА НАР. ДИКТАТУРА НА ПРОЛЕТАРИАТА. Вторият е свързан с премахването на препятствията по пътя, който води към тази цел. ТЕЗИ БАРИЕРИ бяха БАКУНИН И ДРУГАРИТЕ МУ ОТ М.Р.А.

Точно затова Маркс постави за n-ти път (включително и в

дневния ред на Хагския Конгрес) важния за него въпрос за задължителното участие на пролетариата в политиката, посредством секциите на Интернационала, превърнати в политически партии, които са ръководени от централните си комитети, а те – по ленинската схема - от неколцината "врели и кипели, опитни вождове". И понеже и в МРА бе въведен "принципът на демократичния централизъм", Маркс надмина по властническите си апетити дори своя ученик и "баща на народите и цялото прогресивно човечество" Йосиф Джугашвили, пишейки на своя спонсор, фабриканта Енгелс: "Сега тази огромна машина – Интернационалът ще бъде в нашите ръце - и за да няма съмнения, относно мисълта му, добавя: - тоест, в моите и твоите".

В последния ден, заседанията на Хагския конгрес стигнаха до ПРОБЛЕМА С "АЛИАНСА". Той беше оръжието на бакунистите срещу властта на "революционерите"-марксисти. Затова стана обект на марксовите атаки в разгъналата се ожесточена борба. В нея Маркс и Енгелс бяха поддържани от немските социалдемократи и членовете на Ген-съвета, в който те бяха кооптирали някои бланкисти, с които нямаха противоречия по въпроса за "революционната" диктатура. Тази компания потвърди решенията на Лондонската конференция и в абсолютно противоречие със статутите на Интернационала(*), включи в устава му един нов член 7а) за "задължителното създаване на политически партии и участие в политическия (парламентарния) живот, като предварително условие за еманципацията на работническата класа..."

(*) Първият абзац на статутите на МРА, чийто автор беше Карл Маркс, гласи:

"Еманципацията на работническата класа трябва да бъде дело на самите работници; борбата за тази еманципация не е за привилегии, нито за някакъв монопол, а за утвърждаване на равни права и задължения и за премахване на наемния труд и на всяко класово господство."

Когато марксистите прокараха въпросният § 7а, бакунистите отговориха:

“Всяко участие на работническата класа в държавната политика води до интеграцията в буржоазното общество и не може да има друг резултат, освен консолидация на съществуващия ред, което парализира революционната социалистическа акция на пролетариата.

Конгресът на интернационалистите от френскоговорящата част на Швейцария препоръчва на всички секции на МРА да отхвърлят всяка акция, имаща за цел завземане на властта и постигане на социалната трансформация чрез политиката на национални реформи, като насочат своите усилия към създаване на обща Федерация на революционните синдикати - единственото средство за осигуряване успеха на социалната революция. Истинското представителство на труда е тази федерация, която действа абсолютно отвън и срещу политическата власт, чиито представители са една от най-съществените части на класата на паразитите.”

Известно е, че Маркс използва в качеството на главен аргумент за изключване на Бакунин и Джеймс Гийом от Интернационала, продължаващото съществувание на тайния Алианс и назначи по този “казус” една 5-членна “следствена комисия”.

Един от марксистките следователи беше агентът на френската полиция Ван Хеддегем с псевдоним “Валтер”, което вече само по себе си беше достатъчно, за да се поставят под съмнение заключенията на Комисията. Към това се добави фактът, че сред “кошаревските свидетели”, които Маркс бе извадил от утайката, имаше друг доносник - агент-провокаторът Дантрег с псевдоним “Сварм”, също член на марксистката клика. При тези обстоятелства, следствената комисия се отказа да поддържа обвиненията срещу Бакунин по “параграфа” за Алианса.

Тогава Маркс обвини Бакунин в “джебчийство” по повод аванса от 300 рубли, които Бакунин беше получил в навечерието на Френско-Пруската война за недовършения превод на “Капиталът” на руски. Войната избухна и по-важни дела ангажираха мисълта и времето на стария революционер. Не-

чаев бе му обещал да уреди борчовете му и ги урежда по нечаевски, като пише на издателя, че ще му види сметката, ако тоя настоява за връщането на рублите.

"Тази заключителна сцена на Хагския конгрес – пише Меринг - бе безсъмнено недостойна за него. Решенията на мнозинството на комисията бяха недействителни по простата причина, че в състава й участваха двама агенти на полицията. Би било човешки обяснимо, ако Бакунин беше изключен по политически съображения, дори без да могат да се докажат черно на бяло обвиненията. Но да се позори честното му име, и то поради това, че не правел разлика между „мое" и „твое", бе непростимо, и за съжаление вината за това лежеше изцяло върху Маркс..."

След изключването на М.А.Бакунин и неговия приятел Дж. Гиьом, Конгресът постанови да се публикува съставения от Маркс, Енгелс, Утин и др. доклад на Генералния Съвет за разследване на дейност на бакунистите против Първия Интернационал, под названието "Тайният заговор срещу Интернационала".

"Съставена от Маркс и Енгелс – пише Меринг - тази брошура стои по-долу от всичко, което те са публикували. Тя не е исторически документ, а едностранчива обвинителна реч, чиято тенденциозност бие на очи на всяка страница. Втората половина на брошурата е запълнена от „разкритията" на благородния Утин (първият руски марксист и агент на император Александър II - така нар. цар Освободител), в която той разказва какъв долен изнудвач и разбойник по друмищата е бил Бакунин в Русия, как заради услугите, които правил на царското правителство, заточеният Бакунин станал таен управник на Сибир и облагодетелствал капиталистическите предприемачи срещу „дребни бакшиши" и т.н., и т.н...

След като Утин услужи на Маркс в „идейната" му борба с Бакунин, той дойде в Лондон, за да съобщи и „други, много по-големи чудесии" за Бакунин... За щастие, когато Утин пристигна в Лондон брошурата за „Заговора" бе излязла и

въпросните „чудесии“ останаха скрити в истинолюбивата гръд на Утин, който скоро след това се завърна в обятията на царя-отец, за да увеличи доходите си от предоставеното му монополно право за доставка на водка за армията.“ … „Тъкмо тази, посветена на руските дела част от „Заговорът“ - продължава Меринг - унищожи окончателно политическото въздействие на брошурата. Тя отблъсна дори онези кръгове от руските революционери, които бяха в обтегнати отношения с Бакунин и докато неговото влияние върху руското движение от 70-те години на 19-и век не отслабна, Маркс загуби много от симпатиите, които си бе спечелил в Русия...”

Отстраняването на Бакунин от Интернационала, с обвинение в мошеничество за тристата рубли, получени в аванс за превода на “Капиталът” от Любавин, който сам призна, че няма никакви доказателства срещу участието на “обвиняемия”, предизвиква всеобщо негодувание срещу Маркс даже у някои от тогавашните и бъдещи “марксисти”. Ето как, няколко десетилетия по-късно, ултралевият германски комунист Отто Руле - преценява бягството на “най-голямия философ на хилядолетието” (ВВС) от идейния спор с опасния му съперник и “откриването на огън” срещу него с… лайномета:

“Възтържествувайки над ненавистния си враг, Маркс не се задоволи само с разрива на “братските партийни връзки” със своя съперник, но пожела да удовлетвори своето чувство на омраза, като го унижи. Бакунин бе допуснал грешката, ако може да се вярва на комисията, излъчена от конгреса, да не върне 300-те рубли на Маркс за перевода на “Капитала”; и Маркс, същият този Маркс, сам замесен в хиляди тъмни афери и проживял цялия си живот за сметка на чужди пари, на чужд гръб, превърна това в дело, достойно за обесването на човека. Нему беше позволено да се бори войнствено за една обективна политика от която, изключвайки всяка друга, той очакваше освобождението на пролетариата. Докато, свикваше Интернационала, за да се опита да се избави от Бакунин, който правише всичко възможно, за да възпрепятства неговата

политика и да я дискредитира, нещата оставаха в рамките на законната, нормална реакция и форма на идейно-политическа борба. Но, когато за своето тържество, се възползва от едно, толкова срамно за революционера средство, каквото е обливането на противника с кал, това вече беше една позорна постъпка, която ни най-малко не накърни честта на Бакунин, а свидетелстваше само за подлостта на нейния автор. В това се отразяваха ярко пагубните черти на неговия характер: нито политическите въпроси, нито работническото движение или интересите на революцията, нищо и никога не би могло да бъде по-важно за Маркс от грижата за собствената му персона. Това, че един международен революционен събор, готов на думи, при първа възможност, да разруши правото на частна собственост и буржаазния морален кодекс, изгони, забрани и изключи по донос най-обаятелния вожд от своите членове, под предлог: нарушаване буржоазните закони на собствеността, това е една от най-кървавите подигравки на Историята."

(Отто Руле, "Карл Маркс", Париж, Издателство Grasset, 1937 г., стр. 320-321)

26. СЛЕД ХАГСКИЯ КОНГРЕС - КРАЯТ НА ИНТЕРНАЦИОНАЛА

Още преди конгреса в Хага, Маркс знаеше, че е изгубил влиянието си в почти всички секции на Интернацинала, освен тази в бисмаркова Германия (ГРСДП), затова, верен на централистичните си и диктаторски възгледи, нему беше необходимо да отстрани Бакунин, Гийом и другарите им. Макар и не съвсем успешно, използвайки своето книжно мнозинство (чрез измамата с мандатите), "отлъчването" се състоя през следобеда в последния ден на конгреса.

По време на заседанията през седмицата от 2 до 7 септември 1872 г. той разбра, че има вероятност да изгуби и позициите си в Лондонския Генерален Съвет. Сега опасността идваше от страна на неговите "съюзници" бланкистите – емигранти

след разгрома на Парижката Комуна. Освен славата си на комунари, те бяха "по-на ти" с "демократичния централизъм", бяха истински конспиратори, привърженици на диктатурата и далеч по-опитни в политическите игри от Маркс -Йехова. А загубата на Генералния Съвет означаваше, че всичките му машинации и непосилен труд за преобразуване секциите на Интернационала в политически партии "отгоре", с цел: - "завоюване на държавната /политическата/ власт", са били "за лудо" (за чужда сметка). Затова, Маркс и Енгелс с "немско-езичните членове", решиха да пренесат седалището на Генералния Съвет на Интернационала в... Нью-Йорк, т. е., колкото се може по-надалече от европейския театър на сраженията. Контролът над Генералния Съвет там бе поверен на неколцина немски емигранти, подбрани сред верните му привърженици.

"За целта – пише Джеймс Гийом - Хагският Конгрес постанови новият Генерален Съвет, състоящ се от няколко немски социал-демократи "да заседава" отвъд океана - в Ню-Йорк, където нямаше никакви работнически организации, които биха могли да го контролират."

От този момент, за този "Генерален Съвет" не се чу нищо повече, чак до кончината на марксисткото крило на МРА в САЩ четири години по-късно. Принципните различия между марксисти и анархисти по въпросите за държавата и политиката окончателно разцепиха (или по-скоро умъртвиха) Първия Интернацинал. Така завърши първият и последен опит да се съберат под едно знаме всички, чиято обща характеристика беше тяхният "работнически произход" или "заставането им на позициите на пролетариата".

Отчаяното бягство на Ген-съвета не го спаси от тоталното поражение. Болшинството секции на Интернационала отхвърлиха приетите в Хага решения и поддържаха връзките си с изключените Бакунин и Джеймс Гийом. Юрската Федерация замени Генералния Съвет и свика конгреса в Сент-Имие, с което даде макар и краткотраен тласък на дейността на анархистическия Интернационал. Участваха 28 делегати от федерациите

на седем страни: Англия, Белгия, Холандия, Швейцария, Испания, Италия и Франция.
Конгресът преразгледа устава на Интернационала, провъзгласи пълна автономия на секциите, ликвидира Генсъвета, като орган и го замени с бюро, лишено от всякаква изпълнителна власт, натоварвайки го с функции за техническа координация. Тези функции се поемаха ротационно, от конгрес до конгрес, от една от федерациите.
От есента на 1872 г. Испанската, Италианската, Белгийската и Юрска Федерации продължиха да съществуват и да провеждат редовно ежегодните конгреси на местните секции. Болшинството от техните делегати се изказаха категорично против действията и предложенията на Генералния съвет за съюз с Юрската Федерация. В отговор Лондонският Ген-съвет, тоест Маркс и Енгелс, постановиха изключването от Интернационала на всички федерации, секции и отделни лица, отхвърлящи Хагските решения, на първо място участниците в конгреса в Сент Имие, както и белгийската и холандска федерации.

По този повод Моринг писа: "Смъртният акт на стария Интернационал бе издаден на Шестия му конгрес, свикан в Женева на 8 септември следващата година от Генералния съвет в Ню-Йорк. Докато на бакунисткия контра-конгрес, който бе открил заседанията си още на 1 септември също в Женева, участваха по 5 белгийски, френски и испански делегати, 4 италиански, двама английски, 1 холандски и шестима швейцарци, марксисткият конгрес се състоеше в мнозинството си от швейцарци, живущи в Женева. Нямаше англичани, французи, белгийци и италианци. Германците и австрийците бяха представени с по един делегат, а Генералния съвет в Ню-Йорк не можа да изпрати свой представител... Маркс призна, че конгресът е претърпял фиаско и посъветва Съвета да оттегли временно на заден план формалната организация на Интернационала..."

В същия момент, когато неговите идеи удържаха победа в Интернационала, Бакунин реши да се оттегли от борбата. Изморен и разочарован в очакванията си от европейския пролетариат, той търсеше покой. На 1 юли 1876 г., склопи очи в една работническа болница в Берн, Швейцария. Приятелите му го погребаха в Бремгартен, поставяйки на гроба му една скала с надпис: Michel BAKUNIN 1814 – 1876 и малко по-долу: "Спомнете си за този, който пожертва всичко за свободата на човечеството".

Две седмици след смъртта на Михаил Александрович Бакунин, въздъхнали си от отминалата ги опасност, марксистите решиха на "конференцията" във Филаделфия на 15 юли 1876 г. да "саморазпуснат" своя Интернационал, с което се извърши и ОФИЦИАЛНОТО МУ ПОГРЕБЕНИЕ...

„Вземайки под внимание положението на работите в Европа, аз считам за безусловно полезно временно да изместим на заден план формалната организация на Интернационала... Събитията и неизбежното развитие и усложнение на обстановката сами ще се погрижат за възстановяването на Интернационала в подобрена форма." — пише Маркс до Ф. Зорге на 27 септември 1873 г.

"Подобрението", което Маркс обещаваше, дойде във вид на II-ри Интернационал през 1889 г., за който четвърт век по-късно, когато всяка от неговите соц.партии застана на страната на своите империалисти в Първата световна война, Роза Люксембург ще каже, че е един вонящ политически труп.

Следващото, неизмеримо по-голямо подобрение – III-ти Интернационал - стана полицейско-шпионски филиал на ГПУ/НКВД, оглавяван от техният агент – Георги Димитров - и съставител, по заповед "отгоре", на касапските списъци на наивниците емигранти, избягали от фашизма и потърсили убежище в "страната на строящия се комунизъм"... В навечерието на Втората световна война Бенито Мусолини писа във в-к "Джорнале д'Италиа": "Никой не е успявал да нанесе по-смъртоносни удари върху идеята за Социалната революю-

ция и не е избивал с по-яростно ожесточение толкова революционери, колкото Сталин".
В договореност с Рузвелт и Чърчил, по време на "отечествената война" през месец май на 1943 г. III-ти "Интернационал" бе разтурен от "бащата на цялото прогресивно човечество". Бившият американски посланник в Москва през годините на "големия терор" – сър Джозеф Дейвис – каза по случая, че Сталин е превърнал Коминтерна в… ПОГРЕБАЛНО БЮРО НА КОМУНИЗМА.

*

* *

Но, да се върнем към успешните, насилствени или мирни, буржоазни революции.

27. Япония от епохата Мейджи

Конституционното управление се ползвало с успех и извън границите на Европа. Свързвайки военните, технологичните и икономическите успехи на европейските сили с въвеждането на такова управление буржоазните реформатори от другите континенти също поискаха да заменят с конституционни режими абсолютните империи и монархии. Например в Япония, Мейджи (1852–1912 г.), който бил 122-ият нейн император, използвал традиционния ред за наследяване и управлявал от 3 февруари 1867 г. до смъртта си на 30 юли, 1912 г. През 1852 год., когато той бил роден, Япония била изолирана, изостанала, пред-индустриална, феодална страна, управлявана от шогунската династия Токугава и от едрите земевладелци даймйо, които владеели повече от 250 децентрализирани територии. По времето, когато Мейджи умира (в 1912 г.), Япония вече е претърпяла политическа, социална и индустриална революция "отгоре", известна като ерата Мейджи и се е превърнала в една от великите сили на международната сцена. Идвайки на власт Мейджите революционизирали японското общество и политически живот: те отменили титлите и привилегиите на самураите, създали законодателно събрание

(диета) и приели нова конституция. Бързото усвояване на западните методи за обучение, военна организация и технологии, като в същото време запазвайки националната култура и идентичност, режимът Мейджи ускорил индустриализацията на страната и развил армията и флота. През 1905 г. Япония нанесла поражение на Русия, която дотогава внушавала страх с военната си мощ. Това допринесло за подкопаването на легитимността на руското правителство и приближило фазите на назряващата руска революция.

Режимът Мейджи станал непосредствен източник на конституционни реформи и в Китай, тъй като много лидери на китайската републиканска революция от 1911 г. се обучавали в Япония. Докато бил в Токио, лидерът на революцията Сун Ятсен организирал китайската републиканска опозиция.

Въпреки че конституционните революции не постигнали навсякъде еднакъв успех, те станали нов образец за подражание. Оттук нататък думата „революция“ означавала вече не само сваляне на тиранина, но и унищожаване на традиционния стар режим и неговото заместване с буржоазно конституционно управление, теоретично основано на “всеобщите права и съгласието на управляваните”. От времето на създаването му в Америка и във Франция, този модел продължавал да се разпространява по целия свят и днес е доминиращ тип.

Обаче, в течение на почти цялия XX-ти век с този тип социален преврат се конкурирал другият модел – този на закъснялите буржоазни или маркс-ленинистките държавнокапиталистически революции.

28. Държавнокапиталистическата Революции в Русия

Маркс разработил своята теория на историята, известна под школското название “Исторически материализъм”. Спред нея прогресът се измерва с развитието на “производителните сили” и е последователност от борбите между класите на експлоататорите и експлоатираните:

“Свободен и роб, патриций и плебей, феодал и крепостен селянин, цехов майстор и калфа, накъсо потисници и потиснати

- писали двамата "класици" в своя "Манифест" - ***са се намирали в постоянен антагонизъм един спрямо друг, водили са непрекъсната ту скрита, ту открита борба, която винаги е завършивала с революционно преустройство на цялото общество или с обща гибел на борещите се класи… Епохата на буржоазията, се отличава с това, че тя опрости класовите противоречия. Цялото общество се разпада все повече и повече на два големи враждебни лагера, на две големи, изправени открито една срещу друга класи — буржоазия и пролетариат."***

Няма да се занимаваме с робството и крепостничеството. Само ще отбележим, че потиснатите в тези общества роби и крепостни никога не се еманципираха и че хиляда години по-късно след като варварите го пометоха заедно с Римската империя, робството възкръсна в САЩ. Ще се спрем по-подробно на марксовата интерпретация на капиталистическото общество и неговите тези и предсказания за класовата борба и за революциите в него.

Според Маркс, първоначално капиталистите свалят кралете и наследствената аристокрация, след което, със същата неизбежност, пролетариите ще свалят капиталистите. Маркс "предсказва" възхода на работническите революции в света срещу капиталистите и либералните конституционни държави, които трябва да бъдат заменени от социалистически държави ("пролетарски диктатури"). В тях цялото имущество трябва да принадлежи на обществото (всъщност на държавата), в което експлоатацията на широките маси на трудещите се и тесния слой на капиталистическите елити ще бъдат премахнати. След така нар. преходен период ще последват "нисшата и висшата фази на комунистическото общество" и в едно такова неопределено бъдеще щяло да започне и да приключи… "отмирането на държавата".

Каква е реалната история на марксистките победи, предсказана от Михаил Бакунин, или какво показа практиката на социалдемократи и болшевики - двете по-значителни марксистки фракции?

Преди 130 години първите се обединиха във II-ия Интернационал, чиито партии избраха легалната политическа борба със съответстващите й атрибути: партии, парламентаризъм, избори и коалиционно или самостоятелно участие във властта. В резултат на революционните опити и социалните борби на работниците бяха постигнати увеличения на заплатите и извоюване на социални придобивки (8-часов работен ден и т.н.), които, със съдействието на С.Д. партии, бяха узаконени в буржоазните парламенти. Тези парламентарни фракции на марксизма се интегрираха напълно в капиталистическото общество и преди много деситилетия английският империалист и държавник Уйнстън Чърчил беше казал за лейбъристите, че те не се различават, като черното и бялото от консерваторите, а са по-скоро два нюанса на сивия цвят. Тази преценка днес е валидна за всички партии от така наречения соц-интерн.

Болшевишката фракция на марксизма водеше началото си от руската социал-демократическа секция на II-рия Интернационал, обявен в началото на Първата световна война от Роза Люксембург за "вонящ политически труп". Болшевики и меншевики членуваха заедно в него. Разцеплението между тях настъпи в 1903 г. по повод спорове за характера на бъдещата руска революция. Според меншевиките тя ще бъде буржоазна и ще въведе Русия в семейството на цивилизованите буржоазни държави, в които парламентарната С.Д.-стратегия и тактика ще ги вкарат (на гръцките Календи) в марксовото царство на "социализма"… Тезата на Ленин беше нюансирана: революцията ще бъде буржоазна, но под ръководството на неговата партия ще установи "демократична диктатура" на работниците и селяните, с чиято помощ, след "преходния период", революцията ще "прерастне" в социалистическа.

През XIX век. Русия беше най-голямата и в същото време най-изостаналата страна в Европа. Руските селяни бяха крепостни до 1861 г., но дори и след освобождението си те трябваше да заплащат значителни суми на собствениците на земя за

арендуването ѝ. Индустриалните центрове бяха малко, съсредоточени в миннодобивните райони на Урал и фабричните квартали на Санкт Петербург и Москва. Царят-самодържец управляваше като абсолютен монарх с помощта на аристократични чиновници и с армията.

През 1905 г., след разгрома на Русия в руско-японската война избухнаха селски въстания и започнаха масови стачки в Москва и Санкт Петербург, а в няколко пристанища настъпиха бунтове на моряци. Макар че те бяха потушени, режимът беше уплашен и се фокусира върху политическите и икономическите реформи. Бе създаден съвещателен избираем орган (Думата) и м-р председателя Столипин започна мащабна аграрна реформа. Но за революционерите тези мерки бяха недостатъчни.

Столипин бе убит от анархиста, евреин и агент на Охранката – Дмитрий Богров, а Реформите - прекъснати от Първата световна война. Цар Николай II и императрица Александра се намираха под влияние на руския мистик, "лечител" и развратник Распутин, убит от княз Юсупов. Неговото убийство обаче не спаси репутацията на царския двор сред народа и елитите.

През 1914–1916 г., след като Германия нанесе сериозни поражения на руската армия, в които загинаха милиони войници, руските аристократи се замислиха за необходимостта от по-голям контрол върху политическия живот на страната, а масите започнаха антивоенни протести. На международния ден на жените на 23 февруари 1917 г., по стар стил, хиляди жени излязоха на улиците, за да протестират срещу недостига на хляб в столицата. През следващата седмица към тях се присъединиха стотици хиляди работници и студенти. Когато армията започна да стреля по тълпата, войници от няколко присъединили се към народа, разбунтували се военни части атакуваха полицейските участъци и други държавни институции. Думата убеждаваше монархистите, че само абдикацията на Николай II може да спаси положението и да възстано-

ви реда, след което да се формира временно правителство. На 3 март царят абдикира с, което се сложи край на 300-годишното царуване на Романовската династия.

Но стремежът на Временното правителство да продължи войната предизвика възмущението на фабричните работници в Москва и Санкт Петербург, както и на селяните в окопите и в цялата страна. Работниците и селяните олевяваха бързо. Понеже февруарската революция през 1917 г. се извърши без болшевики и те се оказаха вън от властта, завърналият се от емиграция Ленин, комуто не може да се отрече теоретическата и опортюнистическа повратливост, прокламира своите "априлски тезиси". Съобразно тях, в Русия С.Д.-партия (болшевики) трябваше да завземе властта формално чрез Съветите, а фактически с преврат, установявайки "пролетарската диктатура" и обявявайки "началото на световната соц.-революция", като приложи марксовата програма от "Манифеста на ком-партията".

След няколко месеца, през които се сменяха временните правителства (на кадета Милюков и есера-трудовик Керенски) Съветите в големите градове се озоваха под влиянието на болшевиките. Войниците и моряците също започнаха да преминават на страната на бунтовниците. През октомври 1917 г., след сериозни колебания, ленинистката партия организира безкръвен преврат: под прикритието на нощта тя завзе поща, банка, железници и правителствени сгради в столицата. На 25 октомври Русия осъмна с болшевишко правителство на власт (чиято "временност" продължи 75 години). Но да се установи контрол над цялата страна не беше толкова лесно. Опитвайки се да измъкнат Русия от ръцете на червените, царските генерали създадоха контрареволюционна бяла гвардия. Благодарение на организационния талант и идейната безпринципност на Троцки, с помощта на царски офицери болшевиките създадоха Червената армия от дезертьори, работници, селяни, паралелно с нея, организираха и десетократно по-голямата от Охранката тайна полиция Че-

Ка. Първият удар, който диктатурата нанесе на своите противници, беше срещу анархистите в Москва (на 11 и 12 април 1918 г.).

За да попречат на царското семейство да се превърне в център на контра-революцията, болшевиките екзекутираха всичките му членове, включително и децата. Гражданската война бушува от 1918 до 1921 г. и се води от двете страни с най-брутални методи. С подкрепата на част от работниците и селяните, Червената армия спечели военната победа и погуби кълновете на Третата Социална революция – на анархистите. По време на гражданската война Ленин установи режима на така нар. "военен комунизъм": партията постави икономиката под пълен контрол и присвои всички активи. В края на гражданската война, за да спечели на своя страна дребната буржоазия срещу анархистите (с Махно и Кронщад) и в опит да ускори възстановяването на една разрушена страна с помощта на контролирания капитализъм, Ленин прокламира така наречената нова икономическа политика (НЕП). Тя позволяваше на селяни и на малки частни предприятия да продават продукти на пазара. Въпреки това, след смъртта на Ленин през 1924 г., в партийната върхушка избухна борба за властта. Групата, която беше за "строителство на социализма в една отделна страна" чрез установяване на пълен държавен контрол над всички сектори на икономиката, удържа победа във фракционните борби, продължили няколко години. Тя беше ръководена от Йосиф Джугашвили Сталин – генерален секретар на компартията. Червената бюрокрация, която искаше да се наслади на "сладкия живот", който и осигуряваше властта, намери в негово лице вожд по мярката си.

През 1930-те години Сталин прибягна до "колективизация" на всички селски стопанства, за да вземе от тях производството им и извърши ускорена индустриализация. Милиони селяни загинаха по време на нападенията на сталинските охранителни отряди, които претърсваха селските райони за зърнени запаси и изпращаха всичко, което намираха в градо-

вете и за износ. За да смаже недоволството на селяните, които надхвърляха 80 % от населението и опозицията в собствената си партия Сталин разгърна кампания на терор, чистки, демонстративни процеси и екзекуции, разширявайки „ГУЛАГ“ (гигантската система от затвори и концлагери в целия Съветски съюз). Според признанията му пред Чърчил новото закрепостяване на селяните е погълнало повече жертви отколкото гражданската война, която според Троцки е коствала живота на 11 милиона души. Заедно с тях бяха унищожени привържениците на всички партии и организации, които бяха врагове на царския и болшевишки режими. Куршум в тила получиха и членовете от политбюро на така наречената ленинска гвардия, придружени в гроба от една трета до половината от властващата вече двумилионна ВКП (болшевики). През 1936 г. Сталин обяви, че... “социализмът е построен”. Неговите усилия за създаване на модерна индустриална база заедно с американската военна помощ съдействаха за победата над нацистка Германия във Втората световна война и за превръщането на СССР в световна суперсила. Върху основата на държавния монопол се разви “съветският” империализъм. Втората световна война (1939 – 1945 г.) завърши с империалистически мир, в резултат на който в първата колониална периферия (царската) беше възстановено господството над извоювалите през революцията независимостта си губернии без Финландия и бе създадена втората колониална периферия (“народно-демократичната”), която включваше Източна Германия (ГДР), Полша, Чехословакия, Унгария, Румъния и България. Само Югославия и Албания се измъкнаха от прегръдката на традиционната “освободителка на народите”.

След 75 годишно безразделно господство на болшевиките, Третата Световна война - “Студената”, завърши с разпада на Империята и “строителството” на частния капитализъм. През тези години се извършиха два “прехода”: от закъснялия полуфеодализъм с частни капиталистически монополи към един-единствен – държавен монопол и обратно от държавния

капитализъм към олигархичния, в който бюрократите от "революционната" партия и нейната администрация заедно с полицейските и военни началства се превърнаха в буржоа. Тези два прехода струваха на руския народ десетки милиони жертви и преминаването на Русия от шесто място по брутен вътрешен продукт през 1913 година на... 12-то място в световната ранг-листа след един век. Така "революционният" марксизъм се оказа най-дълготраещият и най-скъпоструващ вариант на буржоазните революции.

За по-доброто разбиране на същността и резултатите от тази първа държавно-капиталистическа революция, извършена по рецептата на Маркс, поместваме един текст от 1973 г.

29. ХАРАКТЕРИСТИКИ НА "НОВОТО ОБЩЕСТВО"

Големият германски естествоизпитател и последовател на Чарлс Дарвин – Ернст Хекел бе формулирал един от своите закони по следния начин: "Онтогенетичното развитие на вида повтаря в концентрирана форма неговата филогенетична еволюция", т.е. всеки отделен ембрион преминава в един къс срок (колкото трае бременността) през всички стадии, за които на общата еволюция на видовете от амебата до човека са трябвали милиарди години.

Струва ни се, че една аналогична мисъл за руското общество, родено от революцията в 1917 г., няма да бъде лишена от основания: В индивидуалното развитие на "съветска" Русия и на руския държавен капитал се съдържа в концентриран вид историческата еволюция на световния капитализъм.

Кои са главните параметри на държавнокапиталистическото общество?

Концентриращият се и централизиращ се капитал поглъща дребните, средни и едри капиталисти. С това той се въплъти в един-единствен тръст – държавата и се конституира като държавен капитал. Политическият и юридически акт с който капитализмът бе доведен до този свой заключителен етап се

нарича ЕТАТИЗАЦИЯ (одържавяване) или национализация, ако това ви харесва повече.

В тази последна разновидност на ЕДИННИЯ КАПИТАЛИСТИЧЕСКИ СВЯТ всичко е доведено до последния предел зад който концентрацията и централизацията на капиталите не подлежи на развитие. Социаликономическите отношения на експлоатация на НАЕМНИЯ ТРУД, които са основната характеристика на едно капиталистическо общество, са всеобхватни. Класите са строго диференцирани и са само две – КЛАСАТА НА ДЪРЖАВНИЯ КАПИТАЛ, формирана от партийната, стопанската, административната и военно-полицейска бюрокрация и КЛАСАТА НА ПРОЛЕТАРИАТА от индустрията, услугите, лабораториите и селското стопанство. Първата, чрез своята държава е колективен собственик на цялата "национална икономика". С помощта на страха и принудата от глада и полицията, тя е натикала втората в т. нар. социалистически предприятия срещу надници или заплати.

Държавнокапиталистическата класа е паразитен консуматор на лъвския дял от "националния" доход, създаван от ограбения труд (от принадения продукт) на пролетариата. От държавата са смъкнати всички смокинови листа на парламентарната демокрация. Хегелианският "абсолютен дух" се е въплътил в своята последна форма – военнополицейската диктатура на партията на държавния капитал, която си е нахлузила "комунистическа" маска. Нейните държавни институти са сведени до най-чистия им вид: тайна и явна полиция, армия, съд, шпиони, концентрационни лагери и затвори, необходими за съхранение на социалното статукво, за репресиране и за смазване на недоволството на единствения класов враг – пролетариатът.

Похвалната "Ода на палача", посветена му от Жозеф де Местър:"Цялото величие, цялата мощ и всичкото подчинение на порядъка почиват върху Палача. Той ужасява и обединява обществото. Отнемете на света този непостижим фактор и в

същия миг порядъкът ще отстъпи мястото си на хаоса, троновете ще се сринат и обществото ще загине. Бог, който сътвори властта, е сътворил и Палача!" – тази ода прилепва като ръкавица към "новата система". Де Местър е пропуснал втория "стълб на порядъка" – доносника-шпионин.

В това общество процесът на обединение на властника и експлоататора в едно лице е завършен и съдейства за радикалното разсейване на илюзиите на пролетариата спрямо "социалистическото" творчество на държавата. Тук всяка форма на класовата борба на работниците, като се започне от най-невинната – демонстрацията или стачката, издигаща безобидни искания: снижение на цените на колбасите или замяната на един партиен господар/секретар с друг, по силата на тоталната социална диференциация, се превръща в кървава война между двете класи. Тази война в исторически план, както е казал Антон Панекук, може да завърши само когато, като нейн краен резултат настъпи окончателното и необратимо разрушаване на съвкупността от институти на насилието, образуващи държавата, независимо от това дали тя се нарича пролетарска, народна или парламентарна!

30. ГЕНЕЗИСА НА "НОВАТА КЛАСА"

Генезисът и консолидацията на държавния капитализъм в обществата на изток от десетия меридиан е известна от историята. Концентрацията и централизацията на капитала, в чиято основа стои конкуренцията между отделните капиталисти, изграждат онази стълба от икономически стъпала, която започва с манифактурата, минава през индивидуалните капиталистически предприятия, след това през картелите, тръстовете и концерните, за да завърши с раждането на единствения монопол и неговия собственик – държавата.

Тази тенденция е всеобща. Към този резултат се отива по многобройни пътища и пътеки. Толкова колкото са политическите партии, записали върху знамената си: ЕТАТИЗАЦИЯ.

Всяка от тях е ембрион от който, при подходящи условия, може да се роди НОВАТА КЛАСА. Съвкупността от методи и средства с чиято помощ от една партийна какавида излита класата на господарите е ПОЛИТИКАТА. Целта на тази безцеремонна "игра" (чиито участници нямат никакви скрупули по отношение на неизпълнените обещания за бъдещето) е завладяването на държавната машина. Защото, истинската "реална политика", чиято същност е завоюването на господстващо положение в едно класово общество и неговото непрекъснато съхранение и разширение навътре и навън от границите, започва едва тогава, когато в ръцете на политиците се окаже съвкупността от политически или, което е едно и също, полицейски институции, представляващи апарата на държавата.

Овладяли веднаж държавната власт, политиците се стремят да я направяг всеобхватна, всесилна и вечна. Без да е икономика, тя решава въпросите на икономиката. Без да е религия, тя има своите идоли и жреци. Идвайки "в името на народа", тя го разделя на две категории, чиято численост е обратно-пропорционална на правата и привилегиите: на така нар. народни маси – анонимно сборище от безправни, експлоатирани, потискани, управлявани, ръководени и представлявани от шепа всесилни държавни ръководители, които в своите кабинети, на закрити съвещания, заседания и банкети решават ВМЕСТО масите всички проблеми на живота им и тези на обществото. При това, никой от политическите господари няма да се съобразява със сантименталните вопли и мърморения на онези, които са им повярвали в "какавидалния стадии" и които ще се почувстват измамени, когато разберат, че "от напразните усилия на любовта" им се е родил държавно-капиталистическият дракон.

31. РОЛЯТА НА МАРКСИЗМА В РЕВОЛЮЦИЯТА

Сред пъстроцветната кавалкада от политически партии, които сочат пътя на човечеството към държавния капитализъм,

почетното място се пада на тези от тях, които са поставили във фундамента на политическите си програми различни порции МАРКСИЗЪМ. Явяващ се сам отражение на посочената икономическа тенденция на концентрация и централизация на капитала (чийто завършек е етатизацията) и в съчетание със суеверната вяра в конструктивната историческа роля на държавата, МАРКСИЗМЪТ Е ЗАВЪРШЕНАТА ТЕОРИЯ И ПРАКТИКА НА ДЪРЖАВНИЯ КАПИТАЛИЗЪМ. Без да е оригинален и имащ своите предшественици между множеството "социалистически" доктринери на миналото и в политическата практика - на редицата държавни мъже на аристокрацията и буржоазията от 19 век (ако не се връщаме към времената на държавното робовладение в Египет, Поднебесната империя или Спарта) "Комунистическият манифест" на Маркс и Енгелс е ЗАВЪРШЕНАТА ПРОГРАМА на държавния капитализъм. Неговите програмни ДЕСЕТ ТОЧКИ предвиждат одържавяване на земевладелската собственост, на индустрията, банките, транспорта, търговията и т.н.

Върху тази програма, в навечерието на XX век в Русия Ленин създаде партията на болшевиките – бъдещата акушерка на ориенталския "социализъм". Наличието на такава партия е само необходимото условие на държавно-капиталистическия преврат. Достатъчното лежи в специфичните особености на бременното с преврата руско общество. В руската икономика от първите две десетилетия на XX-и век имаше всичко: самодържавие и охранка, патриархални общини и крепостничество, манифактура и монополи. Последните имаха крещяща нужда от разрушаване на политическата и социална структура на абсолютизма, от ликвидиране на задушаващите ги бюрократични бариери и от простор за ускореното си развитие. Селяните искаха земя. Малобройната работническа класа се оказа безпомощна и стана питателна среда за всички политически партии и организации в узрялата за революция Русия, чиито програми представляваха пъстър спектър, включващ различни нюанси на държавния капитализъм. Само анар-

хистите, заели най-левия им фланг бяха прекрачили този последен предел на държавническата мъдрост, но всички бяха съгласни в едно: помешчическата монархия трябва да бъде унищожена! При променен вътрешен и международен контекст Русия се приближаваше към своята 1789 година.

Политическата борба на партиите беше отражение на разнородните социал-икономически тенденции и в нея щеше да се наложи доминиращата. Бидейки в началото на XX век една от най-изостаналите европейски страни със своя презрял феодализъм и с монополите в индустрията и финансовата сфера, от гледна точка на буржоазния революционен календар царска Русия беше една от най-"развитите" страни. "Изпреварила" Франция на Луй XVI с едно столетие, тя притежаваше модерни тръстове и компании-гиганти, създадени с руски и чужди капитали, чиито работници стигаха до 150 000 души. Подобни мащаби бяха непознати по онова време дори за европейските буржоазни републики и конституционни монархии. И редом до тях съществуваха помещици и крепостни селяни. Всички стадии на капитализма и всички класи на руското "трето съсловие" се задушаваха в обръчите на самодържавието. По-нататъшното развитие налагаше да бъдат изринати абсолютизмът и азиатската бюрокрация заедно с гоголевските персонажи.

Тоталната криза на руското общество, катализирана от военните поражения в Първата световна война и разрухата, го изправи пред необходимостта от революционна промяна на политическата и иконмомическата му конструкция. След 1905 година, Русия беше станала отново епицентър на още по-мощни революционни трусове. В тяхната основа стояха противоречиви, паралелно действащи или исторически следващи се една друга икономически тенденции. Върху техните вълни изплуваха и потънаха в небитието на историята след Николай Романов - княз Лвов, Милюков и Керенски. Извъниконмическата принуда и революционното насилие ускориха "естествената" капиталистическа еволюция. Сгъстено

и светкавично, като в калейдоскоп се сменяха картините на политическия и социален живот през 1917 г. Само за осем месеца – от февруари до октомври – руската икономика преживя една цяла историческа епоха и развиващата се, но недоносена (от гледна точка на необходимите и достатъчни условия за съществуването на комунизма) революция абортира и изплю на политическата сцена болшевиките на Ленин.

32. МАРКС-ЛЕНИНСКАТА МОДИФИКАЦИЯ НА БУРЖОАЗНАТА И ПОРАЖЕНИЕТО НА СОЦИАЛНАТА (ТРЕТАТА) РЕВОЛЮЦИЯ

По силата на един ефект, който пруският философ Георг Хегел нарича "шега на историята" (негови илюстрации можем да намерим в първите векове, когато христовите апостоли станали папи или във времето, когато френските рицари на кесията въплътили в себе си илюзорните очаквания на цялото трето съсловие за "свобода, равенство и братство") болшевиките се оказаха достатъчно влиятелни в големите градове на империята и с помощта на въоръжените си привърженици от гарнизоните и предградията, подпомогнати от анархистите, се наведоха и по израза на своя вожд взеха "търкалящата се по калните улици на Петроград държавна власт". С един удар на държавният преврат от 25 октомври 1917 г. те заковаха Русия в последния стадий на капитализма. Променените обстоятелства от началото на XX век модифицираха класическата буржоазна революция в държавно-капиталистическа. Февруарското начало, което напомняше 1789 г. бързо стана история. Оказа се, че икономическата тенденция, която води до господство на държавния монопол е най-силна, а представляващата я марксленинска партия - с най-добри шансове да се изкатери до върха на йерархията.

Политическите схватки с придружаващите ги военно-полицейски хватки пометоха всички останали от сцената. Свреден лът на революционното капиталистическо развитие изхвърли като стружки другите партии и организации от обществе-

ния живот на Русия. Удари часът на държавния капитализъм! За няколко години "Левиатан" погълна всички – едри и дребни – собственици на банките, в индустрията, търговията и земеделието.

Историята отново си направи поредната хегелианска "шега" с революционните селяни, работници и войници, които загиваха в царските тюрми и по фронтовете на гражданската война. На социалната повърхност останаха само социалистически лозунги, знаменца, "Съвети" и етикети. А от мрака и идейната мъгла изплуваха корпусите на марксическата полиция, Че-Ка, "червена" армия. Кристализира и се консолидира партийната и административна бюрокрация. Болшевишките "деца" на недоносената руска революция я... изядоха, а от присъединилите се и умножили редовете им лумпени, се роди новата държавнокапиталистическа класа. Не за пръв път в човешката история, при подходяща икономическа даденост, държавата акушира на "израждането" на господарите.

Обезкръвените от гражданската война три милиона руски работници и десеторно повече селски бедняци започнаха да разбират измамата. Кредитът, който болшевиките бяха получили за своята борба с довчерашните господари и експлоататори, чиято "историческа роля" поеха, започна да се изчерпва бързо. Защото новите "революционни" властници можеха да паразитират само за известно време върху справедливата омраза на масите срещу съборените предшественици. Тя беше един от източниците на илюзиите, които работниците имаха спрямо болшевиките. В борбата им с буржоазията, унижените и оскърбените виждаха, ако ли не осъществяването на справедливостта, най-малко справедливото възмездие. (Този феномен, който условно може да се нарече "злорадството на роба", е разкрит много добре в усмивката на концлагериста от полския филм "Тази нощ градът ще загине". Падащите американски бомби, които предизвикват апокалиптични пожари и руини и изкривяват от ужас лицата на нацистите и довчерашните самодоволни филистери-поданници на Третия

райх, извикват усмивка върху лицето на заградения с тел, огньове и бомбени гръмотевици пленник, който няма какво да загуби.)

И след овладяването на властта болшевиките продължиха да събират симпатиите на мнозина от работниците и мужиците, докато довършваха социал-икономически остатъците на буржоазията и дворянството. На "нисшите" им бе необходимо известно време, за да проумеят истинската природа на новия режим и неговата дълбока противоположност и враждебност на интересите им.

Първите изригвания срещу новите господари не закъсняха. Руските работници и ратаи направиха един отчаяно смел опит да тласнат революцията отвъд последния предел на капитализма. Но тяхната малобройност, общата неразвитост на предпоставките за една анархокомунистическа революция в изостанала Русия, безхарактерността и фантасмагориите на голяма част от руската "революционна" интелигенция и най-вече липсата на собствен, жив, организиран опит на масите в борбата им с държавния капитал и неговата диктатура, направиха Украйна и Кронщад поле на поражението на нашите първи военни схватки с марксизма. Срещу 150 000 хилядната въстаническа армия на Махно в Украйна, Ленин и Троцки изпратиха 1 500 000 червеноармейци под командването на зам-комисаря по отбраната – Склянски. Операциите срещу възстаналите работници и матроси в Кронщад се ръководеха лично от "Червения Наполеон" – Троцки. Окървавеният палячо на болшевизма, който величаеше бойците от този бастион като "рицари на революцията", сега изригна в клевети срещу тях и тяхното дело.

Тези първи класови боеве на руските работници, матроси и селяни завършиха с победата на държавнокапиталистическата класа. Шрапнелите и последвалите разстрели разсяха окончателно илюзиите. Мартенските дни на 1921 г., когато морето край Кронщад стана червено от пролятата кръв на пролетариите и моряците, потвърдиха казаното от Бакунин

в прощалното му писмо до членовете на Юрската Федерация на антиавторитаристите. В него той предупреждаваше работническата класа, че ако иска да се еманципира, на нея й предстоят десетилетия на кървави борби с марксизма, които ще бъдат много по-жестоки и кръвопролитни от тези, която водеха вече с господстващата в Европа буржоазна реакция от епохата на Френскопруската война и Парижката Комуна насам. Смазването на революционния Кронщад показа недвусмислено, че пътят към работническото самоуправление, към свободата и равенството за тружениците минава през щурма срещу Кремъл, партийните комитети, полицейските управления и генералните щабове. На практика се изясни, че "работническа" държава няма и не може да има. Или работниците се въоръжават, разрушават държавната машина с нейните партийни, военни, полицейски, съдебни и бюрократични институции и организират обществения труд, производство и разпределение, в които дейности се включват всички без изключение, или тези функции се поемат отново от държавата на господстващата класа, която граби, мародерства и паразитира върху обществения организъм. Среден път тук няма!
Аналогично развитие, със смяната на подобни тенденции, партии, фракции и личности може да се открие във Великата революция на френските санкюлоти и дошлите на смяна буржоа. Започнала с абат Сейес и граф Мирабо, тя премина през Жирондата и Дантон, Ебер, Шоме, Жак Ру, Анахарзис Клоотц и тяхният убиец Робеспиер, за да стигне до диктатурата на Бонапарт. В по-неразвит вид процесът може да бъде установен и в Английската революция на Кромуел. Разликите в изявата и резултатите, водещи към поредния Термидор, се обясняват със 125 или 250-годишната давност на тези социални революции срещу феодализма.

33. УДАВЕНИЯТ В КРЪВ КРОНЩАД И НЭП-ът СА БОЛШЕВИШКИЯ ТЕРМИДОР

След конвулсиите на "четвъртото съсловие" в Украйна и Кронщад, Ленин и неговите комисари предприеха серия мерки, чиято цел бе съхранението на властта. Тази политика на балансиране върху противоречията между работниците и все още недовършената средна и дребна буржоазия в Русия, е позната в историята под името НЭП. Само военнополицейската опора, която "новата класа" имаше в лицето на новосъздадените държавни институции се оказа недостатъчна, за да се задържи господството. Затова през целия исторически период на своето съществуване тя ще продължава да търси трескаво и да създава асоциални слоеве на които е отредено да играят ролята на социална опора на властта.

В годините на НЭП-а, със цел да се разединят работниците и селяните, болшевиките създадоха предпоставки за появата на така нар. непмани. За търсещите индивидуално "решение" на социалните си проблеми селяни, дребни занаятчии и търговци, те декретираха временното съществуване на условия за дребно просперииране – всеки върху своята купчина тор, в своята работилница или бакалница. И понеже няма нищо по-егоистично, ограничено и по-тъпо от дребния "гений на личната инициатива" и на спекулата, властниците не се излъгаха във възлаганите надежди върху политическата и социална роля на непманите-остапбендеровци.

От тяхната среда излязоха многозначителни лозунги като: "Долу комунията, да живее Ленин!" Не можем да отречем една своего рода "научност" в стила на управление на малкия рижобрад пръч. Познавайки добре силата на парите, той подхвърли достатъчно милиони рубли на по-висококвалифицираните специалисти под формата на многократно по-високи заплати от "средната", за да ги интегрира по този начин в класата на държавните капиталисти. Заедно с това отдалечи от Москва и Петроград цели ешалони с работници, изпра-

щайки ги в мините и заводите на Урал. Това целесъобразно отстраняване на взривоопасния социален материал от жизнените центрове на империята, Ленин придружи с "теоретически мотиви". В доклада си пред X конгрес на болшевишката партия през март 1921 г. (който протича по време на Кронщадското въстание) той заяви, че "Работническата класа повече не съществува, че тя се е лумпенизирала и разложила". Шляпников – водачът на фракцията в партията, наречена "Работническа опозиция" – подхвърли саркастично от мястото си в конгресната зала: "Аз съм щастлив да Ви поздравя затова, че упражнявате диктатурата си от името на една класа – фантом. Една класа, която не съществува!"

Отговорът бе бръз и категоричен – ЗАБРАНА НА СВОБОДАТА за всички фракции във ВКП(б). От този момент всички партийни "другари" бяха лишени от елементарни свободи и права. Нещо, което всъщност е съвършенно нормално за йерархическата пирамида на държавнокапиталистическата класа. Монополът си е монопол и той не позволява никакви сантименталности и "гнил дребнобуржоазен либерализъм и разпуснатост", дори по отношение на "единомишлениците". Защото, който има властта му е все едно дали ще му я вземат врагове или "приятели"! Така, още през далечната 1921 г., на същия X-и конгрес на партията приключи историята с "вътрешнопартийната демокрация" и възтържествуваха единоначалието и "ленинските норми на партиен живот".

34. СТАЛИНСКАТА "КОЛЕКТИВИЗАЦИЯ"Е КОЛОНИЗАЦИЯ НА СОБСТВЕНОТО ТУЗЕМНО НАСЕЛЕНИЕ

Разбира се, НЭП-ът беше тактически период и ход, към който господстващата класа ще се връща в различни варианти, всеки път когато революционната криза направи пролетариатът опасен за властта й. Че господстващата "нова класа" не е възнамерявала да извади от сферата на експлоатацията многомилионното руско селячество, показа следващият крут завой в "генералната линия на партията" и последвалите го

събития. След по-малко от едно десетилетие след Кронщад, започна най-бруталното в човешката история обезземляване и пролетаризиране на 150-милионното руско селячество. Английският прецедент от епохата на Елизабет I-ва за който Томас Мор говори с болка в своята "Утопия", разказите му за "овцете, които изяждат селяните", за стотиците хиляди прогонени от земите си, принудени да станат "разбойници" в планините или скитници по друмищата на острова, преследвани като кучета, бесени или дъмгосвани и натиквани във фабриките – "домове на ужаса", бяха нещо невинно в сравнение с това, което настана 300 години по-късно в "страната на строящия се сталинов социализъм".

Новата сталинска "победа на първата фаза на комунизма" създаде една по-солидна база за акумулация на държавния капитал и за ускоряване на индустриализацията в Русия. Всички предпоставки за това бяха вече налице. Руското общество беше разцепено като със сатър от завършилия държавно-капиталистически преврат на експлоататори и експлоатирани. Междинни, средни, дребнобуржоазни слоеве няма. Едната от класите притежава чрез държавата цялата икономика и с помощта на глада, полицията и репресиите наблъсква другата в своите индустриални и селскостопански предприятия. В тях "нормата на принадената стойност" (отношението между произведената от наемния работник стойност и неговата заплата) стига до фантастичните 1000 %! Маркс навярно се е обръщал в гроба си! Британските капиталисти от неговото време не са смеели да мечтаят в сънищата си за подобни проценти. Това не попречи на един от шутовете на Сталин - бившият троцкист Карл Радек, преди да го погълнат концлагерите в Сибир - да излезе на сцената и удари звънеца, за да оповести: "Социализмът е построен!"

Не всичко от огромните средства, създадени с труда на стомилионния "съветски" пролетариат се изплюскваше от господстващата държавно-капиталистическа класа. Една част се натрупваше и инвестираше в създаването на нови предпри-

ятия, за да се разшири още повече базата за експлоатация на наемния труд и се създадат предпоставки за крезовски живот на партийните мандарини.

Капиталът бе съсредоточен в едни ръце и можеше да бъде насочван, изпращан, преливан заедно със цели армии от пролетарии в тези клонове на икономиката и районите на огромната страна където печалбарските интереси на "новата класа" можеха да получат най-добра реализация. Темповете на икономически ръст бяха високи поради фелдфебелските "предимства" на държавния капитализъм и по-високата степен на експлоатация на наемния труд. От развития капиталистически Запад пристигаха технически новости, капитали и специалисти. Неговата икономика се нуждаеше от пазари, а "съветската" от капитали и патенти с оглед намиране на временен изход от световната криза.

Освен инвестициите и колосалните разходи по въоръжаването, в търбуха на държавнокапиталистическата класа попадна по-голямата част от националния доход поради което бе ликвидирана възможността пролетариатът от индустрията, лабораториите и селското стопанство да има още сега поне три пъти по-висок стандарт от днешния. Ленин казваше: "Капитализмът се състои не във формата на собственост, а в отношенията на експлоатация на наемния труд от капитала", продължавайки: "Ако ние не сме обикновени политически шарлатани, трябва да кажем открито на работниците, че когато в нашето общество някои получават 3-4-5 пъти по-големи заплати от тази на средния работник, това вече е капитализъм. Защото последният не е в парите, а в тази разлика, която означава експлоатация." Това датира от 1918 г., от зората на класовата диференциация на "съветското" общество, когато са се въвеждали по-високи заплати за различни категории "специалисти" в държавния, партиен и стопански апарат. Цитатите приличат на почтеност, но Ленин много често казва едно, мисли друго и върши трето. Впрочем, обсъжданията в историята на проблеми от рода – дали първите болше-

вики, като първите християни, са били честни или безчестни; дали са били искрено вярващи или са се приспособявали като хамелеоните към изменящата се обстановка, особенно когато са били притиснати до стената и веднага след това са захвърляли обременителния товар на идеалите и обещанията; дали са били съзнателни или несъзнаващи оръдия на държавнокапиталистическия преврат? - нямат смисъл. Важна е програмата с която те влязоха в революцията, тяхната практика и най-вече - крайните резултати от реализацията на лозунгите. Защото, както се знае, пътят към ада е покрит с добри намерения.

35. РАСТЯЩАТА ПРОПАСТ МЕЖДУ "ДРУЖЕСКИТЕ" КЛАСИ СЕ ЗАПЪЛВА С... ТРУПОВЕ

Макар че разпределението на националния доход и заплатите на висшите партийни сановници, министри, генерали, дипломати и т.н. не фигурират в щатните таблици и са държавна тайна, изследователят на класовата структура на това общество може да я реставрира по фрагментарните данни от пресата, литературата и живота. По-долу съобщаваме някои информации и данни за динамичното развитие на "новата" експлоататорска класа и за неизменното увеличаване на нейните доходи от първата година на държавния преврат на 25 октомври 1917 г. до края.

В началото, когато държавнокапиталистическата класа се е консолидирала в борба с всички останали класи и партии, 5 години след революцията в 1922 г., по мнението на един безспорно авторитетен свидетел, какъвто е министър-председателят на СССР - Ленин: "Въпреки цялата си архиреволюционност, болшевиките са съхранили напълно бюрократичния апарат на самодържавието от 1 300 000 души, като само са го разкрасили с "комунистически" етикети, запазвайки цялата му уродливост и са прибавили нови 200 000 паразити". (Цитатите са взети от последните "лебедови" статии на Ленин: "Как да реорганизираме Рабкрин?" и "По-добре по-малко, но по-добре").

Още в 1918 г., в безбройните си подготвителни записки към статията "Поредни задачи на съветската васт" въпросният Ленин е поискал да се повишат заплатите на "буржоазните учени и специалисти 4, 8 или 16 пъти в сравнение с тези на средния работник (6 000 рубли годишно)". Срещу недоволството на работниците той е дал обяснения за тази "непопулярна мярка", акцентирайки върху нейния временен характер и обещавайки: "една година, дори шест месеца". След известно време, нагоре започват да подскачат и заплатите на "здравите партийни другари", после на военните "спецове", на чекистите и т.н. Частични данни се намират в отчетните доклади и речите на блестящия ученик на Улянов – Йосиф Джугашвили-сталин, както и в Съчиненията на партийната опозиция, оглавявана в различни моменти от Троцки, Каменев, Зиновиев, Бухарин и други последователно и регулярно оземлявани впоследствие съратници. От тогава този процес не е спирал.

В 1961 г. например, по данни от статистическите годишници чрез сложни изчисления и сравнения можеше да се установи, че бюрокрацията с армията и полицията са наброявали вече 21 милиона. (Скулпторът Ърнст Неизвестни пишеше, че само от агитпропа на СССР може "да се отгруха" една средна европейска страна!) При запазване на тези безпрецедентни темпове на "растеж" съветските социолози твърдяха в броевете на списание "Проблеми на мира и социализма", че към 1980 г. цялото активно население на "страната на строящия се комунизъм" няма да стигне за извършване на подобна народополезна дейност! Пак по същото време, 40 години след тъжните ленински констатации, тогавашният класик на марксизма, верен ленинец и вожд на "съветските народи" Н. С. Хрушчов, скромно призна, че апаратът на м-во на земеделието по нищо не се различавал от... стария царски апарат.

По сведения от 1970 г. в книгата си – "За социалистическата демокрация" - дисидентстващия реформатор на държавния капитализъм Рой Медведев пишеше: "Не е секрет, че разли-

ката между заплатите на низшите служащи и висшите началства в различните учреждения, в зависимост от ранга им, се определя с пропорции от 1:10, 1:50, 1:100", без да се включват в цената безбройните съвместителства, добавки, привилегии, разходи по прислугата, секретарките, шофьорите, представителните разходи и т.н., и т.н., които идват от безотчетните фондове и "безплатни обслужвания". За да създаде известна бегла представа за "сладкия живот на пролетарските" вождове, Рой Медведев привежда разказа на пожелал да запази анонимност "деятел на изкуствата". При прием у едного от заместниците на министър-председателя Косигин, по време на обеда към всеки от многобройните гости "деятели на изкуствата", бил прикрепен отделен келнер – нещо, което едва ли са си позволявали самодръжците на Русия.

На другия полюс е мизерията. Ако бъдат сравнени надниците на двадесетина категории работници и цените на няколко десетки артикули от първа необходимост за предвоенния месец юли на 1914 г., които се намират в приложенията към книгата на Джон Рийд "Десет дни, които разтърсиха света", с днешните (в 1973 година) надници и цени в "Съветска" Русия всеки, познаващ елементарните аритметични действия, може да установи самостоятелно, че след близо шест десетилетия "социализъм" руските пролетарии са станали АБСОЛЮТНО по-бедни от дядовците си в Романовската империя. А според данни в статията "Никакого кризиса комунизма неть" на съветския икономист Евгени Варга, поместена в броевете на списание "Комунист" от 1957 г., те живеят върху по-малко квадратни метри жилищна площ в градовете в сравнение с квадратурата с която са разполагали през 1913 г. (N.B.: Не се разбира дали землянките и сламените хижи, които пътниците могат да видят и днес от прозорците на влаковете са включени в официалните статистики.)

36. КРИВАТА НА КЛАСОВАТА СТРУКТУРА В "СОЦИАЛИСТИЧЕСКОТО" ОБЩЕСТВО

В статия на съветски икономисти, публикувана в юлската книжка от 1962 г. на списание "Вопросы экономики", се отбелязва, че кривите на разпределение на "националните" доходи между различните социални категории в СССР и САЩ имат еднакви по форма графики. В анализите на статистическите данни, те са използвали същия математически апарат и са ДОКАЗАЛИ, че КЛАСОВАТА СТРУКТУРА на двете свръхсили е ЕДНАКВА. Единственото оправдание на този чудовищен социален факт "съветските учени" намират в бръщолевенето, че отечествените паразити и сибарити произлизали от народа, принадлежали му и всяка вечер си лягали с... мисълта за него.

Въпросът за КЛАСОВАТА СТРУКТУРА и СОЦИАЛНОТО НЕРАВЕНСТВО между пролетариата и "новата класа" и техните взаимоотношения и борби е кардинален въпрос на настоящето и бъдещето на "социализма". Той чака своите сериозни изследователи и никой истински учен няма право да го отлага за времето когато днешната господстваща класа от експлоататори ще бъде заставена да даде отчет за това колко е струвала на обществото? Километрическата сметка трябва да се подготви още днес, като не се пропуска нито едно перо – от неравенството в доходите и консумацията до това в разпределението и потреблението на информация. Защото в последната четвърт на XX век информационния глад става не по-малко страшен от физическия за настоящето и бъдещето на народите!

Усмирителната ризница на това антагонистично общество е военно-полицейската бюрократична диктатура на държавнокапиталистическата класа над пролетариата. Арабската приказка за "отмирането на държавата" вече не се разказва от Шехерезадите по диамат и истмат. Огромният октопод на държавата е обхванал в пипалата си цялия обществен

организъм. Той разполага с всички средства за масово въздействие, с цялата икономика и в добавка с най-мощната репресивна машина в света: тримилионна тайна и явна полиция, четиримилионна армия, съдилища, затвори и концлагери. Мащабите на задушаване, смазване и унищожение на недоволниците и бунтовниците са непознати в световната история. Десетилетия наред ръстът на "съветските" народи остана непроменен, въпреки тримилионния им годишен прираст! По данни на статистическия годишник за 1969 г. жените в СССР са с 27 милиона повече! На фронтовете на така нар. отечествена война са загинали седем милиона войници, сред мирното население жертвите са по равно за двата пола. ЛИПСВАТ ДВАДЕСЕТ МИЛИОНА МЪЖЕ, макар, че в "съветските" концлагери и затвори са загивали и жени! Такъв е баланса от "конструктивната дейност на народната държава"! През десетилетията на своето кърваво съществуване тя създаде още една класа, чийто прототип може да бъде открит в древния Египет или в робовладелския Рим. Това е многомилионната класа на робите – концлагеристи, каторжници и заточеници с чиято история, същност и трагична съдба все още никой от благовъзпитаните и многоучени историци, икономисти и социолози на нашия "хуманен" век не се е заел!

37. "СЪВЕТСКИЯТ" ИМПЕРИАЛИЗЪМ – ИЗНОСИТЕЛ НА "РЕВОЛЮЦИИ"

При определено ниво на промишленото развитие, натрупване на военна мощ и промяна в съотношението на силите върху международната арена, държавният капитализъм (подобно на частномонополистическия) поражда експанзия, войни и стремеж към световно владичество. Ражда се "съветски" империализъм, който е продължение на вътрешната политика на завладяване на властта и привилегиите, на установяване на отношения на господство и неравенство и законодателното им закрепване с помощта на терористическия апарат на държавата. Наред с това, този империализъм е продължение на

царския. Още сменовеховецът Устрялов – идеологът на "възвръщенството" - бе забелязал тая зависимост между вътрешната и външната политика, бе разбрал същността на почервенялия "Трети Рим" и съветваше белогвардейската емиграция, ако иска действително да постигне своите старозаветни цели, да се завърне в Русия и под болшевишките флагове да работи за каузата на великоруския ИМПЕРИАЛИЗЪМ.

Инструмент на империалистическата политика и експанзия на държавния капитал и на неговата диктатура стана най-голямата армия в света – Червената. Нейните първи действия бяха насочени към възстановяване на Царската империя, смазване на антиколониалните въстания и унищожението на цели народи. Методите на създаването на "съюза на съветските социалистически републики" приличаха поразително на тези на Иван Грозни и другите самодръжци. Русия се превърна от тюрма в гробница на народите.

Следващата крачка към разширяване на "съветската" империя, която съхрани вековната претенция да бъде наследница на Рим, бе направена в края на Втората световна война. Резултат от империалистическите противоречия между великите сили и техните стремежи към военно ликвидиране на конкурентите в борбите за господство, тази война завърши с ИМПЕРИАЛИСТИЧЕСКИ МИР. В Техеран, Москва, Потсдам и Ялта разбойниците от Вашингтон, Москва и Лондон сключиха договора за най-голямата сделка в човешката история. Стока беше целият следвоенен свят. Всеки от империалистическите мародери получи според "тоягата", "кесията" и "труда" си в тази касапница. Светът беше поделен между тях съобразно стопанската им мощ, определена от произведените милиони тонове стомана, чугун, въглища и петрол и кореспондиращата им военна мощ. "Нова" Русия получи едно стомилионно колониално население в Източна Европа. Сменовеховецът Устрялов се оказа прав. Към заграбените през 1939-1940 г. в съгласие с Хитлер половин Полша, Молдавия и трите Прибалтийски републики, водачите на "великите де-

мокрации" Рузвелт и Чърчил предадоха на палача, заел овакантения трон на Романовци, народите на останалата част от Полша, Чехословакия, Унгария, България, Румъния, Албания и в добавка по една четвърт от Германия и Австрия. Югославия, съобразно записаното върху прословутата цигарена кутия, беше поделена по на 50 %. Така от пепелищата на Втората световна война се роди ВТОРАТА ПЕРИФЕРИЯ на "Съветската" империя. Останалите 5/6 от света трябваше да бъдат неоспорвана "сфера на влияние" на Западните лешояди и преди всичко на американските капитали.

Създадена в епоха на крушение на класическия колониализъм, тази империя носеше на господарите си от Москва колониални печалби, изтръгвани с конкистадорски методи. Те позволяваха да се ускори развитието на метрополията, но заедно с това прибавиха към класовата противоположност между номенклатурата и пролетариата, още една – между центъра и новата колониална периферия. Родена в насилия, грабеж и кръв, държавно-капиталистическа Русия НОСИ В УТРОБАТА СИ СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ.

ЮЛИ / АВГУСТ 1973 г.
CAMPO PROFUGHI DI PADRICIANO

P.S. ЯНУАРИ/2017 г.

38. КРИЗА И КАТАСТРОЙКА

В края на 80-те и началото на 1990-те със съвместните усилия на "елитите" от Изтока и Запада беше преодоляна най-взривоопасната революционна ситуация през втората половина на XX-и век, а вероятното й превръщане в транс-континентална Социална революция - матирано.

Как стана това?

От създаването си и консолидацията му през 1917 – 1936 г., руският държавен капитализъм и роденият на негова основа империализъм бяха в перманентна социална, политическа,

икономическа и международна криза. С нея се обясняват във висша степен милионните убийства и репресии, наченати от Улянов-ленин в качеството му на министър-председател на Русия и продължили още по-мащабно при Джугашвили-сталин. Минала през серия най-остри моменти, тази криза стана съдбоносна при техните наследници от средата на 1970-те, за да завърши на Коледа 1991 г. с краха на така нар. СССР и уволнението на последния му "вожд" – Горбачов.
Това развитие бе схванато отлично от американския естаблишмънт. През 1975 г., в свой секретен доклад пред американския дипломатически корпус Хелмут Зоненфелд - заместник на държавния секретар Кисинджър от администрацията на Никсън-Форд, отговарящ за Източната политика на САЩ - писа:

„СССР навлиза в своята най-тежка криза от началото на съществуването си. Тя засяга и сателитите му, и първата страна, в която ще настъпи социална експлозия е Полша. Кризата може да се разпространи в метрополията и колониалните й периферии, като верижна реакция от където е вероятно да обхване и Западна Европа. Ако ние позволим да се осъществи подобно революционно развитие от Тихия до Атлантическия океан, то потушаването му ще ни струва по-скъпо от една Трета световна война. Затова, ние ще направим всичко възможно, за да убедим съветските ръководители в необходимостта от извършването на дълбоки реформи в империята. Във вътрешен план те могат да имат, като свой първообраз и предел "отворената титова смесена икономика", а на международна плоскост - „Британското общежитие на народите".
Всичко това намери своя начален израз в състоялата се през същата година Хелзинкска конференция с така нар. Трета кошница за… "свободно движение на стоки, хора и идеи".
Съветското ръководство обаче, олицетворявано по това време от болшевишката геронтокрация, искаше всичко да си остане по старому. Брежнев, който беше вече жив труп, вместо

да се възползва от офертата и приеме подадената му ръка, не намери нищо по-умно от опита да изнесе кризата навън. "Червената" армия нахлу в Афганистанското тресавище, а на следващата 1980 г. в Полша избухна предвещаваната от Зоненфелд колосална социална криза. Този път класовата борба на полския пролетариат се увенча със създаването на нелегален синдикат, който събра 10 милиона членове. На своя първи Конгрес през септември на следващата 1981 г. "Солидарност" прие революционна програма, в която се прокламираше превръщането на Полша в Самоуправляваща се Република. Същевременно Конгресът отправи апел за солидарност до пролетариите в СССР и останалите "народни демокрации". На път бяха да се сбъднат най-мрачните пророчества на Зоненфелд. Тогава, със задружните усилия на "Запада" и "Изтока", се направи всичко възможно, за да се матира революционният характер на автономния синдикат. За целта бе създаден нов "Свещен съюз" между Москва, Вашингтон, европейската социалдемокрация, Ватикана и спец-службите, който даде карт бланш на Ярузелски, да арестува 45 000 активни синдикалисти и да остави на сцената само колаборационистите от рода на Лех Валенса с неговите приятели-интелектуалци Адам Михник, Яцек Курон и т.п. След това, в продължение на осем години, беше извадено революционното жило на полския пролетариат, за да се стигне до сядането на легалните "опозиционери" с номенклатурата около "Кръглата маса" в 1989 г., изборите и създаването на "първото демократично правителство" с активното съдействие на SB – полската държавна сигурност. Тя бе последвана от серия подобни "маси" и комбинации в останалите източно-европейски страни. Една по една техните диктатури "падаха", но това ставаше с взаимната договорка "на високо равнище", с която капитулацията беше възнаградена. В условията й влизаше да няма процеси срещу виновниците за всички престъпления и катастрофи и да не се посяга на богатствата им.

Когато през същата 1989 г. Горбачов и идеологът на "пе-

рестройката" Яковлев посетиха Източен Берлин по случай "тържествата" за 40-годишнината от създаването на така нар. ГДР, на въпрос на нейния туземен наместник на Москва - Ерих Хонекер: - Другари, защо отстъпваме без бой?
Яковлев отговори: - Защото у нас в СССР зрее революция, в сравнение с която октомврийската ще прилича на буря в чаша вода…
След две години дойде редът и на СССР – "Студената война" и болшевишката контрареволюция завършиха с разпускане на "съюза", забрана на компартията, установяване на "пазарна икономика" с фасадна демокрация и "мирна" трансформация на номенклатурата в "червена" олигархия.
Така Западът гарантира "мекото кацане", властта и парите на обуржоазените мутанти на държавно-капиталистическата класа, с което завърши най-дългия 75-годишен път в историята от "презрелия феодализъм" до монополистическия капитализъм посредством обратния "мирен преход" от държавния капитализъм и неговата диктатура до пазарната или по-точно мафиотската демокрация…
Цената, в човешки жертви и разруха, която бе заплатена от нашите народи, е по-висока от участието им в двете световни войни! Напр., за 30 години българският народ беше "съкратен" от 9 на 6 милиона. Дори най-кървавата революция не можеше да вземе и 5 % от тези жертви! Такъв е "безкръвният" баланс само на първия четвърт век от извършената социална подмяна от бившите български "комунисти" при активното и доминиращо съучастие на капиталистическия Запад... Ако Социалната революция не промени курса на социалните събития, в перспективата на следващия четвърт век се очертава гибелта на не един народ.

*

Империалистическите войни и техните последици са едни от най-всеобхватните и тежки кризи на капиталистическия свят, над който надвисва заплашително сянката на Социалната революция. Страхът от нея принуди капитала да по-

търси между двете световни войни спасение във фашизма. За успехите му, освен едрия капитал, помогнаха дребната буржоазия и значителна част от работниците – не случайно хитлеристката партия се наричаше Национал-Социалистическа Германска Работническа Партия (NSDAP на немски), а изборната й победа националсоциалистическа "революция". Епохата между двете световни войни се характезираше с възхода на фашизма в Италия, Унгария, Португалия, Германия, Испания и малко по-късно, през Втората световна война – в цяла Европа.

Що е фашизъм или по-точно национал-социализъм? Сравнявайки неговите политически, икономически и социални характеристики (диктатура, икономика, дирижирана от еднопартийната държава и "дружески" класи) с тези на двете други разновидности на господстващата система през "късия XX-и век", можем да го дефинираме като преход между частния и държавен капитализъм. Този преход, с много голяма доза на вероятност, щеше да завърши еволюцията си като тотална диктатура на държавния капитал, поглъщаща частните монополи и създаваща национал-социалистическата номенклатура, ако фашизмът не беше победен военно...

*

39. ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ от 1936 г.

На 16 юли 1936 г. в мароканските колонии на Испания избухна бунт на фашизираните военни, а до 20-и испанско Мароко беше напълно в ръцете на бунтовниците. В същото време избухнаха бунтове и в други колонии: Западна Сахара, Испанска Гвинея и Канарските острови. Два дни по-късно въстанието обхвана Иберийския полуостров. На 18 юли започнаха сражения в Севиля, която скоро беше завзета от бунтовниците. Кадис и редица други градове също бяха превзети на юг, което позволи на бунтовниците да имат мощен опора в Южна Испания. На север избухна бунт в Овиедо, Бургос и други градове. През първата седмица, районите под контрола на бунтовниците се превърнаха в анклави, които постепенно

се обединиха помежду си, създавайки солиден фронт. Основната част от армията застана на страната на бунтовниците, поставяйки републиканското правителство в трудна позиция още от първите дни на бунтовете.

Испанските работници и селяни от ФАИ-СНТ (организации на анархистите) успешно потиснаха редица бунтове в големите градове и Испания стана първата страна, в която бе даден въоръжен отпор на фашизма в една тригодишна гражданска война. Но републиката беше изправена пред много трудности. Армията на републиката фактически отсъстваше, което доведе до формирането на доброволческа работническа милиция, която страдаше най-вече от липсата на въоръжение. В същото време, в края на юли, Великобритания и Франция, страхувайки се от доминираната от анархистите революционна ситуация, наложиха ембарго върху доставките на оръжие за републиката. През това време, за фалангистите пристигаше помощ от Португалия, Германия и Италия (10 италиански дивизии и германския легион "Кондор", които бяха снабдени с оръжия, военно оборудване и дори ескадрили с екипажите). Така започна неравната тригодишна гражданска война, в която републиканските "съюзници" заедно със сталиновата агентура действаха срещу анархистите с всички явни и тайни средства. Тя бе спътствана от Испанската революция, която е социална революция на трудещите се и която доведе до частично реализиране на анархистическите организационни принципи в разни региони на страната, останали под контрола на републиката в течение на две или три години: главно в Каталония, Арагона, Андалусия и части от Леванте. Значителна част от републиканската икономика премина под контрола на работниците. В регионите, доминирани от анархо-синдикалистите, като Каталония, този дял надхвърляше 75%. В същото време в областите, в които партиите от Народния фронт и най-вече, подкрепяната от Москва испанска ком-партия, имаха влияние, този процент беше много по-нисък, тъй като правителството на СССР и

ръководството на Коминтерна възпрепятстваха активно развитието на колективизацията (и на другите мерки на социалната революция), твърдейки, че Испания не е готова за такива промени, защото била узряла само за… буржоазната революция. Всъщност Испания беше много по-развита отколкото царска Русия през 1917 г., но Джугашвили-Сталин, както "великите демокрации" и държавите в които фашизма беше удържал връх, се страхуваше от създаването на анархистически, притегателен революционен полюс в навечерието на Втората световна война…

Фабриките и заводите минаха под контрола на работническите комитети, а в селските райони бяха създадени колективни селскостопански анархистически (либертарни) комуни. Колективизирани бяха транспорта, хотелите, ресторантите и дори коафьорите, управлявани от работниците в тези заведения.

Според оценките на американския изследовател Сам Долгоф, пряко или косвено, в тези революционни трансформации са участвали над 8 милиона души, които, както той твърди, „са стигнали по-близко до реализирането на идеалите на свободното бездържавно общество в голям мащаб, отколкото всяка друга революция в историята". Той се позовава на данните на френския анархистки историк Гастон Левал (пряк участник в революционните събития), обобщавайки анархистическата концепция за социалната революция.

Колективизацията се осъществяваше предимно от обикновените членове на Националната конфедерация на труда (CNT) и Федерацията на анархистите от Иберия (FAI). Освен това членове на социалистическия универсален профсъюз (UGT) също участваха в процеса на колективизация, макар че не всички негови членове бяха привърженици на революционните методи на действие.

Свидетелството, което следва, е на британският писател и публицист Джордж Оруел, известен с книгите си „Животин-

ска ферма“ и „1984“. Той се включва доброволно по време на испанската революция в редиците на един от отрядите на милицията на CNT, организиран от крайно лявата марксистка работническа партия POUM. Оруел записва внимателно спомените си за гражданската война и изразява възхищението си в своята книга „В памет на Каталония“:

“Повече или по-малко случайно аз се озовах в единствения масов колектив в цяла Западна Европа, в който революционното съзнание и неверието в капитализма се възприемаха като нещо нормално. На арагонския фронт бях сред десетки хиляди хора, най-вече - макар и не изключително - работници, живеещи в еднакви условия, на основа на равенството. По принцип това беше абсолютно равенство - на теория и на практика. В известен смисъл то беше един вид предверие на социализма, или по-скоро, ние живеехме в атмосферата на социализъм. Много от доминиращите мотиви: снобизъм, жажда за печалба, страх от началствата и т.н. - просто изчезнаха от живота ни. В напоения с пари въздух на Англия, ние не можехме дори да си представим до каква степен обичайните класови разлики бяха изчезнали на фронта. Тук бяха само работници, селяни и ние - всички останали. Всички бяхме равни.”

Продължавайки, Оруел описва общите си впечатления от новото общество, създаващо се в рамките на старото, осъществявайки конкретни мерки за действителното унищожение на социалната йерархия и класите, които той преживява в анархистическа Испания:

“Това бе в края на декември 1936 г., т.е. преди по-малко от шест месеца, но онова време изглежда беше отишло в далечното, много далечно минало. По-късните събития го изтриха от паметта по-пълно отколкото 1935 или дори от 1905 година. Аз дойдох в Испания с несигурни планове, за да пиша кореспонденция за вестниците, но почти веднага се присъединих към милицията, защото в атмосферата на това време подобен ход ми изглеждаше единственият правилен.

Действителната власт в Каталония все още принадлежеше на

анархистите, революцията все още беше в подем. За някой, който е бил тук от самото начало, може би изглеждаше, че през декември или януари революционният период беше към своя край, но за човек, който идва тук директно от Англия, Барселона изглеждаше като необикновен, вълнуващ и завладяващ град. За първи път бях в град, в който властта беше преминаваха в ръцете на работниците. Почти всички големи сгради бяха реквизирани от работниците и украсени с червените и черни анархистични знамена, на всички стени - нарисувани инициалите на революционните партии или сърпове и чукове; всичките църкви бяха опустошени и иконите на светиите - хвърлени в огъня. Срещаха се работнически бригади, които систематично разрушават църкви. На всички магазини и кафенета висяха надписи, с които се съобщаваше, че предприятието е социализирано, дори и чистачите на обувки бяха изрисували кутиите си в червено и черно, съобщавайки, че са обществена собственост. Сервитьорите и продавачите гледаха клиентите си право в лицето и ги третираха като равни, дори уважителните форми на обръщене изчезнаха от ежедневието. Вече никой не казваше „сеньор“ или „дон“, не се говореше на “ви”, всички се обръщаха с „другарю“ или на „ти“, а вместо „Буенос диас“ казваха „Салуд!“

Бакшишите бяха забранени. Веднага след пристигането получих първия урок - заведущият хотела ме укори за опита ми да дам бакшиш на обслужващия асансьора. Частните автомобили също бяха реквизирани, а трамваите, такситата и повечето други видове транспорт бяха боядисани в червено и черно. Навсякъде по стените се набиваха в очите революционни плакати и лозунги с ярки цветове - червено и синьо и малко стари реклами, оцелели, като мръсни петна. Тълпи от народ, протичащи във всички посоки, запълваха централната улица на града - Рамблас, от високоговорителите до късно през нощта звучаха революционни песни. Но най-изненадващ беше облика на самата тълпа. Ако погледнете дрехите, бихте си помислили, че в града няма останали богати хора. Само

малко жени и чужденци можеха да се считат за "прилично облечени" - почти всички, без изключение, носеха работно облекло - син гащиризон или един от вариантите на униформите на революционната милиция. Беше необичайно и вълнуващо. Много от онова, което видях, беше неразбираемо за мен и дори нещо не ми харесваше, но веднага разбрах, че за това си заслужава да се борим. Аз също вярвах в съответствието между външния вид и вътрешната същност на нещата, вярвах, че съм в работническа страна, от която са избягали всички буржоа, а останалите са били унищожени или преминали на страната на работниците. Тогава не подозирах, че много буржоа просто се бяха притаили и за момента се бяха маскирали като пролетарии.

Зловещият вкус на войната се смесваше с усещането за новост. Градът изглеждаше мрачен и небрежен, пътищата и къщите се нуждаеха от ремонт, нощем улиците бяха едва осветени - предпазна мярка в случай на въздушна атака - рафтовете на работещите магазини бяха наполовина празни. Месото се появяваше много рядко, млякото почти напълно изчезна, нямаше достатъчно въглища, захар, бензин; освен това имаше недостиг на хляб. Още през този период за него стояха стометрови опашки. И все пак, доколкото можех да преценя, хората бяха доволни и изпълнени с вяра и надежда. Безработицата беше изчезнала и животът - поевтинял; на улицата рядко имаше хора, чиято бедност се хвърляше на очи. Нямаше просяци, освен циганите. Най-важна беше вярата в революцията и бъдещето - чувството за внезапен скок в ерата на равенството и свободата. Човекът се стараеше да се държи като човек, а не като винтче в капиталистическата машина."

Оруел беше социалист, симпатизиращ на анархистическите идеи, изразяващ солидарността си с анархистическото движение и социалната революция. В частност, той беше заявил: „Дълго време открито заявявах на всички, че ще напусна П.О.У.М. Следвайки личните си симпатии, по-скоро бих отишъл при анархистите ".

40. Социалната революция

Най-важният аспект на социалната революция е създаването на либертарна или анархокомунистическа икономика, основаваща се на координацията чрез децентрализирани и хоризонтални федерации на асоциациите на индустриалните колективи и аграрните комуни. Това се постига чрез експроприацията и колективизацията на частните производствени ресурси (и на някои по-малки структури), в съответствие с анархо-комунистическото убеждение, че частната собственост е авторитарна по своята същност. Испанският изследовател на гражданската война Бърнет Болотен, който не може да бъде винен в симпатии към социалната революция, описва така този процес:

"Икономическите преобразования, които последваха военния метеж, бяха не по-малко значими от политическите. В районите, в които метежът се провали, работниците на двете синдикални конфедерации, CNT на анархо-синдикалистите и социалистическата UGT, взеха в свои ръце по-голямата част от икономиката. Едрата поземлена собственост бе конфискувана, като една част беше колективизирана, а другата - разпределена между селяните, нотариалните архиви, както и имотните регистри в много градове и села бяха изгорени. Железопътните линии, трамваите и автобусите, таксита и кораби, електрическо осветление и енергийни компании, газови инсталации и водопроводи, инженерни и автомобилни инсталации, мини и циментови заводи, текстилни фабрики и фабрики за хартия, електрически и химически предприятия, фабрики за производство на стъклени изделия и парфюми, хранително-преработвателните предприятия и пивоварните, както и редица други предприятия, бяха конфискувани или се намираха под контрола на работническите комитети; на практика всички те имаха почти една и съща форма на собственост - обобществена. Кина и обикновени театри, вестници и печатници, магазини и барове също бяха конфис-

кувани или контролирани от трудовите им колективи, както и седалищата на деловите и професионални асоциации и хиляди жилища, принадлежащи на капиталистическага класа.”
Икономическата политика на анархистическите колективи изхождаше предимно от комунистическия принцип „от всеки според способностите му, на всеки според неговите нужди“. В много области стоковите и парични отношения бяха напълно елиминирани; те бяха заменени с работнически книжки и различни купони, разпределението се осъществяваше, изхождайки от нуждите, а не „според работата“. Боллотен описва така този процес:
“В много колективи и населени пунктове парите за вътрешна употреба бяха отменени, тъй като според анархистите „парите и властта са дяволски елексир, който превръща човека във вълк, в яростен враг, вместо в брат”. “Тук, във Фрага (малък град в Арагон) можете да хвърлите банкноти на улицата”, пише в анархистическия вестник, “и никой няма да им обърне внимание. Рокфелер, ако дойдеш в Фрага с всичките си банкови сметки, не можеш да си купиш чаша кафе. Парите, твой Бог и слуга, са отменени тук и хората са щастливи. В тези анархистически общности, където парите бяха забранени, заплатите се изплащаха в купони, чийто размер се определяше от размера на семейството. В местен мащаб произведените продукти, ако бяха в изобилие, като хляб, вино, зехтин, се разпределяха свободно, докато други продукти можеха да се получат срещу купони в обществените складове. Излишните продукти биваха обменяни с други анархистически градове и села, парите бяха използвани за обмен само с тези общности, които не приеха новата система.”
Болотен допълва своя анализ с цитат от анархисткия журналист Аугустин Сухи: “Особеност на повечето от колективите на CNT беше семейната заплата. Заплатите се изплащаха според нуждите на членовете, а не според труда на всеки работник”. Този акцент върху осигуряването според нуждите на членовете, а не според индивидуалната заплата, по същество

демонстрираше анархо-комунистическия характер на новата система.

Въпреки критиците, изискващи „максимална производителност“, а не работа с революционните методи, предприятията често произвеждаха повече, отколкото преди колективизацията. В Арагона, например, производителността се беше увеличила с 20%. Новоосвободените зони функционираха на напълно анархо-комунистически принципи: решенията се вземаха от общите събрания на обикновени граждани без каквато и да било бюрокрация (трябва да се отбележи, че лидерите на CNT-FAI по това време бяха с много по-малко радикални позиции отколкото обикновените членове на движението, които бяха пряко отговорни за тези мащабни трансформации). В допълнение към икономическата революция, се извършваше и културна революция. С някои традиции и институции, които бяха смятани за репресивни, беше приключено. Например, на жените беше разрешено да правят аборти, идеята за „свободната любов“ беше също широко разпространена. В много отношения този дух на културно и духовно освобождение послужи като прототип на „новото ляво“ движение от 1960-те години.

Свободният комунизъм и аграрната колективизация не бяха резултат от принуждаването на враждебното селско население от спецкоманди на градски анархо-синдикалисти, както твърдят сталинистите, които разтуряха колективите с военна сила, а модел на съществуване и начин на селска организация, възприет от селскостопанския опит на испанските селски анархисти и приет от местните комитети, като най-разумната алтернатива на полукапиталистическата и полу-феодална организация на земеделието, която току-що се беше разпаднала по волята на разбунтувалите се селяни.

Със затягането на войната духът от първите дни на революцията отслабваше. Това отчасти се дължи на политиката на ком-партията на Испания, която сляпо следваше сигналите на сталинското Министерство на вътрешните работи

на СССР (НКВД), което беше източник на по-голямата част от чуждестранната помощ, получавана от републиканците. Политиката на Коминтерна се основаваше на тезата, че по време на война нямало време и възможност за социална революция и целта трябвало да бъде победа над Франко, а не свалянето на капитализма. В същото време, анархо-синдикалистите и POUM, остро не се съгласяваха с тази, продиктувана от ИК на Коминтерна стратегия; за тях войната и революцията бяха неразделни. Войната можеше да бъде спечелена, само ако революцията победи. Революционните милиции, които критикуваха позицията на Съветския съюз във връзка с войната, бяха лишени от помощ. Отчасти поради това положението в много области, контролирани от CNT-FAI, постепенно се връщаше към системата от предвоенните условия; така, в много отношения, революцията приключи много преди окончателната победа на силите на Франко през пролетта на 1939 година.

*

41. Въстанието на тайпините в Китай в XIX век

В своята хилядилетна история Китай неведнъж е бил разтърсван от селски войни и въстания пред чиито мащаби разгледаните европейски анализи са джуджета. Преди да се спрем на революциите през XX век, ще споменем въстанието на тайпините от средата на предишния XIX век, в резултат на което се създава селско "царство", просъществувало 15 години в непрекъснати войни и походи срещу "законната" власт на последната китайска династия Цин. В знак на империалистическа солидарност с "Поднебесната империя" срещу въстанниците взели участие войски на европейските колонизатори. Казват, че селските войни на тайпините били едни от най-смъртоносните в световната история. Броят на жертвите се изчислява между 30 и 100 милиона.

42. От буржоазна към държавнокапиталистическата революция в Китай през първата половина на XX век

Аналогични условия и степен на развитие довеждат през 1949 година Китай до победоносна революция, подобна на болшевишката модификация на закъснялата буржоазна революция от октомври 1917 г. Нейният вожд – китайският марксист Мао Цзедун, може би повлиян от селската война на тайпините, постави селяните в центъра на своята концепция за революцията. Преди да прелистим историята на маоистката революция, ще се спрем съвсем бегло на нейната предистория.

В средата на XVII век, от север в Китай нахлуват манджурите и основават династията Цин. Под нейно управление Китай става най-богатата страна в света, от която се възхищават дори европейците. Но от XIX век, за разлика от Япония, Китай се превръща в изостанала страна, която не успява да овладее новите западни технологии и оръжия. През 40-те години на XIX век европейските сили и Съединените щати поемат контрола над външната търговия и налагат на Китай абсолютно нерентабилни и неравноправни договори. Когато в резултат на чуждестранната инвазия властта на императора е разтърсена и става все по-трудно да контролира империята поради бързия растеж на населението, в страната започват да се разпространяват антиманжурски настроения и бунтове. През 1850-те години е голямото въстание на тайпините, за което споменахме по-горе. През 1900 г. се създава движението на "боксерите", които се противопоставят на чуждото господство и организират атака срещу чужденците, живеещи в Пекин. В отговор американските и европейските войски окупират китайската столица и искат огромни компенсации от правителството заради "причинените щети".

Опитвайки се да се справи с този упадък, династията Цин извършва реформи и модернизиране на въоръжените сили, училищата и бюрокрацията. В същия период се появяват революционни организации, които си поставят за цел да за-

менят императорската власт с конституционно управление. Те се ползват с подкрепата на някои монархисти, капиталисти, специалисти, студенти, работници и китайски емигранти, които се стремят да свалят манджурските владетели и да „укрепят" Китай. От 1907 до 1911 г., по време на китайската републиканска революция, в много градове и провинции избухват ред антиманджурски бунтове. В края на 1911 г. отряди на „новата армия", резултат от последните реформи на династията Цин, преминават на страната на бунтовниците и установяват контрол над няколко големи града. През януари 1912 г. се сформира временно правителство на Китайската република. През февруари император Цин абдикира, с което завършва хилядилетната императорска власт. Сун Ятсен е първият президент на републиката – лекар, интелектуалец и лидер на анти-манджурското движение.

Съществуването на Новата република е кратко - скоро започва нов кръг от борби за властта. През 1912 г. постът на президента е зает от амбициозния генерал от армията на Цин - Юан Шикай. Принуждавайки Сун Ятсен да избяга в Япония, Юан поставя генерали начело на провинциите. През 1915 г. той се опитва да възстанови монархията и да заеме императорския трон, но не успява. Когато Юан "I-ви" и последни умира през 1916 г., Китай се разпада на отделни територии, управлявани от военни.

На следващата година Сун Ят-сен се завръща от Япония, решен да възстанови републиката. През 1921 г. той създава военно правителство в Южен Китай под ръководството на създадената от него Китайска народна партия (Гоминдан). Когато Сун умира през 1925 г., генерал Чан Кай Шек, който се бие на негова страна, става лидер на партията.

В 1918 г. 25-годишният Мао Цзе Дун завършва колеж и се премества в Пекин. Под влияние на руската революция той застава на позициите на маркс-ленинизма и става един от първите лидери на Китайската компартия (ККП), основана през 1921 година от дузина млади хора. Ще минат най-малко

тридесет години, изпълнени с организационна работа и граждански войни, преди той да вземе властта в Пекин след Втората световна война..

От 1922 г. до 1927 г. по директиви на коминтерна ККП е съюзник на Гоминдана, благодарение на което Китай получава съветска помощ. През 1926–1927 г.г. маоистите и националистите провеждат съвместни военни действия, известни като Северната експедиция, срещу милитаристичните режими в провинциите. Но през 1927 г. Чан Кай Шек предава съюзниците си и организира "бял терор" срещу маоистите. През април в Шанхай хиляди хора биват брутално убити, а през следващите години стотици хиляди маоисти, симпатизанти, заподозрени в принадлежност към компартията и много други са преследвани и убити.

Тезата на Мао е, че ККП трябва да се възползва от селските въстания, които избухват по време на северната експедиция, за да се формира селска армия. В ръководството на ККП привържениците на ортодоксалните възгледи, които вярват, че само индустриалният пролетариат може да стане ядро на компартията и "авангард на революцията" му възразяват, но биват изключени.

В последна сметка, идеите на Мао са потвърдени от практиката. Принуден да се оттегли във вътрешността, избягвайки сблъсъци със силите на Чан Кай Шек, той се установява през 1930 г. в провинция Дзянси в Южен Китай. След провеждането на поземлените реформи и формирането на селската Червена армия, Мао установява контрол над региона и го обявява за Китайска съветска република. На следващата година Япония нахлува в Манджурия, принуждавайки ККП да премине с Гоминдана към съвместна защита на Китай срещу японците. Въпреки това, Чан Кай Шек не се отказва от намерението да "освободи" Китай от армията на маоистите.

През 1934 г. армията на Гоминдана успява да обгради съветската република. След като пробиват обръча, осемдесет хиляди маоисти се отправят във Великия Поход към отдалече-

ния район на Шанси, друга маоистка база в северен Китай. Водещи постоянни битки и изминали повече от десет хиляди километра, само около осем хиляди души пристигат на местоназначението си. Въпреки това, изпитанията на Великия Поход обединяват ръководството на ККП около Мао Цзе Дун. Междувременно Япония планира по-нататъшна агресия срещу Китай. През 1937 г. японските войски извършват пълномащабна инвазия, като превземат Пекин, Шанхай и Нанкин. Търсейки подкрепата на широк кръг от населението, маоистите започват борба срещу японците. Довели броя на своите войски до няколкостотин хиляди души, от 1937 до 1945 г. те влизат отново за трети път в "патриотичен съюз" със своите врагове срещу Япония, но разногласията между Гоминдана и ККП продължават да нарастват.

Градовете послужиха за база на Гоминдана, чиито лидери бяха корумпирани и се ползваха от щедрата помощ на САЩ. Селските общности станаха основата на ККП. Подпомагани от Москва, нейните лидери, като цяло бяха по-малко корумпирани от лидерите на Гоминдана, ръководеха умело териториите под свой контрол и се грижеха за нуждите на населението, с което печелеха симпатиите му.

Когато американците победиха Япония през 1945 г., гражданската война между Гоминдана и ККП се възобнови, въпреки съветите на Сталин за продължаване на колаборацията с Чан Кай Шек (Джугашвили се страхуваше не без основание от появата на нов, този път "комунистически" съперник). Мао получаващ значителна помощ от Съветския съюз, успя да създаде голяма редовна армия. Корупцията в редиците на националистите продължи да подкопава морала и боеспособността на тяхната армия. Националистическото правителство постоянно отпечатваше нови пари, което доведе до галопираща инфлация. Освен това, то се отнасяше с населението на освободените от японците райони като с предатели, провеждаше широки реквизиции и позволи на „близките приятели" на режима да се занимават с лихварство. Отрядите на Мао

продължиха гражданската война и завземаха една територия след друга, докато през октомври 1949 г. той влезе в Пекин и обяви Китайската народна република. Чан Кай Шек и остатъците от силите на Гоминдана избягаха в Тайван.

След като дойдоха на власт, маоистите продължиха реализирането на програмата на марксовия "Манифест". Следвайки "съветския модел", те отвориха вратите на китайския ГУЛАГ, национализираха всички земеделски земи и формираха колхози, а също така се опитваха да създадат индустриална база, давайки като Сталин приоритет на тежката промишленост. По време на "Голямия скок напред" през 1958–1960 г., Мао скъса отношенията си със СССР и обяви специфичния икономически път на Китай към "социализъма". Освен руската имперска политика, маскирана, като стремеж към съхранение на "ръководната роля в световното ком. и раб. Движение, другата основна причина за скъсването на отношенията беше отказа на Кремъл да предаде на Пекин "тайната за производството на атомното оръжие". Много скоро този "вакуум" беше запълнен от САЩ, чието ръководство позволи на 5000 специалисти в тази област от китайски произход да се завърнат в "родината". Те превърнаха Китай в ядрена сила. Мао Цзе Дун постави селяните в центъра на икономическото развитие. Мечтаейки за бързо селско-стопанско развитие той насърчи създаването на селски "комуни" които, освен селскостопанската работа, трябваше да осигурят значително увеличаване на производството на чугун, стомана и металорежещи машини с помощта на „малки леярни пещи в задните дворове". Но тази негова мечта се превърна в кошмар, а стратегията му създаде хаос: лошо проектираните машини се чупеха, а селяните разтопяваха селско-стопанските си инструменти, за да изпълнят плана за производство на желязо. Това и несъбраната реколта доведоха до катастрофален недостиг на храна.

Докато пропагандните плакати изобразяваха щастливите жънещи румени селяни, хората трябваше да ядат трева, дър-

весинна кора и насекоми. Пропорционално на населението, десетки милиони умираха от глад. През 1960 г. Мао възложи на по-прагматичните си колеги, Джоу Енлай, Лю Шаоци и Дън Сяопин да се ангажират с икономическото планиране.

В началото на 60-те години ситуацията се подобри, но през 1966 г. Мао дойде до заключението, че китайците са станали твърде "материалистични" и са забравили революционните идеали. Затова той разгъна кампания, стимулираща китайската „перманентна революция". Армията публикува неговата „Червена книжка", озаглавена „Цитати от председателя Мао Цзедун", чийто тираж от стотици милиони, би всички световни рекорди и допринесе за формирането на култа към личността на Мао и популяризирането на неговите идеи.

По време на последвалата „велика пролетарска културна революция" училищата бяха затворени, а десетки милиони млади хора станаха „червеногвардейци" („червени хунвейбини"), които Мао призова да "стрелят по щабовете", да критикуват бюрократите от ККП и "да им счупят кучешките глави". Под обстрела на хунвейбините попаднаха интелектуалците, директорите на фабрики и специалистите; Мао се обяви срещу съперниците си в ККП, като ги отстрани от ръководството. Милиони студенти и висококвалифицирани специалисти, включително Дън Сяопин, бяха заточени в селата и трябваше да работят селски физически труд.

Няколко години по-късно, когато училищата и заводите престанаха да функционират и започнаха въоръжени сблъсъци между съперничещи си групи „хунвейбини", които заплашваха да вкарат страната в гражданска война, на армията беше заповядано да "възстанови реда". Борбата за власт обаче не отшумя и се води между радикалната „банда от четиримата", водена от съпругата на Мао, и по-прагматично настроените партийни лидери. През 1976 г. Джоу Енлай и Мао умряха. Бандата на четиримата бе арестувана, с което завърши втората радикална фаза на китайската държавнокапиталистическа революция. След един къс двугодишен период в

който Китай се управляваше от бившия шеф на китайската държавна сигурност – Хуа Го Фен, през 1978 г. Дън Сяопин възкръсна за втори път и стана новия лидер на ККП и "кормчия на Поднебесната".

"Доразвил китайския марксизъм", прагматичният Дън Сяопин начена своите реформи, чиято същност се състоеше в "обратния преходен период" от държавен към частно монополистически капитализъм, под ръководството на "ком"-партията, заявявайки, че "цвета на котката е без значение – важното е да лови мишки". За да се ограничи бързото нарастване на населението, стартира програмата „едно семейство - едно дете". Комуните бяха разпуснати и земята - отдадена под наем на селяните, на които бе разрешено да продават излишъците. Правителството, насърчи създаването на частни предприятия, като позволи да се купуват и продават продукти на пазарни цени. Бяха създадени специални анклави за привличане на чуждестранни инвестиции и производство на стоки за износ. Тази практика се оказа толкова успешна, че се разпространи в цялата страна. Диктатурата насочи огромни инвестиции в инфраструктурата, в недвижимите имоти, енергетиката, като насърчаваше продажбата на акции и приватизацията на държавните предприятия.

Неофициално това беше гигантски НЕП, а официално - "социализъм с китайска специфика", който, както учеше покойният Дън, след 200 поколения щял да въведе Китай в "царството на комунизма".

Днес, в икономическо отношение, страната е на второ място по Б.В. Продукт в света със своите международни компании, множество класи: държавна бюрокрация, партийна номенклатура, капиталисти, които се стремят към извличането на максимални печалби, дребни буржоа, работници и селяни, които насочват всичките си сили за подобряване на собственото си благосъстояние. Някои очакваха възможен преход към демокрация, но през 1989 г. Дън Сяопин смаза брутално най-масовата демонстрация в защита на демокрацията на

площад Тянанмън и няма нито един знак, който да показва, че силата на сегашното партийно ръководство отслабва. От друга страна, темповете на развитие на китайската икономика се забавят, расте недоволството от корупцията на партийните и държавни мандарини, така че в бъдеще е възможно страната да преживее "една трета фаза на перманентната революция".

Това нацистко "преструктуриране на дирижираната китайската икономика" със съхранението на диктатурата, превърна Китай в империалистическа свръхсила, равна на ДЕСЕТ ХИТЛЕРИСТКИ ГЕРМАНИИ, а ПЛАНЕТАТА - БРЕМЕННА С ИСТИНСКА СВЕТОВНА ВОЙНА ЗА "ЖИЗНЕНО ПРОСТРАНСТВО", В КОЯТО ЩЕ БЪДАТ ВЪВЛЕЧЕНИ ВСИЧКИ КОНТИНЕНТИ С ВСИЧКИ СЪДБОНОСНИ ПОСЛЕДИЦИ ЗА ЧОВЕШКИЯ РОД.

43. УНГАРСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ В 1956

Революцията започна с една студентска манифестация на 23 октомври 1956 г., след което събитията поеха своя шеметен път. Опитите на унгарската ДС да спре революционната вълна с помощта на репресии, предизвика генерална стачка, която парализира цялата страна. Армията премина на страната на народа и отвори складовете си, за да го въоръжи. На 27 октомври червената армия извърши едно първо нахлуване, опитвайки се да сплаши въстаниците. Вместо с цветя, тя беше посрещната с „коктейли молотов", стрелба и протестни манифестации. Кремъл се видя принуден да даде заповед за изтегляне на дивизиите в покрайнините на красивата унгарска столица, защото бяха започнали побратимявания между въстаниците и руската армия, което заплашваше цялата империя с обгръщането й от пламъците на революцията. Тези маневри вдъхнаха кураж у привържениците на съборената диктатура и те прибързано се върнаха към изпитаните терористически методи. Това само засили гнева на въстаналия народ, който се насочи срещу центровете на властта – пар-

тийния дом и участъците. При обсадата на първия, бяха разстреляни някои от укрилите се в него висши партийни функционери, макар че те напускаха своята крепост с бяло знаме в знак, че се предават. По улиците тълпата търсеше обутите в жълти обувки офицери на ДС и започна да ги беси по телеграфните стълбове. Казваха, че жертвите на това линчуване били само 260. Изплъзналите се от него чекисти, избягаха в съседните Румъния, Югославия и Чехословакия, откъдето заговориха като „свидетели на ужасите и погромите, сътворени от... клира на кардинал Миндсенти и побеснелите хортистки контрареволюционери“.

В хода на тези действия, въстаниците, предприеха ред инициативи в социалната и „политическата“ сфери, които говореха сами за себе си. Появиха се два вида работнически съвети: в предприятията – производствени и в населените пунктове – териториални съвети. Най-големият от последните беше Будапещенския работнически съвет. Производствените съвети, както сочеше името им, трябваше да организират и пуснат в ход икономическата машина на производството, а вторите – териториалните – да се превърнат в органи на самоуправлението, изземвайки всички функции на държавния апарат и на институциите и фактически изпразвайки от съдържание държавата, вместо да чакат „отмирането“ й до... гръцките Календи. В това време, във висшите политически сфери на така озлочестената държава се разиграваше един безкраен кадрил на непрекъснато включване на нови министри от всички стари партии и разширяване на някогашната коалиция на Унгарския Патриотичен Фронт и изключване от правителството на старите просталински кадри. Всичко това едва ли имаше вече някакво значение, защото пълномощията на правителството на излезлият наскоро от затвора висш партиен функционер Имре Наги се свиваха все повече, никой не изпълняваше неговите наредби и скоро то щеше да представлява само себе си, докато реалната сила все по-ясно преминаваше на страната на въоръжения и самоорганизиращ се унгарски народ.

Само че докато се разгъваха тия противоречиви процеси в унгарската революция, които бележеха мълниеносното редуване на нейните възходящи етапи (което в историята на революциите наричат ОЛЕВЯВАНЕ), господарите на Московската империя и техните западни конкуренти започнаха да схващат все по-отчетливо смъртоносната опасност, която тази революция представляваше за едните и за другите. Докато Москва извършваше подмяната на несигурните войскови единици с елитни части и азиатски сибирски дивизии, Англия и Франция извършиха най-голямата диверсия за отклоняване на вниманието на света в посока към Суецкия канал, който току що беше национализиран от Насър. Военните действия там не продължиха дълго, но се оказаха достатъчни, за да прикрият повторното нахлуване на руските танкове в Будапеща. Заглъхналите в оръдейната стрелба викове на Имре Наги за помощ и за намеса на ООН, бяха посрещнати само с лицемерни протести и... панихиди. На американските войници, които се бяха струпали на австроунгарската граница бе дадена заповед да пропускат само беглеците от Унгария на Запад и да задържат всички доброволци, отзовали се на отчаяния унгарски зов за помощ, които искаха да изразят солидарността си с революцията, участвайки пряко в нея.

"Свободният свят" остави интервентите на Москва да свършат вместо него кървавата и мръсна "работа", полагайки пост-фактум усилия за заличаване на истината и дори спомена за революцията. От цялото негово поведение в най-голямата досегашна криза на Московската империя, можеше да се заключи, че е сключен нов Свещен съюз между „Великите сили" или нов таен „Комитет за ненамеса", който развърза ръцете на удушвачите на унгарската Социална революция.

На 4 ноември 1956 г. Будапеща беше окупирана от Червената армия, под чиито ботуши изпълзяха новите слуги на Кремъл. Янош Кадар – бивш затворник от процеса на обесения партиен секретар Ласло Райк и агент на болшенишката тайна полиция – който бе назначен за м-р председател на "новото

работническо-селско правителство", прочете своята декларация, докато танкистите и чекистите унищожаваха гнездата на въоръжена съпротива. Правителството беше принудено да търпи още известно време стачките и работническите съвети, залъгвайки ги с преотстъпване на част от прерогативите си. Този измамен флирт с работническата класа трая, докато от пепелищата на разстреляния град възкръснаха разпадналите се репресивни „органи" на диктатурата и компартията под ново име. Тогава започнаха арестите, процесите при закрити врата и разстрелите с куршум в тила. Като неми свидетели на тези „събития" – разказваше един унгарски емигрант, завърнал се в Будапеща след 1989 г. – бяха останали само ДВЕ ГРОБИЩА в съседство едно до друго. Запустялото и буренясало гробище на безименните революционери и подредените по военному и грижливо поддържани гробове на палачите...

За същността на Унгарската революция, освен по създадените от работниците съвети, може да се съди и по два официални документа, които достигнаха до нас. Единият беше „Декларацията" от 4 ноември 1956 г. на новото „раб.-селско правителство" на Янош Кадар, когото само преди ден казионната преса клеймеше, наред с Наги, като „контрареволюционер и изменник на каузата на социализма". В нея се прокарваха подчертани паралели между „събитията" в Унгария и Кронщадския „анархистически метеж" от 1921 г. по време на който работниците и матросите се отзоваха на апела на анархистите и въстанаха срещу диктатурата на Ленин и неговите "народни" комисари. През „третия етап на Руската революция" те издигнаха лозунга „За съвети без болшевиките". Не по-малко красноречива беше и оценката на секретаря на Френската соц-партия (S.F.I.O.) Ги Молле за „събитията" и интервенцията на „съветската" армия. Той заяви, че Москва не е защитавала в Унгария някакъв имагинерен социализъм, а своите империалистически интереси и че нейната армия е потушила едно въстание на пролетариата, което има за свой прецедент Парижката Комуна от 1871 г. Ги Молле оприличи

ролята на Хрушчов в Будапеща с тази на Бисмарк по време на Комуната. (Всъщност сравнението "разкрасяваше ролята на Кремъл", защото Бисмарк само държеше жертвите в мен-гемето си, когато палачите от Версай ги колеха и разстрелва-ха, докато в унгарския случай Хрушчов изпрати танковите дивизии, за да смажат въстанниците.)

Унгарската революция беше придружена от назряващата ре-волюционна криза в Полша, където стачките на работници-те бяха потушени с кръв и съдебни процеси. Изплашени не на шега, на варшавското летище се стовари цялото полит-бюро на КПСС, начело с "либералния" заместник на Сталин - Хрушчов и половин дузина маршали. Те отзоваха своя гау-лайтер маршал Рокосовски, който до този момент изпълня-ваше ролята на "полски" военен министър, а от затвора излезна осъденият на доживот "ревизионист" Гомулка и зае поста ге-нерален секретар на полската компартия (ПОРП). Той обеща "истински социализъм" и революционната ситуация, макар и не за дълго, беше преодоляна с неговите обещания и страха от "съветска" танкова интервенция.

44. «Червеният МАЙ» 1968

Наред с китайската "Културна революция" и мощното анти-милитаристично движение в САЩ, предизвикано от война-та в Индокитай между Южен (капиталистически) и Северен ("комунистически") Виетнам, която се беше интернацио-нализирала с участието на американската армия и китайски и руски "доброволци", над света премина антиавторитарна вълна, която намери своя апогей в V-та Френска Република. Разразила се преди повече от половин век, тя беше последна-та (за сега!) анархистическа революционна изява върху Ста-рия континент.

Тя бе наричана още „студентската революция", тъй като основната движеща сила в нея беше тази на радикално ми-слещите студенти от френските университети. Това беше епоха, когато студентите по целия свят бяха начело на рево-люционните вълни. През 1968 г. планетата бе разтърсена от

революционен катаклизъм, за който повечето историци не са единни: Може би преди 50 години имаше неуспешна световна социална революция. Може би беше „просто“ революционна ситуация, която разклати осезателно основите на световния ред. Нейните най-сензационни събития се състояха във Франция.

Във Франция през 60-те години на XX-и век се извършваха сериозни промени в социалната структура на обществото, слоят на интелигенцията се увеличи рязко: през 60-те години социалната структура на населението се промени значително. От 1954 до 1968 г. броят на лицата заети с интелектуален труд нараства 3 пъти (от 1 милион на 3 милиона). В същото време „хората със свободни професии“ се превърнаха в „пролетарии на интелектуалния труд“, които бяха в услуга на буржоазната държава. Към началото на 1968-а година във Франция имаше до 500 хиляди безработни. От тях 150-200 хиляди бяха младежи. За разлика от предишните години, безработицата засегна и хората на умствения труд. Броят на студентите от 1950 до 1962 г. се удвои.

Положението постепенно се влошаваше, но реална революционна ситуация не се наблюдаваше. Благосъстоянието на французите порастна: Между 1963 и 1969 г. реалните заплати се повишиха, което осигури трансформацията на Франция в “общество на консумацията”. Изведнъж французите се сдобиха с лични коли, в апартаментите се монтираха тоалетни принадлежности, въпреки че до 1968 г. само половината от парижките къщи са били оборудвани с тях. Нещо повече, именно потребителското общество генерира младото поколение бунтовници и революционери, които не искаха да живеят в общество на тотален конформизъм. Значителна роля за радикализацията на студентските настроения изигра Ситуационисткият интернационал, който ги вдигна на борба срещу зрелищното и потребителско общество.

В средата на 1960-те г. френската икономика претърпя редица провали, което доведе до покачване на цените и безработи-

ца, които предизвикаха недоволството на работниците, чиято борбеност беше значително опитомена в условията на социалната държава, развила се след Втората световна война.
Комбинацията от нарастването на бунтовния нонконформизъм на студентите с недоволството на работниците, скуката и културата на консуматорското общество, и редица други фактори доведоха до мощната социална експлозия през 1968 г., която започна с антивоенни демонстрации и недоволство от условията за разделеното пребиваване на момчета и момичета в студентските общежития. За пръв път студентите заговориха открито против системата, което скоро доведе до барикадни битки с полицията, завземане на университети, имаше стотици ранени и арестувани. Студенти и ученици обаче не се затвориха в средата си - те се опитаха да привлекат работниците в борбата, въпреки факта, че Френската компартия осъди "размирниците": Само през май 1968 г. във Франция стачкуваха: на 18 май - 2 милиона, 20 май - 6 милиона, 24 май - над 10 милиона работници.
Вдъхновени от бунтуващата се младеж, която се сражаваше с полицията по улиците и превзе Сорбоната и други обществени сгради, десет милиона работници пренебрегнаха синдикатите си и завзеха почти всички фабрики и много офиси в страната, като извършиха първата "дива" генерална стачка в историята. Но повечето от тези работници не разбираха достатъчно добре какво да правят след това и позволиха на профсъюзната бюрокрация от CGT (Всеобща Конфедерация на Труда, под влияние на френските сталинисти) да се включи в движението, което се опитваше да предотврати точно това. Бюрократите се договориха с патроната за увеличение на надниците с 35 % и направиха всичко възможно, за да затормозят и фрагментират движението... Президентът генерал дьо Гол, който беше избягал в Западна Германия, за да търси подкрепата на парашутистите на генерал Масю, се завърна "триумфално". В началото на юни, той представи алтернативата на моркова или на тоягата, т.е. нови избори или

гражданска война и успя да уплаши работниците до такава степен, че те тръгнаха на работа. Упоритата съпротива продължи още дълго, но изолацията на огнищата едно от друго позволи на синдикатите да кажат на групите поотделно, че другите са възобновили работата си, внушавайки им, че са сами и те се предадоха.

В крайна сметка работниците спряха стачките, студентите бяха победени и… революцията приключи. На 16 юни 1968 г. полицията очисти студентите от театър Одеон и от Сорбоната и разгроми комуните, създадени в общежитията в Латинския квартал. С това завършиха събитията, които влязоха в историята под името Червения май.

Студентите така и не успяха да постигнат взаимно разбирателство с работниците, още повече, че по същество те се движеха от различни мотиви: младите хора искаха да разрушат съществуващата система и да сложат край на конформисткото потребителско общество (оттук и появата на движението на „новата левица“ с анархистическа реторика), докато работниците предпочитаха да подобрят положението си в рамките на социалната държава, което ги устройваше напълно в този момент, тъй като им гарантираше сносен жизнен стандарт, за който революционерите в началото на XX век можеха само да мечтаят. Този своеобразен генерационен конфликт между неконформистката младеж и по-старото поколение, приело социалната държава, беше експлоатиран от френската просталинска партийна и синдикална бюрокрация, която в унисон със стратегията и интересите на Москва и на френската буржоазия, продаде и предаде и тази революция. Революцията загуби, идеите, които изкараха младите революционери от 1968-а на барикадите бяха асимилирани и „преварени“ от капиталистическия търбух - основната причина за поражението на студентската революция беше липсата на единство на целите между студенти и работници. В условията на присъствие на НАТО и триумфа на социалната държава, другият изход беше проблематичен: младежта се беше разбунтувала

срещу конформисткото, авторитарно общество на консумацията и зрелищата, докато социал-икономическата и политическа система по това време устройваше по-голямата част от населението, включая работническата класа или най-малкото интегрираните в капитализма синдикати и ръководещите ги ФКП И ФСП...

Какво всъщност се случи преди половин век? - историците дълго ще спорят.

Може би имаше световна социална революция, може би - културна революция или революционна ситуация - но такава, която разклати основите на световния ред. Или поне тези на буржоазна Франция. Заедно с това, "Червеният май" показа как не трябва да се прави революция…

45. ПОЛША 1968 - 1970 – 1976 – СОЛИДАРНОСТ 1980 – 1981 – 1989

Перманентната класова борба на полския пролетариат, която достигаше своите върхове през годините от заглавието, не можа да бъде преодоляна със смяната на генералните секретари на ПОРП: след Гомулка дойде Герек, после Каня и накрая генерал Ярузелски. Като че ли се сбъдваха предсказаните още преди пет години от Зоненфелд събития в Полша - в средата на август 1980 г. работническата класа поднови атаките си срещу диктатурата на ПОРП (така нар. полска обединена работническа партия) и нейната социаликономическа политика. Този път откритата борба беше предшествана от една системна, почти четиригодишна нелегална падготовка. След предишния двубой през 1976 година и претърпяното поредно поражение, когато протестирахме пред полското посолство в Париж срещу окървавените стачки в прибалтийския регион, работниците бяха съумяли да организират издаването и разпространението на нелегалния вестник "Рабочий", който достигна до 120 хиляден тираж. Обнадеждаващо беше и това, че за разлика от предишните схватки с властта, този път на страната на полските работници застанаха и фигури, като

Яцек Курон и Модзелевски, автори на "Откритото писмо", съдържащо една от най-сериозните и системни критики "от ляво" срещу държавния капитализъм, както и активисти на студентското движение от 1968 година, като Адам Михник.
На 14 август 1980 г. в корабостроителницата "Ленин" в Гданск избухна стачка с която работниците протестираха срещу покачването на цените и настояваха уволнените за опозиционна дейност техни колеги Анна Валентинович и Лех Валенса, да бъдат върнати на работа. На 16 август последният застана начело на стачния комитет, в който влязоха и представители от другите предприятия от балтийското крайбрежие. На 21 август от Варшава пристигна правителствена делегация за преговори със стачниците, които вече отстояваха правото си за създаване на независим профсъюз. На 27 август стачките обхванаха минно-добивния басейн в Силезия. Стачниците удържаха победа в продължилата 17-дневна стачка в която най-активни бяха корабостроителите в Гданск (някогашният немски град Данциг, исканият коридор до който от Хитлер през полска територия послужи като повод за Втората световна война). Победата принуди властта да седне на масата за преговори, вследствие на което, вместо да продължи настъплението и генерализирането на стачката, Валенса подписа Гданското споразумение, което узакони на 31 август официалното създаване на синдиката "Солидарност". За броени седмици той събра 10 милиона членове със хетерогенен социален и идеен състав. Това доведе до още по-колебливата политика на неговото ръководство, изразена в по няколкочасови стачки, които се редуваха с нови преговори с представителите на намиращата се в отстъпление диктатура. Във филмовата лента на събитията, както е казал поетът, "се редяха надежда и ужас безспир". В началото им мислехме, че най-обнадеждаващите за нас и най-мрачни за официалния свят прогнози на Хелмут Зоненфелд са на път да се сбъднат. В изпадналата в тежка криза империя на Москва се беше натрупал взривоопасен материал, който, като че

ли можеше да избухне всеки момент в Полша, а след това вероятно - в сателитите и нейната метрополия. Наблюдавайки паниката, превантивната мобилизация на официалния свят и придружаващите ги тайни преговори, за които можехме да съдим по координираните действия на най-разнородни сили от двете страни на "желязната завеса", които на повърхността изглеждаха непримиримо враждебни, беше позволено да се мечтае за една социална революция от Тихия океан до Атлантика. За съжаление, отново липсваше революционната организация. В резултат, и този път в синдикалното ръководство постепенно взеха връх реформисти, социалдемократи и клерикали или намиращи се под влияние на католическата църква синдикалисти, като председателят на "Солидарност" Лех Валенса. Така в края на октомври се стигна до регистрирането на синдиката от Върховният съд на Полша въз основа на представения устав и приложението към него, в което се приемаше, че профсъюзът признава "ръководната роля на Полската обединена работническа партия в страната" , "социалистическия строй в Полската народна република" и "международните съюзи на ПНР" (тоест Варшавския пакт и Съвета за икономическа взаимопомощ между Москва и сателитите й), което очертаваше в перспектива ново крушение на работниците. Напразно се опитвахме с помощта на другари от испанската, италианска секции на Интернационала и с някои от френските анархистически групи да установим контакти със стачкуващите и да им бъдем в помощ. Споровете с нашите опортюнисти и противоположните ни оценки на създалата се революционна ситуация и нейните перспективи ни отдалечаваха още повече. Те повтаряха приказките на буржоазната преса за "Папата – бомба в корема на Империята" и за новоизфабрикувания гигант на полската съпротива Лех Валенса – бившият електричар и бъдещ президент на Полша, който, както се разбра 20 години по-късно бил участвал на кръглата маса с генералите Ярузелски, Качак (министър на вътрешните работи) и други в качеството му на... агент на полските служби за "сигурност".

В края на лятото, през септември 1981 г., в Гданск се състоя Първият конгрес на "Солидарност" и приемането на програмата му за изграждането на "Самоуправляваща се полска република". Прокламирането на тази цел събуди у "силните на деня" призрака на Анархията и недалечния спомен за унгарските "Събития" от 1956 г., когато въстаналият унгарски пролетариат започна да създава работнически съвети в предприятията и териториални в населените пунктове, начиная с Будапеща, чийто революционен съвет изпразни от съдържание всякакви опити да бъде заместена рухналата диктатура с някаква "нова, временна, демократична" власт. На държавните мъже от Москва и Вашингтон им замириса на Социална революция.

По понятни причини, поетият от "Солидарност" курс не беше по вкуса нито на Москва, нито на западните столици и като че ли всички настръхнаха в очакване. Правеше се и невъзможното, за да се фалшифицира смисълът и истината за събитията в Полша. В такава атмосфера, на "официално" посещение в Париж пристигна синдикалният лидер и добър католик Валенса, който гледаше по-скоро в обратна на движението посока. Той търсеше съвети от Папата, а вкъщи си бе окачил портрета на предвоенния полски диктатор маршал Пилсудски. След така нар. военен преврат и поемането на властта от генерал Ярузелски на 13 декември 1981 г. Синдикатът беше забранен. След 8-годишни усилия, към началото на 1989 г., ПОРП (която се надяваше да се измъкне невредима от "хаоса" с помощта на горбачовото "преустройство"), съвместно с католическата църква, опортюнистите и доносниците сред опозицията и стоящите зад гърба им в ариергард господари на света бяха успели да преодолеят революционизирането на "Солидарност" и да се договорят за откриване на първата плуралистична "кръгла маса" в блока. "Помощта" отвън - от Запад и от Изток - беше решаваща за постигането на тези резултати. ПОРП и опитомената опозиция седнаха около "масата" и започнаха пазарлъците. Легализирането на

скопената "Солидарност" беше влязло в дневния ред на преговарящите. Срещу "мирното съвместно съществуване" на жертви и палачи имаше и протести, които се придружаваха от демонстрации, потушени с дребни репресии. Очевидно, и от двете страни на масата правеха всичко възможно, за да избегнат конфронтацията и бързаха да се споразумеят. Договарящите се съгласиха да си разделят местата в бъдещия "плуралистичен парламент": 2/3 за компартията и 1/3 за нейната опозиция. Анархистическото крило на синдиката "Бореща се Солидарност" протестира срещу споразуменията на "кръглата маса", но "поп Гапон" - Валенза нарече тези протести "джавкане на палета". Така натъкмената опозиция спечели почти 100 % изборите (при гласували 60 %) и това накара властта да омекне. Тя изостави арогантния си тон и се съгласи с образуването на правителство на опозицията, начело със съветника на "Солидарност" Мазовецки, като "по-малко зло". Но, съобразно договореното на "кръглата маса", президент на Полша си оставаше ген. Ярузелски, който беше и първи секретар на ПОРП. Полша беше генералната репетиция за преодоляването на най-голямата революционна криза през втората половина на XX-и век.

46. ПРЕОДОЛЯВАНЕТО НА РЕВОЛЮЦИОННАТА СИТУАЦИЯ ПРЕЗ 1989-а

За младото поколение е необходимо да се започне по-отдалече. След 1944 г., когато германските войски се оттеглят към Берлин, сталиновите армии в съгласие с договореностите между "тримата големи" (Чърчил, Рузвелт и Сталин) заемат цяла Източна Европа. Те назначават на власт местните ком-партии в Румъния, България, Унгария, Полша, Чехословакия и новата държава - ГДР - окупираната от "Съветите" Източна Германия. Така, с империалистически мир (с колонизация на "предния източноевропейски двор", с анексии, репарации и контрибуции) завърши на Изток империалистическата Втора световна война.

Назначените от Москва марионетни правителства с "безкористната помощ" на окупационните армии въведоха сталиновата политическа и социал-икономическа система с незначителни нюанси. В сателитите от Източна Европа се въведе за половин век етатизирана икономика с диктатура на новообразуваната държавно-капиталистическа класа (номенклатура или партийна, административна, военно-полицейска бюрокрация). Промените невинаги бяха приети безропотно и Кремъл бе принуден с танкове и дивизии да смазва опитите да се свалят диктаторските режими в ГДР през юни 1953г., в Унгария през октомври-ноември 1956 г. и в Чехословакия през август 1968 г., а също да се издигне "стената на позора", заобикаляща западен Берлин, за да не могат гедерейците да избягат на Запад.

В по-скромни мащаби, в "народно-демократичните" режими функционираше същата репресивна система с концлагери и политически затвори, първообразът на която беше в "страната на строящия се комунизъм".

Създадената социална система на държавен капитализъм и еднопартийна военно-полицейска диктатура съществуваше в условия на многостранна и перманентна криза със свои върхове и спадове. Тя не подлежеше на реформиране.

Към това се прибави и непосилното бреме на въоръжаването и конкуренцията с обединените сили на частномонополистическия капитализъм на САЩ, Европа и Япония, към които от 1960-те години се добавиха и империалистическите противоречия с Китайската "народна" република.

Тази криза достигна своята кулминация през 1980-те години, в средата на които панически търсещата изход върхушка на компартията назначи за свой генерален секретар "младият" 54-годишен апаратчик Горбачов. Със закъснение от едно десетилетие той предприе опити да реформира Империята, представляващи вариант на предлаганата от Зоненфелд през 1975 г. "реформистка програма". Събитията показаха, че тези инициативи на "просветения абсолютизъм" в Кремъл бяха безнадеждно закъсняли.

Горбачов се стремеше да избегне експлозията на империята, вследствие класовите противоречия между номенклатурата и пролетаризираното общество, и колониалните - между метрополията и перифериите и да ускори развитието на СССР, за да съкрати изоставането му от капиталистическия Запад. Избраните за решението на тези задачи инструменти бяха изкореняване пиянството на 36-те милиона регистрирани алкохолици, "гласност" - политика на медийна откритост, целяща да преодолее консерватизма и злоупотребите на корумпираното ръководство на КПСС и "преустройство" - неясно дефинирана реорганизация на политическата и икономическата структури на държавния капитализъм, която да повиши "демократизацията", ефикасността и "материалната заинтересованост". Горбачев разчиташе, че ако се даде на хората възможност, те ще изберат ново поколение лидери, които няма да бъдат корумпирани, ще реформират и усъвършенстват икономиката, за да се увеличи производителността и да се повдигне стандарта на народа, който беше в пъти по-нисък от този на западния работник…

Разхлабването на веригите обаче само ускори кризата на намиращата се в дълбок упадък система: недоволството на трудещите се от условията на живот и труд, от ниските заплати и корупцията, привилегиите и охолството на така наречения "авангард" нарастна и стана открито. След като Горбачов даде да се разбере, че "съветската" армия няма да ги "нормализира", интелигенцията и работниците в страните от източно-европейския "преден двор" се активизираха, издигайки свой версии на гласността и перестройката, а центробежните сили доведоха до разпада на империята.

В Полша, въпреки военното положение, «Солидарност» организира стачки през 1988 г., в резултат на които правителството се съгласи да проведе свободни избори, разчитайки да ги спечели. Резултатът се оказа плачевен за ПОРП. В новия парламент опозицията спечели пълно болшинство и взе под контрол правителството. През 1990 г. за Президент на Полша

бе избран добрия католик, глава на многодетно семейство, председател на "Солидарност" и "нобелов лауреат на мира" – Валенза. Той амнистира първия секретар на ПОРП и шеф на превратаджийската хунта – генерал Ярузелски, като "добър патриот". Много по-късно, когато бяха разкрити архивите на полските "органи", Валенза се оказа тяхен агент. В Полша беше настъпило тържеството на Пазарната Демокрация и от там тя се разля по цяла Източна Европа, и не само там...

През цялата 1989 г. в Унгария и Чехословакия по улиците и площадите се провеждаха протестни шествия и демонстрации, в които участваха стотици хиляди граждани, изискващи промяна. Лишени от военната подкрепа на СССР, изоставени от работници и интелектуалци и страхуващи се да използват армията срещу мирни демонстранти, лидерите на тези страни се съгласиха да се проведат избори, в резултат на които компартиите минаха в опозиция или влезнаха в коалиции с новообразувалите се опозиционни партии, както стана в България, където така нар. реформаторско крило в БКП, с решаващата помощ на Москва и нейния посланник - генералът от КГБ Шарапов – подаде оставката на Живков и пое властта, като оглави "мирния преход към пазарна демокрация". В Румъния, където Николае Чаушеску бе управлявал по сталински, в столицата, с участието на тълпите, армията и тайната полиция разиграха "революционен" спектакъл: диктаторът побегна, но беше заловен с жена си и двамата бяха осъдени по бързата процедура и екзекутирани.

През октомври 1989 г. стотици хиляди източногермански граждани се възползваха от възможността да избягат през Унгария в Западна Германия.

В началото на същия месец се състоя историческият разговор между местния наместник на Москва - Хонекер, Яковлев – "идейния баща на перестройката" и Горбачов, дошли в Берлин по случай 40-годишнината от основаването на ГДР, които обясниха на Хонекер, че и в СССР положението не е по-розово.

След няколко седмици масови демонстрации в Лайпциг, Източен Берлин и други градове, по време на които много части от въоръжените сили изоставиха или казаха на командирите си, че няма да стрелят по цивилни, правителството позволи свободно пътуване на Запад. На 9 ноември хиляди източногермански граждани запълниха контролно-пропускателните пунктове и, аплодирайки, разрушиха Берлинската стена, като нахлуха в Западен Берлин, където им хвърляха банани, като на маймуни. Няколко седмици по-късно Хонекер избяга в Москва, други членове на политбюро на ГЕСП отидоха при милионите си в Западна Германия и през 1990 г. Източна Германия престана да съществува, "осите" се обединиха с "весите" в ГФР, чиито демократични съдилища осъдиха няколко войничета за убийствата по стената при опит за бягство. Победния марш на Пазарната демокрация продължаваше...

Сбитията в СССР се развиваха по аналогичен сценарий. Пет години след взрива на Чернобилската атомна електростанция през април 1986 г. и последвалите я фракционни схватки между "либералите" и "консерваторите" в компартията, империята избухна. От Азербайджан до Естония милиони участваха в демонстрации, изисквайки по-голяма автономия и дори отделяне на националните републики от СССР. През 1987 г. Борис Елцин, виден партиен демагог и популярен лидер на ком-реформаторите в Русия, бе отстранен от политбюро на ЦК на КПСС. През юни 1991 г. той взе своя реванш и беше избран за президент на Руската федерация. Горбачов, който все още оставаше генерален секретар на КПСС, стреснат от резултатите, до които доведоха реформите, се опита да потисне протестните движения. Но през пролетта на 1991 г., след вълна от стачки, разтърсващи цялата страна и демонстрации в Москва с участието на стотици хиляди граждани, които се изказаха за повече демокрация, той направи "крачка назад" и предложи да се приеме новата конституция, която даде значителна автономия на националните републики.

За ком-консерваторите в партията, части от армията и спе-

цслужбите тези стъпки бяха неприемливи, те решиха да отстранят Горбачов от властта и да спрат реформите. През август 1991 г. заговорниците го изолираха в лятната му резиденция в Крим и се опитаха да поемат контрола над Москва. Те завзеха Кремъл и главните телевизионни станции и изкараха танкове по улиците, но не успяха да арестуват Елцин, който призова привържениците си да се съберат в сградата на руския парламент, около който започнаха да издигат "барикадки" и да… разпространяват листовки, осъждащи преврата. На 20 август 1991 г. лидерите на преврата разпоредиха на парашутистите, на три танкови батальона и на хеликоптери да атакуват сградата на парламента. Но командирите отказаха да изпълнят заповедта и преминаха с войските си на страната на "защитниците на законността". Държавният преврат, който силно напомняше безкръвен карнавал, се провали в подкрепа на президента на Руската федерация. Връщайки се в Москва, Горбачов откри, че в креслото му на национален лидер, се е настанил Борис Николаевич Елцин. На 24 август той подаде оставката на Горбачов от поста генерален секретар на 20-милионната КПСС, която бе забранена без шум и трясък, а няколко месеца по-късно престана да съществува и СССР. Сбъдна се "пророчеството" от 1981 г. на военният министър на САЩ - Вайнберг, че СССР ще слезне от сцената не с гръм и трясък, а със… скимтене. През периода от септември до декември 1991 г. националните номенклатури в бившите "съветски" "социалистически" "републики" напуснаха потъващия кораб и една след друга гласуваха за независимост, докато веещото се над Кремъл червено знаме, което беше гавра с кръвта на загиналите в борбата за Хляб и Свобода бе смъкнато, с което една глава на световната история се затвори.

Какво бе мощното подводно течение, което предизвика тази "пяна" от събития на повърхността? – Това бе диагностицираната още от Зоненфелд през 1975 година криза, за която той каза, че е най-тежката и всеобхватна от създаването

на СССР. В криза беше цялата империя – и метрополията, и перифериите. През следващите 14 години тя се развиваше кресчендо към кулминацията си и бе станала неуправляема, както свидетелстваше за това в Берлин през октомври 1989 г. членът на политбюро и секретар на ЦК на КПСС - Александър Яковлев, който след като болшевишкият "Левиатан" издъхна, оглави руската социал-демократическа партия, а малко по-късно стана и... будист.

Оказа се, че кризата неможе да бъде решена с полицейски, нито с политически средства и методи или с икономически реформи и мерки за удовлетворяване на битовите нужди на населението. Тя беше запусната, тотална и многофакторна:
Партията "авангард" беше корумпирана и разложена. В мюсюлманските "соц" и "съветски" републики генералните секретари и шефовете на КГБ продаваха най-висши държавни длъжности срещу стотици хиляди рубли. В отдалечните от Москва зони, включая Сибир, на книга съществуваха фиктивни градове, които получаваха своя дял от държавния бюджет. Ето какво казва Яковлев за висшия клир на маркс-ленинската църква:
"Дълго и корозивно проучвах произведенията на Маркс, Енгелс, Ленин и Сталин, на Мао и други „класици" на марксизма - основатели на новата религия <...> Някога, преди повече от 40 години, разбрах, че марксизмът-ленинизмът - не е никаква наука, а журналистика, при това канибалска и самоизяждаща се. Тъй като живях и работих в най-високите „орбити" на режима, включително и в "светая-светих" - Политбюро на ЦК на КПСС при Горбачов - добре разбрах, че всички тези теории и планове са бълнуване и най-важното – това на което се основаваше режимът - беше номенклатурния апарат, кадри, хора, личности. Деятелите бяха различни: разумни, глупави, просто дураци. Но всички бяха циници. Всички до един, и аз - включително. Те се молеха публично на фалшиви идоли, ритуалът беше задължителен, а истинските вярвания държаха за себе си.

След XX конгрес в свръхтесен кръг на най-близки приятели и съмишленици често обсъждахме проблемите на демократизацията на страната и обществото. Избрахме един прост, като чук, метод за разпространение на „идеите“ на късния Ленин. <...> Група истински, а не въображаеми реформатори, разработихме (разбира се, устно) следния план: да се нанесе удар по Сталин и по сталинизма с авторитета на Ленин. И след това, ако успеем, с Плеханов и социалдемокрацията да бием по Ленин, с либерализмът и „хуманният социализъм“ – срещу революцията изобщо… Поглеждайки назад, с гордост мога да кажа, че хитрата, но много проста тактика – с механизмите на тоталитаризма срещу системата на тоталитаризма - сработи.”

Съществено от казаното не е измисления постфактум план за борба с диктатурата, а безкрайният и окървавен цинизъм на апаратчиците и премълчаната шмекерия на 20-те милиона “отговорни” и редови партийци, от които нито един не си направи харакири, нито се съпротивляваше, когато агонизираха кумирите, системата и... “идеалите”.

Още по-важни са другите фактори от чието взаимодействие се създаде най-значителната революционна ситуация в света през втората половина на XX-и век:

Търсейки изход от кризата, още в “застойното” време на Брежнев решиха да я изнесат на Изток, посредством военното нахлуване в Авганистан. Но несломимата съпротива на муджахидините, снабдени с модерни оръжия от САЩ, доведе до разложението и крушението на “непобедимата съветска армия”. Това беше най-сериозното доказателство за предстоящата гибел на “съветския” империализъм.

Полското огнище на “Солидарност” откъм Запад беше друго доказателство за необратимия упадък на Московската империя. Тя не беше в състояние да “нормализира” най-голямата си колония от “предния двор”, където събитията се развиваха по предсказания от Зоненфелд ход.

Не можейки да се справи с кризата в колониите от пери-

ферията, при Горбачов ръководството на метрополията заключи, че империята вече е губещо предприятие и започна деколонизация на "задморските" си владения и на втората, източно-европейска периферия.

Това обаче вече беше недостатъчно, за да спре разпада. Една вътрешна имплозия доведе до обявяване на независимостта и на бившите губернии от първата периферия, които Кремъл бе получил в наследство от царизма. Така териториално Русия бе сведена до размерите си от времето на Иван Грозни, а населението на бившия СССР се разполови.

Диктатурата започна да се пропуква и във върха: появиха се групировките на условно наречените "реформатори" и "консерватори", които се различаваха в средствата и методите за решаване на кризата. Тези вътре-класови противоречия между фракциите бяха израз и на борбата за върховната власт в разгара на кризата. Първите, както сочи името им бяха за продължение на наченатите хаотични реформи на изпадналите в паника генерален секретар и обкръжението му от върхушката на партията и държавата, докато фракцията на "консерваторите" виждаше спасението в едно връщане към сталинските методи. Тяхната взаимна борба отслабваше и парализира още повече диктатурата.

Сред волнодумство, създаване на различни клубове, "неформални организации" и ембриони на партии, при засилващо се социално недоволство, демонстрации и стачки, станаха ясни крахът на опита за реформиране "отгоре" и провалът на "просветения абсолютизъм" на Горбачов. В утробата на империята растеше ембриона на онази революция за която предупреждаваше Яковлев и от която се страхуваше не само Хелмут Зоненфелд.

На международната арена равновесието на силите беше радикално нарушено. СССР изгуби съревнованието със Запада, най-важният момент от което състезание беше изоставането му в Роботронната Революция. Това завърши с условната капитулация на Москва - факт, който имаше многостранни

последици и значение не само за изпадналата в предсмъртна криза империя.

Руският народ се пробуждаше от летаргията и се освобождаваше от страха, предстоеше му класова война с номенклатурата, чиято диктатура се разпадаше. Съвкупността от изброените фактори предизвика страхът от революцията и на "Запад". Студената война отстъпи място на преговори на най-високо ниво между неравностойните, но въоръжени с ядрено оръжие, довчерашни смъртни врагове. Започнали между Горбачов и "желязната" Тачер, те приключиха при срещата на остров Малта в края на 1989 г. между президента на САЩ Буш-старши и генералния секретар на КПСС, със сключване на тайни и явни договори за взимопомощ при преодоляването на революционната ситуация с общи усилия. За залогът на договорите, можем да съдим по резултатите.

За да съхрани себе си от неконтролируемите последици и от верижното разпространение на една революция от Берлин до Владивосток, Западният капитализъм оказа финансова, политическа, идейна и морална подкрепа, осигурявайки "меко-то кацане" на номенклатурата. В империята и в бившите й сателити тя се "демократизира" и реставрира частния капитализъм, като явно или тайно, със съгласието на "Запада", съхрани доминиращите си класови позиции в икономиката, превръщайки се в буржоазия със своите "олигарси", "елити" и агентура във всички "надстроечни" сфери – от спец-службите, армията и политическите партии през културата и науката до медиите и църковната върхушка. В замяна, "Западът" получи безпрепятствен достъп до "източните" пазари, съюзниците на Москва от Варшавскшя пакт се прехвърлиха в НАТО и излезнаха окончателно от орбитата на Русия… Такова е "международното положение" на Европейския континент в 30-та годишнина от решителната 1989-а година.

*

47. ЗАЩО ТЕЗИ ПОЛИТИЧЕСКИ И ИКОНОМИЧЕСКИ СЪТРЕСЕНИЯ НЕ СА И НЕ СТАНАХА СОЦИАЛНИ, НИТО ПОЛИТИЧЕСКИ РЕВОЛЮЦИИ, МАКАР В ТЯХ ДА УЧАСТВАХА МИЛИОННИ МАСИ, НАЙ-ВЕЧЕ ОТ "НИСШИТЕ КЛАСИ"?

Въпросите са два: 1) Защо не са революции? 2) Защо не станаха революции?

Революцията е събаряне на властта, осъществено чрез масовата мобилизация на "нисшите" (потиснатите и експлоатирани) класи в името на социалната справедливост и създаването на нова обществена организация.
А самата справедливост е формулирана от Бакунин в "Принципи и организация на интернационалното революционно братство" по следния начин:
"Свободата на всеки може да намери своето осъществяване/реализиране само в равенството на всички. Осъществяването на свободата в условията на правово и фактическо равенство е справедливост."

Революцията е социална когато смяната на икономическата и политическата структура и отношенията в класовото общество донася повече свобода, равенство и братство. Промяната през 1989-а и в последвалите я години не донесе справедливост, нито повече свобода и равенство. Партийната, военно-полицейска диктатурата бе заменена с диктатурата на парите, а "нисшите" класи останаха наемни роби на мутиралата и превърнала се в буржоазия номенклатура.
Крачките в сателитите "напред" към държавния капитализъм след 1944 г. и последвалите ги след 1989 г. в обратна посока, не са социални революции, защото това бяха движения в рамките на една и съща система – капиталистическата. Те не бяха и политически революции, защото и капиталът, и властта останаха в ръцете на мутантите на класата, упражнявала диктатурата …

Икономическите "промени» в Източна Европа и в СССР представляват преход от етатизация към приватизация на собствеността, а политическите - от диктатура към пазарната демокрация. От гледна точка на пролетариата социални промени няма. Нарекоха тези промени "велурени", "мирни", "рефолюции" (от реформи + революции), но те НЕ СА РЕВОЛЮЦИИ. Не са и контрареволюции, защото контрареволюцията в Русия беше завършена към 1921 година когато смазаха Кронщадската Комуна, а в "предния двор" никога не е имало революции, ако изключим Унгарската от 1956 г., която продължи десет дни…

С помощта на всички реакционни сили в двете разновидности на капиталистическия свят – частна и държавна - беше осигурен "социалния и граждански мир" и преодоляна най-опасната за него мащабна революционна ситуация през втората половина на XX-ти век.

Революционната ситуация не се превърна в социална революция, защото частния капитализъм се оказа достатъчно стабилен, а кризата не беше световна и не можа да парализира възможностите му за интервенция в помощ на заплашения от революцията Изток. Примерът с Полша показа ясно как със съвместни "мирни" усилия се загасва начеващия революционен пожар.

Масите не искаха да живеят постарому, но нямаха идея за новия начин на живот.

Международният заговор на победени и победители в Студената война не остави време от стихийността и спонтанността да изкристализират идеите на териториалните и производствените съвети/комуни. Липсваха и революционни организации, за да подпомогнат създаването на противовес на съюза между капитала и номенклатурата. Всичко това прекъсна характерния за революцията процес на олевяване, тя бе снета от дневния ред на обществото и от тук нататък начена нескончаемия до днес обратен "мирен преход" и политическата игра между мутиращата номенклатура и нейната "опозиционна"

агентура. В резултат от трансформацията на държавнокапиталистическата колективна собственост на номенклатурата в частна собственост на отделните семейства и кланове от номенклатурчици се роди червената буржоазия. Тя попълни редовете си със "свежи" сили от средите на своите доносници и за "автентичност" - с някои от някогашните оцелели, вербувани "противници". Така революцията пометна с цената на жертви на "тихата смърт", чиито брой надхвърля най-малко десетократно жертвите на най-кървавата революция.

Народите на новите частнокапиталистически държави, появили се на местото на "Социализъма" замръзнаха в очакване на следващата глобална революционна вълна, докато господарите на света и техните слуги си въздъхнаха, повярвали на Фукуяма, който мислеше, че с революциите е приключено веднъж завинаги.

Последвалите години обаче бяха запълнени с нови кризи и революции. Най-известните от тях са революцията срещу апартейда в Южна Африка, филипинската революция, която свали диктатора Фердинанд Маркос, маоистката революция в Непал и др. През десетилетията след 80-те години на XX-и век "реФолюциите" продължават да влияят на световната политика. Разпадането на Съветския съюз беше много по-важно събитие, отколкото разпадането на Руската, Германската и Австро-Унгарската империи след Първата световна война. Революциите, които се състояха през 2010–2012 г. в Северна Африка и Близкия изток промениха отношенията между Съединените щати, арабските държави и Израел, които доминираха в този регион от няколко десетилетия. Влияние върху стратегическото равновесие на силите оказват и така наречените цветни революции, сред които е и Оранжевата "революция" в Украйна. Най-после, върху нарушения баланс на "великите" сили заплашително тегне непоносимата мощ на Китай и другите от КРИБС.

*

48. МАРТИРОЛОГЪТ НА БЖЕЖИНСКИ КАТО ВЪВЕДЕНИЕ В ПРИЧИНИТЕ ЗА МИНАЛИТЕ И БЪДЕЩИТЕ РЕВОЛЮЦИИ В "ТРЕТИЯ СВЯТ"

… "Особено внимание трябва да се отдели на новото политическо активизиране на масите извън западните държави – писа Бжежински. Паметта на хората, които дълго време са били подложени на политически гонения, в значителна степен съдейства за рязкото и бурно, подгрявано от ислямистките терористи, пробуждане на Близкия изток. Но не е изключено, че това, което днес се случва в Близкия изток, да бъде само началото на по-голямо явление, което ще възникне в бъдеще в Африка, Азия и дори сред предколониалните народи в Западното полукълбо (Латинска Америка). Резултатът от систематичните убийства на техните не чак толкова далечни прадеди от колонизаторите и свързаните с тях търсачи на богатства, пристигнали предимно от Западна Европа /страните, които днес, във всеки случай са най-открити за съвместен живот на представителите на различни националности/ е квази-унищожението през последните две столетия на колониалните народи. То е съпоставимо по мащаби с престъпленията на нацистите в годините на Втората световна война /1939-1945/ – техни жертви са милиони хора.

Политическата вяра в съчетание със закъснялото негодуване и скръб са мощна сила, която сега излиза на повърхността, искайки мъст – при това не само в мюсюлманския Близък изток, но, вероятно, и извън неговите предели. Много данни не могат да бъдат уточнени, но като цяло те са шокиращи. (Само "шокиращи"!)

Достатъчно е да се приведат само няколко примера. През 16 век главно заради болести и зверствата на испанските първооткриватели населението на Империята на ацтеките, които са живеели на територията на съвременно Мексико, е намаляло от 25 милиона до около 1 милион души. По подобен начин и в Северна Америка приблизително 90% от коренното населе-

ние е загинало през първите пет години от "общуването" си с европейските заселници – основно, но не само от болести. През 19 век там, в резултат на различните войни и принудителни преселения са загинали още 100 000 души. В Индия в периода от 1857 до 1867 британците са избили около 1 милион мирни жители по време на акциите, последвали Сипайското въстание от 1857 г. Това че британската Ост-Индийска компания е използвала индийските плантации за отглеждането на опиум, който след това е бил изпращан в Китай, е причинило преждевременната смърт на милиони хора, без да се смятат тези китайци, които са станали преки жертви на Първата и Втората опиумни войни. В Конго, лична собственост на белгийския крал Леополд II, от 1890 до 1910 г. са били избити между 10 и 15 милиона души. (N.B.: Според други източници колониалното господство е съкратило населението на Белгийско Конго от 40 на 10 милиона души.) Във Виетнам в периода от 1955 до 1975 г. според последните изчисления са били избити между 1 и 3 милиона мирни жители. Що се отнася до мюсюлманския свят, в руския Кавказ между 1864 и 1867 г. са били изселени 90% от местните черкези, а от 300 000 до 1,5 милиона души са починали от глад или са били убити. В периода от 1916 до 1918 г. са били убити десетки хиляди мюсюлмани по време на депортирането от руските власти на 300000 тюркски мюсюлмани през планините на Средна Азия и Китай. След Първата гражданска война в Алжир в периода от 1830 до 1845 г. в резултат на френските зверства, глад и болести са загинали 1,5 милиона алжирци – почти половината от населението на страната. (N.B.: В последната 7-годишна антиколониална война броят на жертвите е двойно по-голям.) В съседна Либия италианците са изпращали жителите на Киренайка в концентрационни лагери, където в периода от 1927 до 1934 г. са загинали от 80 000 до 500 000 души. Неотдавна – от 1979 до 1989 г. - съветските войски в Афганистан са убили около 1 милион мирни жители, а две десетилетия по-късно американските военни в хода на своята 15-годишна война убиха 26 000

мирни жители. За последните 13 години в Ирак САЩ и техните съюзници убиха 165 000 мирни жители /разликата между данните за броя на загиналите в резултат на европейската колонизация и броя на убитите от САЩ и техните съюзници в Афганистан и Ирак отчасти може да се обясни с техническите постижения, позволяващи да се използват военни средства с голяма точност и отчасти с промяната на световния климат/. Мащабите на тези кървави престъпления шокират, но не по-малко шокира и това, как бързо Западът е забравил за тях. В съвременния постколониален свят започва да звучи нова историческа риторика. Мюсюлманите и останалите страни използват чувството на дълбока неприязън към Запада и неприемането на неговото колониално минало, за да оправдаят своите лишения, беди и отсъствие на чувство за собствено достойнство. Фактът, че тези събития все по-отчетливо изплуват в паметта на мюсюлманския свят и все по-често в паметта на останалите народи, говори колко силно е влиянието на миналото върху настоящето…" (N.B.: В СВОЯ МАРТИРОЛОГ БЖЕЖИНСКИ Е МИНИМИЗИРАЛ СИЛНО БРОЯТ НА ИЗБИТИТЕ "НЕПЪЛНОЦЕННИ ТУЗЕМЦИ", ПОРАДИ КОЕТО ТОЙ Е ДАЛЕЧЕ ОТ ТОВА ДА БЪДЕ ПЪЛЕН И ВЕРЕН!!! САМО В САЩ БРОЯТ НА ИЗБИТИТЕ ИНДИАНЦИ СЕ ОЦЕНЯВА НА ОКОЛО 15 МИЛИОНА, А НА ЗАГИНАЛИТЕ ОТ НЕПОСИЛЕН ТРУД И НЕЧОВЕШКИ УСЛОВИЯ НА ЖИВОТ РОБИ АФРО-АМЕРИКАНЦИ - ПРИБЛИЖАВА СТОТЕ МИЛИОНА КИТАЙЦИ, УНИЩОЖЕНИ ПРЕЗ МАОИСТКИЯ "ЕКСПЕРИМЕНТ". РАЗЛИКАТА Е В РАЗТЕГЛИВОСТТА НА ВРЕМЕТО: НА МАОИСТИТЕ СТИГНАХА НЯКОЛКО ДЕСЕТИЛЕТИЯ, ДОКАТО НА АМЕРИКАНСКИТЕ РОБОВЛАДЕЛЦИ БЯХА НЕОБХОДИМИ НЯКОЛКО СТОЛЕТИЯ…)

49. Спрените на полупът Арабски революции

През февруари 2013 г., Зин ел-Абидин Бен Али, който заемаше президентския пост в Тунис в продължение на двадесет и четири години, бе осъден задочно на доживотен затвор, бидейки в изгнание в Саудитска Арабия. Хосни Мубарак, президент на Египет в продължение на почти тридесет години, бе задържан под арест във военната болница, в очакване на повторно разглеждане на делото му по обвинения в убийство на демонстранти. Муамар Кадафи, който управляваше Либия в продължение на четиридесет и две години, беше убит от бунтовниците, които с помощта на НАТО свалиха режима му. Башар ал-Асад, чието семейство управлява Сирия в продължение на четиридесет и три години, бе въвлечен в изтощителна гражданска война, последвана от намесата на заинтересованите "велики" сили.

Наблюдавайки внезапното падане като домино на тези режими, светът беше изумен. Революциите се проведоха там съвсем наскоро и с голяма степен на вероятност можем да предскажем как ще свършат. Но е време да теглим поуките от това, което вече се е случило.

Тезата, че арабските революции са възникнали на празно място, че са спонтанно избухнали в един мирен и добре управляван регион, е мит. Недоволството нарастваше постепенно в целия арабски свят и стачки и протести се провеждаха през цялото предходно десетилетие.

Арабските общества имат един от най-високите темпове на ръст на населението в регионите със средно ниво на доходите. Това доведе до появата на голям слой от амбициозни младежи и в същото време до намаляване на земята и водите за земеделие. Египет, Тунис, Либия и Сирия - всички следваха пътя, начертан през 50-те години от арабският "соц"-лидер Гамал Абдел Насър и се стараеха да осигурят щедро субсидирана програма на образованието, храните, горивата, другите жизненоважни стоки и работа в публичния сектор за виши-

стите, завършващи колежите. Бързият ръст на населението, съчетан с най-високото ниво на зависимост от вноса на зърно в света, направи тези програми по-скъпи и трудно осъществими. В началото на 90-те години на XX век властите започнаха да намаляват субсидиите. През 2008 г. в Тунис и Египет, след скок в цените на хранителните стоки, избухнаха бунтове, втори подобен скок се случи през 2010 г. Заплатите на по-голямата част от населението изоставаха от инфлацията и въпреки че арабската икономика продължи да расте благодарение привличането на чуждестранни капитали, работни места липсваха. Младежката безработица в арабските страни е една от най-високата в света - 25%, като най-много от нея пострадаха най-образованите слоеве, които се надяваха да работят в сферата на икономиката или в държавния апарат, но от няколко години не можеха да намерят вакантни работни места.

50. Тунис: от самозапалването до революцията

Тунис постигна значителни резултати в областта на образованието, но извън столицата, особено в южната част на страната, цареше бедност и почти пълна безработица. Постепенно недоволството се съсредоточи върху личния режим на Бен Али, чийто клан беше известен със своята корупция. Под неговото управление един тесен кръг от негови близки, се облагодетелства от ръста на икономиката, докато по-широките слоеве на буржоазията трябваше да плащат подкупи, за да удовлетворят ненаситните нужди на семейството на владетеля.

Бен Али разбра, че с помощта на икономически ръст и субсидии е все по-трудно да се оказва подкрепа на средната класа, а полицейските сили започнаха да се държат по-агресивно и безнаказано. В малкия град Сиди Бузид в южната част на страната мишена стана млад търговец на плодове - Мохамед Буазизи: полицията конфискува вагона му и унижи достойнството му. Тогава на 17 декември 2010 г., той се самозапали пред местното полицейско управление. Действията на Буази-

зи предизвикаха широк отзвук сред тунизийците, които реагираха остро на безработицата и постоянното насаждане на страх, което беше характерно за режима на Бен Али.

Когато на следващия ден тълпата се събра пред полицейското управление, властите откриха огън и застреляха няколко души, след което се опитаха да локализират протестите, като блокираха пътищата и заглушаваха медиите. Но да се скрие ставащото беше трудно. Режимът въведе строга цензура в телевизията, радиото и във вестниците, както и за повечето интернет сайтове, но забрави за Фейсбук, който се смяташе за нещо като пространство за социален живот. Тъй като Тунис има сравнително голяма средна класа, делът на потребителите на Фейсбук сред младите хора е най-висок в Северна Африка. Новини за събитията в Сиди Бузид и за зверствата на полицията бързо се разпространиха по мрежата и скоро достигнаха арабската телевизионна компания Ал Джазира със седалище в Катар, основана през 1996 г., която ги съобщаваше на целия арабски свят.

Един след друг избухваха бунтове в градовете в южната част на Тунис. Режимът отговори с по-нататъшни репресии, които също бяха съобщени във Фейсбук и сателитната телевизия. В страната се разля вълна на възмущение. В подкрепа на протестиращите излезоха изумително голям брой организации. Общият профсъюз на работниците в Тунис, който в продължение на много години организираше малки стачки на миньори, учители и други трудови групи, организира генерална стачка в най-големите градове на страната. Хиляди интернет активисти създадоха революционни аватарии във Фейсбук и Туитър. Адвокати, журналисти и дори рап музиканти отправиха открита критика срещу режима.

Международните новинарски медии представяха събитията в Тунис като конфронтация при ползването на Интернет - от една страна на брутално преследваното население и от друга - на алчния и корумпиран властник. При тези обстоятелства нито Франция, нито Съединените щати, които бяха тради-

ционни съюзници на Бен Али, не мръднаха пръста си, за да го подкрепят. Това им поведение бе подпомогнато от факта, че ислямистите не взеха участие в бунтовете, тъй като по това време Бен Али бе разгромил главната ислямистка партия „Ан-Нахда“ и изгонил лидерите й от страната. И тъй като нямаше явна ислямистка заплаха, западният свят приветства борбата на младите демонстранти срещу стареещия диктатор. В началото на януари стана ясно, че единствената надежда на Бен Али е армията, но генерал Рашид Аммар заяви, че армията няма да наруши професионалния си кодекс и да стреля по тунизийски граждани. На 14 януари 2011 г., по-малко от месец след отчаяния акт на Буазизи, диктаторът Бен Али и семейството му избягаха в Саудитска Арабия. Но въпреки “арабската пролет” и свободните избори, ключовите позиции във властта на Тунис останаха в ръцете на политици от времето на диктаторския режим. Богатствата – също.

51. Египет: падането на фараона

Арабските лидери бяха убедени, че революцията няма да се разпространи в техните страни. Египетският външен министър нарече подобна прогноза „глупост“. Освен това, режимът на Мубарак имаше много полицейски сили и високо професионална армия. В допълнение, като ключова бариера в борбата срещу ислямистките движения и поддържането на мира с Израел, Мубарак винаги се радваше на силна подкрепа от страна на САЩ. Режимът винаги е бил тясно свързан с египетската армия. Откакто Насър свали монархията през 1952 г., всеки следващ президент идваше от офицерските среди. Армията разполагаше с големи имоти в областта на туризма, търговията на дребно, недвижимите имоти и други сектори на египетската икономика.

И въпреки всичко режимът беше разклатен. Президентът Мубарак беше на власт толкова дълго и толкова желаеше да предаде юздите на сина си Гамал, че хората на шега го нарекоха „последния фараон“. Гамал не бе член на военната кас-

та, но заемаше ключова позиция сред малката група милиардери, които, използвайки връзките си с правителството и печелещи от чуждестранните инвестиции в нефта, стоманата и банковото дело, бяха натрупали огромни богатства. Военните наблюдаваха с тревога младия цивилен наследник, питайки се дали той ще уважава и поддържа репутацията на армията и гарантира нейната ключова роля в държавата?

Протестите в Египет не бяха новост. През 2008 г. младежкото движение „6-и април“ проведе протести, които бяха потушени. Режимът реагира остро на всяка опозиция и младите активисти често биваха затваряни. Един от тях, Халед Саид, беше пребит до смърт от полицията в Александрия през юни 2010 г. Изображенията на неговото чудовищно обезобразено лице бяха разпространени чрез Фейсбук и доведоха до създаването на онлайн общността „Всички сме Халед Саид“ - широка мрежа от граждани, съчувстващи на противниците на Мубарак. Повечето египтяни обаче продължаваха да се държат пасивно.

На 25 януари 2011 г. антимубаракските сили организираха протестна акция в… празника на полицията. Режимът, подготвен за безредици, изпрати силите за сигурност да патрулират на площад Тахрир и други места в центъра. За разлика от провежданите преди акции, след 25 януари голям брой обикновени египтяни се присъединиха към авангарда на младите демонстранти.

Три фактора допринесоха за това. Първо, през декември 2010 г. в Египет бяха проведени парламентарни избори. През 2005 г. членовете на движението „Мюсюлманско братство“, участващи като независими кандидати (самата партия беше официално забранена) получиха 88 места в парламента. Затова, през 2010 г., Мубарак беше решен да победи „братята“, използвайки всевъзможни средства - арести, медийни кампании, атаки срещу финансовите им ресурси, така че неговата собствена партия или неговите съюзници да заемат почти всички места в парламента. Той разсея всякакви надежди за

реформи чрез избори, оставяйки протестите като единственият възможен начин за постигане на промяна. Второ, експертите по ненасилствена съпротива от сръбското младежко движение „Отпор!“ - ветерани на “революцията”, които отстраниха Слободан Милошевич от властта - подготвиха членовете на младежкото движение „6-и април“. Те убедиха организаторите на акциите на 25 януари, че стратегията да се спазва принципа на ненасилие и да бъдат приятелски настроени към войниците и полицаите може да бъде печеливша. Трето, и най-важното, пример за Египет бяха събитията в Тунис, където уличните протести току-що лишиха Бен Али от власт. Ако тунизийците го направиха, то египтяните също биха могли да го сторят.

На 25 януари хората започнаха да пристигат на площад Тахрир в Кайро и скоро тълпата нарасна до няколко десетки хиляди души. Още по-впечатляваща тълпа се събра на крайбрежната улица в Александрия. През следващите четири дни с полицията се водиха жестоки битки за контрол над обществените места. Революцията не беше съвсем мирна - полицейските участъци и затворите бяха подпалени, демонстранти нападнаха полицията. До 28 януари полицията се оттегли, неспособна да се справи с протестиращите – те бяха твърде много и нямаше да се предадат. За почистване на площадите бяха необходими армейски танкове и хеликоптери.

Вечерта на 28 януари военните получиха заповед да заемат площад Тахрир. Те обаче отказаха да стрелят по съгражданите си. Войниците заеха позиции около площада, но не предприеха никакви действия срещу протестиращите. Хората по улиците скандираха лозунга „армията и народа са единни“. “Мюсюлманското братство” се присъедини към опозицията, като предостави на разположение своите организационни и човешки ресурси. Отказът на армията да разпръсне тълпата доведе до кризисна ситуация с неясен изход. Съединените Щати и египетските военни водеха непрекъснати преговори помежду си, опитвайки се да намерят мирно решение. Пре-

зидентът Мубарак обаче отказа да отстъпи. Протестиращите разположиха палатки и издигнаха барикади, заявявайки, че ще останат на площад Тахрир, докато Мубарак не подаде оставка.

На 10 февруари на фона на очакванията за оставката му, президентът Мубарак произнесе продължителна емоционална реч, в която отново заяви, че няма да напусне сцената, докато мандатът му не изтече през септември. На следващия ден масови стачки парализираха страната от Александрия до Горен Египет и от Кайро до Суец. Без да чакат краха, военните отстраниха Мубарак от властта. Върховният съвет на въоръжените сили пое ръководството на страната, обещавайки да върне властта на гражданския режим, веднага щом се проведат нови парламентарни и президентски избори.

52. Либия: убийството на полковника

Муамар Кадафи, който взе властта през 1969 г. в резултат на военен преврат, беше харизматичен лидер. След като национализира петролната индустрия, той вече не се нуждаеше от официално правителство и употреби огромното си петролно богатство, за да създаде кланово патронажно общество в съответствие със своята философия за „Джамахирия". Според нея Либия трябваше да стане революционна държава, управлявана от Общ народен комитет. Всъщност Кадафи вземаше еднолично всички правителствени решения и управляваше с помощта на укази. Той се смяташе за арабски социалист и националист; подкрепяше бедните и бе разработил система за средно и висше образование. Но, както беше в другите страни с личен режим, той насочваше доходите основно към портфейлите на семейството си и най-близките си привърженици, докато по-голямата част от населението живееше с ниски заплати при висок процент на безработните.

През февруари 2011 г. либийската младеж призова за мирни протестни демонстрации в подкрепа на демокрацията.

Най-голямият от тях се проведе в източната част на страната в град Бенгази, чието население винаги е било в напрегнати отношения със западния регион и столицата Триполи. Кадафи реши незабавно да потуши протестите. На армията беше наредено да стреля по всички, без да анализира причините, и през първата седмица на протестите бяха убити стотици демонстранти.

Защо армията действаше в Либия много по-"ефикасно", отколкото в Тунис и Египет? Всъщност редовната либийска армия, подобно на армиите в Тунис и Египет, реши да не стреля по своите сънародници. Повечето от войниците преминаха на страната на бунтовниците, разтвориха се в тълпата или останаха в казармите. Либия обаче се отличаваше от Тунис и Египет в две отношения. Първо, нефта носеше огромни приходи на Кадафи, с които той разполагаше по своя преценка. С тези пари той създаде лична армия от наемници, които бяха вербувани в страните южно от Сахара. Тази армия беше два пъти по-голяма от националната и нейните войници не изпитваха угризения, убивайки либийци. Второ, Либия беше до голяма степен племенно общество, а не национална държава. „Специалните сили за защита на режима", състоящи се от членове на клана Кадафи и под командването на синовете му, се отличаваха със своята особена преданност и бяха готови да се борят до край срещу либийците от другите региони.

В Бенгази редовните войници решиха да не напускат казармите и до 20 февруари демонстрантите взеха връх над полицията и завзеха града. В останалата част на Либия обаче танкове, артилерия и самолети потушиха съпротивата на градовете, започвайки от Триполи и бързо се придвижиха на изток до петролните центрове към Бенгази. Кадафи и синът му Саиф обещаха да унищожат всички, които се присъединяват към въстанието в Бенгази. Кадафи заяви „хората, които не ме обичат, нямат право да живеят". В началото на март силите на Кадафи, убили хиляди хора, бяха готови да разгърнат кървава касапница, за да спечелят Бенгази.

Благодарение на сателитната телевизия и медиите светът наблюдаваше и съчувстваше на бунтовниците. На 18 март Съветът за сигурност на ООН прие резолюция, разрешаваща използването на сила за спиране на кръвопролитията. НАТО започна въздушни бомбардировки на артилерийските системи и танкове на Кадафи и изчисти небето от неговите самолети и хеликоптери.

Когато НАТО влезе в пълномащабна война срещу Кадафи - въстаниците получиха "легитимен статут" и започнаха да се мобилизират по-ефикасно. В края на март те проведоха редица контраатаки с подкрепата на авиацията на НАТО. Няколко месеца по-късно бунтовниците завзеха големите петролни бази в централната част на крайбрежието. Силите на Кадафи бяха отслабени от масовото дезертьорство. В края на юли берберите в Западните планини откриха втори фронт, като започнаха настъпление от юг в посока към Триполи, докато въстаниците от Бенгази, атакуваха от изток. През август тези сили, атакувайки от две посоки, постигнаха сериозни успехи. Деморализираната наемна армия на Кадафи бързо се разпадна, много наемници избягаха през границата към Чад, Нигер и Мали. До октомври опозицията контролираше цялата страна. Кадафи, криещ се в канализацията на предградията на Триполи, беше заловен и убит. Светът видя НАТО в ролята на… "износител на демокрация".

53. Сирия: от гражданската война към международна

Както и при другите лични режими в арабския свят, в Сирия управляваше корумпирано семейство, съществуваше значително неравенство и имаше много разочаровани младежи. Но диктаторът Башар Асад вярваше, че нищо не го заплашва. Според него, за разлика от прозападните режими в Тунис и Египет, неговият беше популярен заради враждебното му отношение към Израел. Освен това Сирия също беше племенно общество, разделено на секти. Семейството на Асад принадлежеше към малкото и сплотено шиитско малцинство на ала-

витите, сред които Асад набираше офицерите за армията си. Независимо от това, вдъхновени от арабските революции в другите страни и особено след мартовската интервенция на НАТО в Либия срещу Кадафи, млади сирийци започнаха кампания за ненасилствена съпротива с демонстрации в южния град Дери. Ако Асад бе проявил сдържаност, това движение можеше да бъде спряно. Но, както в Тунис, режимът реагира на първите протести с жестоки и безмилостни действия, които, заснети с камера, бяха публикувани в YouTube и разпространени от сирийци, живущи в чужбина и искащи промяна на властта. Скоро, благодарение на сателитната телевизия, цялата страна научи за тези събития.

Първоначално ситуацията в търговския център на страната, Алепо и в столицата Дамаск оставаше спокойна. Войските бяха изпратени в малки градове, където се провеждаха протести и където, както бе казано на войниците, предатели и чужди джихадисти са се укрепили. Но когато разбраха, че са изпратени да убиват обикновени сирийци, много войници отказаха да стрелят. Някои бяха застреляни от командирите си, но това само увеличи броя на дезертьорите.

В края на 2011 г. режимът промени стратегията си. Вместо войски, изпращани за потушаване на протестите, териториите, окупирани от бунтовниците, бяха подложени на бомбардировки с артилерия и авиация, след което специалните сили, в които преобладаваха алавитите, бяха хвърлени за "прочистването" им. Въпреки ефикасността на тези операции, режимът нямаше достатъчно войници, за да ги провежда едновременно в няколко области. Затова опозицията започна да избягва директната конфронтация и възобновяваше действията си на други места. Стана ясно, че мирните протести в борбата срещу Асад са неефективни. Подобно на режима, бунтовниците промениха стратегията си: сега те създадоха въоръжени единици за водене на гражданска война под командването на дезертьорите.

През цялата 2012 г. силите на съпротивата разширяваха те-

риторията на своите действия и стигнаха до Алепо и Дамаск. Ядрото на въоръжените сили на режима обаче остана обединено и отблъсна всички атаки. Бунтовниците разчитаха на външна помощ при свалянето на диктатора, както това се случи в Либия. Очакванията им обаче бяха напразни. Китай и Русия блокираха всички резолюции в ООН, целящи подпомагане на опозицията. САЩ и Европа решиха да не се намесват в поредния регионален конфликт. Войната сега придоби твърде сложен характер, за да може нейният изход да се реши с безпилотни зони или с прецизни атаки срещу силите на Асад. Освен това западните страни се опасяваха, че доставяното оръжие ще попадне в ръцете на джихадистите. Междувременно Иран, който реши да защити маршрута, по който минаваха доставките на оръжие за ливанската Хизбула и да подкрепи приятелския шиитски режим, декларира подкрепата си на Асад, изпращайки му пари, оръжие и военни съветници.

До началото на 2013 г. събитията в Сирия се превърнаха в пълномащабна гражданска война. Десетки хиляди хора бяха убити, в страната избухнаха между-религиозни конфликти, а джихадисти запълниха вакуума на властта по места. Много райони на Алепо и Дамаск бяха превърнати в руини. В цялата страна се водят боеве. Въпреки постепенното засилване на бунтовниците, Асад не възнамерява да подаде оставка. Русия се намеси на негова страна. Щатите са за елиминирането му. Жертвите ще стават все повече и нищо не предвещава близък край на войната, особено ако в нея бъде включен и Иран.

54. Баланса на "Арабската пролет"

Тунис, Египет, Либия и Сирия бяха държави, в които зрееха революционни ситуации. Те бяха доминирани от корумпирани лични режими, наблюдаваше се отчуждаване на елитите, загуба на лоялност от страна на военните, недоволство на населението, причинено от фискални и икономически проблеми и натиск на демографските фактори. Навсякъде широка-

та коалиция на опозиционните сили се обединяваше срещу крещящата несправедливост: ненаситни управляващи кланове малтретираха страдащите си народи: „Ти си облечен по последна мода - ревеше тълпата в Кайро, визирайки Мубарак - а ние спим по дванадесет души в една стая!"

В Тунис и Египет армията отказа да защитава режима и управляващите бяха отстранени бързо от властта. В Либия и Сирия части от армията запазиха лоялността си благодарение на племенния и религиозен афинитет към режима и защитаваха властта, но не разполагаха със значителен ресурс. В Либия намесата на НАТО позволи на бунтовниците да победят Кадафи само за няколко месеца. В Сирия обаче преобладаваше чужда намеса на страната на режима на Асад, което му позволи да продължи бойните действия. Причините и хода на тези незрели политически революции са сходни помежду си. Те следват схемите, наблюдавани в много революции през цялата история.

Но какво да кажем за арабските страни, в които не се извършиха революции? Не съществуваха ли големи групи от млади хора с неиндексируеми заплати и възмущение на населението от елитите по цялата територия от Мароко до Саудитска Арабия? Защо революцията се извърши само в няколко държави?

Първо, само тези четири държави плюс Йемен (където протестите също доведоха до отстраняването на президента Салех) бяха с лични режими, чиито хищнически характер доведе до отчуждението на широките кръгове на бизнеса и военните елити и в които възмущението на опозицията можа да се съсредоточи срещу вожда, неговото семейство и антураж. Повечето други арабски държави като Мароко, Йордания, Оман, Емирствата и Саудитска Арабия са монархии. В тях властниците можеха да стоварват вината върху премиерите и да запазват властта си, обещавайки конституционни реформи. Точно това се случи и в Алжир и Ирак, още две големи арабски държави, наскоро преминали през изпитанията на граж-

дански войни, в който правителствата победиха опозицията. Богатите на петрол страни имаха изключително големи ресурси, което позволи на властите да се откупят, като използват постъпленията за щедри подкупи и субсидии за армията и населението. За сега там господства ФЕОДАЛНИЯ капитализъм.

И накрая, прекратяването на чужда помощ за режимите или активната намеса, насочена към подкрепа на опозицията, се случи само в Тунис, Египет и Либия. В Сирия режимът бе подкрепен от две други държави - Русия и Иран; властта на Бахрейн получи щедра помощ от Саудитска Арабия и брутално потисна народните протестни акции; в Мароко и Йордания властниците получиха финансова помощ от други арабски страни.

Арабските революции от 2011 г. показват ясно, че когато някои страни в региона влязат в състояние на нестабилно равновесие, революционната вълна може бързо да ги залее. Ако вземем региона като цяло, трябва да помним, че една успешна революция изисква наличието на много условия, които трябва да се появят едновременно. В началото на 2013 г. властниците бяха свалени само в четири държави в Северна Африка и Близкия изток - Тунис, Египет, Либия и Йемен. Необходимостта от присъствието на множество условия, за да победи революцията, довежда до това, че през цялата световна политическа история революциите са се случвали рядко и са били съвършенно уникални събития.

Нещо повече, дори там, където диктаторите биваха свалени, по-нататъшният път беше изпълнен с трудности. В Тунис, най-мирната от четирите страни, ислямистката партия Ан-Нахда сключи споразумение със светските партии за разделяне на властта, а основните политически сили на страната участваха в изготвянето на новата конституция. Въпреки това, дори там сътрудничеството беше отслабено от убийството на популярни светски политици и няма гаранция, че демокрацията ще укрепи позициите си в тази страна.

В Либия светските, племенните и ислямистките милиции действат независимо една от друга. Много градове страдат от полицейско насилие и убийства на "освободителите", като атаката срещу американската дипломатическа мисия в Бенгази и убийството на американския посланик. Новите закони, забраняващи на всички, които са служили при Кадафи да заемат длъжности в новия режим, доведоха до оставката на няколко министри и възникна въпросът къде да се намерят опитни кадри. Може би ще минат години, преди Либия да сформира правителство с помощта на външните сили, което да поеме властта в страната.

В Египет събитията следваха типична пост-революционна траектория - от медения месец до поляризацията и след това до контрареволюцията. След експлозията на ликуването и появата на много нови политически партии, съпътстващи оставката на Мубарак, политиката се сведе до борба за властта между двете най-организирани групи в египетското общество - армията и Мюсюлманското братство. Светските либерални групи, въпреки решаващата роля, която изиграха в началния етап, нямаха широка подкрепа или „общонационална" организация и бяха изместени в периферията на политическия живот. Когато кандидатът на Мюсюлманското братство Мохамед-Морси спечели първите свободни избори за президент, той даде да се разбере, че възнамерява да вкара ислямистите в парламента, в съдилищата и в конституционната комисия и да лиши армията от нейната роля в политическия живот. Това предизвика протест и ответни действия от страна на военните. Играейки с нарастващите опасения, че Мюсюлманското братство ще създаде фундаменталистки ислямски режим, със значителната подкрепа на народа армията отстрани Морси и наложи извънредно положение, за да възстанови властта на военните. Атаката на армията срещу „братята" доведе до няколкостотин жертви и вероятният резултат от тези събития, докато не се установи по-стабилен режим, ще бъде появата на още по-радикални ислямистки групи и ръст на насилието.

И накрая, в Йемен, когато бившият диктатор Али Абдула Салех напусна поста си, неговият наследник се опита да сформира стабилно правителство и да поддържа контрола над страната. Появиха се стотици нови партии, възраждат се регионални сепаратистки движения. Радикалните ислямистки групи създават крепости в провинциите (където те служат като мишена за американските дронове, което засилва допълнително антиамериканските настроения на опозицията). Както казват анализаторите, трудно е да се разбере какво се случва в Йемен: дали постепенно се създава ново централно правителство или страната се плъзва бавно в "хаоса".

С други думи, твърде рано е да се съди резултатът от арабските "демократични" революции от 2011 г., но може да се твърди с увереност, че в близко бъдеще те, като всички революции, ще се разгърнат, демонстрирайки непреклонна борба за властта между радикалите и умерените, при ключовата роля на чуждестранната намеса и проблемите при установяване на централна власт в бунтовническите провинции. Ще минат години, преди несигурността да отстъпи място на солидна власт, ако революцията не стане перманентна. Осем години след революционното избухване на Арабската пролет можем да установим, че от надеждите на хората за живот в достойнство и свобода не е останало почти нищо.

След това най-мащабно надигане на народите в арабския свят, там настъпиха не мечтаните от тях времена на „хляб, свобода и социална справедливост", а хаос и разрушения. Либия е пред разпадане, а в Йемен - бедняшката колиба на арабския свят - може би предстои най-голямата хуманитарна катастрофа в света, смята ООН. Само в Египет цари някакво спокойствие, но и то е по-скоро измамно, едва ли не мъртвешко. Не малка роля за тази ситуация играят империалистическите апетити и интервенцията на "великите" сили.

В същото време част от държавите на Арабската пролет се превърнаха в бойно поле на регионални конфликти. Войната в Сирия, която години наред се водеше като брутален сблъ-

сък на верска основа, се интернационализира и се превърна в регионална и международна задочна битка между трети сили. Онова, което започна като мирен бунт срещу жестокия режим на клана Асад, междувременно вече е световен конфликт.

Единствено в Тунис, родината на арабското движение за демокрация, преходът от диктатура към народовластие би могъл да се развие добре, но само ако страната се справи с икономическите си проблеми, което е проблематично...

От 2013 година насам в арабския свят върви реставрация на авторитаризма, която не предлага никакви приемливи отговори на предизвикателствата на днешния и утрешния ден. А това е взривоопасно, като се има предвид, че социално-икономическите проблеми, които всъщност доведоха до Арабската пролет, не само не са решени, но дори рязко се влошиха. Днес всеки трети човек в арабския свят е по-млад от 23 години, тъй че за идните 20 години регионът ще има нужда от поне 50 милиона нови работни места. Само че никой не знае откъде ще се появят те. На този фон, без дълбоки политически и икономически реформи, държави като Египет, например, скоро могат да станат неуправляеми и да се превърнат в огнище на несъстоялата се пролет. Според нас арабската революция може да има сериозни шансове за успех само, ако тя се превърне в перманентна, социална и обхване и съседните региони… За сега това е далечна перспектива, зависеща във висша степен от курса, който ще поемат събитията в "Третия" и Първи светове. Нещастието на тези народи в съвременния сват идва от петрола им, който освен милиардите, които носи на петролните компании е и стратегическа суровина от която зависи не само Европейския съюз.

ЧИАПАС И РОЖАВА

55. Две искрици на еманципация в един жесток, брутален и циничен свят

(една статия от нашия френски приятел Пиер Бансе)

В рамките на една антиколониална и антирасистка седмица, проведена в Париж през месец март 2017 г., се състоя дискусия, сравняваща опитите на запатистите и на кюрдите. От сравнението бе заключено, че ако запатистите в Чиапас се вписват в проекта за пряката демокрация, в Рожава този процес е по-комплициран и се очертава един експеримент на партипацитивна демокрация (на участието), рискуващ да осуети амбициите за изграждане на общество без държава.

Автономията, в революционния смисъл, е волята и капацитета на една общност да се организира във федерация на самоуправляващи се комуни. Това е старата идея да се премахне разделението на управляващи и управлявани, като се отстрани всяка държавна, авторитарна, патриархална или друга власт чрез запатистката епопея или чрез динамиката на борбата на кюрдите.

Мексиканските индианци и кюрдите в Турция и Сирия имат съзнанието, че не се борят само за своята еманципация, но и за освобождението на всички народи, на цялото човечество. Те не искат от нас да поставим ореоли на техните акции, но да се възползваме от тяхния опит, за да построим нашата собствена автономия, започвайки от историята ни и от контекста в който живеем.

56. Геополитически обзор

Преди автономията да се превърне в крайна цел, двата народа предприеха своята борба за национално освобождение, за да ликвидират колониалния си статут. Те я започнаха под знамето на маркс-ленинизма. Стимулирани от своите лидери - подкоманданта Маркос и Абдула Йоджалан, те се опитват да се измъкнат от задънената улица на създаване на национална държава, както и от опасностите, произтичащи от маркс-ле-

нинизма по пътя към изграждане на едно свободно общество. В централна Америка и в Месопотамия в края на XX век, започнаха две движения за еманципация чрез федериране на комуните върху територии, сравними с тази на Белгия, но с по-голямо население в Рожава (4 милиона) отколкото в Чиапас (с няколко стотин хиляди). В двата случая обкръжението им е враждебно.

В Чиапас, войната беше кратка. Съпротивата продължава да взема мерки срещу провокациите, заплахите и интервенциите от страна на националното или регионалните правителства и капиталистите, както и конфронтацията със съперничещите организации на селяните.

В Рожава, войната е тотална – против джихадисти, режимът на Асад, опозицията срещу него, турските нашественици, както и против една вътрешна опозиция, поддържана от регионалното правителство на иракски Кюрдистан, съюзник на Турция.

И едните, и другите са бедни. Рожава притежава петролни и потенциални аграрни ресурси, чиято локална експлоатация е силно затруднена от сирийските колонизатори. Двете територии имат различна социология. Чапас представлява етническа общност от индианци и християни, докато Рожава е една мозайка от кюрди, араби, халдейци, сирийци, тюркмени, арменци, кавказци и религии (мюсюлмани и християни от различни течения).

Първият акт на кюрдските революционери беше да прокламират равенството на всички народи и религии, уточнявайки, че последните са личен проблем.

57. Институции на автономията

В Чиапас няма определена идеология, там конструират своята политическа система, вървейки по пътя към автономията. В Рожава се базират върху демократичния федерализъм на Йоджалан, инспириран от идеята за анархистическите общини на американския философ Мъри Букчин – "баща на социалната екология".

Има ли нужда Автономията от конституция и закони? Това е основният въпрос за Правото и Анархията, която търси недържавни норми на управление, т.е норми на самоуправление или още по-точно - норми на социалното и икономическо самоуправление.

Ако обществената организация има общи структури в Чиапас и Рожава, основаващи се върху комуната, в Рожава съществува една "протодържава". Чиапас е разделен на пет автономни зони и 27 комуни, а Рожава – на три автономни кантона и двадесетина общини, 12 от които са в Джазира – най голямият от Кантоните.

В Чиапас базата е общността (или селото), организирано в общо събрание и общинни делегати. Общностите се федерират, посредством общинските съвети, формирани от делегати, избирани за две или три години. Автономните комуни изпращат своите делегати в Генералната асамблея на зоната, която назначава Съвет, натоварен с координацията и изпълнението на колективните решения, отнасящи се до управление на ресурсите, образованието, здравето, съдилищата и т.н. В зоната мандатите са с кратки срокове, ротацията на задачите осигурява постоянната връзка с комуните, като се установява пряка и обратна връзка между Съвета, Генералната асамблея на зоната и общините и комуните преди всяко решение. Процесът на ратификация може да отнеме повече време. При липса на консенсус, решението се поставя на гласуване, малцинствената позиция не се пренебрегва, а се запазва евентуално, за да допълни или замени избора на мнозинството, ако се е оказал неадекватен. Всички делегати трябва да спазват стриктно своите мандати по третирания въпрос и да консултират базата по повдигнатите въпроси, за които нямат мандат. Те са отзоваеми и не са платени.

Така може да говорим за едно общество без държава, за една пряка демокрация, където законодателната и изпълнителната дейности са слети в общите събрания на автономията и Съвета на зоната, който не е никакво правителство. Без кон-

ституция, нито кодекс от закони, но по-скоро с обичайното право, което е в непрекъснато развитие, сапатистите търсят най-добрия начин за функциониране на автономията.

В Рожава, автономните комуни, които съответстват на общностите в Чиапас, се федерират по райони, след това в общини, които са еквивалентни на комуните в Чиапас. Например, общината на голямия град Джазира е композирана от шест района и 108 комуни. На общинско ниво е образуван народен Съвет, съставен от председателите, съпредседателите на районите и съветниците, които се избират с мнозинство. Тази организация на три нива е заимствана от проекта/програмата на TEV-DEM (Движението за демократично общество). Тя осигурява общественото здравеопазване, образование, транспорт и т.н. Както и в Чиапас, тук се търсят оптималните условия за формулиране, възлагане и ротация на задачите посредством императивни мандати и моментално отстраняване на делегатите в случай на нарушаване на мандата. Във всички общи събрания, съвети и комитети, във всички делегации е осигурено равенство между мъжете и жените, докато в Чиапас участниците в автономията имат съзнание, че мястото на жените е неадекватно за процеса на вземане на решения и начините на представителство.

Паралелно с комуналната автономия, тук съществува протодържавна структура, която е изложена в една конституция от особен тип, наречена Харта на обществения договор в Рожава. Тази организация в кантоните е инспирирана от демокрацията от епохата на Просвещението с разделение на трите власти – законодателна, изпълнителна и съдебна - прокламирано от Монтескьо. Дори названието "обществен договор" е заимствано от Жан-Жак Русо.

Така, всеки кантон на Рожава притежава:

- Законодателен съвет, който изработва законите. По принцип той е избиран с общо гласуване, но поради войната "депутатите" в кантоните Джазира и Кобане днес са назначавани от организациите на гражданското общество, така че да

се спазва представителството на всички политически, етнически и религиозни тенденции и равновесието мъже-жени в този съвет. TEV-DEM има собствено малцинствено представителство.

- Изпълнителен съвет и управител, натоварени с приложение на законите.

- Независим от законодателната и изпълнителна власт съд.

Към това се прибавя един Върховен конституционен съд, за да се спазва Хартата и един Съдебен съвет, за да се гарантира независимост на съда.

Това съхранение на законодателната и изпълнителна власти е в противоречие с идеята за автономия. Не е достатъчно да кръстим системата "Демократично самоуправление", защото няма гаранции, че законодателната и изпълнителна власти ще спазват и решенията на базата отдолу. Нали всяко правителство говори за суверенитета на народа, за да оправдае властта си?

Хартата на Рожава в близкоизточния контекст, потвърждавайки волята да се построи една демократична автономия върху принципите на равенството между мъжете и жените и между всички етноси, на необходимостта от едно трайно развитие на региона, на осъждане на авторитаризма, милитаризма, централизма и намесата на религиозните власти в обществените дела, не е един новаторски текст. Политическата структура, която тя предвижда, е една държава със свое правителство, в която временните й институции ще имат ограничена, но необходима за координирането на делата в кантона власт по време на войната и за организиране на първите стъпки на демократичната нация, когато мирът бъде възстановен. Тогава държавните функции прогресивно и естествено ще се разтворят в гражданското общество. Уви, историята е пълна с примери, които противоречат на тези добри намерения. Парижката Комуна създаде един Комитет за обществено спасение, болшевишкото правителство смаза съветите, а анархистите влезнаха в републиканското правител-

ство по време на Испанската гражданска война. Ще трябва ли тогава, ако прото-държавните власти не са програмирали собственото си изчезване, както това предвижда демократичния конфедерализъм на Абдула Йоджалан, автономните комуни да заместят държавата и да елиминират окончателно институциите на парламентарната демокрация? Може да се запитаме дали не е това пътят, който поема проектът за демократичната Федерация на Северна Сирия, защото координацията на трите кантона се оказа слаба, тъй като трябваше да интегрира освободените региони на Ислямската държава в демократичната автономия. За да постигнат това, в края на 2015 год. властите в Рожава решиха да наченат един процес на проучвания и консултации, който доведе до свикване на първото Учредително събрание от 17 и 18 март 2016 година. То прокламира необходимостта от изработване на конституционна харта за създаване на Федерация между Северна Сирия и Рожава, предвиждаща съюзяването на трите кантона с новоосвободените или на път да се освободят територии с оглед Федерацията да обхване цяла Сирия.

Така бе организирана нова консултация между населението на демократичната автономия и "квалифицираните личности" (университетски преподаватели, интелектуалци, артисти…). Едно второ учредително събрание се състоя от 27 до 29 ноември 2016 г. Неговите 165 делегати приеха един проект за създаване на демократична Федерация на Северна Сирия (ДФСС), думата Рожава изчезна, за да се отбележи, че не става дума само за една кюрдска амбиция, а че Федерацията е отворена за всички други общности, включая арабското население. Какво да мислим за представителността на тази асамблея с участието на 22 партии? В януари 2017 г. беше създаден Изпълнителен съвет, който е председателстван от един кюрд и един християнин.

Проектът на новата харта препотвърждава, както Хартата на Рожава, ансамбъла от граждански и политически права и свободи: равенство на половете и етносите, религиозна и ла-

ическа свобода, свобода на мненията и събранията, освобождение на жените и децата от патриархата, без да се забравя… правото на собственост.

Проектът обосновава политическата структура, без позоваване на демократичния конфедерализъм, както в Хартата на Рожава. Комуните, районите и общините са интегрирани в системата.

Това е ли обикновено съответствие или е ограничаване на автономията? На по-високо ниво кантонът променя името си и става регион. Всички региони ще бъдат представени в един народно-демократичен Съвет. Всяко едно от петте нива ще има свой Изпълнителен съвет и независими комисии по икономическите, социалните и културни въпроси (жени, младеж, икономика, екология и т.н.). Асамблеите на тези пет нива ще бъдат съставени от 60 % изборни членове и от 40 % делегати на гражданското общество (социални асоциации, кооперативи, професионални организации, групи за защита правата на човека или религиозни общности). Както в Хартата на Рожава, ще бъде гарантирана квота за минимално представителство от 40 % за всеки от двата пола. Следователно, проектът за конституционната структура е готов, но самата тя още не е, поради трудностите да се организират регионални и федерални избори.

Как да се квалифицира подобна политическа система? Макар че мнозинството от делегатите ще бъдат избирани, това не е една чиста представителна демокрация.

Съществуването на законодателен и изпълнителен съвет не позволява да я наречем пряка демокрация, като тази в Чиапас. Новото демократично самоуправление ще бъде една демокрация на участие, което е крачка напред в сравнение със съществуващите в Близкия Изток политически структури, и вероятно в сравнение с конституциите в целия свят. Може ли да бъде другояче? Може би не, но това е още далече от демократичния конфедерализъм. Не е нито записано, нито казано, че тази система няма да бъде само един етап към обществото

без държава. Остава още да се знае какво ще бъде разпределението на властта между всеко от нивата на федерацията и какъв ще бъде статута на делегатите, включително на "депутатите" във федералния законодателен съвет. Комуналните и общински асамблеи ще имат ли една тотална автономия, както се разбира, в рамките на общината? Федералният изпълнителен съвет ще бъде ли едно класическо правителство или орган за координация на задачите и решенията, взети на по-ниските нива? И какво ще бъде действителното участие на населението в "демокрацията"? Ще се сведе ли то само до пускането на една бюлетина в урната? Това са въпроси, които чакат своя практически отговор...

58. Политико-военното вмешателство

Две лица доминират политическия театър в Чиапас и в Рожава. Подкомендантът Маркос, който съумя да пропагандира чрез медиите борбата на индианците с невероятен талант, без да създава впечатление на някакъв шеф. Той е само един анонимен "подкомендант", докато Абдула Йоджалан е безспорният лидер на кюрдското освободително движение – той е един шеф без пряка власт, тъй като е затворник от 1999 година. Но на Запад се удивляват от култа към личността на Йоджалан за разлика от Маркос. Без да навлизаме в безкрайни дебати, ще подчертаем, че неговата личност въплъщава единството и борбата на кюрдския народ и е носител на надеждата за освобождение, и макар това да не се харесва на всички, той символизира бъдещето анархистическо общество.

В Чиапас, както и в Рожава, става дума за автономия. В Чиапас, настойник на революционните институции е Запатистката армия за национално освобождение (ЗАНО), която е едновременно и армия, и революционна организация (РО). Последната контролира Военните единици за защита на народа. По думите на запатистите, ЗАНО не е демократична, защото е армия, но тъй като тя е установила системата на автономията и осигурява нейната устойчивост, политко-военната ор-

ганизация се ползва със силно морално влияние и понякога се намесва във функционирането на автономията, въпреки забраната да се кумулират функции на командване в ЗАНО и на постове в автономията. Същото важи и за РО. Милитаризацията на милициите е проблем специално за анархистите. Но, може ли да се мине без дисциплина във време на война? Тя, както и всички други ограничения, поставя РО над една система, която й дължи своята оригиналност и оцеляване.
Би било в противоречие с духа на TEV-DEM и на Рожава, РО да "инфилтрира" обществените и гражданските институции. Въпреки това подобно на активистите на ЗАНО в Чиапас, бойците на TEV-DEM са в челните редици на борбата за автономия и в поемането на отговорности. Иначе, не бихме могли да си обясним факта, че функцията на Посланик на добра воля в Рожава се изпълнява от съпредседателя на милициите, защото никой не се съмнява в неговата революционна чест и жертвоготовност.

59. Справянето с държавните граници

Индианците от Чиапас, както кюрдите от Сирия, не търсят своята независимост, а една автономия, тоест правото да се самоуправляват в рамките на една федерация в границите на Мексико и на Сирия.
В Чиапас, макар че държавата не е вътре, тя се опитва да влезе чрез изнудване със социални програми, бидейки винаги наоколо. И винаги заплашително. Бойците трябва да се справят с нея, включително и с официалните й органи, с които делят една и съща територия, за да уредят общите проблеми, например конфликтите между общностите.
В Рожава, федерализмът е представен като едно мирно решение за преодоляване на сирийската криза в частност и на близкоизточната изобщо. Идеята си проправя път, обаче към един държавен федерализъм, който няма нищо общо с демократичния конфедерализъм, нито със съюза на анархистическите комуни. За сега, сирийската държава не е напълно

изчезнала в Рожава. Два примера. Всички знаят, че Сирия плаща на тамошните чиновници, което се счита за нормално от местните власти, защото тези чиновници изпълняват обществени функции, а Рожава е интегрална част от Сирия. Втори пример, тук са останали локални части от държавната администрация, като държавното правосъдие и наред с него - това на демократичната автономия. Двете съществуват паралелно и са в конкуренция.

За разлика от Чиапас, който в интернационален план търси международната бойна солидарност, Рожава поставя акцента върху своето признаване от чуждите държави, от международните институции, от партиите и личностите на социал-демокрацията или на либералната демокрация. Военното положение очевидно не е чуждо на подобен подход, което също е едно дипломатично обяснение, без да е единствено, за оцеляването на държавността в Рожава.

60. Справянето с капитализма

В автономните зони на Чиапас, самоуправляващите се колективи заместват частните предприятия, а търговията, такава каквато я познава западния консуматор, е изчезнала. Но Чиапас не е в състояние да съществува автархично, той трябва да се договаря с капитализма в съседство, за да задоволи жизнените си нужди, включително от суровини, аграрна или друга продукция и да му продаде част от скромното си производство.

В Рожава, очевидно капитализмът и частната собственост върху средствата за производство не са отменени. Сирийската лира продължава да бъде легална. Демократичното самоуправление осигурява с много затруднения, дължащи се на ембаргото от страна на турското и кюрдското правителство в Ирак, международния обмен и организира, ако е необходимо, черен пазар. То апелира дори към чуждестранните инвеститори. Безуспешно. Според теорията на анархо-комунизма, както и според тая на демократичния конфедерализъм, гражданското общество ще измести прогресивно държавата,

а социалната икономика, водена от кооперациите ще разруши капитализма. Това ще бъде дълъг процес и следователно - рискован, защото времето благоприятства сливащата се двойка на капитала и държавата.
За отбелязване е, че и в двете страни се проявява една екологична загриженост за устойчиво развитие и за охраната срещу селскостопанските вреди и неконтролираното промишленото производство.

61. Перспективите

Предизвикателствата пред революционерите в Чиапас и Рожава са огромни. Ще бъдат ли те превъзмогнати? Защо експериментът на Чиапас, който съществува повече от 20 години не се разпространи в Мексико и другаде? Защо този на Рожава, чието политическо предложение е новаторско не заинтересува по-широки кръгове, вън от малките кръжоци на активистите? Това са глупави въпроси. Нека бъдем оптимисти, навсякъде в света се манифестират инициативи да се живее и произвежда по друг начин. Навсякъде се умножават предупрежденията към корумпираните политически власти. Не ни остава друго, освен да се организираме както жителите на Чиапас и Северна Сирия, след което да отидем с тях по-далече, като се федерираме, за да премахнем държавата и капитала от бъдещето на света. Трудно е, но не невъзможно, защото Комуната е безсмъртна!

P.S.: Позволяваме си да не споделяме оптимизма на Пиер, защото революциите в "едно отделно взето село" както и в "отделно взета страна" (сталин) са осъдени.

62. ОБЩИ ИЗВОДИ ОТ РАЗГЛЕДАНИТЕ РЕВОЛЮЦИИ

Както видяхме през хилядилетията и особено през последните два-три века честотата на социалните експлозии и трансформации или на революциите се е увеличила. Само през последния XX-ти век и началото на XXI-ви век светът беше разтърсен от революциите или от революционните ситуации:

в Русия (1905, 1917), в Мексико (1917); в Германия и Турция (след Първата световна война); в Испания (1936) и Китай (1949); в ГДР (1953) и Унгария (1956); във Франция (1968), в Иран и Никарагуа (през 1979 г.); в Съветския съюз и Източна Европа (през 1989–91 г.); в целия арабски свят (през 2011 г.) Те нарушаваха многократно световния ред, статута на господстващите и състава на "нисшите" класи с далече отиващи последствия.

Това зачестяване на революциите е резултат от макар и неравномерното, но постоянно ускорение на извършващите се социаликономически, културни, политически, технологически и други промени в различните региони на света или което е все същото на ускорението на историята.

Още в началото трябва да подчертаем, че Революцията е сложен процес, който неочаквано възниква от противоречията и кризите в социалната система, която в даден момент изпада в неустойчиво равновесие и се разпада в много свои области наведнъж. Тя е като земетресението. Геолозите са в състояние да идентифицират областите с повишен риск и че именно там може да се появи земетресение. Въпреки това, серията от малки трусове може да означава както затихване, така и увеличаване на напрежението, което скоро може да бъде последвано от адско засилване на разместванията и пропадане на пластовете/плочите. Да се каже предварително какво предстои, обикновено е невъзможно. Земетресението може да се случи по добре известен разлом, но може да се случи по нова или неоткрита преди това линия. Познаването на общите механизми не ни позволява да прогнозираме земетресения. По същия начин социолозите могат да кажат в кои общества може да има разломи и напрежение, анализирайки такива признаци, като социалните конфликти, в които се сблъскват класите или институциите при решаването на обществените проблеми или при преследването на своите цели. Това обаче не означава, че може точно да се прогнозира кога една или друга страна ще преживее революционни катаклизми. За съжаление, да се

разбере дали дадена страна се намира в неустойчиво равновесие, при което едно незначително въздействие може да доведе до радикални промени в изходното положение не е просто. Именно така става с обществото по време на революция.

Политическите и социални революции са многообразни и различни по обхват и дълбочина. Някои са ненасилствени, други предизвикват кървави граждански войни; някои водят до повече свобода и справедливост, други - до брутални диктатури, но и едните, и другите, с малки изключения, са далече от равенството, както и от братството. Днес се интересуваме както от материалните основания на революциите, така и от идеите, мотивиращи революционерите и масите.

В "Анархизма в 21 век" **търсим отговори на въпросите защо и кога се случват революциите,** защо ни изненадват, **и как се развиват, до кога и до къде и в какви обществени форми се изливат в последна сметка? Защо избухват повсеместно в "Третия" и защо бяха пропуснати революционните ситуации в бившия "Втори" свят? Защо те отсъстват отдавна (от половин век) от сцената на "Първия свят"? Там наистина ли е настъпил "Краят на историята", както ни уверяваше Фукуяма? И най-после каква е идеята на АНАРХОКОМУНИСТИЧЕСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ и има ли тя бъдеще?**

63. Причини за революциите

И така - какви са причините за революциите?

Някои ги разделят на обективни и субективни. Първите не зависят от нашата воля, а при вторите, решаваща е позицията на силите, които искат или са принудени да извършат Революцията. Ако се върнем към нашата дефиниция на Революционна Ситуация, обективни са наличието на материалните условия за създаването на обществото към което се стремим. Те са резултат от Р.Р. както и разрушаването на социалното и интернационално статукво. Като следствие настъпва дестабилизацията на старото общество, чието по-нататъшно съществуване става проблематично, ако не и невъзможно.

Субективни фактори са масите и организираността на революционерите.
Субективните причини са детерминирани от обективните, но те не са неизбежно следствие от тях и зависят от прекрачване прага на поносимост, от тежестта на кризата и изчерпване търпеливостта на масите, когато викове като "Хващайте топорите!", "На оръжие!" и други по-съвременни не предизвикват страх, а въздействат мобилизиращо. Към тях спадат още прозорливостта, пропагандните, агитационни и организаторски качества на революционерите и не на последно място от куража и дързостта им.
Отношенията маси-революционери при наличието на революционна ситуация са отношения на взаимодействие, при което най-важни са организирането и самоорганизирането на революционната спонтанност и стихийност.
Друго, различаващо се от горното, е разделението на причините за революцията на структурни и причини – поводи. Първите са дългосрочни и мащабни тенденции, които подкопават съществуващите икономически, социални и властови институции, отношения и връзки и ориентират борбите на "нисшите класи" към преодоляване на старото общество и замяната му с ново, чиито контури са започнали да се очертават.
Конкретно за съвременното капиталистическото общество и неговата държавна организация, които са подложени на въздействието на Р.Р., структурни или обективни са:
Конкуренцията между компаниите (тръстове, концерни, картели и т.н.) на националните и световния пазари, която води до концентрация и централизация на капиталите, до образуване на монополи, на богати и свръхбогати, които стават все по-малобройни и неподбиращи средствата за борба с конкурентите си и все по-алчни в стремежите си да изтръгнат максимални печалби. Вследствие автоматизацията броят на наемните работници резко се съкращава, експлоатацията става все по-безжалостна, което води до натрупване на другия полюс на все повече "излишни", прекариат, лумпени, угнетени

и презрени бедняци, които заедно с остатъчния пролетариат са революционния потенциал и базата на революционното движение.

Кризата във върхушката, която става все по-богата, но все по-малобройна и все по-ожесточено бореща се помежду си, защото печалбите се свиват, тъй като работниците стават все по-малко, а неплатежоспособните растат и пазарите се свиват.

Тези кризисни процеси засягат и "средната класа", която също е осъдена от развиващата се Р.Р. да се разпадне на малцина, които ще се присъединят към долния слой на върха на социалната пирамида и мнозинство, което ще попълни редовете на Петото съсловие.

Всички тези социални процеси са предпоставки за възходящото развитие на класовата борба. Борбата между колибите и палатите може да бъде на живот и смърт, защото в условията на власт и капитал, Р.Р. заплашва съществуването на "излишните" и "нисшите".

Стесняващата се база на експлоатацията става причина за изостряне на борбите между различните кланове и компоненти на господстващата класа – най-вече между властниците и собствениците на капитала, между господарите и "нощната стража". Обект на борбите им става собствеността. Едните са за етатизацията й, а другите за приватизацията. Борбата е за господство и богатство. Въпросът е КОЙ – КОГО? Бюрокрацията или плутокрацията?

Възможни са не по-малко яростни борби между политическата "класа" и нейната военнополицейска охрана (между патрициите и преторианците). Особено когато нисшите слоеве на държавния апарат пожелаят да заемат местата на висшите върху йерархическата стълба.

Още една структурна причина е дискриминацията и подтисничеството, прилагани по отношение на определени социални, етнически или религиозни групи. Те могат да подкопаят "легитимността" на режима и да превърнат "малцинствата"

във врагове на съществуващия обществен ред. Тогава балансът става нестабилен, защото те започват да изпитват бунтовно недоволство и да се стремят да променят социалната система, която е несправедлива спрямо тях.

Друга обективна/структурна причина за революцията е неравномерното, изпреварващо или изоставащо икономическо, технологическо и научно развитие, дължащо се на множество фактори. (Американският икономист Едуард Денисън обяснява скокообразното развитие или изоставане на дадена страна и народ с наличието на 23 фактора). В резултат могат да настъпят значителни социални промени, вследствие на които "нисшите" класи и дори средната потъват все повече и повече, докато малка група бързо се обогатява, което води до разпад на "морално-политичското единство" на нацията и разцепления сред "елитите". (Това може да се получи и тогава, когато икономическият растеж е до такава степен зависим от чуждите инвестиции, че от него извличат полза главно чуждестранните инвеститори и техните туземни партньори). Такива трансформации се възприемат често като несправедливост, която може да предизвика революционно недоволство сред "нисшите класи" и разрушаване на устойчивото до тогава социално равновесие/статукво.

Още по-голямо е отражението на неравномерното развитие върху планетарната сцена. То създава географски центрове на изпреварване и изоставане, което е източник на нестабилност. Когато това изпреварване или изоставане излезне вън от определени граници (при един набор от допълнителни условия) то се превръща в източник на експанзия или в стопански вакуум, равновесието се нарушава и тогава на дневен ред се поставя въпросът за промяна на нестабилното интернационално статукво. Промяната в мощностите на "великите сили" и като следствие - в системата на международните отношения, води до световна икономическа конкуренция и конфликти, които могат да отслабят режима и да предизвикат революционни кризи, които често идват на вълни и съ-

пътстват световните или континентални войни, както беше в Европа през десетилетията след Наполеоновите войни, след Френско-пруската, Първата и Втората световна войни или в края на Студената война.

Войните за господство: локални, регионални, континентални, световни, ангажират и отслабват репресивните сили на всяка от участващите държави, но всичко това не означава, че ВОЙНАТА И РЕВОЛЮЦИЯТА се следват неизбежно – в политическата история на човечеството е имало над 14000 войни, докато броят на революциите е много по-малък. За да се превърне една война в гражданска и в революция, тоест да се обърне оръжието срещу "собствените" господари, държавна машина и правителство е необходимо едновременното действие на комплекс от структурни/обективни и субективни причини. Сред последните не на последно място е революционното пораженство, тоест активната работа за поражението на "родината" във войната и превръщането й в революция.

Друго следствие от неравномерното развитие са "напреженията" и конфликтите между Юга и Севера (сред които не само усилващото се "Велико преселение на народите" от III-тия към I-вия свят, в резултат на което в "глобалното село" се увеличават гетата, които поради расизма, ксенофобията и дискриминацията често се превръщат в заплашителни огнища на бунта).

Заплахата за живота на планетата, предизвикана от екологическата криза може също да се превърне в революционно недоволство срещу капитализма.

Някои автори поставят сред структурните причини на революцията демографската криза или демографските промени. В историята на човечеството до определено време населението се е променяло много бавно и е изоставало от икономическия и техническия прогрес. Когато обаче населението нараства бързо в рамките на няколко поколения, кумулативният (натрупващ се) ефект от този процес оказва отрицател-

но въздействие върху обществените институции на капитализма. Земята и работните места стават оскъдни, рентата се увеличава и реалните доходи падат, което предизвиква възмущението на ощетените. Цените се повишават, а данъците се събират трудно и за властта става все по-невъзможно да възнаграждава своите привърженици и да поддържа армията и полицията. Конкуренцията за места върху йерархическата стълба се засилва и непрекъснатият ръст на населението, често наричан демографски взрив, води до появата на все по-многобройни групи от млади хора, които трудно намират подходяща работа и които по-лесно се влияят от революционните идеологии и мобилизират за социален протест, както е в арабските и много други страни от "Третия свят".

Наред с изброените, съществуват и други "класически" фактори и причини за социалните революции, действието на част от които в условията на капитализма става експлозивно под влиянието на роботронната революция.

Много от тези причини/фактори на дестабилизацията са в състояние сами да изпратят днешната "цивилизация" в гробищата на историята, а в живия живот, в моментите на неустойчиво равновесие, те действат комбинирано и вкупом.

Едновременната комбинация на тези и други структурни причини води до отслабване и дестабилизация на властта. С течение на времето обществото преминава от състояние на стабилно, в състояние на нестабилно равновесие и настъпва "моментът на бифуркация", откриващ блестящи перспективи за революционната дейност.

Когато такива причини засягат няколко държави от определен регион едно-временно, те заедно изпадат в състояние на нестабилно равновесие. Тогава революционната експлозия в една от тях може да послужи като детонатор за революциите в другите държави. Затова, революциите често идват на вълни и се разпространяват верижно, прехвърляйки се от една на пръв поглед стабилна страна в друга.

Когато изброените причини/условия са съзряли, дори най-не-

значителното събитие (например една демонстрация на жените срещу глада на децата им или една стачка, дори убийството или самозапалването на един-единствен човек може да се превърне в Пиемонт и в началото на мащабна Социална революция. Това са така наречените причини-поводи. Те са като "полъха от крилцата на пеперудите" - случайни и непредвидени събития или действия на отделни индивиди и групи, в които се проявява или които съвпадат с действието на дългосрочните тенденции, като образуват "капката, поради която чашата прелива" или отприщват бурята, подтиквайки масите и революционните организация да предприемат решителните стъпки.

При една кумулативна конфигурация на структурни причини, едно умерено и дори незначително въздействие върху духовете, резултат от едно локално въстание или някакъв вид акция, като дръзко неподчинение или брутална репресия, или дори много по-незначителни причини - може да предизвика буря от народни вълнения, придружена от остра конфронтация между клановете на господстващата класа. Ако значителна част от населението се присъедини към фракцията, която води борба срещу правителството и изисква големи промени, можем да предположим, че първата фаза на революцията е започнала. Ако след това в армията възникне дезертиране или ако военните не искат или не могат да се справят с нарастващата съпротива, революцията е навлязла в следващата си фаза. Точно така започват революциите. В този случай дребните вълнения могат да предизвикат увеличаване на дестабилизацията и да доведат до сваляне на съществуващия режим.

За разлика от структурните причини, които постепенно, в продължение на няколко години или десетилетия, водят до нестабилно равновесие, случайните (преходни) причини или причините-поводи са неочаквани събития, които избиват обществото от коловоза му и нарушават неговата стабилност. Те могат да бъдат събития от най-различно естество, като рязък

скок на инфлацията, особено ако това се отразява на цените на храните или бунтове и демонстрации, отправящи предизвикателства към властта, или поражение във война. Освен това острата реакция на властите срещу протестите може да доведе до още по-масови протести. Репресията е ефективна, само когато по-голямата част от населението счита протестиращите за екстремисти и държавата се разправя с тях по единично. Но ако протестиращите са обикновени членове на обществото, а репресиите се прилагат твърде широко и безразборно, това може да накара масите да възприемат властта като опасен, "нелегитимен" и несправедлив режим. Когато терорът е упражняван върху масите, острието му може лесно да се пречупи.

Изброените случайни събития са причини за революцията в нестабилните страни, подтиквайки хората да застанат срещу властта открито и масово, което може да ускори преминаването на част от човешкия пълнеж на институциите на страната на революционерите.

Революциите започват тогава, когато режимът отслабва, плъховете, усетили близкото корабокрушение, напускат лодката на властта и дори преминават от другата страна на барикадата. Резултатът от събитията обаче не е предрешен, защото революциите не са изолирани събития, а продължителни процеси, извършващи се в сложна международна обстановка. Преди да се стабилизира ситуацията, революциите могат да преминат през фази на контра-революция, на гражданска война, терор или поредна революционна експлозия. Резултатите зависят от съвкупността на обективните и субективни фактори и степента на тяхната зрялост.

Само гладът и мизерията в повечето случаи не довеждат до революции. Затова свидетелства многовековната история на много от най-бедните страни. Бедните селяни и работниците не са в състояние да свалят правителството, ако професионалните въоръжени сили, са решени да защитават режима.

Почти през цялата история дълбоката бедност и крайното неравенство са били оправдавани от религията и традицията като нещо естествено и неизбежно. Хората се бунтуват, чак когато неравенствата или класовите разлики станат нетърпими или надеждите за по-добри времена се сринат. На въпроса: какво може да превърне бедността и неравенството в движещата сила на революцията? – Бакунин отговаря:
«Необходим е още общонароден идеал, който винаги де развива исторически в дълбините на народния инстинкт ... нужна е обща представа за нашето право и дълбока, страстна, може да се каже, религиозна вяра в това право. Когато такъв идеал и такава вяра в народа се срещат заедно с мизерията, която го води до отчаяние, тогава социалната революция е неизбежна, близка и никаква сила не може да я предотврати ".
Идеологиите са неразделна част от революциите. Те принадлежат към субективните фактори, но появата им не е достатъчна, за да настъпят революционните промени. Обществото не е нещо пасивно, а се състои от милиони активни хора и групи, които еволюират. Само когато те са възприели идеите за такива промени, техните действия могат да омаломощят и съборят обществения ред или да го пресъздадат и консолидират, заменяйки го с нов, по-справедлив, съобразен с плановете, съдържащи се в революционните идеологии.
Накрая следва да подчертаем, че причините еволюират и се променят с епохите, а това от своя страна определя характерът на революциите.
(Например, Р.Р. е нова обективна причина/фактор, която не е съществувала в никоя от предишните епохи и която съвсем отскоро е започнала да влияе върху хода на историята и революционните събития.)

64. МОГАТ ЛИ ДА СЕ ПРЕДВИДЯТ РЕВОЛЮЦИИТЕ?

След като Р. е станала факт, причините, които са я предизвикали изглеждат съвсем очевидни. Те могат да бъдат описани толкова подробно, че в ретроспекция революцията да изглежда неизбежна. В действителност обаче, революциите

обикновено се оказват пълна изненада за всички, включително за властниците, както и за самите революционери или за чуждите сили. Достатъчно е да си припомним абсолютно погрешните "пророкувания" на безброй наши събратя, "чуващи стъпките на грядущата революция" или изненадата на властниците от двете страни на "желязната завеса" когато тя се раздра през 1989 г.

Това се случва, защото обикновено никой не може да предвиди кога всички необходими и достатъчни условия/причини за избухването на една революция ще съвпаднат. Управляващите почти винаги подценяват колко несправедливи изглеждат в очите на подвластното им население и колко бързо, в революционни ситуации, естествените им съюзници напускат потъващия кораб на властта. Усещайки, че нещо не е наред, властниците могат да прибягнат до реформи, които обаче често влошават ситуацията им, тъй като тяхната отстъпчивост може да засили агресивността на масите.

Революционерите също често не разбират, че стария режим е изоставен дори от стражите му. На тях все още може да им се струва, че борбата ще отнеме много години, въпреки факта, че стражите вече са започнали да преминават на тяхна страна, а старият режим е готов да се разпадне, като кула от карти за игра. Ето защо, дори ако със задна дата революциите изглеждат неизбежни, те обикновено са считани за невероятни и дори немислими, до момента в който всъщност не станат факт. Но този момент не може да се предвиди, поне със сега съществуващите научни апарати и методи, поради което, за да се минимизира ефектът от изненадата, революционната организация трябва да е в състояние на постоянна готовност. За да намерим отговора-приближение на въпроса от заглавието, трябва да разгледаме в детайли причините или условията, които правят революциите необходими и неизбежни, а за да ги разберем е необходимо да проучим как и кога в едно общество започва да се пропуква социалното статукво и кога кукувицата изкуква края на международния мир.

В “стабилните общества” трудовите класи “слушкат и папкат”, завират безропотно врата си в ярема на труда и са доволни когато заплатите им са достатъчни за изхранване на семействата и за решение на битовите им проблеми. Работо”-дателите” им осигурявали работни места, както в свинефермата осигуряват трици за свинете. Разликата е до Коледа, докато двукраките ги доят, стрижат и дерат до пенсия, ако не са се разминали с нея. Освен послушанието на “нисшите класи”, ролята на стабилизатор на класовото общество играе и съхранението на международното статукво. При неподвижността на двете, режимите могат да векуват.

65. РАЗВИТИЕТО НА РЕВОЛЮЦИИТЕ

може да бъде разглеждано, анализирано или интерпретирано от гледната точка на структурните причини (базовите им фактори), на класовите борби, на идейната и организационната подготовка на участниците в тях, на влиянието на външните сили върху им, на вътрешната им логика, и т.н.

Във всяка истинска ревлюция има по една или няколко втъкнати една в друга, подобни на матрьошки революции или техни ембриони, развиващи се нагоре и наляво (ако под “нагоре” и “наляво” разбираме развитие към повече свобода, равенство и братство). Възходящият марш на революцията приключва когато в нея удържат връх туморните образувания на термидорианството (например якобинството във френската и болшевизма в руската революция).

Възможно е и развитие “надясно” и “надолу” какъвто беше случая с Испанската революция от 1936 година, започнала с “краткото лято на анархията”, спряна от “интернационализма” на фашистите в Испания, Италия, Германия и Португалия, от колаборацията с републиканския “антифашизъм” и със сталинизма и завършила с победата на франкизма...

Развитието им “наляво” – до кога, на кой етап спират или биват спряни и докъде стигат в обратния път? – са въпроси, които изискват конкретен анализ за всяка Социална революция.

Ще разгледаме общите проблеми на развитието на хипотетичната и действителната анархо-комунистическа социална революция в условията на гражданска война с участието на различни революционни и контрареволюционни сили, каквато беше, а навярно и ще бъде реалната история на всички наши революции.

Ще се спрем на различни примери и сценарии в развитието им и избора на стратегия и тактика в борбите срещу стария режим и новите кандидат-властници, било когато воюваме, за да победи революцията, било когато тя е победила:

1) Властта се опитва да разпръсне една демонстрация, но се сблъсква с неочаквана трудност: усилията й водят до още по-масови демонстрации. Полицията не е в състояние да се справи сама с градските вълнения и властта е принудена да се обърне към армията. Военните обаче отказват да "прочистят" улиците; ключовите поделения стоят на страни, а някои дори могат да дезертират и да преминат на страната на революцията. Бездействието на военните е сигнал към правителството, елитите и "нисшите" класи, че режимът е беззащитен. Тълпите излизат на улиците и превземат столицата. Масови демонстрации се провеждат и в други градове и села в провинцията.

Всички тези събития обикновено се провеждат в продължение на няколко седмици или най-много на няколко месеца. В този случай "държавната глава" и министрите могат да избягат от страната или да бъдат задържани, докато въстаналите завладяват административните сгради, за да започнат "строителство на новия обществен ред".

2) Води се партизанска война, като военните действия започнат в провинцията и там се атакуват правителствените сили или се провеждат набези, демонстриращи слабостта на властта. Работниците могат да обявят в подкрепа на въстанниците генерална стачка.

В случай на настъпление от периферията към центъра, разложението на стария режим не е толкова очевидно. Но някакъв

“авангард” може да успее да създаде плацдарм в някаква част на страната, напр. в планински или горски район, далеч от столицата. Такава малка база в провинцията може да остане бездействаща в продължение на много години. Ако режимът изгуби стабилността си - отслабне икономически, търпи военни неуспехи, става нелегитимен в очите на нарастващ брой групи от населението, губи лоялността на подкрепящите го дотогава, съпротивата нараства, печели нови привърженици, а правителството губи подкрепа. В такъв случай, отделните бойни групи се превръщат във въстаническа армия, революционна гвардия или милиция, която е в състояние да се сражава в гражданската война и да завземе столицата.

3) Въстаниците могат да се придържат към тактиката за ненасилие и да използват все повече и повече масовите демонстрации, стачки и бойкоти, за да окажат натиск върху властта и я принудят да капитулира. В единия, в другия или третия случай основна роля могат да изиграят чуждите държави. Ако някоя държава или групи държави предоставят пломбиран вагон и пари на емигрантите или въоръжат и организират онази част от революционерите, в чието лице виждат потенциални съюзници или съвпадение на близките им цели, или пък престанат да помагат на стария режим, махалото може да тръгне в посока на революцията. Когато балансът се наруши във вреда на режима, в редиците на правителствените сили започва дезертиране и се наблюдава спад на морала и отслабване на боеспособността им. Този процес може да се окаже краткотраен, но е възможно да отнеме и няколко години, понякога повече от десетилетие. В крайна сметка, когато старият режим се разпада и отстъпва, революционните сили могат да завземат столицата и да започнат да установяват новия порядък.

Независимо дали победителите са в столицата, или водят продължителна партизанска борба, разширявайки своята база, така или иначе, ако завземат макар и “временно” властта и започнат да изграждат безпрепятствено “новия” държавен

апарат, можем да заключим, че нашата революция е претърпяла крах, ако не сме успели в следващите седмици и месеци да матираме новите властници.

Първоначално падането на стария режим се посреща с радост и въодушевление. По време на „революционния меден месец“ хората вкусват от свободата, демонстрират ярко своята солидарност и приятелство със съгражданите си и може би имат прекалено оптимистичен поглед към бъдещето. Първите избори при новия режим, ако се стигне до тях, могат да предизвикват голям ентусиазъм, появяват се много нови партии и политически групи, започват борби за пазарна или дирижирана икономика и парламентарна или “мускулеста демокрация”, като се прави всичко възможно да се отклони вниманието на “електората” от екзистенциалните му проблеми... Ако успеят да завземат властта, независимо от средствата и методите, които използват ще започнат да издават всевъзможни укази и декрети, с които да се опитат да разрешат различните проблеми, предизвикани от революционната криза. Първият от тях е създаването на военни и полицейски органи, с които да консолидират властта си. Прекратяването на тази им дейност със сила е част от революционния процес. И тук започват истинските проблеми пред една революционна анархистическа организация. Ако тя е достатъчно мощна трябва да образува с подкрепата на народа нови антидържавни органи – Комуни или Съвети. Като илюстрации на казаното могат да послужат примерите на Парижката комуна, Махновщината, Кронщад, Испания, Унгария 1956. В тези органи, обаче ще участват и други, за които основният въпрос на революцията е завземането на властта. Изниква проблемът как да действаме? Естествено, целта ни е да им попречим да ги превърнат в органи на “новата” власт, като елиминираме кандидат-властниците и се стремим да мобилизираме или импулсираме масите за реализация на социалната и икономическа програма на анархо-комунистическата революция.

66. Първи решения и мерки на революционерите

Ако успеем да ликвидираме старата власт и превърнем въоръжения народ в бариера пред властолюбивите апетити, ще установим, че многобройни проблеми изискват/чакат незабавно решение: Как да се организира прехраната на населението? Какви трябва да бъдат отношенията ни с тези, които сме победили и със съседните държави в които революцията не е победила? Трябва ли да се търсят съюзници, за да се продължи борбата с привържениците на стария режим? Ще има ли преразпределение на собствеността или отмяна на държавната религия, като следствие от унищожението на държавата? Как ще финансираме дейностите си вън от страната? - чрез изземване на авоарите в банките и имуществата на богатите или чрез разпродажба на държавните активи? Как да се постъпи с неутрализираните кандидат-властници и с привържениците на стария режим? Какви нови правила трябва да управляват икономиката, образованието, медиите, социалната сфера и ролята на малцинствата? Какви мерки трябва да предприемем, за да се справим с кризата?

Тези въпроси са толкова много и толкова значими, че различните групи, които са участвали в събарянето на стария режим, рядко се споразумяват и постигат консенсус относно позитивната част на революционната програма. Ако привържениците на стария режим в по-голямата си част избягат от страната и няма сериозни външни заплахи, революционните групи и организации могат да стигнат до мирно разрешаване на различията си, да намерят време за преговори за изработване на ПЛАТФОРМА ОТ МЕРКИ за организиране на "анатомията и физиологията", на структурите и начина на ФУНКЦИОНИРАНЕ НА НОВАТА ОБЩЕСТВЕНА СИСТЕМА и най-вече, още от първия ден да се организира разпределението и снабдяването на населението с продукти от първа необходимост. Платформа, която трябва да съдържа най-съществения от нашата революционна програма и да получи

подкрепата на най-широки слоеве от населението. Но това се случва редко. Обикновено разногласията по най-важните въпроси водят до разединяване на различните групи, взели участие в смъкването на стария режим и тогава едно от двете: или революцията навлиза в своята СЛЕДВАЩА, АНАРХИСТИЧЕСКА ФАЗА НА РАЗВИТИЕ НА ЛЯВО, или връх вземат "якобинците" и започва Термидор, последван от контрареволюцията в различни ВАРИАНТИ И ОБРАЗИ...

Разцепленията често се изостря от кризи, които заплашват самото съществуване на революцията. Привържениците на стария ред, при подкрепата на чужди сили, могат да се опитат да постигнат реставрация с помощта на контрареволюцията. Регионалните групи или малцинства могат да започнат борба за разширяване на своите правомощия или за отделяне от Федерацията на комуните или да се обявят срещу поетия курс на развитие на Социалната революция в дълбочина и ширина (до победа на анархокомунизма в планетарен мащаб). Тази борба може да предизвика икономически колапс. Може да започне гражданска война или война между революцията и съседните (пък и по-далечни) държави. Псевдо-революционните организации, особено страдащите от "демократичен централизъм", най-често реагират по разному на подобни кризи, но целта им е винаги една – установяване на "временна", "нова", "пролетарска" или "народнодемократична" власт.

В хода на такава поляризация често в собствените ни редове се образуват "умерени" и "крайни" фракции. Първите могат да се въздържат от радикалните промени в икономическата или социалната сфера, "за да не предизвикали интервенцията на световния капитализам" или да изберат "антифашисткия колаборационизъм" и компромисите. В случай, че войната, икономическата криза или контра-революцията заплашват съществуването на новото общество, такава линия би била пагубна за революцията. При провал, привържениците на опортюнистическия курс трябва да бъдат дискредитирани, а революционната фракция - да получи подкрепата на народа.

На дневен ред, в действие ще влезат екстремни мерки, насочени към увеличаване на средствата за защита на революцията, както и експроприиране и предприемане на безмилостни действия срещу вътрешните и външни нейни врагове.

Предвид надвисналата опасност над революцията, радикалната фракция ще изисква най-малкото неутралност към предприетите от нея мерки и революционния курс, докато "умерените заедно със съюзниците" могат да спрат революционния порив на масите и дори да им окажат въоръжена съпротива. В такъв случай, колкото и нежелателно да е, може да се стигне до терор, екзекуции и затвор на хиляди хора. Няма нищо по-злокобно за Социалната революция от брато-убийството. То може да доведе до икономическа дезорганизация или да провокира граждански войни или войни с други държави, които се опасяват от разпространението на революционните идеи и курс върху техните територии или да смятат, че дезорганизацията е направила новото общество уязвимо от военна гледна точка. Съществува голяма вероятност страната, която е извършила революцията, особено, ако тя е голяма, скоро да бъде въвлечена в международни конфликти, предизвикващи смъртта на хиляди или дори на милиони хора. Изходът от тях може да бъде триумф или поражение в зависимост от реакциите на международния пролетариат, т.е. от това, доколко ние сме успяли да създадем действителна дееспособна революционна интернационална организация и сме си свършили революционната работа в другите страни.

След едно или две десетилетия, следващото поколение революционери може да реши, че новосъздаденото общество не отговаря на целите и на крайните идеали на революцията. Те могат да започнат да мобилизират групи от народа около нови революционни програми и да го призовават за още по-радикални социал-икономически мерки и международни действия.

Тази трета фаза на революцията може да съживи радикализма в обществото и да доведе до сериозни нови начинания във

и вън от страната, до следващата вълна на революционна мобилизация и конфронтация със световната контрареволюция.

Всичко казано до тук е извлечено от революционния опит на народите през част от който минахме в галоп. Смущаващо духовете обстоятелство е, че от десетилетия насам в "Първия" свят няма нови революции. Последните бяха в 1956 и 1968 г.г. Възниква въпросът: ВЪЗМОЖНИ ЛИ СА РЕВОЛЮЦИИ В РАЗВИТИТЕ КАПИТАЛИСТИЧЕСКИ СТРАНИ С ДЕМОКРАТИЧНИ РЕЖИМИ ИЛИ ТАМ МЯСТО ИМАТ САМО РЕФОРМИТЕ И БАВНИТЕ ЕВОЛЮЦИИ? - Можем да отговорим оптимистично, относно бъдещето на революциите, позовавайки се на бащата на кибернетиката - Норберт Винер. Преди близо 70 години, разглеждайки в перспектива развитието на автоматизацията на трудовите процеси, той казва, че технологичното развитие, което днес е в пълен ход, ще постави в дневния ред на човечеството алтернативата: анархокомунистическа революция (т.е. *"създаване на общество, основано на човешки ценности, различни от пазарните и властовите"*) или социална, интелектуална, а може би и биологическа смърт на човешкия род. Тогава перифразирайки древните римляни: *Ducunt volentem fata, nolentem trahunt* - Желаещите да работят за неговото бъдеще ще бъдат водени от съдбата, а нежелаещите - влачени от нея.

67. ЗА НАСИЛИЕТО В Социалната Революция

В историята има два вида насилие: 1) насочено към съхраняване на днешната политическа и социаликономическа йерархическа система и 2) насилие, целящо нейното разрушаване Анархизмът е механизъм, който не се нуждае от някакъв висш авторитет, за да оправдае употребата на сила от V-то съсловие за създаване на общество, основано върху принципите на свободата, равенството и братството или анархията, комунизма и интернационализма. В името на тази велика цел ние считаме, че заедно с "нисшите" класи имаме правото "да

изнасилим историята", но заедно с това един от важните проблеми пред Идейната организация е: - Може ли и как трябва да се постъпи, за да се избегнат безцелните и криминални ексцесии в СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ, ПРОДИКТУВАНИ ОТ ЖАЖДАТА ЗА ОТМЪЩЕНИЕ И ВЪЗМЕЗДИЕ?

68. РЕЗУЛТАТИТЕ ОТ РЕВОЛЮЦИИТЕ

Няма еднозначноопределени резултати, но от гледна точка на тях революциите могат да бъдат обособени в няколко различни групи. Революции, като френската, въпреки краткотрайната реставрация на Бурбоните, поставиха радикално край на крепостничеството. В Англия това се оказа доста по-продължителен процес, макар че палачът отсече главата на Чарлс I-ви, там и досега има остатъци от феодализма, каквито са не само лордовете и кралския двор. Още по-бавно и сравнително "мирно", като изключим съдебните е "безотговорни" убийства на забележителни наши деятели, се извършиха тези социал-икономически трансформации в Япония на Мейджите. Във всички тези държави се сложи край на Средновековието и се ускори общественоисторическото развитие на страните. Това и страха от "опасните класи" импулсира провеждането на реформи и извършване на революции "отгоре", в резултат на което бе създаден така наречения "Първи свят" или светът на капитализма. Той се роди в кръв, смрад и пот – беше колонизиран останалия свят, подложен на безжалостна експлоатация и екстерминация, за които са принудени, макар и с вековно закъснение, да говорят дори такива негови адепти и апологети като Бжежински. На безчовечно ограбване и изтезание капиталът подложи, освен робите от колониите и собственото си туземно население с работни дни от по 16 -17 часа при 7 дни върху 7 в седмицата. Не бяха пожалени и децата и жените. Само стачките, бунтовете, въстанията и революциите на работническата класа в течение на последните два века поставиха на мордата на капитализма някаква

човекоподобна маска. През XX век в борбите си за световно господство и за да преодолеят гибелните кризи, заплашващи съществуването им "националните капитали" и техните държави организираха и проведоха две световни касапници – Първата и Втората с десетки милиони жертви, а между двете, за да се спасят от надвисналата опасност от социалните революции наложиха фашистки диктатури в редица латински и германски страни на стария континент (Италия, Португалия, Германия, Испания и други извън него) в които систематично и педантично бяха унищожени физически и морално мнозинството революционери, сред които първо място заемаха анархистите.

Още по-смъртоносни бяха последиците от спряните на полупът маркс-ленински или държавнокапиталистически революции (в Русия и колониите й, в Китай и други страни от "Третия сват"), които също доведоха до относително ускорено икономическо развитие и смяна на социалния профил на подвластните им населения, но за които не може да се твърди, че успяха политически да излязат от "Средновековието", нито че броят на жертвите при "строителството на държавния капитализъм", изчислени в десетки милиони, е по-малък от тези на частния...Такива са резултатите от буржоазните революции и техните закъсняли марксически модификации. В положителния им баланс, можем да поставим изработването и подготовката на част от материалните условия за създаването на един нов по-свободен и справедлив свят и началата, но неможеща да бъде завършена в капиталистическата утроба Роботронна Революция. С две важни забележки:

- Р.Р. не е резултат на капитала, а на гения и труда на цялото човечество.

- Новият свят, който ще замени днешния, няма да дойде без тежки социални борби /войни/, за които никой не може да каже какъв ще бъде броят на жертвите. За съжаление такава е цената на социалния прогрес в света на държавността и собствеността.

69. ЗАКЛЮЧЕНИЯ И ПОУКИ ОТ РАЗГЛЕДАНИТЕ РЕВОЛЮЦИИ

Първата антиколониална или "националноосвободителна" революция е американската. Едва в наше време завършиха последните, в резултат на които броят на членуващите в ООН държави надхвърли 200.

Антиколониалните революции, които не са продължени в социални, водят до създаване на "собствена", "нова", национална, демократична (в най-добрия случай), "правова", "социална" и т.н. държава, без да променят класовата структура на обществото, защото на мястото на чуждите експлоататори и потисници се настаняват "своите". Но дори тези "революции", когато не са узряли, раждат уроди. Износът на демокрация в Ирак, Авганистан, Либия, Сирия и т.н. претърпя фиаско, а резултатите от военните операции са катастрофални за народите. Остава да се надяваме, че ще бъдат такива и за "износителите", за което ни обнадеждява военната подготовка на наемниците от САЩ и обръщането на оръжието срещу тях (напр., Бен Ладен и живите торпили на тероризма).

За изводите относно социалните резултати от една революция са нужни конкретни и детайлни количествени и качествени изследвания, за да се установи в кой случай – преди или след революцията масите са по-добре или по-зле? Такава проверка е необходима за буржоазните, за болшевишките, за "велурените", както и за нашите революции.

Главната цел на политическата революция е завземането на властта, поради което тя е в абсолютно противоречие със Социалната Революция, която е реализацията на анархо-комунистическата програма. Масите трябва да се освободят от политическите "авангарди", които се стремят да увековечат "временната" си и "отмираща" власт с придружаващите я привилегии и обогатявания на властниците.

Политическият елемент, който марксистите и по-общо якобинците се стремят да внесат и наложат в класовата борба на "нисшите класи", в случай на успех е началото на края на наченалата С.Р.
Болшевиките превърнаха червената гвардия и партизанските отряди в редовна Червена армия и Че Ка с които удушиха революцията, създавайки "новото общество" и "новия човек". Вина за тези резултати имаха и анархистите, които не хвърлиха всичките си сили, за да им попречат...

Ленин, Сталин и компания струпаха такива огромни купища фекалии върху С.Р. и идеалите, че за да се прескочат, освен овчарски път ще трябва да минат столетия. Остава да се надяваме, че днешната скорост на историята може да съкрати инкубационния период, който ни отделя от революционната развръзка.

Организирането на "народни армии", като маоистката, въвежда централизацията и йерархията, които са последвани от унищожение на независимостта, инициативността и автономията на бойните единици на съпротивата и на въстаналото население.
Призивите на Мао към хунвейбините и цзаофаните за "огън по щабовете", който не бяха последвани незабавно и на първо място от огън срещу "органите" и командването на "народната" армия, му позволиха да експлоатира тяхната революционност, както и да консолидира собствената си власт и тази на неговата фракция, а техните отряди се оказаха "преходни оръдия на Председателя" и предверие на "нормализацията".

Досегашните революции в преобладаващата си част се характеризират с това, че от придружаващите ги нерегулярни въстанически сили в гражданските войни се излюпиха редовни армии и в добавка разни тайни и явни полиции, вместо революционна милиция = въоръжен народ..., която трябваше

да се роди от саботажните групи, от тези, които организираха неподчинението, от участниците в терор-акциите, метежите, въстанията и гражданските войни. Затова ние сме за продължение на революциите, докато това стане факт какъвто беше въстаническата армия на Махно с неговите "тачанки" и картечари, чието превъзходство бе признато от "самия" Ленин или испанската работническа милиция, за които писахме в Първата част и за която един висш офицер беше казал, че "това е хаос, но хаос, който върши работа!"
Превръщането на испанската революционна милиция в редовна "републиканска" армия също беляза победата на държавността и края на С.Р. с всички последици, включая победата на франкизма.

Партизанските части, които могат да действат автономно, пораждат полицентрична структура и хоризонтални връзки между огнищата на съпротива против вертикалната и централизирана командна структура на редовната армия.

ПОУКАТА: Въоръжените отряди на "нисшите класи" никога не трябва да се превръщат в постоянна армия, а в революционна милиция с двойна функция: защита на страната и охрана на реда, защото разните "народни армии" от паразити и полицаи под командата на "народното", "пролетарско" или "революционно" началство неизбежно се превръщат в инструмент на новата контра-революционна, реакционна, експлоататорска и потисническа класа в борбата й с бойната организация на С.Р...

Унищожението на държавата в същото време е и унищожение на политиката във всичките й форми и разновидности, включая националното "освобождение", антифашизма, победата на различните патриотични фронтове и установяването на "народнодемократични" режими, които неизбежно прераснат в диктатура на трансформиращия се партиен апарат

в номенклатура и гръбнак на държавно-капиталистическата класа, която е краен резултат от победата на политическата революция над социалната...

Ако революционерите не успеят да създадат отдолу общ фронт между различните "нисши" класи и изхвърлените от капитализма специалисти, старият режим най-вероятно ще победи враговете си и революцията ще бъде отложена. Решенията за умерен или радикален политически курс, за началото на революционна война или терор срещу старите и нови властници, за социалното и икономическо преструктуриране на обществото, смазването на опитите органите на Федерацията на комуните да бъдат превърнати във власт, в институции на държавността, както и краен успех и резултати от социалните революции са в ръцете на въоръжените революционни маси и на революционерите, ако те са осъзнали, че "Няма власт над оная глава, която е готова да се отдели от плещите си в името на свободата и за благото на цялото човечество", както казваше нашият Ботев.

70. ЕДИН КАРДИНАЛЕН ВЪПРОС

от съвсем различен порядък е: ЗАЩО РОБИ, СЕЛЯНИ И РАБОТНИЦИ НЕ МОЖАХА ДА СЕ ОСВОБОДЯТ /ДА СЕ ЕМАНЦИПИРАТ/ ЧРЕЗ СВОИТЕ ВЪСТАНИЯ, БОРБИ И РЕВОЛЮЦИИ?

Най-общият отговор е: Защото не са били събрани на едно място всички необходими и достатъчни причини и условия за извършване на Социалната революция в днешното общество - в глобален машаб. Но прецизното установяване на наличието на тези условия при предишното и сегашно състояние на социалните науки е трудно, за да не кажем невъзможно. Достатъчно е да припомним думите на Херцен за Бакунин, който често вземал втория месец на бременността на обществото с революция за девети месец или още по-силно говорещите примери с "класиците" на диалектическия и исторически ма-

териализъм – Маркс и Ленин. Известно е че първият, в един от своите предговори към I-ви том на "Капиталът" беше писал, че *"в Англия кореният на Социаната революция могат да се напипат с ръце",* докато вторият само месец преди избухването на руската революция пророчествал в Швейцария пред група студенти: *"Ние старците от нашето поколение не ще доживеем до решаващите битки на тази бъдеща революция. Но аз мога да изразя с голяма увереност надеждата си, че младежта, която така прекрасно работи в соц-движението на Швейцария и в целия свят, ще има щастието не само да се бори, но и да победи в грядущата пролетарска революция."*
И така, революциите са сложни, внезапни и неочаквани исторически явления или процеси, затова действителният революционер трябва да работи непрекъснато за победата на революцията, да има постоянна готовност за часът на настъпването й, и ако е закъснял, да е в състояние да навакса незабавно пропуснатото време...

*****

71. СПЕЦИАЛНИ ИЗВОДИ И ПОУКИ ОТ АНАРХИСТИЧЕСКИТЕ РЕВОЛЮЦИИ

Всички досегашни наши революции бяха смазани:
-Парижката Комуна (1871) от буржоазията;
-Махновщината (1918-21), Кронщад (1921) и Унгарската (1956) от болшевиките;
-Испанската – вкупом от буржоазията, фашизма и сталинизма ЗАЕДНО.
КАТО ЧЕ ЛИ НАЙ-ВАЖНИТЕ РЕЗУЛТАТИ ОТ АНАРХИСТИЧЕСКИТЕ РЕВОЛЮЦИИ СЕ СВЕЖДАТ ДО ПОУКИТЕ, КОИТО ТЕ СЪДЪРЖАТ ЗА БЪДЕЩИТЕ РЕВОЛЮЦИОНЕРИ:

ПОУКИ ОТ ПАРИЖКАТА КОМУНА:
СТРАТЕГИЧЕСКИ ИЗВОДИ: По-горе видяхме избора на стратегическата линия от комунарите (бланкисти и прудонисти) и поуките от Бакуниновия Лионски опит за превръ-

щане на империалистическата френско-пруска война във французка и в крайна сметка в световна Социална революция, тъй като по него време светът беше Европа. Както казваше Стеклов – тогава никой не можа да предложи по-добър план от този на големия международен революционер.
Международната организация от революционери, противостояща на войната, чието построяване Бакунин и другарите му не успяха да завършат, можеше да означава краят на днешния "ред" и предверието на Анархията.

КОНСТРУКТИВНИ – ПРОГРАМНИ ИЗВОДИ: Макар и малцинство в Комуналния съвет, анархистите (прудонисти и бакунисти) повлияха на бланкисткото мнозинство и програмата за революционно действие беше анархистическа, чийто прототип бе прокламацията, останала в историята, като "Червения афиш" и придружаващата го Програма на Федерацията на революционните Комуни.
Ето как по-старият "класик" Карл Маркс, чиято властническа програма беше напълно опровергана от опита на Парижката Комуна, съзерцавайки - по думите на Бакунин - задницата на парижкия пролетариат, описа революционните мерки, реализирани от комунарите под влияние на прудонистите:
"В Париж първият декрет на Комуната беше премахване на постоянната войска и заменянето ѝ с въоръжения народ. Последваха други:
- градските съветници, избирани от различните райони на Париж въз основа на всеобщото избирателно право, с императивни мандати можеха да бъдат отзовани през всяко време от избралите ги общи събрания. Комуната беше работеща, а не парламентарна организация, едновременно изпълнителна и законодателна. Полицията, дотогава оръдие на централното правителство, веднага беше лишена от всичките ѝ политически функции власт и превърната в отговорен орган на Комуната, сменяем по всяко време. Същото стана и с чиновниците от всички други клонове на управлението.

Като се започне от членовете на Комуната от горе до долу, всяка обществена служба се изпълняваше срещу заплатата на работника. Придобитите привилегии и представителните пари на висшите държавни сановници изчезнаха заедно със самите сановници.

Обществените длъжности престанаха да бъдат собственост на протежетата на централното правителство. Не само градското управление, но и цялата инициатива, принадлежаща дотогава на държавата, премина в ръцете на общите събрания и Съвета на Комуната под контрола на въоръжения народ.

Щом премахна постоянната армия и полицията, тези оръдия на властта на стария режим, Комуната веднага пристъпи към разрушаване на оръдието за духовно потисничество - попската власт, като изолира църквата от разрушената държава и експроприира всички църковни имущества. Поповете бяха задължени да се препитават като своите предшественици, апостолите, от милостинята на вярващите.

Всички учебни заведения станаха безплатни за народа и същевременно очистени от всякаква намеса на църквата и държавата, която бе погребана. По този начин не само училищното образование беше направено достъпно за всекиго, но и самата наука беше освободена от оковите, поставени ѝ от класовите предразсъдъци и от държавната власт. Съдийските чиновници загубиха привидната си независимост, която само прикриваше тяхното раболепие пред всички сменящи се едно след друго правителства, на всяко от които те подред даваха клетва за вярност и след това я нарушаваха. Както всички останали длъжностни лица и те трябваше занапред да бъдат избирани открито, отговорни пред общите събрания и сменяеми и отзоваеми.

Щом комуналният строй е установен в Париж и във второстепенните центрове, старото централизирано управление трябваше и в провинциите да отстъпи мястото си на самоуправлението на производителите. В една кратка схема на националната организация, която Комуната разработи по-на-

татък, изрично се казва, че Комуната е ТЕРИТОРИАЛНА И СОЦИАЛНА ОРГАНИЗАЦИЯ дори и на най-малкото село и постоянната войска се заменя във всички селски окръзи с народна милиция с най-краткотраен срок на службата.
Селските общини на всеки окръг управляват своите общи работи посредством общо събрание, което изпраща свои делегати в главния град на окръга, а тези окръжни събрания от своя страна изпращат делегати в Националното събрание в Париж; делегатите са сменяеми по всяко време и се придържат към императивните мандати, като решенията се предават на комунални, т.е. на строго отговорни чиновници. Единството на нацията не се унищожаваше, а се организираше чрез федеративното комунално устройство и чрез унищожаването на онази държавна власт, която се представяше за въплъщение на това единство, но искаше да бъде независима от народа и да стои над него, докато всъщност беше само паразитен израстък върху тялото му.
Тъй като се касаеше да бъдат отсечени чисто потисническите органи на старата правителствена власт, онези нейни функции, които имаха право на съществуване, се изтръгваха от ръцете на властта, която претендираше, че стои над обществото, и се връщаха на обществото. Вместо веднъж на три или шест години да се решава кой член на господстващата класа трябва да представлява и да потиска в парламента народа, всеобщото избирателно право щеше да служи на организирания в комуни въоръжен народ да си намира работници, служители, счетоводители и т.н., както индивидуалното право служи на всеки работодател за същата цел."

Освен марксистката, съществува обширна критична литература за поуките и допуснатите грешки от комунарите, но, поради фактите, че революцията не се разпространи в цяла Франция, а европейският пролетариат и на първо място германският, не прояви своята солидарност с революционни акции, можем да пренебрегнем останалите писания на "книжниците и фарисеите".

С революционните си мерки Парижката комуна стана знаме на международния революционен пролетариат и когато ленинисти, троцкисти или маоисти и други изтърсаци на марксизма го целуваха, това беше предателската целувка на Юда.

*

72. НЯКОИ ПОУКИ ЗА АНАРХИСТИТЕ ОТ КЪРВАВАТА И ТРАГИЧНА ИСТОРИЯ НА РУСКАТА И ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИИ

Важен, като поука е отговорът на въпроса: Можехме ли ние анархистите преди 100 или 80 години да променим хода на социалната история на човечеството?
В историята както знаем няма "ако", нито са възможни "корекции пост фактум", но макар и умозрителен, въпросът си заслужава отговора поне за бъдещите поколения анархисти, защото и след горчивия ни опит, мнозина от нас са склонни да забравят уроците на историята.

73. РУСИЯ (1917-1921)

Волин пише: "Наред с тоталитарният "социализъм" на болшевики и леви есери в революционните кръгове и сред трудещите се маси се формира и разпространи друга фундаментална и последователна идея за истинската социална революция: анархистическата идея. Влиянието й, отначало много слабо, се увеличаваше в хода на събитията. В края на 1918 г. тя достигна такива размери, че болшевиките, които не допускаха критика, противоречия или противопоставяне бяха сериозно разтревожени. От 1919 до 1921 г. те трябваше да водят ожесточена борба срещу тази идея - не по-малко дълга и напрегната от борбата срещу реакцията."
Въпросът е защо взе връх "тоталитаризмът" или държавният капитализъм? Общо- и философскоисторически ние отговорихме: защото в началото на XX-ти век в Русия за него се бяха събрали всички необходими и достатъчни условия, включая

и такива второстепенни, като злокобната роля, която изигра "революционният" опортюнизъм на Ленин с априлските му тезиси, брошурата "Държавата и революцията" и програмната амалгама от заимствани чужди лозунги, които нито той, нито партията му имаха намерения някога да изпълнят: "Земята на селяните!" - на есерите, "Фабриките на работниците!" - на анархо-синдикалистите, "Цялата власт на съветите!", "Мир без анексии и контрибуции!" – за войниците от фронта, "Равни заплати за всички!" - от Комуната и т.н., и т.н., толкова виртуозно поднесени, че мнозина, за да не кажа всичките му партийни другари-марксисти се разочароваха от неговото „максималистко" желание да ускори историята, докато анархистите в масата си го одобриха (...) Нещо повече, някои анархо-синдикалисти, завърнали се от емиграция в Петроград през лятото на 1917 г., бяха убедени, че Ленин ще осъществи анархизма, „премахвайки държавата в същия момент, в който се добере до нея".

И все пак, като всяка велика Революция, и руската се съпровождаше от широко разпространената „революционна инициатива на масите", от самоорганизацията на населението в страната, въплътена в повсеместното създаване на Съвети: „През пролетта на 1917 година Съветите прерастват в общоруска мрежа от самоорганизация. По правило те са създадени на принципа на делегирането - по-нисшестоящите организации изпращат свои делегати в по-висшия съвет, които могат да бъдат отзовавани или преизбирани." Меншевиките, болшевиките, социалистите и анархистите навсякъде се бяха включили в създадените Съвети, което не е изненадващо, тъй като много от анархистите считаха Съветите за „свои", тоест за органи на действителното народно самоуправление, призвани да заменят държавната власт, макар че, позицията по отношение на Съветите не беше еднозначна - имаше активни дискусии по въпроса за целесъобразността на присъединяването към тях и участието в работата им.

„През март 1917 г. анархистическите публикации призоваваха за обединяване на „демокрацията“ (т.е. на представителите на социалистическите, работнически и селски организации) в органите на революционното самоуправление - Съветите, за да се противопоставят на плановете на контрреволюционните сили, а след това да проведат радикални реформи. В периода от март до октомври 1917 г. максималистите имаха подобна позиция”. (Рублев Д. И. К вопросу о союзе леворадикальных сил в октябрьские дни 1917 года)

„Причините, поради които анархистите и максималистите социал-революционери не успяха да оглавят лявата коалиция, се коренят не само в малкия им брой и липсата на организационно, идеологическо единство в редиците на анархисткото движение. Сред основните причини тук може да се посочи надценяването на значението на спонтанния порив на трудещите се, тяхната възможна и естествена еволюция към идеите на анархизма, не само в отричането на властта като такава, но и елементарното нежелание да се поеме отговорност за ръководството на движението“. (Пак там)

“Освен това при оценката на причините за провала на антиавторитарната левица в революцията от 1917-1921 г. е необходимо да се вземе предвид неуспешният опит за въстание в Петроград на 3-5 юли 1917 г. Юлските събития бяха неуспешни и поради това, че по онова време не всички революционни сили бяха готови за решителни действия, въстанието до голяма степен имаше спонтанен характер, а болшевиките се опитаха да ограничат революционния порив на работниците и апелите на анархистите.” (Эврич П. Русские анархисты)

Следващата грешка беше в отношението към болшевиките, които завзеха властта през октомври 1917 г. с активната подкрепа на левите есери и на мнозина анархисти. След като завзеха властта, болшевиките започнаха да прокарват последователно своята линия на укрепване на властовите си позиции: организиране на Че-Ка, на Червената армия, разоръжаването на „черната гвардия“ на анархистите през април 1918

г., разгрома на левите социал-революционери през юли същата година и пр., и пр. По този начин за антиавторитарните сили остана само една възможност - да победят Ленинската партия чрез въоръжена борба, и да се постараят да постигнат своите програмни цели.

Израз на тая линия стана Махновщината, но както пише в мемоарите си анархо-комунистът и организатор на украинското селско въстание Нестор Махно, който се бореше както с червените, така и с белите и с националистите: „Проблемът беше в това, че, разединени, без да организират широките трудови маси, руските анархисти бяха дезориентирани и в по-голямата си част тръгнаха по полумълчаливия път на симпатии към делата на болшевишко-ляво-есеровското правителство (...)"

Кулминацията в тази линия беше антиболшевишкото въстание през март 1921 г. в Кронщад, което бе едно от последните трагични действия на Великата руска революция. То се проведе изолирано от местата на основните антиболшевишки революционни сили, беше откъснато от потенциалните си съюзници, представлявани от петроградските работници, които недоволни от политиката на болшевиките стачкуваха; а в Сибир, въстанията вече бяха потушени, както и останалите антиболшевишки демонстрации в цяла Русия.

Предвид горните критични бележки, имаше ли шанс за успех Третата социална революция? Може би, ако махновците бяха успели да разширят максимално зоната на своето влияние и ако бяха подкрепени от анархо-синдикалистите в цялата страна, обединявайки силите си с максималистите. Макар че революцията беше неочаквана, антиавторитаристите (анархокомунисти, анархосиндикалисти и есери-максималисти) се опитаха да обединят усилията си, за да създадат единен фронт, но проблемът беше и това, че „ултра-лявата" реторика на болшевишкия вожд Ленин допринесе за това много от тях да подкрепят линията на РСДРП-болшевики, която едва през 1918 г. се прекръсти на „комунистическа" - РКП (б).

Остава да кажем, че може би основна причина за разгрома на антиавторитарните сили беше факта, че революцията избухна, застигайки анархистите и есерите-максималисти във време, когато те току що бяха започнали да възстановяват своите организации, създавайки само началото на това, което по-късно би могло да стане пълнокръвно движение, даващо възможност за активна, пълноценна независима и решаваща позиция в най-важните моменти от 1917-1918 г.

По този начин антиавторитарната линия в Руската революция беше победена, въпреки че тя остави множество примери за героична съпротива, както срещу реакцията на Бялата гвардия, така и против червения тоталитаризъм на болшевиките. Всички тези революционни движения претърпяха една и съща съдба: те бяха унищожени от „съветската“ власт.

Най-после, за идейната съзнателност (за да не кажа нищета), за стратегическата линия и за тактиката, както и за ролята на руските анархисти в революцията от 1917 – 1921 г. можем да съдим по следните от множеството исторически факти:

1) От спомените на анархиста Анатолий Павлович Другов за завземането на Зимния дворец, узнаваме, че по препоръката на ръководителката на левите есери Мария Спиридонова и други “отговорни фактори” в РСДРП - болшевики, с които е бил на заточение по време на царизма, след преговори с Ленин той е натоварен да ръководи прословутия щурм на Зимния дворец. Това Другов извършва заедно с няколко хиляди кронщадски матроси, които арестуваха заседаващите там министри от временното правителство на Керенски. Вместо да продължи своя щурм към Смолни, където заседават болшевишките кандидат-заместници на временните министри, Другов става отговорен чекист, после протестира против арестите и екзекуциите на анархисти, извършени от чекистите, бяга в Франция, завръща се нелегално в Русия, където е ОСЪДЕН НА СМЪРТ ПРЕЗ ЮЛИ 1933 г. И РАЗСТРЕЛЯН ПРЕЗ ФЕВРУАРИ 1934 г…

2) След участие в щурма на Зимния, анархистът Анатолий

Григорьевич Железнякóв, от същите кронщадски матроси, става през декември 1917 г. командир на революционен отряд, който поема охраната на Учредителното събрание и го разгонва в началото на януари 1918 г.

Вместо да разгони и новите "народни комисари" в Петроград, Железняк със своя отряд и два танка участват в ликвидирането на "търкалящата се по улиците" власт на временното правителство в Москва, Харков и др. После е назначен за командир на 1-ви стрелкови полк и по време на възстанието на левите есери през юли 1918 г. взема тяхната страна, за което "народният комисар" на войната от кабинета на Ленин - Подвойски заповядва ареста му, но бунта на полка осуетява задържането му. Под ново име Железняков участва в завземането на Одеса и е назначен за командир на бригада с бронирани влакове, с която участва на фронта срещу Деникин. В един от последните боеве, на 26 юли 1919 г., той е ранен смъртоносно от "заблуден" болшевишки куршум. На 3 август тялото му е пренесено в същото Вахтанговско гробище в Москва, където е заровен и Другов, за разлика от когото е погребан… "с войнски почести".

3) СЛЕД ОКТОМВРИЙСКИЯ ПРЕВРАТ ПОВЕЧЕТО ОТ НАШИТЕ АНАРХИСТИ ЗАМИНАВАТ ПО ФРОНТОВЕТЕ. ТЕ ОСТАВЯТ ЛЕНИН И КОМПАНИЯ ДА СЪЗДАДАТ БЕЗПРЕПЯТСТВЕНО Че-Ка-та И… С ПОМОЩТА НА ЦАРСКИТЕ ОФИЦЕРИ - ЧЕРВЕНАТА АРМИЯ.

С ДВЕТЕ, ВЪЗПОЛЗВАЙКИ СЕ ОТ ОРГАНИЗАЦИОННАТА И СТРАТЕГИЧЕСКО-ТАКТИЧЕСКА НЕМОЩ НА АНАРХИСТИТЕ, БОЛШЕВИКИТЕ ЩЕ ГИ УНИЩОЖАТ!

4) Нестор Махно описва в спомените си срещата с Ленин, Свердлов и Троцки в Кремъл, от която си излиза без да е оставил зад себе си… труповете им.

5) Кронщадци, вместо да атакуват Петроград в който работниците стачкуват срещу болшевишката власт (която един ден щяла да "отмре"), чакат "разстрела си като пъдпъдъци" по образния израз на същия Троцки…

6) Изглежда единствено, престоялата 11 години в царските тюрми, полусляпа Фани КАПЛАН бе прозряла, че в условията на гражданска война изпитаното оръжие на ТЕРОРА трябва да се пусне в ход и спрямо новите властници. При това - на време, както се пее в една възрожденска песен: "Догде е мъничка змията,/ елате да се съберем!/ С крака да й строшим главата,/ свободни да се назовем!"

Не твърдим, че навременната ликвидация на болшевишката върхушка можеше да гарантира победата на Социалната революция в Русия, но обезглавяването на марксленинската хидра щеше да превърне болшевишката партия в безпомощно и объркано стадо. (Нали сам Троцки в спомените си бе писал, че без Ленин и без него 25-и октомври 1917 година би бил НЕВЪЗМОЖЕН.) Тогава, ако въпреки анархизираната спонтанност и стихия на руските работници, селяни и войници, които принудиха дори марксистът Ленин да прибегне до своите идеологически салто-морталета, ако въпреки всичко претърпяхме неуспех, то каквото и да настъпеше, който и да поемеше властта, нищо не можеше да бъде по-унищожително и по-пагубно за каузата на революцията и за съдбата на революционерите в Русия и в света, отколкото болшевишката диктатура!

74. ИСПАНИЯ (1931-1939)

От установяването на републиката в 1931 година Испания е в перманентна революционна криза. Непрекъснато се редуват стачки, въоръжени схватки със "силите на реда" на буржоазната република, въстания за установяване на анархо-комунизма. Социалната революция хлопа на вратите. Следва низ само от някои предреволюционни позиции и събития:

Испанските анархисти не искаха никакво примирие с правителството и вярваха, че истинската революционна организация се изгражда само в борба с държавата и капитала, която трябва да се води на живот и смърт.

Ето как Дуррути е виждал революционния алианс между Се-Не-Те и У-Хе-Те (социалистическия синдикат):

„За да бъде това революционен алианс (а ние можем да приемем само такъв), той трябва да бъде наистина работнически. Той трябва да бъде резултат от пакта между организациите на работниците и само между тях. Нито една партия, колкото и да се кичи със социалистически етикети, не може да участва в обединението на трудещите се, което трябва да бъде създадено отдолу в предприятията, където работниците водят своята борба. Техни представителни органи ще бъдат работническите комитети, създадени във фабрики, работилници и квартали. Трябва да отхвърлим всеки пакт на национално ниво, сключен с партийните "ком-" и "соц-" комитети, в полза на директен алианс отдолу, осъществен от самите работници. Тогава и само тогава революционната инициатива ще може да се пробуди, развие и утвърди."

Когато се създава Национален Комитет за отбрана, "умерените" лансират полемика, за да дискредитират Комитета по отбраната под предлог, че той е един вид генерален щаб на армията, паралелен на Конфедерацията, и сам по себе си носител на авторитаризма.

На обвиненията отговаря Дуррути. Той уточнява, че органът, предизвикващ спорове, има за задача просто да координира дейностите на отбранителните групи, които вече съществуват в цялата страна. Освен това, като всеки орган на Конфедерацията, той се подчинява на основните организационни принципи на анархистическото движение - федерализъм (обединение) отдолу-нагоре и право на инициатива за всички анархисти. Инициативите се разглеждат на общи събрания на всички нива (местно, провинциално, регионално или национално); вземането на решение по тях е право на съвкупността от групи и организации, обединени във федерацията, а не на излъчените от тях органи. Мащабите, в които се предприемат инициативи и се вземат решения се определят от мащаба на отбранителните действия и техния характер.

"Групата Nosotros (Ние) счита, че е дошло времето да се форсира историята и да се съкратят етапите, когато атаките

трябва да бъдат насочени не само срещу митовете и „свещените принципи“ на буржоазния морал и неговия ретроградeн кодекс. В страната назряват условията за социална революция и духовният ръст на испанския пролетариат неизбежно води към преход от теоретичната към практическата борба с държавата.

Това изисква революционни действия в цялата страна.

Класовата война е не само въоръжени сблъсъци, но и психологическа война, която се печели с решителност, самоконтрол и най-вече с добра организация. Оказва се, че настъпателните тактики са възможни, необходими и неизбежни, когато кризата има революционен характер.

Работниците започват да разбират, че войната ще бъде толкова по-безкръвна, колкото по-голяма е солидарността между тях и по-масово участието им в отделните битки.

Ако сме революционери на дело, трябва да се разделим с реформаторите. Защото по време на война (и по време на подготовката за нея) е по-добре да нямаме опортюнисти в нашия лагер. Нека те пренесат своите съображения, колебания и страхове от другата страна на барикадата, в редиците на врага! Да ги лишим от възможността да правят достояние на евентуалните доносници и на полицейските служби всяко организационно решение, което може да бъде обект на наказателния кодекс.” (На пленум на Се-Не-Те през януари 1932 г.)

Тук всяка дума и фраза е шамар в лицето на бъдещите колаборационисти.

В друга своя реч Буенавентура Дуррути казва:

„Вашето присъствие на този митинг и моето - на трибуната трябва ясно да демонстрира пред буржоазията и правителството, че днес Се-Не-Те и ФАИ са се превърнали в сили, които растат с репресиите и стават по-мощни в условията на враждебност. Въпреки ударите, които валят от всички страни, ние не се отклоняваме от революционните цели. Тази манифестация е предупреждение не само за господарите, но и за социалистическите другари. Те трябва да разберат, че затво-

рите и тюрмите не изплашиха анархистите, нито ги опитомиха, а ги направиха по-смели, по-силни и неукротими.

Буржоазната преса аплодира репресивните мерки на правителството, вярвайки, че ако арестуват и депортират няколкостотин или хиляди активисти на Се-Не-Те, овцете ще се върнат в кошарите. С други думи, те се надяваха, че ако „убият кучетата, бясът ще изчезне“. Буржоазията и правителството се излъгаха. Тези господа все още не са разбрали, че испанската работническа класа не е стадо овце, които молитвено са подложили вратовете си на касапина. Тя се състои от смели мъже и жени, които са готови да умрат в борбата, а не да живеят в покорство.

Във връзка с нашата депортация направиха всичко възможно, за да ни дискредитират, но постигнаха обратен ефект. Обявиха ни за вождове и злодеи, които се опитват да се обогатят от вашите страдания и жертви, въпреки че знаят, че водачи и злодеи не са тези, които стават в 6 сутринта, за да печелят насъщния си хляб с пот. Онези, които буржоазията счита за „вождове“ и подстрекатели, водят същия, ако не и още по-беден, начин на живот от другите работници. Единственото, което може да ги отличи, е, че те имаха смелостта да заемат най-трудните позиции в борбата за Хляб и Свобода, да вървят в първите й редици, за да получат куршум в “награда” или да напълнят затворите като „привилегия“.

Истинските бандити и злодеи са политиците, които с помощта на всевъзможни обещания привличат гласовете на работниците, за да влязат в парламента и като паразити да живеят от труда на другите. Когато депутатите от социалистите се присъединиха с гласовете си към тази кохорта евнуси, те показаха истинското си лице. Защото от преди много години те престанаха да бъдат трудещи се, а следователно и социалисти. Те се хранят ... от депутатството. Време е да ги вградим в стените на собствената им демагогия, като им кажем, че или са длъжни да решават социалните проблеми, или

хората сами ще си ги решат. Ние считаме, че републиката не може да реши нищо, затова казваме на работническата класа, че има само една дилема: или ще умрем като съвременни роби, или ще живеем с достойнство, избирайки най-краткия път към свободата - пътя на социалната революция. Вие, които ме слушате, знаете за какво става реч. Промяната на курса на собствения ви живот зависи от вас." (На митинг на 1 декември 1932 г. в Барцелона)

Правителствените репресии създадоха непоносима ситуация

При едно събрание през януари 1933 г., на което Аскасо обяснява на работниците плана на въстанието, внезапно един от участниците го прекъсва: „Планът е великолепен, но какво ще стане, ако се провалим?" Аскасо му отговори: „Ако се провалим, което не искаме, тогава ще умрем като хора." Но другият настоява: „По-скоро ще живея като куче, отколкото да умра като герой". Аскасо се приближава до него и го поглежда в очите: „Бях поканен на среща на революционери, за които ми казаха, че са решени, ако е необходимо, да дадат живота си за революцията. Тук съм, за да ви запозная с плана на въстанието, а не да убеждавам който и да било да рискува живота си. Ако революцията беше един вид празник, на който пият и пеят, други преди нас биха я извършили отдавна. Това е единен дълъг и труден поход в неизвестното, в който най-добрите умират преди постигането на целта. Само на такава цена е възможна революцията. Ако на някой му се струва твърде висока, той може да продължи да ближе ботушите на онези, които го тъпчат, но нека не пречи на нашия марш."

Такава е атмосферата в годините 1931-1936, предшестващи революцията. **Следва поучителен текст на нашия руски другар ВАДИМ ДАМИЕ:**

75. ИСПАНИЯ - 21 ЮЛИ (1936)

На пленума на местните организации на каталонската CNT на 21 юли 1936 г. делегацията на Долни Льобрегат предлага да се напусне създавания Комитет на Антифашистките Милиции (КАМ) и да се провъзгласи либертарния или анархокомунизма, което би съответствало на решенията, принципите и идейните цели на организацията. Членът на бойната група «Ние» Гарсиа Оливер, поддържа това искане. Той призовава да не се вярва на Компанис, да се поправят допуснатите грешки, да се продължи социалната революция и «да се върви докрай»: да се разпусне КАМ и да се установи в цялата страна свободния комунизъм. Против тези предложения се изказвалт "отговорните" деятели ФАИ Федерика Монтсени, Диего Абад де Сантилян и секретаря на каталонската CNT Мариано Васкес. Ф.Монтсени убеждавала да не се форсират събитията, защото по нейно мнение това би довело до установяване на анархистка диктатура, което противоречи на същността на анархизма. Тя предлагала да се направят отстъпки, да се участва в КАМ, а след окончателния разгром на военните метежници – да се напусне този орган и да се върнат към работата за създаване на анархистическо общество. Абад де Сантилян бил за участие в «комитета на милициите», твърдейки, че световният капитализъм няма да допусне анархо-комунизма в Испания и ще прибегне до военна интервенция. Той предупреждавал за опасността от война на два фронта и призовавал да се «отложи» либертарния комунизм за в бъдещето. М.Васкес доказвал, че и без «да се отива до края», CNT може да управлява от улицата, опирайки се на реалната си сила. Освен това считал за практично да се остане в КАМ и да се избегне диктатурата.

В хода на дискусиите делегатът на Долни Льобрегат поддържал предложенията си, а Гарсиа Оливер се опитал да опровергае доводите на опонентите. Той отхвърлил обвиненията в стремеж към «синдикална» или «анархистическа» диктату-

ра и призовал ведага, на място да се приеме решение да не се оставя вакум, от който биха могли да се възползват противниците на революцията, както станало в Русия през 1917 г. «Аз твърдя, че анархо-синдикализма, в Испания и в останалия свят, стои пред акта на провъзгласяване на своите конструктивни цели пред лицето на човечеството и историята - настоявал той. - Ако не покажем, че можем да построим либертарния комунизм, бъдещето по-прежнему ще принадлежи на оня сорт политици, които се родиха от Френската революция, започнала с множество политически партии и завършила с една». Гарсиа Оливер критикувал също опитите «да се посее страх», подчертавайки, че революцията може да се справи с интервенцията, както се справя с метежа. В заключение той отново повторил предложението си да се провъзгласи либертарния комунизм и «да се отиде до края».

След като всички се изказали, Абад де Сантилян официално формулирал алтернативата – да се поддържа встъпването в КАМ или да се провъзгласи либертарния комунизъм. Въпросът бил поставен на гласуване; в поддръжка на провъзгласяването на либертарния комунизъм гласувала само делегацията на Долни Льобрегат; останалите делегации поддържали «антифашистското сътрудничество». Приетото решение гласяло, че революцията преживява «антифашистки етап», либертарния комунизъм е несвоевременен и в настояще време е необходимо да се укрепва «създалият се на улицата антифашистки фронт».

От какво бил предизвикан такъв кардинален поврат на CNT, който по същество отхвърлял програмата за действие, приета на конгреса в Сарагоса само два месеца преди началото на събитията?

Решението на каталонската CNT да не се обявява либертарния комунизъм и да се установи сътрудничество с другите антифашистки сили (социалисти, сталинисти и републиканци) било, както по-късно признавали много анархо-синдикалисти, резултат от прибързаната оценка на създалата се

ситуация. Побеждавайки само в Каталония, анархистите не се чувствали уверено в другите области на страната.

«Ние се съгласихме на сътрудничество, - се казва в доклада на CNT на конгреса на МАТ в 1937 г. - Защо? Левант [Валенсия] беше беззащитна и се бавеше, в казармите се намираха гарнизоните на пучистите. В Мадрид нашите сили бяха в малцинство. В Андалусия положението беше хаотично, с групи трудещи се, които бяха въоръжени само с ловно оръжие и водеха борба в планините. Ситуацията на Север беше неясна, а останалата Испания беше в ръцете на фашистите. Врагът се намираше в Арагона, пред вратите на Каталония Действителното съотношение на силите ни беше неизвестно - както на национално, така и на интернационално ниво».

Активът на CNT не рискува да предприеме самостоятелни революционни действия, опасявайки се от перспективата на борба на три фронта: против фашистите, правителството и възможната чуждестранна интервенция. С други думи, болшинството активисти решило, че да се говори за социална революция в мащабите на страната е преждевременно, а либертарния комунизъм само в Каталония неминуемо е обречен.

В същото време, действителното състояние на нещата далеч не беше толкова безнадеждно, колкото изглеждаше на каталонските анархо-синдикалисти, над които вероятно още е тегнело поражението във въстанията от 1932-1934. Този път не ставаше дума за изолирана акция. Социално-революционното движение се беше разпространяло в Каталония, в части от Арагона и Валенсия, а пътят към Андалусия беше открит. С други думи, ключовите икономически индустриални и аграрни райони на Иберийския полуостров бяха в ръцете на революцията. В такава ситуация беше възможно да се поеме рискът "да се отиде до края". „В този случай, считаме - пише съвременният испански анархо-синдикалистки автор Камачо с псевдоним Абел Пас - че въпросът за властта беше решен прекалено прибързано, и това попречи да се вземе предвид цялото значение на революционната ситуация, която беше

очертанна в доклада на CNT. Ако тезите на Гарсия Оливер бяха приети, то проблемът на революцията без съмнение щеше да бъде изяснен веднага и на място. Сега анархо-синдикалистите пропуснаха ценно време и отстъпиха инициативата на своите врагове."

И накрая, в спомените на Гарсия Оливер се споменаваше бегло и друг момент: Делегатите се събраха на бързо и не знаеха предварително какво им предстои да обсъждат. С други думи, те взеха решение на пленума, без да имат императивния мандат от синдикатите и организациите, които ги изпращаха. Това беше първото сериозно нарушение на федералистката практика на CNT - тенденция, която щеше да надделее и в бъдеще.

"... Първата грешка - отбелязва Абел Пас - вече беше извършена на 19 и 20 юли, когато група активисти се постави на мястото на самите членове и решаваше вместо тях. От този момент нататък пропастта между базата и "висшите инстанции" се задълбочаваше: базата искаше да разшири революцията, докато на върха се опитваха да я контролират и ограничат... "

Други членове на групата „Ние" не говориха на пленума. Впоследствие изтъкнатият нейн член Рикардо Санц си припомни:

„Като група ние не оказахме натиск върху резултатите от дискусията. Знаехме, че организацията е против диктатурата. А това би се получило, ако нашата позиция беше приета ... Но във всеки случай, ние не се опитахме да наложим решението, защото имаше друг спешен въпрос: Компанис се съгласи, щото Дуррути да оглави силите на милицията, които трябваше да превземат Сарагоса, намираща се във вражески ръце ... Вечерта, след края на пленума на CNT се проведе събрание на групата „Ние" с нейните привърженици (Маркос Алкона, Гарсия Виванкоса, Доминго и Хоакино Асказо и други). Всички бяхме единни в това, че е необходимо да се преодолее съюза с политическите партии и да се създадат нови органи на

самоуправление на народа, подкрепени от революционните комитети и синдикатите на CNT. Възникнаха обаче различия по отношение на момента за такова действие. Гарсия Оливер призова групата да „завърши работата, започната на 18 юли", а със силите на анархо-синдикалистките милиции да се превземат правителствените сгради и основните центрове на Барселона. Дуррути нарече плана „отличен", но считаше, че моментът е „неподходящ", като се има предвид настроението в актива на CNT. Той предложи да се изчака 10 дни, докато анархистическата милиция превземе столицата на Арагона - Сарагоса, като по този начин се освободи Каталония от евентуална икономическа и политическа блокада. Гарсия Оливер възразяваше, твърдейки, че превземането на града може да се забави, но аргументите му не намериха подкрепа."

76. Под тежестта на „обстоятелствата"

Така, CNT прие принципното (и както се оказа по-късно пагубно за нея) решение да се откаже от „тоталната революция", да отложи либертарния комунизъм до победата над противостоящата на републиката коалиция на „националистите" - военни, фашистки фалангисти и монархисти.

Лидерите на CNT и FAI приеха компромиса с антифашистките партии и движения и им направиха отстъпки, мотивирайки ги със „създалите се обстоятелства", т.е. с необходимостта да спечелят гражданската война. Те се съгласиха (за да се избегне чуждестранна интервенция) да не се експроприират предприятията, притежавани от чуждестранния капитал, а само да се установи работнически контрол над тях. Новите органи (революционни комитети, комитети на антифашистките милиции и т.н.) сега често се сформираха не на общи събрания, а, подобно на централния КАМ, въз основа на споразумение между CNT, UGT и другите организации и партии. Често революционните органи съществуваха на места паралелно със старите, което понякога водеше до остри конфликти между тях.

В първите месеци анархо-синдикалистките маси обръщаха

малко внимание на компромисите, правени „горе". Те сами осъществяваха социалната революция „отдолу", водени от анархистическата „идея на силата". Мащабите на самоуправление на работниците през този период на испанската революция нямаха равни на себе си в историята. Например, в Барселона, 70% от предприятията бяха отнети от собствениците и се намираха под контрола на CNT и UGT, във Валенсия - 50%. Колективизацията обхвана и селското стопанство. На 5 и 7 септември 1936 г. регионалното пленарно заседание на синдикатите на каталонските селяни, които бяха част от CNT, решиха да колективизират крупната поземлена собственост и земите, обработвани с помощта на наемен труд. Всяка отчуждена земя премина под контрола и управлението на синдиката и се обработваше непосредствено в интерес на неговите членове, т.е. „на всички работници като цяло". Впоследствие в Каталония, Валенсия и други области се разгъна широк процес на обединяване на селяните в самоуправляващи се колективи. Той прие особено големи мащаби на територията на Арагона, освободена от анархо-синдикалистката милиция, където тези селски колективи контролираха до 60% от цялата земя в региона и се превърнаха в напълно свободни, самоуправляващи се комуни в анархо-комунистически дух.

Много скоро обаче политическите компромиси станаха пречка за инициативите от долу. И тъй като либертарният комунизъм не беше провъзгласен, идеята за премахване на парите и разпределението според нуждите беше изоставена. В градовете циркулацията на парите беше напълно запазена, максималното, което можа да бъде направено, беше да се въведе, в някои случаи, системата на т.нар. "семейни заплати", т.е. равни заплати за всеки работник с надбавки за членовете на неговото семейство. Най-често всичко се ограничаваше до съкращаване на разликата в доходите и значително увеличаване на процента на заплащане за по-ниско платените категории. В селата първо се опитваха да експериментират със свободното потребление, нормирано с въвеждането на местни пари, със „семейно заплащане" и др. Но всички тези

мерки не бяха координирани. Нямаше координация и в дейността на местните революционни органи; противно на анархо-синдикалистката „програма“, те не бяха обединени във федерации, а работеха изключително на местно ниво.

Неустойчивото равновесие на силите не можеше да се съхрани дълго. Държавната власт, политическите партии и социалните слоеве, които ги подкрепяха и които не бяха ликвидирани от анархистите, се възползваха от тази отсрочка, за да преминат в офанзива срещу революцията. В ръцете на държавата, която не бе елиминирана от революцията, останаха мощни лостове, предимно парични и финансови активи. Колективизираната индустрия нямаше суровини.

„Марксистите и буржоазните републиканци се смесиха в един блок, притежаваха пари и оръжия, провеждаха политика на покровителство на своите поддръжници, разпределяйки между тях храни, оръжия, ръководни постове, медии и транспорт... – се признаваше в доклада на CNT пред конгреса на анархо-синдикалния Интернационал (МРА) през 1937 г. - Каталония трябваше да организира собствена външна търговия с чужбина, влизайки в конкуренция с другите части на страната, за да прехранва гражданите си и за да посрещне нуждите на арагонския фронт... Правителството, възползвайки се от усилията ни да не навредим на антифашисткото единство и да не се предизвика пробив във официалните отношения с чуждите държави, използва тази привилегирована дипломатическа ситуация, за да саботира ожесточено нашите действия във всички области ”.

Властите в Мадрид и Каталония започнаха да упражняват нарастващ натиск върху анархо-синдикалистите в три посоки едновременно: предотвратяване на снабдяването с оръжия и боеприпаси на слабо въоръжените милиции, опитвайки се да ограничат обхвата и хода на колективизацията в промишлеността и в селското стопанство и да се опитат да наложат превръщането на милицията в редовна армия. През септември в каталунската преса започна масирана кампания срещу

„неконтролираните“ анархисти, които бяха обвинени в това, че прикриват оръжията си, вместо да ги изпращат на фронта, както и срещу „утопичните експерименти“ в икономиката.

След като се интегрира във властническата система, ръководството на CNT не можеше самото то да не претърпи промени. То се преустройваше, за да отговори на изискванията на момента, оправдавайки се с разрастването на бюрократичния апарат, с реалните нужди за координиране на икономическия и социалния живот. Възползвайки се от факта, че активните членове на CNT и FAI се сражаваха на фронта в състава на милицията, а други бяха напълно потопени в работата по самоуправлението на трудещите се по места, много синдикални деятели (членове на Националните, регионалните, окръжните комитети, сътрудници на различните профсъюзни комисии, на Комитета на милициите, на Икономическия съвет и т.н.) започнаха все по-малко да се съобразяват с нуждите и желанията на анархо-синдикалистките маси. Редовите активисти просто не можеха да следят поредицата от безкрайни конференции, пленуми, съвещания и да се ориентират детайлно в обсъжданите на тях въпроси. Същевременно, както отбелязва историкът на CNT Пейрац, имаше по същество нарушения на федералните норми на организацията (превръщане на Националния комитет в „машина за даване на инструкции” на отделните синдикати, провеждане на пленуми по спуснати “отгоре” циркуляри, вземане на важни решения от Комитетите на всички нива и от съвещанията на подбрани активисти с последващото им одобрение от общите събрания). Цялата тази практика противоречеше на принципите на анархо-синдикализма, според които инициативите в една организация не трябва да вървят „отгоре надолу“, а „отдолу нагоре“, а комитетите и комисиите не трябва да вземат самостоятелни решения по принципните въпроси, а да изпълняват указанията на „низовите“ общи събрания.

Много анархосиндикалисти се противопоставяха на започналата бюрократизация на CNT и на политиката на нови и

нови отстъпки на държавата и партиите от страна на лидерите. Дуррути (в разговорите си с Мариано Васкес, с Гарсия Оливер и др.) многократно изразяваше своето безпокойство и възмущението си от това. Радикалното крило се опита да обърне хода на събитията в регионалния пленум на каталонската CNT в началото на август 1936 г. Гарсия Оливър и Дуррути поискаха да се сложи край на сътрудничеството с политическите сили, които дезориентират революцията и я лишават от силата й. Те призоваха да се развива революцията напред. Но мнозинството все още се страхуваше от гражданска война в „анти-фашисткия лагер“. Курсът на 20 юли като цяло остана непроменен. Бяха взети решения относно необходимостта от “революционен алианс” с UGT и създаването на Национален съвет на отбраната за военно-идейното ръководство. Радикалното малцинство, отбелязва историкът Абел Пас, и този път се подчини, следвайки организационната дисциплина. „Изходът би бил в „скъсването на чувството за отговорност на активиста” и дори да се изведе проблемът на улицата без съгласието на собствената организация. Но никой от активистите не посмя да го стори…”

77. ПРОДЪЛЖЕНИЕТО:

„Междувременно действителното състояние на нещата не беше толкова безнадеждно, колкото изглеждаше на каталонските анархо-синдикалисти.”

Дамье В.

В същото време техните лидери продължиха да правят нови отстъпки на “антифашисткото единство” и да се отдалечават все повече от идеалите на свободния комунизъм: На 26 септември CNT, която имаше реалната власт в Барселона след въстанието, влезна в Хенералитат (правителството на Каталония). Се-Не-Те беше интегрирана в правителствените органи: Анархо-синдикалистите заеха министерските постове, наричащи се за успокоение на анархистическата им съвест

- съветници: по въпросите на продоволствието (Х. Доменец), на здравеопазването (Г. Бирлан) и на икономиката (Х. Фабрегас).

В същото време курсът към максимално изглаждане на конфликтите и страхът от „гражданска война вътре в републиканския лагер" изигра жестока шега с анархистите, когато срещу тях бяха проведени провокациите през май 1937 г. в Барселона - телефонната централа, контролирана от синдикалистите, бе атакувана, което предизвика улична борба между "антифашистите":

"Представителят на Коминтерна, очевидно, не беше доволен, че Се-Не-Те може да узнае подробностите на тайната дипломация, която се провеждаше от Москва, предимно чрез дейността на НКВД. Самото „подслушване" не притесняваше сталинистите - те сами ползваха подобни методи. Анархистите, които работеха в телефонната централа, не скриха присъствието си по линията, считайки право на „масите" да контролират „конспирацията" на правителството срещу завоеванията на революцията. Причина за нападението стана вмесването на телефонния оператор в разговора между президентите на Испания и Каталония. Конфликтът, свързан с подслушването, можеше да бъде разрешен с помощта на "съветниците"-представители на Се-Не-Те. Но сталинистите предпочетоха силовите мерки именно защото търсеха сблъсъка". (Шубин А. В. Анархистский социальный эксперимент.)

Анархистите, след сирените на телефонната централа, взеха оръжията си, напуснаха фабриките и обградиха в обръч Барселона. Те контролираха ситуацията и можеха да смажат правителствените войски, заедно с агентите на НКВД, но посъветвани от "съветниците", предпочетоха да разрешат конфликта възможно най-мирно. Междувременно сталинистите обвиниха анархистите и левите социалисти за бунта: „На 6 май Mundo Obrero (орган на компартията) разшири обвиненията си срещу силите, които са организирали въстанието: фашисти, троцкисти и неконтролирани анархисти." По

този начин се внушаваше, че фашистите контролират POUM (троцкисти) и някои от анархистите, които Се-Не-Те не бе в състояние да контролира. След това започнаха репресии срещу членовете на POUM и на Се-Не-Те.

След като се отказаха от въоръжената борба с противниците си в лагера на републиканците, самите анархисти и левите социалисти бяха ударени от „съюзниците“, които не се страхуваха да отворят втори фронт – в тила, срещу „другарите по оръжие“, което беше началото на края на испанската революция, предопределящо окончателното поражение на Републиката във войната с Франко. Следователно нерешителността на ръководството на Се-Не-Те в защита на революцията имаше катастрофални последици: През август 1937 г. републиканското правителство разгони Съвета на отбраната на Арагон, начело с анархистите. Танковата дивизия на „комунистическия“ генерал Листер бе изтеглена от фронта и премина през арагонските комуни с железните си гъсеници. Една трета от „колективите“ бяха разпуснати, останалите никога не се възстановиха от разгрома. Стотици активисти бяха арестувани, много екзекутирани или депортирани (...)

В политическата сфера и в областта на индустрията комитетите на Се-Не-Те също правеха все повече отстъпки, съгласявайки се с милитаризацията (създаването на редовна армия), с “неформалното” присъединяване към Народния фронт, със широките мерки на държавен контрол и др. в замяна на легализирането на част от колективните предприятия и стопанства и получаването на оръжие за частите, контролирани от опитомените анархисти (...) В началото на 1938 г. за революционните анархисти стана ясно, че революцията е проиграна. На първо място изчезна революционният ентусиазъм на масите, усещането, че те се бият не просто като войници срещу друга армия, а именно, че се борят за един нов свят, за свободата си (...) Сбъдна се това, за което предупреждаваше италианският анархист Камило Бернери, убит от сталинистите през 1937 г. в Барселона: ако войната не се води като

революционна, тя неизбежно ще бъде загубена. Подемът беше заменен от умора и безразличие.

Но дали антиавторитарният лагер можеше да спечели? Особено, като се вземе под внимание, че за разлика от революционерите в Руската империя, които «прозяпаха» началото на революцията от 1917-1921 г., испанците стигнаха до началото на своята революция с масовите си организации, разработени програми и планове, богат опит в стачките и въстаническата борба ...

Със сигурност, анархистите имаха шанс да победят. Поне биха могли да окажат достойна съпротива на франкистите и ако загубеха, то щеше да бъде при условие, че на метежниците се оказваше още по-съществена помощ от тази, която получиха от международния фашизъм в реалната история на гражданската война и революцията и/или ако капиталистическите държави решеха съвместно да сложат край на социалния експеримент, който заплашваше съществуването им със самия факт на своето претворяване в живота. При това, шанс да се вкара ходът на историята в приемливо за анархистическа Испания русло съществуваше няколкократно.

Първо, революционерите трябваше да бъдат последователни в действията си и да приложат приетата през май 1936 г. „Сарагоска програма", насочена към реализиране на анархокомунизма. Отстъплението от нея доведе до компромиси с буржоазното правителство и колаборация с партията на испанските сталинисти, което повлече след себе си трагичните последици през 1937 г.

При това, не всички членове на Се-Не-Те бяха приели линията на отказ от изграждането на свободния комунизъм: в много арагонски комуни анархистите се опитваха да го въплътят в живота. Проблемът беше в това, че инициативата на селяните не бе подкрепена от градовете и не всички общини успеха да завършат започнатото. Освен това опортюнизмът на лидерите на Се-Не-Те си каза думата.

Друг шанс за анархистите беше да се върнат към изостане-

ните си идеали, да разгонят каталонското правителство и да вземат, както се казва, „анархията в свои ръце“. Гарсия Оливър призоваше групата “Ние” да „завърши започнатата работа на 18 юли” и със силите на анархо-синдикалистката милиция да завземат правителствените сгради и основните центрове на Барселона.

След влизането на Се-Не-Те в правителството през септември 1936 г. брожението в редиците на анархистите, причинено от недоволство от избраната линия, продължи, но дори и в този случай възможността за развитие на революцията бе пропусната.

Последен шанс да се промени ситуацията в тяхна полза всъщност бяха майските събития от 1937 г. в Барселона, но и тук бе проявена фатална нерешителност, което доведе до окончателното поражение на революцията.

Ако позицията на Се-Не-Те-ФАИ беше решителна, ако бяха провели „тоталната революция“, тоест ако широко и повсеместно следваха „Сарагоската програма“, предвиждаща изграждането на анархо-комунизма, тогава, може би, би имало напълно реален съюз между Се-Не-Те-ФАИ и ПОУМ срещу франкистите, от една страна, и срещу буржоазните републиканци и сталинистите, от друга, и в същото време, антиавторитарният блок би успял да убеди и спечели поне част от работниците в У-Хе-Те на страната на революцията. Като се има предвид, че Се-Не-Те беше най-масовата организация в републиканска Испания, те имаха много големи шансове да поведат след себе си останалите радикални „леви“ социалисти и безпартийни трудещи се.

Ако “отговорните” фактори на Се-Не-Те-ФАИ бяха избрали през лятото на 1936 г. не “антифашисткото единство”, а изграждането на свободния комунизъм според собствената си програма, то историята на Гражданската война и революцията в Испания щеше да бъде съвсем различна, а може би и тази на Европа...

78. ИЗВОДИТЕ:

Спирането на полупът, тоест преди окончателното унищожение на държавата и капитала, е СМЪРТ ЗА РЕВОЛЮЦИЯТА! Както е казано: "Всички, които правят революция наполовина, сами копаят собствените си гробове." С-Ж.
Нашите испански другари през 1936/37 години също не си извлекоха поука. Те ЗАМИНАХА ПО ФРОНТОВЕТЕ, за да загинат за една "република", която също беше тяхен смъртен враг, и бяха забравили, че във време на социална революция, в едно правителство може "да се влезе" САМО, ЗА ДА БЪДЕ РАЗСТРЕЛЯНО!

И накрая, още две поуки няма да бъдат излишни:
- Глобализирането на властта и капитала диктува интернационализиране на революционната организация на "нисшите класи";
- В заключение, ако и третият път, където и когато и да се отвори той, не си припомним заветите на Михаил Александрович Бакунин и сторим същото както болшинството от нашите руски и испански приятели от 1917-а и 1936-а, ние анархистите само ще докажем, че не сме дорасли до висотата на задачите, които си е поставил анархизмът.

79. ТЕОРИИ НА РЕВОЛЮЦИЯТА, КАТО ПРЕХОД КЪМ III ЧАСТ

Наред с марксовата, бакуниновата и други теории на Социалната революция (Ленин е само първия практик на държавнокапиталистическите революции) днес вече съществуват множество теории за революцията. Те се разпределят в генерации (поколения), подобно генерациите оръжия в зависимост от мощта им и тяхната модерност, например бойните самолети. Пример за автор на теория от третата генерация е американката Теда Скочпол. Ще се спрем кратко на една от

последните теории на революциите. Тя е от IV-та генерация и нейн представител е американският социолог и теоретик Джек Голдстоун. Според него има пет елемента или условия, които се считат необходими и достатъчни за създаване на неустойчиво социално равновесие (или революционна ситуация).

Първият елемент е свързан с проблеми в икономическата и фискалната сфери, които затрудняват получаването на заеми и данъци за издръжка на властниците и институциите и водят до намаляване на доходите на цялото население. Такива проблеми обикновено принуждават правителството да повишава данъците или да изпада в дългове, правейки го по начини, които народът счита за несправедливи. Заедно с това, те намаляват и способността на властващите да възнаграждават привържениците си и да изплащат заплатите на чиновниците и военните.

Вторият елемент е нарастване на отчуждението и на опозиционните настроения в средната класа. Отчуждението възниква, когато нейните съставки почувстват, че систематично и "несправедливо" са изблъсквани настрана и са лишени от достъп до копанята. "Средняците" могат да стигнат до извода, че определен тесен кръг на близки приятели или членове от етническата или земляческа група, която включва "първият между равните" - несправедливо получава по-голямата част от политическата власт или от икономическите дивиденти. При тези обстоятелства лоялността им се изпарява и ако реформите са блокирани, те могат да се мобилизират и дори да се опитат да се възползват от народното недоволство, за да окажат натиск върху режима. С нарастване на отчуждението и напрежението те могат да решат да свалят и променят съществуващия социален ред, а не само да подобряват позицията си в него. Някои от тях дори могат да застанат на страната на революцията. Поради високонравствени съображения, това могат да сторят и синове и дъщери на "висшите" класи (в миналото имаме примерите с Бакунинци, Кропоткинци, Перовски и др.).

Третият елемент е революционната мобилизация на значителни групи от "нисшите" класи, поради растящото народно възмущение и недоволство от несправедливостта. Това могат да бъдат безработни, лишени от средства за съществуване, работници, които се сблъскват с нарастващите цени на продукти и услуги от първа необходимост или със силно изоставащи от инфлацията заплати. Могат да бъдат също студенти, за които е изключително трудно да намерят работа, която отговаря на техните квалификация, желания и очаквания или майки, които не могат да изхранват децата си. Когато тези групи осъзнаят, че техните проблеми възникват, като резултат от несправедливите действия на разнородните "елити" и властниците, те са готови да поемат рискове и да участват във въстания, поради тежкото си положение, като се опитат да го променят.

Такива групи от населението могат да участват в градски шествия, демонстрации и окупиране на обществени места, запълване на центъра на градовете от тълпите, напр. като площад Тахрир в Кайро. Работниците и служащите могат да призовават към бойкот и общи стачки. В подобна атмосфера се създават нови революционни организационни форми за борба и въстание. Ако въстанието обхване няколко области и ако селяни, работници и студенти се присъединят към него, като от своя страна установяват контакт със "средняците", които са в опозиция на властта, съпротивата може да стане твърде масивна, за да немогат властите да се справят с нея навсякъде и наведнъж. В някакъв момент офицерите и редовия или сержантски състав могат да откажат да избиват собствения си народ, за да запази правителството властта си. Тогава дезертьорството или разпадането на армията е сигнал за скорошната победа на революционните сили.

Четвъртият елемент е идеология, която предлага убедителен и споделен възглед за съпротива и решение на породените от революционната криза проблеми и обединява недоволството и исканията на "нисшите" класи и частта от "средните",

преминали на страната на революцията, която установява връзка между различни групи и допринася за тяхното мобилизиране. Идеологията може да изразява борбата с несправедливостта, като прокламира правата и сочи невинните жертви на насилието. Каквато и да е формата на съпротива, подчертаването на чудовищната несправедливост на режима, поражда в стана на революцията чувство за единство и увереност в правотата на общата кауза.

Петият елемент на революционната ситуация е свързан с изискването на благоприятна международна обстановка (каквато, например липсваше за революционната Испанска гражданска война). Успехът на революцията често зависи от отказ да се помогне на контрареволюцията от страна на чужди сили. И обратно, много революции са се проваляли или са били потушени чрез чужда намеса в помощ на контрреволюцията. Често, за страничния наблюдател е неясно дали намесата на чуждите държави е насочена към поддръжка на революцията или към нейното смазване, какъвто беше случаят със сталинистите в Испания.

Когато петте условия съвпаднат, държавните механизми, които възстановяват реда по време на кризи, спират да работят и обществото изпада в състояние на нестабилно равновесие. Сега всяко неблагоприятно събитие може да предизвика вълна от народни въстания и да доведе до революция.

Тези условия вероятно ще преобладават в Африка на юг от Сахара, където има бърз растеж на населението, а властта е представена или от лични, или от слаби и корумпирани режими. Авторитарните лидери в Близкия Изток, Централна Азия както и в Южна и Югоизточна Азия също ще станат уязвими, когато тяхното богатство, натрупано чрез експлоатация на природни ресурси, няма да бъде достатъчно за поддържане на субсидираните режими. Дори в "народен" Китай се наблюдават признаци на всичките пет условия, макар да не е ясно дали те ще образуват комбинация, която да доведе до внезапен крах на режима, или, което е малко вероятно,

ще се натрупват постепенно, довеждайки до „договорена рефолюция“, както беше с бившия СССР, където “реформите” съхраниха властта и богатствата на трансформиращата се в буржоазия номенклатура.

КАКТО ЩЕ ВИДИМ В СЛЕДВАЩАТА ТРЕТА ЧАСТ, НАШИТЕ ПЕТ НЕОБХОДИМИ И ДОСТАТЪЧНИ УСЛОВИЯ ЗА СЪЗДАВАНЕ НА РЕВОЛЮЦИОННА СИТУАЦИЯ, КОИТО ТУК САМО НАПОМНЯМЕ ОТНОВО, СРАВНЕНИ С ТЕЗИ НА Джек ГОЛДСТОУН, КАТО ЧЕ ЛИ МОГАТ ДА СТАНАТ ОСНОВА НА ЕДНА ТЕОРИЯ ОТ... V-АТА ГЕНЕРАЦИЯ:

1) Разрушаване на старото СОЦИАЛНО СТАТУКВО и създаване на ново със задълбочаване на пропастта между БЕДНИ и БОГАТИ, между КОЛИБИТЕ и ПАЛАТИТЕ, в резултат на което става възможна и навярно неизбежна най-мащабната и кръвопролитна КЛАСОВА ВОЙНА в политическата и социалната история на човечеството.

Вследствие Р.Р. относителното тегло на индустриалния пролетариат и този от услугите намалява рязко и на тяхно място се появяват ПРЕКАРИАТЪТ, БЕЗРАБОТНИТЕ, ЛУМПЕНПРОЛЕТАРИАТЪТ. Това са новите “ОПАСНИ КЛАСИ”, които “елитите” считат за “ИЗЛИШНИ”, искат да ги елиминират с малтусиански мотиви и други “елитарни” сценарии, включително с различни планове за едно “финално решение”. Тези социални групи аз наричам “ПЕТОТО СЪСЛОВИЕ”. Поради инстинктът за самосъхранение, ако работим самоотвержено за създаване на РЕВОЛЮЦИОНЕН ФРОНТ на “опасните класи”, те могат да се превърнат в СМЪРТНА ЗАПЛАХА ЗА СОЦИАЛНОТО СТАТУКВО.

2) Разрушаване на сегашното ИНТЕРНАЦИОНАЛНО СТАТУКВО, вследствие неравномерното развитие и замяната му с ново прегрупиране и коалиране на СВРЪХ-СИЛИТЕ със сателитите, поради което избухват всевъзможни предварителни

икономически (търговски и финансови), дипломатически и политически, идеологически и религиозни, и т.н. конфликти, чиято кулминационна точка, ако масите не се пробудят или ние се окажем негодни да ги организираме, ще бъде ИМПЕРИАЛИСТИЧЕСКАТА СВРЪХ-ВОЙНА със стотици милиони жертви и разрушения за десетки трилиони долари, оставяйки пред човечеството един-единствен и последен шанс и изход - нейното превръщане в световна гражданска война и в последна сметка в ИНТЕРНАЦИОНАЛНА СОЦИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ.

С оглед досегашните промени, като КРАХЪТ НА "ТРЕТИЯ РИМ" (бившия СССР), и очертаващите се тенденции: КРУШЕНИЕ НА "АМЕРИКАНСКАТА МЕЧТА ЗА НОВ СВЕТОВЕН РЕД И ЗА СЛАГАНЕ КРАЙ НА ИСТОРИЯТА", ЕКЗИТ-КРИЗАТА НА ЕВРОПЕЙСКИЯТ СЪЮЗ и ПРОБУЖДАНЕТО НА АПЕТИТИТЕ за "жизнено пространство" НА КИТАЙСКИЯ ГИГАНТ и другите кандидати от КРИБ, се извършва едно ново пренареждане по РАНГ В КЛАСАЦИЯТА НА "ВЕЛИКИТЕ" СИЛИ ОТ "ГЛОБАЛНОТО СЕЛО". Най-вероятният сценарий от това развитие, при запазване на сегашните темпове, е генерализираният конфликт НА САЩ и КИТАЙ. Живеем в империалистически свят, в който създаването на регионални, континентални или световни империи – акционерни дружества - по мирен начин историята не познава.

Войната е катализатор за революционното освобождение само, ако на лице са и останалите необходими и достатъчни условия на революционната ситуация. Тя ускорява разрушаването на институциите, които поддържат системата на неравенство и потисничество и улеснява борбата с тях. В противен случай, АКО РАЗБОЙНИЦИТЕ НЕ СА СЕ ИЗТОЩИЛИ НАПЪЛНО И МАСИТЕ НЕ СА СЕ ВЪЗПОЛЗВАЛИ ОТ ТОВА ДА СЕ МОБИЛИЗИРАТ... ТЯ РАЖДА ЧУДОВИЩАТА НА КОНТРА-РЕВОЛЮЦИЯТА, както това беше след Първата, Втората световна и Студената война когато се родиха фашизмът, болшевизъма и глобализма.

Възможните изходи от очерталата се СИСТЕМНА, МНОГОФАКТОРНА ГЛОБАЛНА КРИЗА НА ДЪРЖАВНОСТТА И КАПИТАЛА СА:

- "СВЕЩЕН СЪЮЗ" НА НАЦИОНАЛНИТЕ ДЪРЖАВИ И КАПИТАЛИ ЗА СЪХРАНЕНИЕ НА ДВОЙНОТО СТАТУКВО И "МИРНОТО" ПРЕРАЗПРЕДЕЛЕНИЕ НА БОГАТСТВАТА И ПРИВИЛЕГИИТЕ (ПОРАДИ НЕРАВНОМЕРНОТО ИМ РАЗВИТИЕ, ДЪЛГОТРАЙНИЯТ И ОЩЕ ПО-МАЛКО ВЕЧНИЯТ СЪЮЗ МЕЖДУ ХИЩНИЦИТЕ НА ИМПЕРИАЛИЗМА Е НЕВЪЗМОЖЕН);

- ЧЕТВЪРТА СВЕТОВНА ВОЙНА МЕЖДУ ИМПЕРИАЛИСТИЧЕСКИТЕ СВРЪХСИЛИ И ЗА ГОСПОДСТВО НАД ПЛАНЕТАТА;

- СОЦИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ.

ИНТЕРФЕРЕНЦИЯТА НА ЗЕМЕТРЪСНИТЕ ВЪЛНИ С "МАГНИТУД ОТ 10-А СТЕПЕН", предизвикани от Р.Р. и ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА СА ЧАСТ ОТ ОБЕКТИВНИТЕ ПРЕДПОСТАВКИ ЗА ПОРЕДНАТА, И ВЕРОЯТНО СЕТНЯ РЕВОЛЮЦИОННА СИТУАЦИЯ. НАШАТА ЗАДАЧА Е ИЗГРАЖДАНЕТО, МАКАР И В ЕМБРИОНАЛНО СЪСТОЯНИЕ, НА ЕДИН АДЕКВАТЕН ИДЕЕН И ОРГАНИЗАЦИОНЕН ФАКТОР ЗА ТРАНСФОРМИРАНЕ НА ИДВАЩАТА РЕВОЛЮЦИОННА СИТУАЦИЯ В СОЦИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ...

3) Създадените вследствие Р.Р. на материалните предпоставки и условия или на инфраструктурата НА ЕДНО ПЛАНЕТАРНО АНАРХО-КОМУНИСТИЧЕСКО ОБЩЕСТВО.

4) Осъзнаване на тези три момента в РАЗВИТИЕТО НА СВЕТА "НА КЪСО РАЗСТОЯНИЕ" (ПРЕЗ СЛЕДВАЩИТЕ 25 – 30 ГОДИНИ, ВСЛЕДСТВИЕ Р.Р. и Глобализацията) от "нисшите класи" или от "V-тото съсловие" и формирането в него на идеи и стремежи за замяна на старото общество с ново.

5) И на последно по място, но не и по важност е осъзнаването

от нас анархистите на тези фактори и възможности (породени от ПРЕДРЕВОЛЮЦИОННАТА СИТУАЦИЯ) или разбиране РОЛЯТА НА АКТУАЛИЗИРАНАТА ТЕОРИЯ НА АНАРХИЗМА, КАТО ОПОРНА ТОЧКА, И НА РЕВОЛЮЦИОННАТА ОРГАНИЗАЦИЯ КАТО ЛОСТ ЗА ПРЕМЕСТВАНЕ НА ДНЕШНОТО ОБЩЕСТВО ВЪРХУ ОРБИТАТА НА АНАРХО-КОМУНИЗМА и импулсирането ни към постоянна апостолска (пропагандна, агитационна, организационна) дейност.

Понеже всяка от трите части на книгата беше предвидена, като отделна брошура, в текста има повторения. Събирайки частите в настоящата книга, повторенията ще останат, защото както е казано: ПОВТОРЕНИЕТО Е МАЙКА НА ЗНАНИЕТО!

*****

АНЕКС № 2:

ЛОСТ И ОПОРНА ТОЧКА

Ако теорията е опорната точка, революционните ОРГАНИЗАЦИИ са лоста на историческия процес и прогрес. Това са сдружения на БОЙЦИ, благодарение на които революциите могат да победят. Революционните организации са необходими не само за НАЧАЛНИЯ ТЛАСК или ГОЛЕМИЯ взрив.
ПОСЛЕДНАТА ДУМА ПО ВСИЧКИ ВЪПРОСИ ПРИНАДЛЕЖИ НА ВЪОРЪЖЕНИЯ НАРОД, НО ТОВА НЕ ОЗНАЧАВА, ЧЕ ТОЙ НЕ СЕ НУЖДАЕ ОТ ПРОФЕСИОНАЛНИ РЕВОЛЮЦИОНЕРИ СЪС ЗНАНИЯ, ОПИТ И НРАВСТВЕНОСТ, НАИСТИНА ОБИЧАЩИ НАРОДА ПОВЕЧЕ ОТ СЕБЕ СИ.
При отсъствието на ЕНЕРГИЧНИ ОПИТНИ, ЗНАЕЩИ, ДАЛНОВИДНИ И РЕШИТЕЛНИ РЕВОЛЮЦИОНЕРИ, които формулират и популяризират новата визия за обществото,

икономическата криза или военното поражение най-вероятно ще бъдат последвани от възстановяване на стария порядък с минимални институционални корекции и преустройства. Ако революционните организации не успеят да създадат ФРОНТ на различните нисши класи и изхвърлените от Р.Р. специалисти, старият режим най-вероятно ще победи враговете си и революцията ще се отдалечи. Така решенията за умерен или радикален политически курс, за началото на войната или за терора, за реформистката козметика, чиито "завоевания" ще бъдат изядени от възкръстващата контрареволюция или за социалното, икономическо и организационно преструктуриране на обществото, както и за крайния успех и резултати от революциите са в ръцете на революционните маси.

За да победи революцията, се нуждае от активисти с разнообразни качества – от теоретици и организатори до самоотвержени бойци, без които враговете, вътрешни и външни, лесно побеждават революционните сили, а новият революционен режим гние и се разпада поради неефективната му организация и липса на ресурси.
За да се възползват масите от нестабилността и дезорганизацията и да създадет от този хаос новия свят е необходимо революционно движение с опит и кураж.
Революционерите трябва да обладават специфични познания и качества. Да имат ясен поглед за бъдещето на социалния ред, да бъдат добри пропагандатори, агитатори и организатори, да предлагат ярки картини на несправедливостите на старата обществена система, на пороците на бившия режим и да внасят убедителни аргументи за абсолютната необходимост и неизбежност на промяната, която е в състояние да мотивира и да обедини различни групи около революцията. По време на разгъването й да продължат да вдъхновяват и да направляват революционните сили.
ЗА УСЛОВИЯТА ЗА ЧЛЕНСТВО В ИДЕЙНАТА ОРГАНИЗАЦИЯ: ВИЖ ИЗИСКВАНИЯТА, КОИТО БАКУНИН

ПРЕДЯВЯВА КЪМ ЧЛЕНОВЕТЕ НА НАЦИОНАЛНИТЕ И ИНТЕРНАЦИОНАЛНИ БРАТСТВА В ГЛАВА II-ра - ПОТЕНЦИАЛ, СТИХИЙНОСТ И ОРГАНИЗАЦИЯ В РЕВОЛЮЦИЯТА (стр. 53 – 62) ОТ КНИГАТА http://www.anarchy.bg/wp-content/uploads/2015/01/Георги-Константинов-Бакуниновата-теория-и-практика-на-Социалната-революция.pdf
НЕОБХОДИМО е да се разработи интелигентно и със знание нова Стратегия Анти-Клаузевиц с основна промяна: вместо концентрация на войските - дисперсия на бойците в малки групи или "вълци – единаци" върху цялата територия и срещу всички нива на властта!!!

ПРОБЛЕМИ, ЧИЕТО ПРОУЧВАНЕ Е ЗАДЪЛЖИТЕЛНО ЗА БОЙЦИТЕ:
НЕОБХОДИМИ ДЕФИНИЦИИ
Градската гериля, комбинирана с "антризма"...
Асиметрични, хибридни и пр. войни.
Дистанционна "виртуална" война...
Революции в МЕТОДИТЕ И СРЕДСТВАТА на водене на Гражданската Война (РГВ).
Гражданска война без "граждани"
Война без войници ---------- с помощта на Р.Р. ?
Революция без революционери
А.П.О. = Анти Правителствени Организации… Коя е оптималната организация на революционната милиция с оглед удържане на победа в гражданската война?
Мрежовите структури на антиимпериалистическата борба.

ОРГАНИЗАЦИИ ЗА БОРБА - МРЕЖИ – ВИДОВЕ:
- полицентрични – "вълчи стада"
- разпределени – рой пчели или ято дронове (роботчета)…
Помнейки, че за борба с мрежата на революционерите, господстващата система също създава свои мрежи, напр. от… доносници…

МРЕЖИ

Към изводите от историята на революциите следва да прибавим и този за необходимостта от една интернационална революционна организация, адекватна на епохата.

Малко история и малко теория:

НАШАТА ГРАДСКА ГЕРИЛЯ

> **Народите нямат своя история, освен когато тя е история на техните борби срещу държавата и господарите.**

Старите организационни форми, стратегии и тактики на съпротива и революция са станали негодни. Затова е крайно време да ги ревизираме и актуализираме. Започвам с един юношески спомен. В 1953 година, без теоретизиране, ние момчета около двадесетте, бяхме стигнали на практика до идеята, чието име научихме десетилетия по-късно: ГРАДСКА ГЕРИЛЯ. В нея, вместо джунгли и планини, ние използвахме градовете. Бяхме създали мрежова организация от многоъгълници (малки групи или отделни единаци от трудещи се и безработни), разпръснати в много населени пунктове на страната. Всеки нейн ъгъл беше един от 600-те действащи или "спящи" бойци в градовете и селата. Организацията нямаше ръководен център, а връзките между бойците се поддържаха хоризонтално, по начина, по който са свързани съседните многоъгълници в една телена мрежа. Решенията се вземаха автономно от групите. Събирахме се в своя "многоъгълник" за определена акция и веднага след провеждането ѝ ставахме "мирни граждани" – всеки в своето училище, месторабота или убежище. Действията ни срещу властта бяха резултат от свободните инициативи, продиктувани от обща цел – въоръжената борба срещу диктатурата на държавния капитал в

“мирно време”. При един военен конфликт между блоковете трябваше да се премине в нелегалност – евентуално в планините, където мрежовите връзки щяха да се “развържат”, за да се координират действията на по-големи бойни единици.

При следствието Държавна сигурност не можа да разкрие мрежовите принципи, което личеше от нейната графична схема на организацията, която беше приложена към съдебното дело. Благодарение на това, вследствие предателство, пред съда бяхме изправени само 9 души. Останалите другари не бяха разкрити. Частичният провал се дължеше на неспазване на строгите конспиративни принципи от някои от нас, на момчешката ни самонадеяност и неопотност.

Отхвърляйки централизираната йерархия, лидерството и “представителството”, ние съхранявахме автономията си, считайки централизираните партии, армии и партизански движения за лесно разкриваеми от полицията или подчиняеми на бъдещи кандидат-властници, поради което противопоказни на целта на анархизма – ликвидиране на властта и замяната й със самоуправление.

Нещо новаторско е било съзряно от професорското тяло на полицейската школа на ДС в Симеоново в материалите за нашия съдебен процес. Бидейки адепти на “демократическия централизъм” те, както и следователите, също не са могли да разберат необичайната организационна идея. Въпреки това или точно поради това нейният ректор ген. Капитанов е поискал от III управление на ДС (“за борба с контрареволюцията”) НОХДело № 117/1953, за да го използва като учебен материал при обучението на питомците на школата. В този ранен период на модерното организационно строителство идеята за създаване на мрежова градска гериля е останала неразбираема за бъдещите инквизитори и екзекутори обучавани в школата.

Разбира се, аз съм далече от мисълта, че нашия юношески опит може да бъде последната дума на формите на съпротива и гражданска война. Организацията, която ни е нужна за

борба и функциониране на бъдещето общество се развива и обновява в зависимост от състоянието на политическата и социал-икономическа система, която искаме да унищожим, от новите оръжия, от стратигията и тактиката на врага, от средствата и методите на война.

Гореописаното беше детството на Мрежовата организация. Днес на тази тема има огромна теоретическа и практическа литература, която заслужава най-изостреното ни внимание, защото мрежата импулсира към самоорганизация, изобретателност в създаването на връзки, сътрудничество и индивидуално и групово творчество. Такава организация ликвидира йерархията, вертикалността, централизацията и казарменатa дисциплина, не се стреми към завземане на властта над населението и по "анатомията и физиологията си" е по-близка до пост-революционната анархистическа организация на обществото.

Примерни критерии или принципи от които следва да се ръководим при организирането на съпротивата и атаките срещу държавата и капитала са:

1) Способност на организацията Да "закърпва" пробойните в мрежата и да се самовъзпроизвежда въпреки ударите и пораженията, нанасяни й от властта.

2) Ефикасност на организацията в борбата й срещу властта при конкретните условия и способност да я надделее и преодолее.

3) Действията и акциите на революционната организация в нейната съпротива и атаки срещу властта трябва да се ръководят от реализацията на анархията, комунизма и интернационализма.

В условията на "демокрация" се ползват и конституционно гарантираните права и свободи, като:

4) При легалност се използват законните форми на съпротива: стачки, бойкот, актове на гражданско неподчинение, демонстрации и други действия, с които се оспорват прерогативите на икономическата и политическа власти;

5) Със синдикатите и други движения се действа едновременно в рамките на закона и вън от него, като се създават постоянни предизвикателства и бази в противовес на властта;
6) Мрежовата организация е най-ефикасна когато е нелегална, вън от закона с нея се създават бойни групи, които са се опълчили срещу системата и се стремят да създадат предмостия на новото общество...
При Бакунин имаше 3 (три) нива на организираност, методи и средства на революционна борба – легални, полулегални и нелегални. В неговата идея и практика те бяха централизирани и подчинени на най-стриктна конспирация. При мрежовата организация могат да се използват едновременно и трите нива на съпротива и акции, като се спазват гореизброените принципи.
Едни от основните задачи пред мрежата могат да се формулират така: как да се трансформира класовата борба в социална война и империалистическата война - в Социална революция?
Мрежовата организация притежава характеристики, като мобилност, гъвкавост, способност да се адаптира и да отправя революционни предизвикателства към променящите се инструменти на потисничеството.

*****

Мрежовата организация или има ли живот отвъд/след държавата?

Съвременното общество е изтъкано от безброй противоречия, които са израз на кризата на държавата, властта и йерархията, предизвикана и тласкана към пароксизъм от разгъващата се научна и технологична революция. Тази криза се засилва от създадените от Р.Р. условия за преминаване от капиталистическото общество, в което проблемите се решават силово, с власт (парите също са, власт), към общество, чиито начин на функциониране, вземане на решения и т. н. са революционизирани от нахлуването на компютрите и роботите. Мерило за развитието на обществото е количеството на използвана-

та, обработена, умножена и обменена информация и съответстващата й колективна употреба и индивидуална интелигентност.

Известно е че, мярката за свободата и богатството на всеки индивид или колектив днес се определя от неговия капацитет (или невъзможност) да търси, намира, обработва, интегрира или обменя информация. Капацитетът се увеличава с масовото разпространение на компютрите, но властта (във всичките й видове и образи, от всички нива и обхват) възпрепятства всячески достъпа до информацията и ръста му в ширина и дълбочина. Информацията, както знаем, се обогатява, разнообразява и расте толкова по-бързо, колкото по-голям е броя на тези, които я ползват, „консумират“, обработват и обменят. Пораждането на общество, в което тя е основна енергия и „база“ на всичко останало, т.е. на „информационното общество“, предполага организация, принципи на вземане на решения, функциониране и т.н., които са антипод на съществуващите в държавния апарат, властта, йерархията и монопола върху собствеността. Организация, която в съвременната литература наричат мрежовидна, за да избегнат страшната дума - анархистическа.

Водоразделът между тези два типа обществена организация - Държавата и Анархията се определя от отговора на въпроса - Кой взема решенията: „Органът“ или Общото събрание?

Хората в държавния апарат са отгледани в пирамиди, но пирамидите престават да са сигурно убежище за „фараоните“. Телефонните комуникации, мобифоните, факсовете, интернет, спътниковата телевизия, разпознаването на образи и кодирането на звуци, културата, идеите, интелектуалните схеми, модата, песните, емигрантите, рекламите, стоките и т.н. - днес всичко е в движение, в потоци - на всички посоки. Заедно, то ни води неизбежно от пирамидата към мрежата. Още 20 години и информатиката с компютрите и комуникациите, свързани в мрежа, ще нанесат смъртния удар на йерархията. Ако искат да „оцелеят“ хората трябва да излезнат от пирамидите!

В антийерархическата организация, която идва на тяхна смяна, членовете на обществото принадлежат на многобройни, всевъзможни и взаимно свързани компютърни мрежи в различните сфери (производство, снабдяване, разпределение, образование, наука, изследване, творчество и т.н.), а произвежданата информация е предназначена за ползване от всеки и всички.

„Елитите“ с тяхната организация - държавата, насочват усилията си към блокиране, ако не забрана на функционирането на мрежовидната организация, която е носителят на информационната (и интелигентна) енергия. Конфискувайки достъпа до информацията и ползването й, те превръщат Р.Р. в свещена крава, чието виме е забранено за гладуващите и жадуващи „низини“ под страх от наказание. Така приближава катастрофата: „Горе“ не знаят какво да правят с навдигащия се информационен потоп, а „долу“ не могат да ползват информацията, защото не им е позволено. Тогава, кому служи невероятният прогрес през последните 20-25 години, в които се премина от концентрираните в информационните и изчислителни центрове големи системи към децентрализираното и равномерно разпространение на всички нива, във всички служби, отдели, сектори, цехове, във всеки трудов пост на милионите микро-, мини-компютри и големите системи, ако организациите в администрацията, учрежденията и предприятията си остават старите, бюрократични, властнически и собственически в които, нямащите власт и собственост получават толкова свобода, колкото им „отпусне“ кукловодът - властник или собственик?

Най-адекватен за обусловеното от Р. Р. и от информационните потоци общество е споменатият вече мрежовиден модел като антипод на пирамидалния. Този модел се базира върху децентрализирани, взаимносвързани и взаимодействащи си мрежи, които функционират, взаимодействат и си сътрудничат по принципа на анархията, т. е. без началства и подчинени.

С оглед оптималното функциониране, специалистите препоръчват базовите структури (единици), също организирани мрежово, да не надминават 1000 души. Така, образуващите ги индивиди ще се познават помежду си - нещо, което градският и индустриален гигантизъм бе ликвидирал. Качеството на човешките отношения в подобни организми и особено развитието на доверието, въображението и интелигентността са от ключова важност при общуването, търсенето и обработката на информации, а кислородът за техния живот и обогатяване се нарича Свобода.

Към гражданското съзнание, самоинициатива и активност може да се апелира, само ако всеки е получил необходимите средства, познания и условия, за да си изработи свои съждения, позволяващи му да избягва капаните на манипулаторите, моментните настроения, хрумвания или инстиктивните стремежи и реакции.

Към казаното трябва да напомним и комплицираността на част от обсъжданите проблеми и на вземането на решения, които изискват привличането на всички, превръщането на зрителите в актьори, на покорните в свободни хора, на „електората“ в демос, на треперещият под плясъка на камшика или страхът от уволнението в революционер, автор на инициативи, вдъхновител и организатор на радикалните промени, станали необходимост и събрали всички достатъчни, обективни условия за създаване на общество, функциониращо при разпределяне на отговорностите, децентрализация, автономност, сътрудничество, взаимодействие, взаимопомощ и солидарност между индивидите и разкрепостяване на човешката енергия и интелект.

Поради необходимостта да се осигури ефикасно управление (контрол), мрежовата форма се налага по всички направления (граници) на властта, тоест приближаваме се до състояние на война, при което мрежовите сили на системата се сблъскват с мрежови врагове по всички направления…

ВЪПРОС: Традиционната структура на военната мощ на

държавата вече е ли способна да победи или да сдържи/неутрализира своите врагове, организирани в революционни мрежи?

*

КЪМ ВЪПРОСА ЗА ОРГАНИЗАЦИЯТА И РЕВОЛЮЦИЯТА

В Анекс № 2 по-горе разгледахме мрежовата организация. Тук, в Анекс № 3 ще запознаем читателя с друг вид анархистическа организация – тази на концентричните кръгове.

ИДЕЯТА Е ЗАИМСТВАНА ОТ Михаил БАКУНИН, ПРИ КОГОТО ВЪТРЕШНИЯТ КРЪГ НА БОЙЦИТЕ ИЛИ ЯДРОТО Е ИНТЕРНАЦИОНАЛНОТО БРАТСТВО, СЛЕДВАЩИЯ КРЪГ (НА АКТИВИСТИТЕ) Е АЛИАНСА И ВЪНШНИЯ ТРЕТИ КРЪГ НА СИМПАТИЗАНТИТЕ Е САМИЯТ I-ВИ ИНТЕРНАЦИОНАЛ.

НИЩО НЕ ПРЕЧИ РЕВОЛЮЦИОННАТА ОРГАНИЗАЦИЯ ДА СЕ СТРОИ КАТО ХИБРИД МЕЖДУ ДВАТА ТИПА - НА МРЕЖАТА И КОНЦЕНРИЧНИТЕ КРЪГОВЕ.

АНЕКС № 3:
Концепция за концентричните кръгове в анархистическите организации

Тази статия е превод на брошура, издадена от анархо-комунистическия фронт на Забалаза (Южна Африка), а оригиналните автори са федерацията на анархистите в Рио де Жанейро. Статията е посветена на специфичната /идейна/организация на анархистите и взаимодействието между анархисти и участници в социалните движения. Струва ни се, че този подход може да бъде приложен на практика от българските активисти при формирането на анархистични групи и работата с населението.

Идейната анархистическа организация*) използва за вътрешно и външно функциониране онова, което наричаме „концентрични кръгове“ и то е вдъхновено от организационния модел на бакунистите. Основната причина, за да приемем тази логика на работа, е, че в анархистката организация е необходимо да се поддържат различни видове дейности. Тяхната

комбинация подобрява нейната работа, като в същото време й позволява да обединява обучени активисти с високо ниво на ангажираност към идеите и симпатизанти, които харесват теорията или практиката на организацията, но може да са по-малко активни или идейни. Накратко, концентричните кръгове са призвани да разрешат важен парадокс: анархистката организация трябва да бъде достатъчно затворена, за да има обучени, идейни и организационно обединени бойци и активисти, и достатъчно отворена, за да привлича нови активисти сред симпатизантите.

Много от проблемите, които изпитват анархистките организации, са породени от факта, че те не функционират според логиката на концентричните кръгове и не прилагат двата горни принципа. Трябва ли хора, които казват, че са анархисти и се интересуват от работата на организацията, да бъдат в нея, дори ако не знаят стратегическата й линия на развитие в подробности? Трябва ли обикновените граждани, които се интересуват от анархистките идеи, да бъдат членове на организацията? Как се отнасяте към „либертариите“ - в най-широкия смисъл на думата - които не се определят като анархисти? Трябва ли те да са членове на организацията? А за тези, които само понякога могат да отделят време за активизъм? Има много въпроси. Други проблеми възникват, защото има съмнения относно осъществяването на социалната работа. Трябва ли една организация да бъде представена от анархистка организация в социалните движения? Може ли в своята социална работа да се обединява с други индивиди, групи и организации, не анархисти? Ако е така, какво общо имат помежду си? Как провеждате социална работа сред хора с различни идеологически възгледи и поддържате анархистичната си идентичност? Как гарантирате, че анархизмът няма да се разтвори в контакт със социалните движения? От тази гледна точка също изникват много въпроси.

Концентричните кръгове са създадени, за да осигурят възможности за всеки активист на организацията и за симпати-

зантите й. Освен това тази концепция има за цел да улесни и засили социалната работа на анархистката организация и в крайна сметка да създаде канал за привличане на нови активисти.

На практика логиката на концентричните кръгове се проявява по следния начин: Идейната анархистка организация се състои само от анархисти, които в по-голяма или по-малка степен са в състояние да разработват, разпространяват и прилагат стратегията на организацията: вътрешно, външно и в обществената си дейност. Също така, повече или по-малко, активистите трябва да могат да съдействат за развитието на стратегическата и тактическа линия на организацията, както и да могат да я изложат и прилагат. Активистите поемат вътрешните функции на организацията - независимо дали те са изпълнителни, съвещателни или извънредни - както и външните функции във връзка с агитационната работа.

Функциите, изпълнявани от активистите в рамките на организацията, се основават на самоуправление и федерализъм или на хоризонтални решения, където всички активисти имат еднакво право на глас и вето и където в специални случаи делегирането се извършва с императивни мандати. Функциите, изпълнявани от делегатите, трябва да бъдат много ясно дефинирани, така че те да „не могат да действат от името на асоциацията, освен ако не са били упълномощени от нейните членове; те трябва да правят само това, което членовете са решили, а не да диктуват на асоциацията пътя напред“ [Луиджи Фабри. „Анархистката организация.“ В: Италианският анархистки комунизъм. стр. 124]. В допълнение, длъжностите трябва да бъдат сменяеми, ротационни, за да се разширят възможностите на всички участници и да се избегне узурпацията на постове и функции.

Идейната анархистка организация може да има само един кръг активисти, всички те ще бъдат на еднакво положение/ниво или може да има повече от един кръг - критерият за

членство ще се определя колективно. Например, това може да е срокът през който човекът е в организацията, или способността му да разработи тактико-стратегическата линия. Така че новобранците или онези, които имат по-малко възможности да действат в организационното ядро, могат да бъдат във външния (по-далечен) кръг, а по-опитните активисти с по-големи способности за прилагане на стратегията на организацията ще бъдат във вътрешния (по-тесен) кръг.

Това не е йерархия между кръговете, защото идеята е „колкото по-дълбоко“ или по-близо са активистите, толкова по-добре те могат да формулират, разбират, възпроизвеждат и прилагат стратегията на организацията. Колкото “по-дълбоко” са активистите, толкова по-идейни и активни са. Колкото повече активистът дава на организацията, толкова повече тя изисква от него. Активистите избират нивото си на идейност и приемат или не приемат да участват в дискусии въз основа на своя избор. И така, колкото по-идейни са активистите, толкова повече те взимат решения. Колкото по-малко са - толкова по-малко ще решават.

Това не означава, че мнението на по-идейните участници има повече тежест. Това означава, че те участват в органи за вземане на решения. Например тези, които са по-идейни, имат право на глас и вето на Конгреси, които определят стратегическата линия на организацията; по-малко идейните, не участват в конгреси или участват като наблюдатели. Те участват в месечните събрания, на които се решават локалните тактическите и практически въпроси в рамките на стратегията.

По този начин в рамките на идейната анархистка организация можете да имате един или повече кръгове, които винаги се определят от идейното ниво на активистите. Ако има повече от един кръг, това трябва да бъде известно на всички и критерият за промяна на кръга трябва да е достъпен за всички активисти. Така, следователно, активистите ще могат да избират в кой кръг искат да бъдат. (Този принцип е трудно реализуем в конспиративните групи.)

Следващият, външен и най-отдалечен от ядрото на организацията кръг вече не е част от нея, но е от основно значение: той отразява броя на поддръжниците. Тази част или кръг се стреми да групира всички хора, които са идейно близки до анархистката организация. Поддръжниците са отговорни за подпомагането на организацията в практическата ѝ работа, като например издаване на брошури, периодични издания или книги; разпространение на агитационни материали; помощ при разработването на теоретични въпроси или контекстуален анализ; за организиране на практическите дейности и социалната работа: на социални дейности, подпомагане на академичната работа, логистиката, организационната работа и др. В тази подкрепа хората, близки до анархистката организация и нейната работа, контактуват с други активисти, могат да задълбочат познанията си за идейната линия на организацията, по-добре да научат за нейните дейности и да задълбочат познанията си за анархизма и т.н.

По този начин, този тип подкрепа играе важна роля за подпомагане на анархистката организация в нейната дейност на практика, привличане на хора проявили интерес към нея. Това приближение има далечна цел: някои от тези симпатизанти ще станат активисти на организацията.

Идейната анархистка организация се стреми да събере възможно най-много привърженици и чрез практическа работа да идентифицира заинтересованите да се присъединят към организацията и да проучи съответните характеристики за членство. Предложение за присъединяването към организацията може да бъде инициатива както на активисти, така и на поддръжници. Въпреки че всеки активист избира своето ниво на преданост към организацията и мястото си, целта на анархистката организация е винаги да има най-голям брой от най-идейните активисти в по-вътрешните кръгове.

Ще приведем пример: нека да кажем, че една организация реши да работи с две вътрешни нива на доверие - или с два кръга. Активистите, като новодошли, са приети на ниво „но-

вобранци“. Когато останат там 6 месеца и станат подготвени и идейно, те преминават към нивото на „другари по оръжие“. Нека си представим сега, че тази организация реши да създаде кръг от симпатизанти. Целта на организацията е да събере възможно най-много симпатизанти, да ги прехвърли на ниво новобранци и след нови шест месеца, след подготовката им – да преминат до нивото на „сътрудници“. Илюстрирахме как това може да работи на практика.

СТ - това ниво на симпатизанти/привърженици, А - активисти, Б - бойци, целта е потокът, показан от червената стрелка, преминаваща от СТ към А, и от А до Б. Тези, които се интересуват, могат да се движат в този поток, а тези, които не са заинтересувани - остават там, където се чувстват по-добре. Например, ако човек иска да оказва подкрепа от случай на случай, а не повече, той може да иска винаги да остане в кръга на СТ. Изводът е, че желанията на всички хора да помагат на движението ще бъдат удовлетворени от организацията. Това е не защото човек има малко време или защото предпочита да помага, когато помощта не е нужна, а защото в рамките на идейната анархистка организация трябва да има място за всички, които искат да участват. „Критерият за подбор, който никога не се проваля, е успехът. Способността и ефективността на активистите по същество е мярка за ентусиазма и усърдието, с което те ще изпълнят своите задачи. “ [Хуан Мечосо. Acción Directa Anarquista. p.199.]

Логиката на концентричните кръгове изисква всеки активист и организация като цяло да имат ясно определени права и отговорности за всяко ниво на идейност. Това е необходимо не само за тези, които ще вземат решения, които няма да спазват. Симпатизантът, който посещава мероприятия веднъж месечно и от време на време прави своя принос, например, не може да взема решения относно правилата и събитията, които трябва да се спазват или провеждат ежедневно, както и да решава нещо повече за другите активисти, отколкото за себе си ,

Това е много често срещана практика в либертарните групи, когато хората, които правят нередовен принос, вземат решения по въпроси, които се следват и в крайна сметка се изпълняват от по-постоянните членове. За активистите, които се проявяват от време на време, е много лесно например да установят стратегическата линия на организацията, защото не те ще я следват през по-голямата част от времето. Това са непропорционални форми на вземане на решения, при които в крайна сметка някои вземат решения, а други ги следват. В модела на концентричните кръгове се стремим към система от права и задължения, в която всеки взема решения, които може и трябва да следва. По този начин е напълно нормално за симпатизантите да решават само онези въпроси, в които те участват. Нормално е и активистите да решават само това, което ще следват. Така че ние взимаме решения и поемаме съответните задължения към тях и това предполага, че в организацията има ясен критерий за влизане в нея, който определя добре кой участва в нея и кой не и на какво ниво на идейност се намират активистите.

Важен критерий за влизане е това, че всички активисти в организацията трябва да се съгласят със стратегическата линия. За това една анархистка организация трябва да има теоретични материали, изразяващи тази линия - по-малко подробни за тези, които все още не са членове на организацията и по-подробни за тези, които са. Когато някой се интересува от работата на организацията, проявявайки интерес към сближаването, трябва да го накарате да се заинтересува и да стане привърженик на активиста. И в двата случая привържениктът трябва да получава постоянни инструкции от анархистката организация, която му предоставя теоретични материали, уточняващи нейната стратегическа линия. Един или повече активисти, които са добре запознати с тази линия, ще обсъдят с него съмненията му е ще ги изяснят.

След като осигури съгласието на привърженика със стратегическата линия на организацията и със съгласието на две-

те страни, активистът се присъединява към организацията. Много е важно през изпитателния период всеки нов активист да получи инструкции от по-опитни другари, които да го насочват и подготвят за работа. Във всеки случай анархистката организация трябва винаги да се занимава с обучението и с ръководството на привърженици и активисти, така че да им позволи да променят нивото на своята ангажираност, ако те решат така.

Същата логика на концентричните кръгове се прилага и в социалната работа. Чрез нея анархистката организация ще започне да извършва социалната работа по най-подходящия и ефективен начин. Както вече видяхме, анархистката организация е вътрешно разделена на слоеве за практически дейности. Има организации, които предпочитат да установят пряка връзка със социалните движения, и такива, които предпочитат да се представят чрез посредническа социална организация, която можем да наречем група с тенденции. Участието в групите с тенденции предполага приемането на набор от идеи, които могат да се споделят от другари с различна идеологическа насоченост, но които са съгласни с необходимите изключения (например, за реформистите), ако се стремят към минимално ниво на оперативна съгласуваност. (...) Групите с тенденции, които се координират една друга с най-активните хора (...) са от по-високо ниво от преди [от нивото на масите]. [Ibid. стр. 190, 192.]

Групите с тенденции са разположени между социалните движения и идейната анархистка организация, обединявайки активисти с различни идеологии, които имат близки гледни точки по конкретни практически въпроси. Както вече подчертахме, съществуват организации, които предпочитат директно да се представят в социалните движения, без да са необходими групи с тенденции и други които предпочитат да се представят чрез тях. И в двата случая има отрицателни и положителни страни и всяка организация трябва да определи най-добрия начин на действие. Тъй като възгледите, които

поддържаме в социалните движения, са повече практични, отколкото теоретични, може би е интересно да се работи с групи с тенденции, включващи хора, които са съгласни с някои или с всички позиции, които поддържаме в социалните движения (сила, класов подход, автономия, решителност, директни действия, революционна перспектива и директна демокрация) и които ще ни помогнат да увеличим социалните сили в защита на тези позиции. По същия начин, както на схемата по-горе, идеята е специфичната анархистка организация да се стреми да се интегрира в това междинно ниво (на групи с тенденции) и да се представи чрез нея, провеждайки своята работа в социалните движения в търсене на социална интеграция. Отново ще илюстрираме как това работи на практика. САО - е специфична анархистическа организация, ГТ е група с тенденции, а СД е социално движение и два потока. Първият - това е влиянието на САО – стреми се към ГТ и оттам – към СД. Нека разгледаме няколко практически примера. Анархистка организация, която е решила да действа в синдиката, може да формира групи с тенденции с други активисти от профсъюзното движение, които се застъпват за конкретни лозунги (революционна перспектива, директни действия и и т.н.) и с помощта на тези тенденции може да повлияе на профсъюзното движение или на профсъюза, в който работи. Или анархистката организация може да избере да работи с движението на обезземлените и за това да обедини хора, които застъпват същата позиция (автономия, пряка демокрация и т.н.) в социалното движение, заедно в групите с тенденции. С помощта на тези групи с тенденции специфичната анархистка организация въздейства вътре върху движението без земя и следователно се стреми да влияе върху него.

Тази форма на организация решава много често срещания проблем на активизма. Например, когато познаваме много доказани активисти, революционери, които се застъпват за самоуправление, автономия, демокрация за масите, пряка демокрация и т.н. и с когото не си взаимодействаме, защото не

са анархисти. Тези активисти могат да работят с анархисти в групите с тенденции и заедно да защитават своите позиции в социалните движения.

Втората стрелка в схемата показва посоката на потока от активисти. Тоест, в тази схема целта е да се приведат хората от социалните движения, които имат обща практика с анархистите в групите с тенденции и оттам да приближат до анархистката организация онези, които имат идейнии сходства с анархистите. По същия начин, както в предишната схема, ако активистът на практика е много близък до анархистите, но не е анархист, той трябва да бъде член на група с тенденции и да участва в социалната работа. Ако той е идейно близък, тогава той може да е по-близо до организацията или дори да се присъедини към нея.

Целта на анархистката организация не е да превърне всички активни хора в анархисти, а да се научи как да работи с всеки един от тези активни хора по най-подходящия начин. Докато съществуват общи интереси, активистите могат да променят мястото си в кръгове (от социални движения към групи с тенденции или от тях към идейната анархистка организация). Без тези общи интереси всяка група действа там, където смята, че е най-подходящо.

***) Идейна анархистка организация - според Федерацията на анархистите в Рио де Жанейро - е от стратегическо значение. Анархисткото движение е представено от масови организации (социални движения) и от специфични анархистки организации. Последните включват само анархисти, с ясно определени цели, обединени, за да работят заедно и да ги постигат, в цялост концепцията е доста близка до платформизма. За повече подробности вижте: [Социален анархизъм и организация от Federação Anarquista do Rio de Janeiro - FARJ]**

АНЕКС №4

ОЩЕ ЕДНА ДЕФИНИЦИЯ:
АНАРХИЯТА ОЗНАЧАВА "РАЗПРЕДЕЛЯНЕ" НА ВЛАСТТА, КАКТО И НА СОБСТВЕНОСТТА, ПО РАВНО МЕЖДУ ВСИЧКИ. БИДЕЙКИ НЕДЕЛИМА И КОЛЕКТИВНАТЯ Е ЗА ВСИЧКИ, ОСЪЩЕСТВЯВАНА ОТ ВСИЧКИ. ПРИ НЕЯ ВЛАСТТА И СОБСТВЕНОСТТА ПРИНАДЛЕЖАТ НА ВСЕКИ И НА ВСЯКА, ПОРАДИ КОЕТО ОБЩИТЕ ДЕЛА СЕ УПРАВЛЯВАТ ОТ ВСИЧКИ ЗА ВСИЧКИ ИЛИ ВСЕКИ УПРАВЛЯВА ВСЕКИ.
При властта имаме разделение между субект и обект, между командващ и подчинен. ПРИ АНАРХИЯТА СУБЕКТА И ОБЕКТА СА ЕДНО.

*

ТЕЗИСИ И ВЪПРОСИ,КОИТО ЧАКАТ СВОИТЕ ДОКАЗАТЕЛСТВА И ОТГОВОРИ:

ТЕЗИСИ
Теорията на революцията ще се превърне в наука когато в нея навлезе и математиката, напр. за определяне мястото и времето на революцията или на гражданската война, посредством създаване на Математически модели като система с хиляди линейни уравнения и неизвестни (или с много по-сложни функции?), подобни на моделите за метеорологичния бюлетин

Но точният момент не може да се предвиди, поне със сега съществуващите научни апарати и методи, поради което, за да минимизираме ефектът от изненадата, революционната организация трябва да е в състояние на постоянна готовност. Бидейки тайна и нелегална, тя има преимущество, при подходяща обстановка, за нанасяне на първия удар срещу сили-

те на реда. Внезапността и неочакваността на С.Р. поставя на същото, ако ли не на по-голямо изпитание силите на статуквото.
Автоматизацията на трудовите процеси и заедно с нея изчезването на наемния труд (вследствие Р.Р.) води до преодоляване (края) на "законите", категориите и социалните отношения в капиталистическото общество.

Въпреки нашата антидържавност, ние също не сме застраховани срещу властническата дегенерация, особено ако масите се дезактивират от умора, апатия или се поддадат на политическите сирени…

Ако съхраним нравствения си и идеен интегритет, но нашата революция остане изолирана в глобалния капитализъм, най-вероятно ще загинем под смазващата тяжест на международната контрареволюция. Затова Социалната революция ще бъде перманентна (в дълбочина и ширина), ТОТАЛНА и ГЛОБАЛНА или изобщо НЯМА ДА БЪДЕ!

ЕДНА ОТ НАЙ-ВАЖНИТЕ ЗАДАЧИ ПРЕД НАШАТА ПРОПАГАНДА СИ ОСТАВА ДОКАЗАТЕЛСТВОТО НА НЕИЗБЕЖНОСТТА НА С.Р. В СЪВРЕМЕННОТО ОБЩЕСТВО, ЧИЯТО АЛТЕРНАТИВА Е МНОГО-ЛИКАТА СМЪРТ НА ЧОВЕШКИЯ РОД.
ЗАТОВА НАШИЯТ ДЕВИЗ Е "АНАРХИЯ ИЛИ СМЪРТ!"

Организирането на съпротивата на "нисшите" и спечелването на висшите специалисти в името на "троицата" (свобода, равенство и братство) заедно с включването им в мрежата на революционния "заговор", построена на ТРИ ОРГАНИЗАЦИОННИ НИВА по М.А.Бакунин си остава наша главна задача.

(ТЕМА: БАКУНИСТКАТА ОРГАНИЗАЦИЯ + ПОЕМАТА

“АКО” НА РЪДИАРД КИПЛИНГ, КАТО ЕЛЕМЕНТИ ОТ РЕШЕНИЕТО НА ОРГАНИЗАЦИОННИЯ ВЪПРОС.)

Покойният Бжежински предупреждаваше Господарите на света за пробуждането на милиардната младеж в Третия свят, а Стивън Хокинг ги съветваше да си потърсят друго по-спокойно място в космоса.

Те разбират отлично крехкостта на своето господство и затова се приготовляват всестранно за превантивната контрареволюция (с анти-терористическите закони и борбата с тероризма, “войната между цивилизациите”, противостоенето на “екстремизма” и “фундаментализма” и др. идеологически “хватки”, които служат, като мотив и оправдание на военните интервенции и контрареволюционното насилие...).

В зависимост от глобалните си интереси (политически, икономически, имперски, геостратегически и т.н.) те проявяват селективност в “борбата за правата на човека”. В Китай или в САЩ се криминализира всяка акция и слово за революционна промяна на системата. Всяка борба срещу господството им се квалифицира като терор и преследва като криминално престъпление... Изискванията им за регистрация, “прозрачност”, легалност и т.н. целят да ни направят уязвими и ни неутрализират. (Виж в “Бакунин” контрамерките, на първо място нелегалност, мрежи, многостепенност на организацията, проникване в “светая светих”, ЗАГОВОР и т.н.)

Господарите се стремят да създадат чувство за безпомощност и на страх в противниците си и в “нисшите” класи, опитвайки се да спрат или контролират хода на социалната история - нещо, което не се е удало на никоя господстваща класа, иначе историята щеше да замръзне в позата от последната картина на гоголевия “Ревизор”.

Каквото и да правят, и в обществения живот е валиден закон, подобен на Третия Нютонов: На всяко действие винаги има равно и противоположно противодействие.

Нематериалният труд създава нематериални продукти: информация, знание, идеи, образи, отношения и емоционални

реакции. Произвеждащите ги са част от пролетариата – умствени наемни работници, които работят на заплата от работодателя – частен или държавен. Те са различни и много по-добре плащани от индустриалната работническа класа., която е... осъдена, но са наемници. От тях зависи дали да бъдат и слуги...

ВЪПРОСИ НА ТЕОРИЯТА:

- Към въпроса за Изкуствения Интелект: Могат ли "роботите" да произвеждат информация, да я анализират, правейки изводи и на тяхна основа да предприемат действия?

- ПРИБЛИЖАВАМЕ ЛИ СЕ КЪМ КРАЯ НА КАПИТАЛИЗМА И ЗАЕДНО С НЕГО ИЛИ ПРЕДИ НЕГО ЩЕ БЪДЕ ЛИ УНИЩОЖЕНА ДЪРЖАВАТА? С КАКВО ЩЕ БЪДАТ ЗАМЕНЕНИ ТЕ? С други думи - В ЕПОХАТА НА РОБОТРОННА РЕВОЛЮЦИЯ И на ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА ЧОВЕШКИЯТ РОД ЩЕ ПРИТЕЖАВА ЛИ НЕОБХОДИМИЯ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ ЗА ДА ИЗВЪРШИ СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ?
Кога, Къде и Как този потенциал може да я извърши???

ПОБЕДИЛИТЕ варвари замениха робството с крепостничество, буржоазните революции превърнаха крепостните в наемни работници, а марксическите "революционери" пролетаризираха цялото население, превръщайки го в наемници на ДЪРЖАВАТА. победата на марксленинизма е победа на държавния капитализъм: ЕДИН КОЛЕКТИВЕН КАПИТАЛИСТ В ЕДНА ДЪРЖАВА С ДИКТАТУРА НА НОМЕНКЛАТУРАТА.

ОТНОВО: ЗАЩО РОБИ, СЕЛЯНИ И РАБОТНИЦИ НЕ МОЖАХА ДА СЕ ОСВОБОДЯТ /ДА СЕ ЕМАНЦИПИРАТ/ ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ ЧРЕЗ СВОИТЕ СОЦИАЛНИ БОРБИ, ВЪСТАНИЯ, РЕВОЛЮЦИИ?

ВЪПРОСЪТ ИМА ЕДИН ПО-ЗЛОВЕЩ ПОДТЕКСТ:
НИТО ЕДНА ОТ „НИСШИТЕ“ КЛАСИ НЕ МОЖА ДА ДОВЕДЕ БОРБАТА СИ ДО ПОБЕДЕН КРАЙ И ИЗЧЕЗНА ИЛИ ИЗЧЕЗВА ФИЗИЧЕСКИ ОТ ИСТОРИЧЕСКАТА СЦЕНА БЕЗ ДА ОСТАВИ СВОЯТА ТРАЙНА СЛЕДА В ИСТОРИЯТА НА НОВИТЕ СОЦИАЛНИ СИСТЕМИ: РОБСТВОТО БЕШЕ ЛИКВИДИРАНО НЕ ОТ РОБИТЕ, А ОТ ВАРВАРИТЕ, КОИТО ГО ЗАМЕНИХА С КРЕПОСТНИЧЕСТВОТО. ТО БЕ ОТМЕНЕНО ОТ... ЦАР „ОСВОБОДИТЕЛ“ ИЛИ ОТ РЕВОЛЮЦИИТЕ НА БУРЖОАТА, КОИТО ПРЕВЪРНАХА КРЕПОСТНИТЕ В НАЕМНИ РОБИ, А МАРКСИСТКИТЕ ДЪРЖАВНОКАПИТАЛИСТИЧЕСКИ РЕВОЛЮЦИИ ПРОЛЕТАРИЗИРАХА ЦЯЛОТО НАСЕЛЕНИЕ, ПРЕВРЪЩАЙКИ ГО В НАЕМНИЦИ НА “НОВАТА” КЛАСА, НА НОМЕНКЛАТУРАТА, ОБРАЗУВАНА ОТ ГОРНИТЕ СЛОЕВЕ НА ПАРТИЙНАТА, АДМИНИСТРАТИВНА, ВОЕННОПОЛИЦЕЙСКА И СТОПАНСКА БЮРОКРАЦИЯ.
ПРОМИШЛЕНАТА РАБОТНИЧЕСКА КЛАСА АГОНИЗИРА ПРЕД ОЧИТЕ НИ, ВСЛЕДСТВИЕ Р.Р.

СЛЕДВАЩИТЕ ОТ ТУК ВЪПРОСИ СА:
Проиграла ли е своя исторически шанс работническата класа в XXI век и може ли тя повече да бъде “демиург” на анархокомунистическото общество?
НЕ ТРЯБВА ЛИ ДА ПОТЪРСИМ И ДА НАМЕРИМ РЕВОЛЮЦИОННИЯ ПОТЕНЦИАЛ В ЕДИН ФРОНТ НА „ИЗЛИШНИТЕ“ И “НИСШИТЕ” КЛАСИ + ОСТАТЪЧНИТЕ НАЕМНИ РАБОТНИЦИ + (УЧЕНИТЕ, ОТКРИВАТЕЛИТЕ, ВИСОКОКВАЛИФИЦИРАНИТЕ СПЕЦИАЛИСТИ)?
Основната бойна сила са наемните работници и служещи + “излишните”, но те биха били непобедими, само ако са спечелили за каузата на Социалната революция учените, откривателите, рационализаторите и високо-квалифицираните специалисти, които също са наемници. При това, на всяка цена, защото от тези две категории наемници, по-важни за модерна-

та класова война срещу силите на статуквото са вторите. Те трябва да станат приоритетен обект на нашата пропаганда, агитация и организация. Трябва да разберат, че ако решат да вземат властта, ще се деквалифицират и ще станат плячка на собствените си наемни войници и полицаи, които са "по-квалифицирани" в упражняването на властта и репресиите.

Какви класи идват на смяна НА капиталистите и пролетариите в капиталистическото общество, вследствие Р.Р.? Кой са последните паразити в "постиндустриалното общество"? Какво представлява експлоатацията в него?
Какво представлява новата господстваща ПОСТКАПИТАЛИСТИЧЕСКА КЛАСА? Наемниците от нейния репресивен апарат, които биха поискали да станат господари, ще ознаменуват ли края на власта й.

Могат ли да бъдат разрешени противоречията между властници, собственици и "нощните им пазачи" по подялбата на плячката и властта?

Ако едно "експлоатируемо" население (национално, континентално или "глобално") повече не е нужно на експлоататорите, то става ИЗЛИШНО за тях и именно това поставя най-остро въпроса КОЙ – КОГО?

"Финалното решение" може да има и "по-меки форми", напр. унищожението им чрез долнокачествената храна или "ваксиниране"... Твърдението, че за изхранването по американските стандарти на днешното население (7,5 милиарда) са необходими 4 планети Земя е също част от мотивировката за унищожение на "излишните". На последните трябва да се обяснява, че ако не искат да бъдат сварени, като жабата в бавно подгрявания казана на илюзиите и обещанията на ситите и властниците, ще трябва да се превърнат в революционери.

Могат ли господарите да прибегнат до “финалното решение” за “излишните”, и ако ДА – какво може да бъде противодействието?

Кои са проблемите, свързани със създаването на една, заслужаваща името си, интернационална революционна организация, която да подпомогне световното “Пето съсловие” или “нисшите класи” в изработването на техните стратегия и тактика, методи и средства на КЛАСОВАТА ВОЙНА в съвременния свят?

*

ТРЕТА ЧАСТ

В следващата III-та част се прави опит да се решат някои и да се поставят други въпроси на теорията, защото е казано, че формулирането на един въпрос е равносилно на половината от решението му.

ВЪПРОСИ НА ОБЩАТА И СПЕЦИАЛНА ТЕОРИЯ НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ

1. Революционната програма

«Разгромявайки армията и овладявайки улицата и работните места, CNT не знаеше как да осъществи своята историческа роля. Тя не пожела да придвижи революцията напред с всички последствия… Тя действаше като малцинство, независимо от това, че на барикадите имаше абсолютно числено превъзходство. CNT се ангажира със самоуправлението на фабриките, полята и работилниците и сътрудничеше с останките от държавността, вместо да се разправи окончателно с държавата и да продължи да проправя пътя по-нататък към свободния комунизъм.

На Конфедерацията не достигаха две неща:
***програма и винтовки**.»*

«Другарите на Дуррути»

Другарите на Буенавентура Дуррути не са прави: В епохата на Испанската революция през 1936 – 1939 г.г. това, което липсваше на "отговорните" фактори от Националната Конфедерация на труда (CNT) и на «низините» не беше революционна теория, съставна част от която е програмата. Достатъчно би било да бяха прочели внимателно Бакунин, за да са наясно със задачите си. Ето какво беше писал той в ПРОГРАМАТА НА ИНТЕРНАЦИОНАЛНОТО БРАТСТВО:

«Нашата попаганда, акции и организация трябва винаги и навсякъде да са в унисон с нашата цел. Ние сме сред народа и сме длъжни да вървим напред, без да позволим да бъдем отклонени от пътя ни за нищо на света и от никого.
НИЕ НИКОГА НЕ ЩЕ ПОДАДЕМ РЪКА НА ДРУГА РЕВОЛЮЦИЯ, ОСВЕН НА НАШАТА. Ние никога не ще сключим съюз с направления, които са й противоположни или дори само различни от тези, които произтичат от нашата програма. ВСЯКА СДЕЛКА И СГОВОР С БУРЖОАЗНИТЕ РЕВОЛЮЦИОННИ ПАРТИИ СА АБСОЛЮТНО ЗАБРАНЕНИ ЗА НАС!
… Навсякъде и винаги ние ще разобличаваме и смъкваме маските от тези лъже-революционери, показвайки ги на народа в тяхната истинска светлина…
Истинската, единствено легитимна революция е не тази, която води до политическия триумф на една или друга партия и личност, а тая, чиято цел е пълното освобождение на масите… Всяка друга революция, еволюция, реформа или промяна й са абсолютно враждебни, тъй като те могат само да забавят или да ни отклонят от нашата революция. Затова, всеки между нас, КОЙТО ЩЕ ПОДАДЕ РЪКА НА ЕДНА ДРУГА РЕВОЛЮЦИЯ, ЩЕ БЪДЕ СЧИТАН ЗА ПРЕДАТЕЛ СПРЯМО СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ.
Нашата революция по самата си природа може да бъде само СВЕТОВНА. Но определени страни по силата на своето исто-

рическо, икономическо и политическо битие са по-предразположени, подготвени и способни да я започнат отколкото останалите. Поради това е естествено и необходимо интернационалните братя да концентрират по-голямата част от своята енергия и акции върху страните, които са «привилегировани» от революционна гледна точка (без да неглижират в никакъв случай работата и пропагандата в другите страни). Щом веднъж революцията е започнала в тях, те трябва да станат огнище на революционната пропаганда и борба за всички останали страни.

От само себе си се разбира, че първата страна, която ще има щастието да извърши триумфиращата революция, незабавно ще стане център на тази интернационална пропаганда. В нея ще се създаде КОМИТЕТ ЗА РЕВОЛЮЦИОННА ПРОПАГАНДА, съставен от интернационални братя, на които членовете на нашата организация от въстаналата или въстаналите страни (ако те са няколко) ще имат незабавния дълг да предложат всякаква помощ и средства, необходими за триумфа на тази пропаганда. При това, помощ и средства не само материални, но и чрез акции.

Когато Социалната революция избухне в дадена страна, не само че не е нужно революционерите от другите страни да формират и изпращат там легиони, но повече от всеки друг път трябва да останат и активизират работата на собствената си революционна организация, тъй като е очевидно, че не с формирането на няколко чуждестранни легиона, А САМО С ЕДНОВРЕМЕННОТО НАВДИГАНЕ И ВЪСТАНИЕ В СОБСТВЕНИТЕ ИМ СТРАНИ МОЖЕ ДА СЕ ОКАЖЕ ЕФИКАСНА ПОМОЩ НА СТРАНАТА, ИЗВЪРШИЛА РЕВОЛЮЦИЯТА.»

В друг документ, предназначен за френските му другари в края на френско-пруската война от 1870 г. и по време на Лионската Комуна, Бакунин пише:

ПРОГРАМА НА РЕВОЛЮЦИОННАТА ФЕДЕРАЦИЯ НА КОМУНИТЕ

«Чл. 1 – Революционните Комуни на Париж, Лион, Марсилия, Лил, Бордо, Руан, Нант и т.н., които подготвиха и ръководят солидарно и координирано революционното движение за събаряне на императорската тирания, декларират, че ще считат своята мисия за завършена, само когато осигурят триумфа на революцията чрез прилагане на принципите на равенство, които изповядват. За тази цел те се обединяват федеративно и декретират следното:

Чл. 2 – Считайки, че режимът на политическа тирания и икономическа експлоатация, под който Франция живя до днес, поставя владелците на общественото богатство в крайно ненормалното от гледна точка на справедливостта привилегировано положение, Федерацията на Комуните ЕКСПРОПРИИРА ЦЯЛАТА ДЪРЖАВНА И ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ, всички предприятия, земи, движими и недвижими имущества върху територията на Френската Република.

Чл. 3 – По същите мотиви, посочени в предишния член, всички задължения, ипотеки и договорни ангажименти, поети от предишните режими, включая и ТАКА НАР. ОБЩЕСТВЕНИ, ОБЛАСТНИ И ОБЩИНСКИ ДЪЛГОВЕ СЕ ОБЯВЯВАТ ЗА АНУЛИРАНИ.

Чл. 4 – Считайки, че предаването в наследство на каквато и да е собственост е източник на неравенството и подхранва духа на егоизъм и зоологически индивидуализъм, които дават предимство на интересите на неколцина пред общите, НАСЛЕДСТВЕНОТО ПРАВО СЕ ОТМЕНЯВА.

Чл. 5 – Считайки, че основата и целта на всеки декрет може да бъде само обикновената човешка справедливост и интересите на трудовия народ, ВСИЧКИ ДЕЙСТВАЩИ ДОСЕГА ЗАКОНИ, декрети и административни разпоредби, останали от миналите режими СЕ ОТМЕНЯВАТ.

Чл. 6 – ДЕЙСТВАЩАТА ДО ДНЕС ДАНЪЧНА СИСТЕМА,

която е естествена последица от предишното законодателство и не е нищо друго, освен легализирано, насилствено ограбване и заробване на работниците и селяните в полза на експлоататорските класи и тяхната държава, СЕ ОТМЕНЯ НАПЪЛНО.

Чл. 7 – ВСИЧКИ ПРАВИТЕЛСТВЕНИ, АДМИНИСТРАТИВНИ, СЪДЕБНИ и пр. чиновници на съборената държавна власт, с които са претъпкани министерства, учреждения, трибунали, канцеларии, бюра и т.н., както и всички полицаи, независимо от тяхния ранг и тип СА УВОЛНЕНИ.

Чл. 8 – СУХОПЪТНИТЕ И ВОЕННОМОРСКИ ПОДЕЛЕНИЯ НА АРМИЯТА СЕ РАЗПУСКАТ и офицерският им кадър СЕ УВОЛНЯВА.

Чл. 9 – Считайки че организациите на различните култове (църкви и т.н.) поддържат невежеството и суеверието сред народа и по този начин го подготвят духом да понася и поддържа деспотизма на властниците, ВСИЧКИ РЕЛИГИОЗНИ КУЛТОВЕ СЕ ОТМЕНЯТ, А ТЯХНАТА ЙЕРАРХИЯ СЕ ЛИШАВА ОТ ФУНКЦИИТЕ СИ.

Чл. 10 – ВСИЧКИ РЕЛИГИОЗНИ АСОЦИАЦИИ, общности и братства (мъжки и женски) СЕ РАЗТУРЯТ, а имуществата им СЕ КОНФИСКУВАТ от Федерацията на Комуните.

Чл. 11 – ТЕЗИ, КОИТО ЩЕ СЕ ОПИТАТ ДА УКРИЯТ, ОТКРАДНАТ ИЛИ ОТНЕСАТ СЪС СЕБЕ СИ В ЧУЖБИНА ДВИЖИМИ ИМУЩЕСТВА И СКЪПОЦЕННОСТИ, ЩЕ БЪДАТ ТРЕТИРАНИ КАТО КРАДЦИ.

Чл. 12 – Отнапред е произнесена СМЪРТНА ПРИСЪДА срещу всички, които ще се опитат чрез каквито и да е маневри да попречат на дейността и функционирането на революционните комуни или ДА ВЪСТАНОВЯТ КОЯ И ДА Е СЪБОРЕНИТЕ И ОТМЕНЕНИ ИНСТИТУЦИИ НА ДЪРЖАВАТА.

Чл. 13 – Революционните Комуни ЩЕ ИЗПРАТЯТ СВОИ ДЕЛЕГАТИ НАВСЯКЪДЕ, където това се окаже необходимо – било, за да се конституират нови комуни, било, за да накарат да се изпълняват обнародваните декрети.

Чл. 14 – Революционните Комуни и техните делегати ще приемат всички предложения или възражения, които са събрали поне 100 подписа на граждани и гражданки. Но, ЩЕ ИМ СЕ ДАВА ХОД САМО, АКО ТЕ НЕ СА ОТ ЕСТЕСТВО ДА СПЪВАТ РАЗВИТИЕТО И ПРИЛОЖЕНИЕТО НА РЕВОЛЮЦИОННИТЕ ПРИНЦИПИ НА РАВЕНСТВО И СВОБОДА.
Чл. 15 - За да се улесни изпълнението на тези декрети, СЕ КОНСТИТУИРА ПОСТОЯННА РЕВОЛЮЦИОННА МИЛИЦИЯ, която рекрутира своите членове на базата на доброволността сред граждани от двата пола и всички възрасти, годни за тази задача, ЗА ЕДИН СРОК, НЕНАДХВЪРЛЯШ 6 МЕСЕЦА. Уволнените войници от армията и подофицери, желаещи да се ангажират в революционната милиция, ще бъдат улеснявани. За да бъдат приети, изявилите същото желание офицери, те трябва да представят неопровержими доказателства за предаността си към каузата на революцията."
И по-нататък

«МЕРКИ, ПРЕДШЕСТВАЩИ И ПОДГОТВЯЩИ РЕВОЛЮЦИЯТА:
А) РЕВОЛЮЦИОННИТЕ КОМУНИ ИЗЛЪЧВАТ КОМИСИИ, НАТОВАРЕНИ С РЕОРГАНИЗАЦИЯТА НА ТРУДА.
Б) Тези Комисии ще предоставят в ръцете на работниците или на техните асоциации всички материали и средства, необходими за производствената им дейност. Тази мярка ще се разпростре не само върху работниците от индустрията и земеделието, но и върху всички лица, които искат работа.
В) Ще бъдат създадени общи магазини и депа във всички населени пунктове, където производителите ще могат да получат възнаграждения за своите продукти, чийто размер и естество ще бъдат съгласувани и фиксирани впоследствие.
Г) Всички средства за производство и материали, връчени на асоциациите или на отделни трудещи се, са вписани в комуналните регистри и в тези на Комисиите по труда. Тяхната природа, стойност, мястото където се намират/потребяват,

името на този или тези, които ги държат, ще бъдат изрично и точно регистрирани.
Д) Със стойностите и продуктите, които асоциациите или индивидите произвеждат с труда си, те могат да разполагат напълно свободно, чак до оттеглянето на 2/3 от сдружилите се за дадено производство или до разтурянето й, в случай на асоциация, и до смъртта си, в случай на индивидуално производство.»

Макар и писана 66 години преди началото на гражданската война в Испания, програма, и то съвсем актуална за онова време е имало, другари на Дуррути. Само, че и «низините», и «висините» не си бяха направили труда да я прочетат. Век и половина след Парижката Комуна положнието е съвършено различно. Липсва теория на анархизма, отчитаща промените, които настъпиха във всички области на живота, откакто човечеството навлезе в ерата на Роботронната Революция (Р.Р.) и на Глобализацията (Г.). През последните няколко десетилетия капиталистическото общество и неговата държавна организация претърпяха колосални промени. Те се извършват с главозамайваща скорост и се отличават с небивала дълбочина и всеобхватност. Ако не ги вземем под внимание, рискуваме да изпаднем в положението на «Алиса в страната на чудесата». Затова, съхранявайки приемствеността и използвайки наследството, оставено ни от Михаил Бакунин и другите теоретици на анархизма, нам се налага императивно да преразгледаме цялостно и да обновим нашата революционна теория, съобразявайки се със състоянието на света в XXI век.

2. Анархистическата теория е отворена

Следващите страници нямат претенции за извършване на такова колосално дело. То е по силите само на един интернационален колектив от анархисти, имащи капацитета и желанието да се заемат с него. Тук искаме само да формулираме проблемите на такава теория, да набележим насоките на из-

следователската работа и да нахвърляме някои идеи, които могат да се окажат плодотворни.

Преди това трябва да изтъкнем, че идеята на анархизма за пълно отрицание на класовата структура и на държавната организация на обществото се е родила в класовата борба на трудещите се против гнета на властта и капиталистическата експлоатация, за свободата, социалното равенство и справедливостта, за самоуправляващото се общество и братския съюз на всички народи. Тя не е плод на абстрактните размишления на учени и философи, а е резултат от стремежите на тружениците към свобода и равенство. Забележителните революционни мислители – Прудон, Бакунин, Кропоткин и др. не са създали идеята на анархизма, а са я намерили в борбите на масите (на селяните, които изгаряха архивите и замъците на аристократите и на Парижката комуна с нейните общи събрания). Със силата на мисълта си те помогнаха за нейното по-прецизно формулиране и за разпространението й. Важно е да се отбележи още, че анархизмът не е завършена теория, тя се развива и обогатява в зависимост от натрупания революционен опит и от промените в обществения, икономически и политически живот на масите. АНАРХИСТИЧЕСКАТА ТЕОРИЯ Е ОТВОРЕНА, Т.Е. ТЯ ЕВОЛЮИРА С ПРОМЕНИТЕ В СОЦИАЛНАТА, НАУЧНА И ТЕХНОЛОГИЧЕСКА ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ И СЕ АКТУАЛИЗИРА, КОЕТО Я ПРАВИ ОЩЕ ПО-ЗНАЧИМА И НЕОБХОДИМА.

3. РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ, КАТО ДВИГАТЕЛ НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Най-важният днешен обективен фактор/причина за една Социална революция в обществото на пазарна демокрация, който не е съществувал в миналото е РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ (Р.Р.) Началото на XXI-ви век е епоха на кошмарни кризи, заплашващи живота на планетата и на духовен и идеен упадък. Същевременно, това е време на велик научен и технологически преврат, на небивало съзряване на всички

обективни условия за една социална промяна. Ежедневно и повсеместно извършващите се научни и технологически открития, тяхното приложение във всички области на живота и незабавно предизвиканите от това неконтролируеми промени, налагат следния извод: КАКТО ПЪРВАТА ИНДУСТРИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ ЛИКВИДИРА СЪДЪРЖАНИЕТО И СТРУКТУРИТЕ НА ФЕОДАЛНОТО ОБЩЕСТВО, ПРОМЕНЯЙКИ КЛАСИ, МАНТАЛИТЕТ, ЖЕЛАНИЯ И ИДЕИ, ТАКА И НАУЧНО-ТЕХНИЧЕСКАТА ИЛИ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ (Р.Р.) МИНИРА ИКОНОМИЧЕСКИТЕ, СОЦИАЛНИТЕ И ПОЛИТИЧЕСКИТЕ ОТНОШЕНИЯ И СТРУКТУРИ НА ДНЕШНОТО ОБЩЕСТВО.

Факторът Р.Р. създава материалните условия и щрихи на един нов свят, с нови социални и международни отношения. В същото време Р. Р. е най-солидната основа и необходимо условие на социалната революция. Двете се обуславят взаимно, което ще провокира онази революционна динамика в развитието на днешното общество, пред която няма да устоят никоя диктатура, военни съюзи, мулти- и транснационални корпорации, класови интереси, социални и национални бариери, религиозно-идеологически предразсъдъци и житейски „мъдрости“.

Който не вижда революционната същност и роля на тези процеси за бъдещето на човешкия род изобщо, и на анархизма в частност, той е закъснял с цяла епоха. Който се отказва или не може (поради идейна склероза или интелектуален запек) да анализира свързаните с тях явления, тенденции и изменения и отраженията им върху живота най-общо казано и върху ПРОГРАМАТА, ОРГАНИЗАЦИЯТА И ТАКТИКАТА, МЕТОДИТЕ И СРЕДСТВАТА НА РЕВОЛЮЦИОННАТА БОРБА, той е осъден да повтаря скучни баналности, да търси отговор за бъдещето в миналото и да се сърди на днешната младеж, която не посреща с лековерие и ентусиазъм утопическите хрумвания, „приноси”, идеологически уроци и рецепти на незвани „учители и благодетели на прогресивното човечество” или на полуграмотни шарлатани...

Под роботронна революция както сме казвали неведнъж, ние разбираме лавината от научни открития, създаването на нови теории и клонове на науките като ядрена физика, синтетична химия, електроника, кибернетика, бионика, генетика и техните практически и технически приложения. Тази революция започна в следвоенните десетилетия на миналия век с откриването на нови енергии, синтезирането на нови материи и създаването на нови технологии. Сред всички тези открития се открояват две - КОМПЮТРИТЕ И РОБОТИТЕ. Тяхното съединение води до автоматизирането на производствените (индустриални и селскостопански) процеси, на услугите и дори на част от научните и творчески дейности.

Всичко това създава нов, непознат до сега начин на производство в който бавно, но сигурно ЩЕ СЕ ИЗКЛЮЧВА РАБОТНАТА РЪКА и същевременно ще се революционизират всички сфери на обществения живот и отношения. Мярка за скоростта на този революционен процес е факта на удвояване на обема на научно-техническата информация в срокове от 3 до 10 години за различните отрасли на науката, икономиката или военното производство.

Все нови и нови генерации компютри и роботи навлизат в индустрията, в земеделието, в размяната и снабдяването, в транспорта, банките и статистиката, услугите (в това число - медицината и просветата), лабораториите и науките. Така все повече трудови процеси - физически, инженерни, интелектуални - се автоматизират, при което изолираната автоматизация само на отделни сектори се оказва НЕВЪЗМОЖНА. Започнала в дадено предприятия, тя увлича всички останали от отрасъла. Защото, който не се автоматизира е осъден на неконкурентоспособност, на по-бърза или по-бавна агония и сигурен фалит. Същото важи и за конкуренцията между отрасловите капитали в рамките на даден национален пазар и стопанство, както и между „националните" капитали на световния пазар.

Така конкуренцията въвлича всички предприятия, всички капитали и в последна сметка всички държави във върто-

па на автоматизацията. Границите между свръхдържавите, блоковете и страните с „различни" системи се отварят пред Р.Р. Тези, които се опитват да издигнат стени и телени мрежи пред нея, ще умрат първи. А когато всички се „отворят"... ще умрат вкупом.

Автоматизацията, която се извършва пред очите ни, е само началото на процеса. В лабораториите на големите фирми и университети и особено при военните се работи усилено за създаване на самообучаващи се машини, които могат да запомнят и анализират собствения си „опит". Последното, заедно с машинното разпознаване на образи, цветове, звуци и други сигнали на външната среда ни отвежда направо и пряко до създаването на генерация от машини с „изкуствен интелект". А всичко вкупом води до реализиране на „пророчеството" на бащата на кибернетиката Норбърт Винер за затворения кръг на автоматизацията и последователното изваждане на човека ОТ ВСИЧКИ СФЕРИ НА ПРОИЗВОДСТВО, УСЛУГИ, СТАТИСТИКА И ПОВТАРЯЩИ СЕ СКУЧНИ, ЕДНООБРАЗНИ И ЗАТЪПЯВАЩИ ФИЗИЧЕСКИ И УМСТВЕНИ ОПЕРАЦИИ.

Тези процеси разкриват неограничени възможности за прогрес, за изобилие и простор пред полета на човешкия дух и изправят „Първия свят" (а след него и цялото човечество) пред необходимостта от нови принципи, критерии и цели на обществената и стопанска организация, на разпределението и потреблението, на междучовешките и международни отношения нещо, което бе отбелязал още Норберт Винер. Но раждането на това ново общество предполага смъртта и погребението на настоящето с неговите политически, икономически и класови господари. Разбира се, те ще се опитват да издигат бариери от различно естество пред Р. Р., да сдържат автоматизацията в някакви допустими за тях граници, зад които днешните структури и отношения загубват всякакъв "raison d'etre". Господстващите класи ще се стремят да поставят този революционен процес под свой контрол. Но това,

едва ли ще бъде възможно, дори при опити за установяване на една световна диктатура или на една модерна планетарна Римска империя, опитваща се с декрети да постави на мястото на конкуренцията - световния монопол и регламент на "играта"; да съхрани йерархията на обществените слоеве, личностните и групови привилегии - от световната столица до последната провинция във всеки от петте континента; да увековечи неравенството и наложи робството, дори тогава, когато пирамидите и палатите ще могат да се правят без роби и в количество... достатъчно за всички желаещи "фараони".
Няма никакви основания да се мисли, че в новата обстановка (с минирането на всички устои на днешния свят, с деградацията на интелектуалната и политическа енергия на водачите му в противовес на неограничените възможности, които Р.Р. открива пред човешкия род) миражът за едно планетарно владичество и за спиране на социалната история, за създаване на един свръхоруеловски ужасен свят е станал по-реалистичен и по-лесно осъществим, отколкото в миналото.
До наше време този господарски „идеал" се е разбивал винаги в конкуренцията и в неравномерното развитие на света. Тези два процеса са създавали през шест хилядогодишната политическа история нови империи-центрове на мощ и апетити върху всички райони на глобуса, нови зони на икономически и военен вакуум, нови победи и поражения, измитайки по този начин бляновете и стремежите на поредните наместници на боговете, властници и експлоататори за завладяване на света.
Конкуренцията между днешните политически и „военнопромишлени комплекси" на САЩ, Европа, Япония за овладяване на „вакуумите", оставени от бившите империи, появата в перспектива на нови конкуренти, като тези от така наречения КРИБ (Китай, Русия, Индия, Бразилия) и др., цялото неустойчиво равновесие на силите между тези центрове на мощ, тяхната алчност, стремежи към владичество и печалби - правят невъзможен контрола над Р.Р., чиято степен на

развитие, между другото, е мярка за военната сила на всеки един от настръхналите в предсмъртна схватка индустриално-военни динозаври, разрушаваща интернационалното статукво.

Тази конкуренция ускорява превръщането на днешните работници в утрешни безработни, минирайки социалното статукво. Така, оставайки в рамките на капиталистическата социал-икономическа, политическа и международна система, ние вървим към положение, при което броят на безработните в свръхразвитите страни ще достигне 40, 50, 60 или 70 % от активното население. (Трудно е да се каже коя е границата, която ще доведе до социална експлозия, още повече, че този феномен не е изолиран, а се разгръща паралелно със серия противодействащи и забавящи проявата му /или съдействащи и ускоряващи го/ фактори, сили и процеси, всеки един от които заслужава отделно изследване).

Такова болшинство от активното население - процентът е висок още днес сред младежта на Европа - изхвърлено от реалните икономически, технически, научни и културни процеси, предизвиква зле маскиран ужас сред господарите, които продължават да търсят рентабилност и конкурентоспособност, докато програмите и плановете им, подчинени на тези две цели, раждат ежегодно милионни тълпи от безработни и „излишни хора", образуващи "новите опасни класи".

Какво решение могат да намерят на тази дилема разнокалибрените собственици на парцели могъщество и богатства, които желаят на всяка цена да съхранят света на властта и собствеността?

Ако изключим „крайното решение", което се практикуваше в пещите на нацистките концлагери и в сталиновия ГУЛАГ, или налудните идеи на някои изплашени от перспективата „книжни тигри" на ядрената война, като че ли пред „силните на деня" не остават много възможности за справяне със създадените от тях милиони „излишни":

- Или нарастващ брой безработни лумпени,

- Или лумпени, фиктивно заети в бюрокрацията, всевъзможните институции, полицията, армията, проституцията, шоубизнеса, професионалния спорт и други паразитни професии и поприща.

С времето, тези две категории лумпени могат само да увеличават относителното си тегло сред активното население. При държавния капитализъм, декласираните „излишни" се впрягаха в хомота на непрекъснато нарастващото дребно чиновничество. Наред с другите си „заслуги", държавните учреждения стават инкубатори на мъртви души - във всяка учрежденска „кантора", заети с пълнене на бездънните каци на бюрократизма и изливане на не съвсем безсилната си злоба върху главите на „ближните", които бумажният порой е довлякъл в „бюрата".

4. Краят на капитализма

Паразитите са неизбежен спътник на класовите общества. Те съществуваха не само в света на „реалния социализъм". При частния капитализъм, досегашният еквивалент на тази псевдозаетост са безработните, паразитните професии и целият сутеренен свят на големите градове. И понеже „излишните" стават все по-многобройни либералните адепти на „свободата" търсят трескаво решение и... го намират. Ако се съди по статистиките за американската икономика (в която се създават „работни постове") грамадният процент на новосъздадените в нея места са за прислуга, "гади-бордове", лакеи, келнери, готвачи, пазачи, шофьори, портиери и др. такива "феодални повинности". Статистиците откриват с удивление, че нарастването на подобна работна ръка се придружава от обезценяването й. Така, още началният тласък на Р.Р. се съпътства с нарастване на броя на слугите. (В Япония се появяват обяви, с които се търсят разводачи, изпикаващи кученца). Растящият брой на затворниците в "Свободния свят" е друго "решение на проблема". Ето какви „перспективи" откриват днешните либерални господари на „най-добрия от всички възможни светове" пред „излишната" и декласирана

младеж в роботронната ера! И ето в какви форми те се опитват да възродят пометените (от варварите или от младата буржоазия) цивилизации на робството и крепостничеството. Ето, най-после, какви контури приема така наречената „консервативна революция".

С тези и още много други подобни мерки и „риформи" на своята икономическа, социална и криминална политика, властващите търсят създаването на „нова" социална тъкан и основа на своето господство и псевдо-отдушници, ЗА ДА ИЗБЕГНАТ ВЕРИЖНАТА РЕАКЦИЯ НА НЕКОНТРОЛИРУЕМИТЕ СОЦИАЛНИ ВЗРИВОВЕ.

Така СТАВА ОЧЕВИДНО ЗА ВСИЧКИ БЕЗСМИСЛИЕТО И ЗАПЛАХАТА ЗА ЖИВОТА ОТ ЕДНА ОБЩЕСТВЕНА СИСТЕМА, в която, вследствие роботронното развитие, социалните, икономически, политически и йерархически отношения на неравенство, експлоатация и подчинение се изпразват от съдържание докато господарите на света искат да ги съхранят на всяка цена.

Ерозията и рухването на кърпения (и „променян", за да се съхрани) „обществен ред" е ВЪПРОС НА ВРЕМЕ. Никой, дори Хронос, не е съумял да обърне потока на времето!

Капитализмът може да бъде само предверие на роботронната революция, но в него тя не може да бъде завършена. Последното предполага премахването на всички бариери - социални, политически, парични, идеологически, културни, религиозни и морални, които днешното общество поставя пред свободата на творчеството и инициативата на милионни човешки маси във всяка страна.

Утрешното общество се нуждае от свободни умове, от хора на инициативата, на смелите идеи и проекти. Трябва му човешка свобода, неограничавана от властта, от егоистичните интереси или от догмите. А не може да има свобода - нито индивидуална, нито обществена, не може от аморфната и безименна маса да се родят свободни човешки личности, без да бъде ликвидирано господството на хилядите върху милионите, на

милионите върху милиардите, без да бъде смазана волята да се властва над другите и да се паразитира за тяхна сметка, без да бъдат унищожени държавността, собствеността, печалбарството и монопола - частен или държавен - върху даден парцел, отрасъл, народ!

Свободното и хармонично развитие на всеки и на всички изисква изкореняването на всяка проява на алчност и егоцентризъм, на стремеж към разкош, лукс, привилегии, слава, суета, на власт и господство и т.н. Отнемане на „правото" да се използва „ближният" като слуга, доносник, проститутка, секретарка и т.н., и т.н. Това развитие се нуждае от преодоляване на разпокъсаността на човечеството на отделни държави и нации, на неравномерността в развитието на отделните му части в тях, от надрастване на кастовото, национално и расово тесногръдие, които като атавизъм, може би ще се проявяват дълго след като всички бюрократични, военно-полицейски, икономически, социални, културни и морални основания на властта ще бъдат мъртви и ИЗПЕПЕЛЕНИ!

Следователно, за завършването на Р.Р., която единствена може да освободи действително човека, е необходимо извършването на социалната революция. Заедно с това, Р.Р. поставя на дневен ред Социалната! Още в днешния свят, с развитието на роботронната революция, въпреки противодействия от различни страни и естество, ще започнат да се раждат в живота структурите на бъдещето и сред масите — нови идеи, съзнание и отношения. Тогава, въпреки страхът от полицейските и военни репресии, въпреки силата на парите и невежеството, въпреки оглупяващата роля на масмедии, идеологии и на религии, ЩЕ ЗАПОЧНЕ РЕВОЛЮЦИОННОТО ПРОБУЖДАНЕ

Въпреки деформиращото тегло на днешните институции и тайното или явно, но винаги РЕТРОГРАДНО И ПРЕСТЪПНО ВЗАИМОДЕЙСТВИЕ НА ВЛАСТНИЦИТЕ ОТ ВСИЧКИ СТРАНИ, което задържа обществената еволюция до възможно най-ниското й ниво, ЩЕ ЗАПОЧНАТ ДА СЕ ОЧЕР-

ТАВАТ ТЕНДЕНЦИИТЕ И КОНТУРИТЕ НА БЪДЕЩИЯ СВЯТ, КОЙТО НИЕ ЗА КРАТКОСТ НАРИЧАМЕ АНАРХО-КОМУНИСТИЧЕСКИ!

*****

5. В добавка една проекторезолюция

От която цитираме параграфите, отнасящи се до РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ, КАТО ФАКТОР НА СОЦИАЛНАТА:

§ 29.

През десетилетията, които предстоят, революционната криза и откриващите се перспективи пред човечеството ще нараснат вследствие нахлуване на процеса на АВТОМАТИЗАЦИЯ във всички сфери — в производство, услуги, статистика, разпределение, планиране и т.н. В основата на този процес намираме съединението на компютрите с роботите. Те създават инфраструктурата на новия свят, в който човекът ще бъде освободен от тежкия, неприятен и задължителен труд. Т. е. от онзи труд, който е бил досега една от причините паразитите да го избягват, да го стоварват върху други и да ги експлоатират в различни форми: робство, крепостничество или наемен труд. Откъдето и изграждането на апарата на насилието - държавата, с чиято помощ те поддържат до днес класовата структура на обществото с неговата пирамидална йерархия, централизъм, командване и подчинение.

Заедно с унищожението на принудителния труд, автоматизацията създава (за пръв път в историята на човешките общества) свободно време, технически и комуникационни възможности за информиране на всички, за участието им в предварителните дискусии на всички нива, както и прякото участие на всеки в управлението на обществените дела чрез избора на решение на въпроси от всякакъв обхват и естество, благодарение на информатиката. При това, пряко участие в управлението т.е. самоуправление, не само в рамките на патриархалните и изолирани селски общини, на „свободните

градове" от средновековието или на удавените в кръв революционни опити за замяна на властта с анархията от Парижката Комуна насам, но и в планетарен мащаб.

§ 30.

От друга страна, този процес, който за краткост наричаме Р.Р., предизвиква пред очите ни социалната смърт на класите в индустриалното общество и остатъците от предишните цивилизации (селяни, занаятчии и т.н.) Най-напред от социалния живот изчезват селяните (в най-напредналите страни, те представляват нищожен процент от населението). След това, процесът обхваща наемните работници в индустриите, услугите, лабораторните работи и дори в част от научните изследвания. НО БЕЗ НАЕМЕН ТРУД, НЯМА КАПИТАЛ!

Свиването на броя на заетите в производството и спомагателните сфери (където се създава принадената стойност и се реализират печалбите) влече със себе си и смъртта на капитала, израстващ върху експлоатацията на наемния труд.

В момента, в който автоматизацията стане всеобща, частната собственост върху заводи, фабрики, мини, стопанства и т.н., както и върху продукцията, става безсмислена, защото продуктите не могат да бъдат продавани (при това с печалба) на лишените от труд, заплати и собственост екс-пролетарии, селяни, занаятчии, "свободни" професии и т.н. От този момент нататък „законите" на стоковото стопанство и пазара стават невалидни.

Съхранението на класите, неравенството и властта - в едно общество, в което експлоатацията на чуждия труд е невъзможна поради това, че Р.Р. го е заместила с роботите - трябва да се базира изключително върху извън-икономическата принуда на държавата, както е било при робството и феодализма.

§ 31.

Желаейки да разширят стоковото стопанство, да дадат „простор на законите на пазара и частната собственост", за да коригират „социализма" горбачовци само доказаха, че са в закъснение с една епоха в анализите си на предизвиканата от

собствената им система криза на „съветското" общество. Защото и в него, макар със закъснение, Р. Р. навлезе в ролята си на велик дестабилизатор. И в условията на държавния капитализъм, тя доведе до ерозия на социалните, икономически и политически структури.

Това, макар и с известно закъснение, е валидно и за социалните отношения и военно-полицейската диктатура в "Поднебесната" китайска ком-империя.

Научно-техническата революция направи необходими и неизбежни промените в организирането и планирането на производствения процес, във формите на собственост, в разпределението и потреблението на продукти, услуги и информация, в ползването на ресурсите за лични и обществени нужди, в начините на вземане на решения и провеждането им в изпълнение, с две думи — промени в цялата обществена организация! Тези революционни промени, обаче, бяха в абсолютно несъответствие с диктатурата на държавно-капиталистическата класа във всички сфери на живота, с бюрократичното командване, с централизацията в планирането и управлението, с подтискането на творческите възможности и инициативи на милионите, с привилегированото положение на партийно-административната номенклатура, която по своята същност е паразитна, невежествена, с феодално-фелдфебелски наклонности при решаване на социалните, икономическите и културни проблеми на обществото. Тези методи бяха годни в предишните „цивилизации" на камшика и грабежа, но прилагани днес (успоредно с компютрите и роботите) в свят, в който науката, познанията, обмяната на информация, освободеният от схоластика и догматика човешки интелект, свободата на лични и колективни начинания и творчество играят и ще играят все по-голяма роля, водят и могат да доведат само до още по-дълбоки кризи от преживените в покойната "Империя на Злото".

Създавайки материалните и технологически предпоставки за реализиране на социалната революция, роботронната отваря

вратите пред идеите за изграждане на ново общество с нови начини на регулиране на отношенията между човешките личности, групи и населения в различните райони и страни в света. С това, тя прави още по-анахронични и непоносими бюрократичните и милитаристично-полицейските методи и принципи на функциониране на системата.

Наред с вътрешното, Р.Р. дестабилизира и международното положение. Поради по-голямата неприспособяемост на държавнокапиталистическите динозаври и парализиращата роля на тяхната диктатура спрямо условията на начеващата научно-техническа революция, бившия СССР изостана в развитието на своя икономически и военен потенциал, което доведе не само до пречупване острието на империалистическата му експанзия, която беше отдушник на вътрешната криза, но и до обратния процес на свиване и изтласкване на имперското присъствие на Москва от перифериите под натиска на мултинационалния частен капитализъм...

Това постави „Третият Рим" пред избора да приеме статута на второразрядна, „провинциална" сила с всички произтичащи от него последици ИЛИ с цената на „стъпки в неизвестността" (във вътрешната и външната политика) да се опита да се „преустрои", за да отвори вратата пред Р.Р... НО точно тук държавно-капиталистическата класа или „номенклатурата" се изправи пред една нерешима задача — нейните класови интереси и господството й изискваха това отваряне да се придружава от спускане на бариерата пред... социалната революция, с която империята беше бременна.

Вождовете и "теоретиците" на Поднебесната империя откриха спасението си в хитлеристката дирижирана от партийната диктатура икономика на частния капитал. До къде води подобен избор, видяхме през... Втората световна война.

§ 32.

При подобни тенденции, които ще доминират все повече живота на обществото, какво остава на желаещите да съхранят

на всяка цена агонизиращите социални отношения на неравенство и привилегии и охраняващите ги институции на властта? Т.е., какво остава на властниците и на паразитите (което е все едно)? И какво на човечеството, което за пръв път в цялото си съществуване има възможности за една тотална еманципация от наемния труд и заедно с него от властта и експлоатацията във всичките им форми, за да се обедини и постави началото на разселването и очовечаването на космоса през идните нови хилядолетия?

С големи скорости, властници и хора приближават кръстопът от който пътищата водят ИЛИ към едно МОДЕРНО И ПЛАНЕТАРНО ИЗДАНИЕ НА РИМСКАТА ИМПЕРИЯ - с патриции, роботи вместо роби и лумпенизирано население, с неизбежно придружаващите я декаданс, византийски интриги, кръвопролитни борби за властта от горе до долу, системно и поставено „на научни основи" оглупяване на поданиците, ИЛИ към една СВЕТОВНА, САМОУПРАВЛЯВАЩА СЕ ФЕДЕРАЦИЯ на всички човешки групи, населени пунктове и народи от всички континенти.

И така, РИМ ИЛИ АНАРХИЯ! - ето я другата алтернатива на настъпилия ДВАДЕСЕТ И ПЪРВИ ВЕК!

НО "ВАРВАРИТЕ" ВЕЧЕ СА В РИМ! (N.B.: Днешната политика спрямо емигрантите напомня поведението на аристократите от разказа на Едгар Алан По – "Маската на червената смърт" където богатият, интелигентен и екстравагантен Принц Просперо събира рицарите и семействата им в едно от своите абатства, преустроено като замък и нарежда да се зазидат всички врати и прозорци, далеч от чумата, която върлува из градовете. В двореца има седем стаи, всички боядисани в светли цветове, освен една, която е боядисана в черно с червени стъкла на прозорците. В нея има черен абаносов часовник, който издава трагичен звън на всеки час. За да разсее мрачното настроение на гостите, принц Просперо организира пир и маскарад, на който всеки от гостите се облича като най-големия си кошмар. Неочаквано на бала се появява

непознат за останалите гост в кърваво наметало, маскиран като мъртвец, увит в саван. Чак в черната стая всички разбират, че мистериозният непознат е не друг, а самата чума. На финала всички умират. – Едгар По, "Избрани творби" - 1981) Недопускането на емигрантите в крепостта на "златния милиард" е своего рода планетарен апартейд, който подготвя всесветовния "маскарад на принцовете".

Целият XX и наченалия XXI век са белязани от институционалното сходство между корпоративните и държавни структури. Компаниите се внедряват в държавните институции – едни и същи хора в хода на кариерата си преминават безпрепятствено от висшите правителствени постове в директорските съвети на корпорациите и обратно. Това личи крещящо на всемирните икономически форуми на деловите, бюрократични и политически "елити" в Давос.
Приватизационните процеси или частното и държавно присвояване на знанията, на информацията, на комуникационните мрежи, генетичните кодове, природните ресурси и др. подобни носи белезите на феодализма. Това е експроприация на общото.
Колкото и многочислени да са законите и органите за борба с корупцията и другите спътници на капитала, те са безсилни тъй като са присъщи на самата власт (държава). Корупцията, системните кризи и войните възникват и ще продължат докато има държава.

§ 33.

Тези процеси и „идеалите" на силните на деня създават социални и интернационални „напрежения". Те водят към социални и международни конфликти, в сравнение с които всичко, което познаваше досега капитализмът ще прилича на буря в чаша с вода.
В този смисъл, РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ, С ПОСЛЕДИЦИТЕ И ВЪЗМОЖНОСТИТЕ, КОИТО РАЗКРИВА,

Е КАТАЛИЗАТОР НА РЕВОЛЮЦИОННИТЕ ЕКСПЛОЗИИ И НА ИНТЕРНАЦИОНАЛНАТА СОЦИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ.

§ 34.

Проблематиката, която повдига Р.Р., поставя изисквания и пред нашата пропаганда. Промените ще засегнат всичко — от теорията на социалната революция до начина на организиране, средствата и методите на борба с държавата. Много от наследените от 19-ти век лозунги стават негодни, като мобилизиращ масите фактор. Вече някои основни, като „Земята на селяните!" и „Фабриките на работниците!" са станали съвършено безсмислени, защото тези класи и да не изчезнат в близко бъдеще, ще продължат да свиват относителния си дял сред активното население. Земята и фабриките не могат да бъдат предадени на фантоми, а и едва ли ще бъде справедливо един огромен автоматизиран завод за автомобили или житните поля на една цяла република, обработвани с телеуправлявани трактори, сеялки и вършачки - и в двата случая обслужвани от по няколко дузини специалисти - да бъдат превърнати в тяхна колективна собственост?!?

Очевидно, все повече ще се налагат радикални промени и в лозунгите, и в програмните ни искания, и в пропагандата ни изобщо И В НАЧИНИТЕ НА ОРГАНИЗАЦИЯ НА БОРБАТА И НА НОВОТО ОБЩЕСТВО. Все повече зовът: „Искаме хляб и работа!" ще се заменя от искания за създаване на комплексни и сходни за всички условия и възможности за свободно избраното и хармонично развитие на човешките личности; За свободното асоцииране на техните творчески усилия; За развитието на солидарността и взаимопомощта С ОГЛЕД ВЕЛИКОТО БЪДЕЩЕ, КОЕТО ПРЕДСТОИ НА ЧОВЕШКИЯ РОД...

6. Скоростта на промените

Историята се развива със свръхвисоки скорости. Един американски генерал, когото не можем да подозираме в свръхре-

волюционност и екстремизъм, беше казал още в 70-те години на XX век, че последните 25 години от историята на света са сравними с изтеклите 25 предишни века. Подобни твърдения имаха за своя основа и бяха следствие от Законът на Мур, според който удвояването на количеството интегрални схеми в новите кристални микропроцесори, на скоростта на аритметичните операции и обемът на паметта на компютрите се извършва приблизително на всеки 18 месеца. Днешните резултати показват, че и този срок е скъсен на година. Това означава, че към 2023 г. изчислителната мощност на компютрите ще бъде сравнима с тази на човешкия мозък (от 10 на 14 степен до 10 на 17 степен операции в секунда), след което ще я надминат, т.е. на лице ще бъдат необходимите технологични предпоставки за създаване на "изкуствения интелект" И ЗА НАСТЪПВАНЕТО НА ТЕХНОЛОГИЧНАТА СИНГУЛАРНОСТ. В потвърждение, американският писател, математик и публицист, Върнър Виндж писа още в 1993 г.: "В рамките на не повече от 30 години (т.е. отново към 2023 г.!) у нас ще се появи техническа възможност за създаване на свръхчовешки интелект, след което човешката епоха ще бъде завършена". Т.е. технологическият етап в развитието на днешната цивилизация, в нейната цялост, е близък до своя завършек. (Такива са оптимистичните прогнози, "реалистите" считат, че технологичната сингуларност ще настъпи в десетилетието 2040 – 2050 година. Поради това, всички опити ДА ДЕТАЙЛИЗИРАМЕ И ПРЕЦИЗИРАМЕ ОТНАПРЕД структурата и функционирането на бъдещото общество в епохата на революциите ще изглеждат смехотворни, ако не и жалки.) Нужни са ни само жалоните, принципите и програмните лозунги и организацията, изградена върху тях, затова описанието на бъдещето в първата част имаше "публицистичен и есеистичен характер".

Вследствие Р.Р., все повече и от по-високо ниво дейности и решения на трудови задачи постепенно ще се автоматизират. Вече съществуват инструменти и програми на символната

логика, които ще освободят хората от болшинството рутинни и досадни професии.

Свръхускореното развитие на Р.Р., чиято най-близка фаза е внедряването в експлоатация на "изкуствения интелект", наред с нанотехнологиите, биотехнологиите и робототехнологиите, ще направи възможно постигането на:

ТЕХНОЛОГИИ НА ОСНОВА НА ЕЛЕКТРОНИКАТА И РОБОТИТЕ, КОИТО ВСЕ ОЩЕ НИ ИЗГЛЕЖДАТ ФАНТАСТИЧНИ; "СВРЪХЧОВЕШКИ"-УМНО "ПЛАНИРАНЕ НА НУЖДИТЕ И УПРАВЛЕНИЕ НА ВЕЩИТЕ"; ИЗОБИЛИЕ ОТ ВСЯКАКВИ ПРОДУКТИ И УСЛУГИ; СВОБОДА И БЕЗОПАСНОСТ; ЕНЕРГЕТИЧНИ РЕВОЛЮЦИИ; ЧИСТА ОКОЛНА СРЕДА, ВЪЗМОЖНОСТ ДА СЕ ПРАВИ САМО ТОВА, КОЕТО ИСКАМЕ, КОЛКОТО И ДОКОГАТО ИСКАМЕ и т.н.

При ТАКИВА предпоставки, даже най-радикалните и най-"екстремистки" идеи ще могат да се разпространяват "със скоростта на светлината". Те ще стават моментално достояние на "низшите" класи, образуващи "петото съсловие" и реализуеми при наличието на революционна воля и мисъл у него.

Същевременно, все повече хора от "опасните класи" ще започнат да поставят въпроса - има ли причини, оправдание и смисъл съществуването на днешното общество? По-точно: На властта и делението на хората на командвани и подчинени? На социалното неравенство? Тоест, "легитимни" ли са властта на човек над човека, съществуването на грабежа, на лукса и охолството за малцина и бедността, лишенията и мизерията за мнозинството, обуславящи неравенството в детската, в старческата и в междинната възрасти, в медицината и в образованието? В начина на живот?

7. СТРУКТУРА НА ТЕОРИЯТА

на анархокомунистическата революция. В нея можем да обособим два големи дяла: ОБЩА И СПЕЦИАЛНА ЧАСТ. При

създаването им е полезно да имаме предвид това, което бе начената Бакунин преди 150 години – през периода 1864 – 1872 г. - с многобройните си програми и устави, с многоликата си организационна дейност чрез трите организационни нива на "Алианса" (легална, полулегална и нелегална) и посредством развитието на проблемите на Социалната революция в трудове, като "Федерализм, социализм и антитеологизм" (1868), "Милитаристична диктатура или Социална революция" (1871), "Държавност и Анархия" (1873), както и в многобройните му писма, някои обемисти като брошури, адресирани до неговите съмишленици и другари от цяла Европа.

8. ОБЩАТА ТЕОРИЯ НА С.Р.

В общата част на теорията на Социалната революция е необходимо да създадем една актуална динамична картина на света в който живеем с неговите противоречия, конфликти, "локални войни" и най-вече – с факторите на глобалната криза и на динамиката, с оглед разкриване на тенденциите в неговата еволюция и получаване отговор на въпроса: можем ли да докажем достатъчно убедително, ако не и неопровержимо, че Социалната революция е единственият възможен, необходим и неизбежен изход и завършек на "историята на класовите общества, в това число и на днешното"?

В "Общата теория" трябва да включим и ПРОГРАМАТА на Социалната революция, построена в резултат на анализа на миналите революции от Парижката Комуна насам (или още от Великата Френска Революция) с отчитане на настъпилите промени през последните десетилетия в света на държавността и капитализма, резултат от новите технологически, социални и интернационални фактори сред които на първо място са ролята на Р.Р. като материална база на Социалната революция и интернационализацията на кризата и свързаните с тях промени в социалната тъкан на обществото, на държавността, на икономиката, на културата и на международния живот.

9. СПЕЦИАЛНАТА ТЕОРИЯ на С.Р.

В нея, по моему, на първо място, следва да се разгледат проблемите, свързани със създаването на една, заслужаваща името си, интернационална революционна организация, която да подпомогне "Петото съсловие" или "нисшите класи" в изработването на техните стратегия и тактика, методи и средства на КЛАСОВАТА ВОЙНА в съвременния свят.

За решението на такава "херкулесова задача", се нуждаем от един "колективен Бакунин" или от един виртуален институт по проблемите на С.Р., който трябва да създадем с нашите и с общите (интернационални) усилия на другарите от цялия свят, които считат, че това е абсолютно необходимо и които имат капацитета и волята да го сторят, разпределяйки си задачите, като непрекъснато се консултират, дискутират ОН ЛАЙН и се подпомагат взаимно при търсенето на оптимални решения на всеки от поставените проблеми, сверявайки "отговорите" с реално протичащите социални, икономически и политически процеси в света като цяло и в неговите ключови региони.

От колектива трябва да отстраним радикално и без сантименталности "беотийците" и опортюнистите, сега и във всеки следующ момент от общата ни работа, когато интересите на С.Р. налагат да извършим това неприятно, но абсолютно необходимо и задължително хигиенизиране, дезинфектиране, дератизация и обезпаразитяване на нашата интернационална "виртуална работна площадка"!

Интелигенцията, с малки изключения, се продаде и извърши предателство спрямо човешкия род. Ще намерим ли сътрудници за ефикасната работа на интернационалния колектив? ДА, защото вследствие ускореното развитие на Р.Р. все повече учени също ще стават "излишни" и този им "статут" ще принуди голяма част от останалите без работа и доходи да потърсят "заетост на нашата площадка".

10. МЕТОД

Теорията на революцията ще се превърне в наука когато в нея се използват математическите методи и апарат за създаване на математически модели на социалните структури и процеси. Например, за определяне характера, мястото и времето на революциите или на гражданските войни. Може би, както вече казахме, с помощта на системи с хиляди линейни уравнения, подобне на тези за метеорологичния бюлетин (или с много по-сложни функции?)

11. ЕЛЕМЕНТИ НА ТЕОРИЯТА

При изграждане на общата теория, ОСВЕН САМОСТОЯТЕЛНИТЕ ТЕОРЕТИЧНИ РАЗРАБОТКИ, МОЖЕ БИ, БИ БИЛО ПОЛЕЗНО ДА СЕ ПОТЪРСИ ТЕОРЕТИЧНАТА ОСНОВА НА С.Р. В ПОСЛЕДНИТЕ ТРУДОВЕ И В ОБЯСНЕНИЯТА НА РЕВОЛЮЦИОННИТЕ ПРОЦЕСИ ОТ ТОЧНИТЕ, ЕСТЕСТВЕНИТЕ И ХУМАНИТАРНИТЕ НАУКИ, КАТО ГИ ТРАНСПОНИРАМЕ ВЪРХУ ТЕОРИЯТА НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ.

КАТО ИЛЮСТРАЦИЯ НА ТОВА ТВЪРДЕНИЕ ЩЕ ПРИВЕДЕМ ПАСАЖИ ОТ ТЕОРИЯТА НА БИФУРКАЦИЯТА НА НОБЕЛОВИЯ ЛАУРЕАТ ПО ХИМИЯ ЗА 1977 ГОД. ИЛЯ ПРИГОЖИН:

Всяка система (и капиталистическата в това число) се състои от вътрешни подсистеми. Те вибрират или осцилират, или са обект на по-бавни или на по-бързи, но непрекъснати промени, или се намират в състояние на постоянни флуктуации. Когато една от тези флуктуации, които преминават през системата или през някоя от нейните подсистеми, достигне достатъчно голяма амплитуда, цялата структура рухва. (Флуктуацията е термин, характеризиращ всяко колебание или периодично изменение. В квантовата механика това са случайни отклонения от средната стойност на физическите величини, характеризиращи една система от голям брой частици.) Често някол-

ко флуктуации, засягащи различни подсистеми, интерферират и се усилват взаимно преди да се стигне до промяна или разтърсване на системата. Освен това, всяка система е потопена в известна външна среда. Последната също е източник на флуктуации. Една по-важна външна флуктуация може да съвпадне с обединението на няколко вътрешни, което прави системата още по-уязвима за трансформации или за революционни промени.

При дадени условия, разпадането на една система/структура, провокирано от една или няколко флуктуации, довежда до формирането на нова, по-сложна структура, която, за да поддържа съществуването си, изисква по-голяма енергия. Пригожин нарича тази нова структура structure dissipative, което означава нещо като самоорганизираща се структура, произлязла от хаоса. (От Библията е известно, че и господ е използвал хаоса, като първична "суровина" при "сътворението на света в течение на шест дни".)

Обществото, което се създава или е на път да се създаде от Роботронната Революция (Р.Р.), разглеждано като "дисипативна система", изисква все повече и повече информация, за да съществува и да се развива, но не трябва да забравяме, че самоорганизиращите се елементи в обществото са хората, върху които са въздействали флуктуациите, които се предизвикват от Р.Р. във всички сфери от живота. В съвременното капиталистическо общество те водят до трансформации, като залезът на индустриалните браншове: металургия, автомобили, корабостроителство и т.н., и до изникването на нови производства, свързани с информатиката, роботиката, генетиката, нанотехнологиите и т.н. Към тези "вътрешни флуктуации" се прибавят външни, идващи от развиващите се периферни страни, които предизвикват тяхната агресивност и натиск върху капиталистическата система.

Флуктуациите и вибрациите пораждат дестабилизация, трусове, срутвания и необходимост от революционни промени в сферите или в подсистемите на държавите и на цялата международна капиталистическа система. Тези "дестабилизира-

ни" човешки сили се наслагват в резултанта, която прави необходима и неизбежна революционната реконструкция на социал-икономическата система в най-развитите в технологично отношение страни.

Както казва Пригожин:

„Когато една система – продължава Пригожин - вследствие бавните, но непрекъснати изменения, флуктуации и асинхронни осцилации на подсистемите си е доведена до дестабилизация и загуба на равновесие, тя става свръхчувствителна за действието на вътрешни и външни сили, безпомощни до този момент в опитите си да я променят или разрушат. Акцията на тези сили, подготвяна от цялото предшестващо развитие и мащабът на нейните резултати, изглеждат като случайност или „чудо" за страничния наблюдател"...

„В подобни условия една система загубва своето равновесие и започва да има ирационално поведение. Предишните закони, които са регулирали нейното съществуване и функциониране, губят силата си. В подобни революционни моменти е невъзможно да се предвиди теоретически посоката, която ще поеме промяната: дали системата ще се дезинтегрира в хаоса, или внезапно ще се изкачи на едно по-високо ниво на организация и революционно преобразуване?..."

За този "момент на бифуркация" е от особенна важност съществуването на макар и ембрионална революционна организация в обществото, която ще знае КОГА, КЪДЕ И КАК ДА ИНТЕРВЕНИРА, "за да изкачи системата на едно по-високо ниво на организация и революционно преобразуване"?

Използването на някои базисни твърдения на Норберт ВИНЕР също открива простор пред теоретичната мисъл:

"Не съществуват никакви теоретически или практически бариери пред тоталното затваряне на кръга на автоматизацията", който тезис може да бъде приет като Аксиома, с чиято помощ не е трудно да се докаже краят на сегашната обществена система.

ИЛИ следствието от тази му мисъл:

“Да си представим, че втората революция (РР) е завършена. Тогава средният човек със средни или още по-малки способности не ще може да предложи за продажба нищо, за което би си струвало да се плати. Изходът е един – да се построи общество, основано на човешки ценности, различни от пазарните (покупко-продажбата) и от властовите. За строителството на такова общество ще се изискват голяма подготовка и голяма борба, която при благоприятни обстоятелства може да се води на идейна плоскост, а в противен случай – дявол знае как?” (N.B.: Мисля, че освен дяволът и ние анархистите знаем КАК.)

НОРБЕРТ ВИНЕР

“Кибернетика или управление и комуникация в света на животните и машината”

12. Приближаваме ли се към края на капитализма и държавата?

От недвусмислен отговор се нуждае кардиналният въпрос на теорията на С.Р.: ПРИБЛИЖАВАМЕ ЛИ СЕ КЪМ КРАЯ НА КАПИТАЛИЗМА И ЗАЕДНО С НЕГО ИЛИ ПРЕДИ НЕГО ЩЕ БЪДЕ ЛИ УНИЩОЖЕНА ДЪРЖАВАТА? С КАКВО ЩЕ БЪДАТ ЗАМЕНЕНИ ТЕ? С други думи - В ЕПОХАТА НА РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА ЧОВЕШКИЯТ РОД ЩЕ ИМА ЛИ НЕОБХОДИМИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ, ЗА ДА ИЗВЪРШИ СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ?

Кога, Къде и Как този потенциал ще я извърши??? И не по-маловажните въпроси за организацията, стратегията и тактиката в отделните сражения на “последния и решителен бой”.

Прецизният отговор на повечето от горепоставените въпроси в двете части на теорията предполага между другото формулирането на необходимите и достатъчни условия, които създават революционна ситуация, помнейки, че тя не винаги се превръща в успешна социална революция. След това трябва да се провери дали движението на днешното общество еволюира в посока на реализацията на тези условия.

Взаимозависимостта, "трансмисиите" и връзките между Р.Р. и Социалната революция ще бъдат разбрани най-добре чрез работата с известната ни вече и използвана дефиниция на въпросните необходими и достатъчни условия/ фактори, които през първата половина на XXI-ви век най-вероятно ще изправят човешкия род пред съдбоносния въпрос/избор: ДА БЪДЕ ИЛИ НЕ?

Ще я напомним отново: Момент на бифуркация или РЕВОЛЮЦИОННА СИТУАЦИЯ е състояние на обществото, НАСТЪПВАЩО ВСЛЕДСТВИЕ Р.Р., ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА И ДРУГИ ФАКТОРИ, В РЕЗУЛТАТ НА ЧИЕТО ВЗАИМОДЕЙСТВИЕ се оказват налице всички необходими и достатъчни условия за извършване на СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ.
ТЕЗИ УСЛОВИЯ/ФАКТОРИ СА:
1) Разрушаване на старото СОЦИАЛНО СТАТУКВО и създаване на социална нестабилност поради задълбочаване на пропастта между БЕДНИ и БОГАТИ, между КОЛИБИТЕ и ПАЛАТИТЕ, между властниците и подвластните им, в резултат на което става възможна и навярно неизбежна най-мащабната и за жалост най-кръвопролитна КЛАСОВА ВОЙНА в политическата и социалната история на човечеството.
2) Разрушаване на сегашното ИНТЕРНАЦИОНАЛНО СТАТУКВО и замяната му с прегрупиране и коалиране на старите и нови СВРЪХ-СИЛИ с техните сателити, вследствие от което ще избухнат всевъзможни предварителни икономически (търговски и финансови), дипломатически и политически, идеологически и религиозни, или/и други конфликти, чиято кулминационна точка (ако масите не се пробудят и ние се окажем негодни да им помогнем да се организират) ще бъде ИМПЕРИАЛИСТИЧЕСКАТА СВРЪХ-ВОЙНА със стотици милиони жертви и разрушения за десетки/стотици трилиони долари, оставяйки пред човечеството един-единствен и последен шанс - нейното превръщане в световна гражданска

война и ,в последна сметка, в ПЕРМАНЕНТНА ИНТЕРНАЦИОНАЛНА СОЦИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ.
3) Създаване от Р.Р. на материалните предпоставки и условия за СЪЩЕСТВУВАНЕТО И ФУНКЦИОНИРАНЕТО НА ПЛАНЕТАРНОТО АНАРХОКОМУНИСТИЧЕСКО ОБЩЕСТВО.

4) Осъзнаването на тези три момента от "нисшите класи" или от "V-тото съсловие" и формиране в него на идеи и воля за замяна на старото общество с ново.
5) И на последно по място, но първо по важност - осъзнаване на тези фактори и възможности от анархистите и мобилизирането и импулсирането им към апостолска (пропагандна, агитационна, организационна) дейност, след като са разбрали РОЛЯТА НА ТЕОРИЯТА, КАТО ОПОРНА ТОЧКА И НА ОРГАНИЗАЦИЯТА КАТО ЛОСТ ЗА ПРЕМЕСТВАНЕТО НА ДНЕШНОТО ОБЩЕСТВО ВЪРХУ ОРБИТАТА НА АНАРХО-КОМУНИЗМА.
(NB: За използваните недифинирани термини тук и в бележките към ОБЩАТА И СПЕЦИАЛНА ТЕОРИЯ НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ, виж първата и втора части на текста и по-долу в настоящата му трета част!)

*****

Ще се спрем още веднъж по-подробно върху всяко от тези пет условия на революционната ситуация:
Причини за пунктове 1) и 2) на дефиницията и произтичащата от тях СИСТЕМНА, ГЛОБАЛНА И ФИНАЛНА КРИЗА на съвременния свят, са НА ПЪРВО МЯСТО Роботронната Революция, за чието завършване капитализмът не предоставя простор и Глобализацията, която поставя най-лакомите хищници пред "дилемата на шимпанзето", което глътнало кокосовия орех, без да премери задното си отверстие.
Вследствие Р.Р., както казва Винер ще расте броят на безработните и на прекариата (на тези, които работят непълен работен ден и непълна работна седмица или от време на време).

Те образуват множеството на "излишните", които заедно с остатъчната част от пролетариата нарекохме V-то съсловие или "нисшите класи". На другия социален полюс ще се окажат все по-намаляващият брой мулти-милионери и милиардери, а между тях е стопяващата се "средна класа", която ще попълни редиците на излишните.

Наред с това разрушаване на социалното статукво в доминирания от финансовия капитал свят, Роботронната Революция ще надува все повече и все по-големи финансови "балони", защото елементите на "РЕАЛНАТА ИКОНОМИКА" (количеството наемен труд, принадена стойност, заплати и дивиденти) ще клонят към НУЛА и заедно с тях ЩЕ СЕ СВИВА и СПЕКУЛАТА. Опитите на конкуриращите се богаташи да "компенсират" печалбите си от спуканите балони ще ги водят до увеличаване на работния ден и на експлоатацията, до съкращаване на заплатите, на социалните бюджети и на самите "излишни". Тогава, ако не искат да отидат при… динозаврите, инстинктът за самосъхранение на "нисшите класи" ще проработи, за да прекратят "класовия мир" и обявят последната си класова война срещу господарите.

*

* *

Какво да кажем за съвременен Китай?

Въпрос на Z: Записал съм си един въпрос, за да го обмислим, но сега го видях и реших да ти пиша, вероятно ти вече имаш отговор. На едно място казваш:

"Диктаторските методи бяха удобни в предишните „цивилизации" на камшика и грабежа, но приложени успоредно с компютрите и роботите в свят, в който науката, познанията, обмяната на информация, освободеният от схоластика и догматика човешки интелект, свободата на лични и колективни начинания и творчество играят и ще играят все по-голяма роля, доведоха до още по-дълбоки кризи."

Сигурно е така, обаче какво да кажем за съвременен Китай? Там изглежда са доста напред (на някое от първите места) с

компютрите и роботите, с науката и информацията, обаче паралелно с това създават/притежават вероятно най-силния контрол върху живота на населението си в днешния свят. Можем ли да заключим, че са намерили начин да запазят контрола върху съзнанието и все пак да освободят инициативността и творчеството?“

Отговор: МИСЛЯ, ЧЕ КИТАЙ (КАКТО И ОСТАНАЛИТЕ СИЛИ В МУЛТИПОЛЯРНИЯ СВЯТ) НЯМА ДА БЪДЕ ИЗКЛЮЧЕНИЕ ОТ ДОСЕГАШНИТЕ ИСТОРИЧЕСКИ ПРИМЕРИ И ЗАКОНОМЕРНОСТИ. В КИТАЙ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ Е „ЗАЛЯЛА“ САМО ОТДЕЛНИ ОСТРОВЧЕТА В НЕОБЯТНИЯ ЖЪЛТ ОКЕАН, НО ФАКТОРИТЕ НА КРИЗАТА СА ПОВЕЧЕ ОТ ЕДИН (Р.Р.) И КОГАТО ИНТЕНЗИВНОСТТА Й СТИГНЕ ОПРЕДЕЛЕНО НИВО, КАКТО ТОВА СТАНА В ГДР ПРЕЗ 1953 г., УНГАРИЯ (в 1956), ПОЛША (1956, 1970, 1976, 1981 и т.н.), ЧЕХОСЛОВАКИЯ (1968), СССР (1985 - 1989 и т.н.), ЗАПОЧВАТ РЕДУВАЩИ СЕ МОМЕНТИ НА БИФУРКАЦИЯ, НА СОЦИАЛНИ ЕКСПЛОЗИИ И НА СКОКОВЕ В РАЗВИТИЕТО КЪМ ПО-ВИСОКО НИВО ИЛИ НА СГРОМОЛЯСВАНЕ В „ЧЕРНИТЕ ДУПКИ“ НА ИСТОРИЯТА И ЕВЕНТУАЛНО ОВЛАДЯВАНЕ НА СИТУАЦИЯТА СЪС СЪВМЕСТНИТЕ УСИЛИЯ НА СВЕТОВНИТЕ ТРАНС-НАЦИОНАЛНИ КОРПОРАЦИИ И ТЕХНИТЕ ПРАВИТЕЛСТВА (КАКТО ТОВА СТАНА СЪС „СЪВЕТСКАТА“ РЕВОЛЮЦИОННА СИТУАЦИЯ В КРАЯ НА МИНАЛОТО СТОЛЕТИЕ) И ТАКА ДО СЛЕДВАЩИТЕ КУЛМИНАЦИОННИ ТОЧКИ И т.н., и т.н. - ДО ПОБЕДАТА НА ПЕРМАНЕНТНАТА АНАРХОКОМУНИСТИЧЕСКА РЕВОЛЮЦИЯ В ШИРИНА И ДЪЛБОЧИНА ИЛИ ДО... КРАЯ НА ЧОВЕШКИЯ РОД.
ТОВА, РАЗБИРА СЕ, СА САМО ХИПОТЕЗИ И ТЕОРИЯ, КОИТО ПОДЛЕЖАТ НА ПРАКТИЧЕСКА ПРОВЕРКА В БЛИЗКИТЕ ГОДИНИ И ДЕСЕТИЛЕТИЯ (ПРИ ПРОГНОЗИТЕ СИ ТРЯБВА ДА ВЗЕМАМЕ ПОД ВНИМАНИЕ И

ЕКСПОНЕНЦИАЛНО УВЕЛИЧАВАЩАТА СЕ СКОРОСТ НА ИСТОРИЧЕСКАТА ЕВОЛЮЦИЯ). В ИНСТИТУТИТЕ СИГУРНО СЕ ПРАВЯТ И МАТЕМАТИЧЕСКИ МОДЕЛИ НА КРИЗИСНОТО РАЗВИТИЕ НА СЕГАШНАТА ПОЛИТИЧЕСКА И СОЦИАЛ-ИКОНОМИЧЕСКА СИСТЕМА? И ФАКТЪТ, ЧЕ РЕЗУЛТАТИТЕ ОТ ПРОИГРАВАНИЯТА ИМ НЕ СЕ ОПОВЕСТЯВАТ Е ДОСТАТЪЧНО КРАСНОРЕЧИВ ОТНОСНО ХАРАКТЕРА НА ПОЛУЧЕНИТЕ ВИРТУАЛНИ ПРОГНОЗИ...)

АЗ ВСЕ ОЩЕ СЪМ И ОСТАВАМ ОПТИМИСТ ОТНОСНО БЪДЕЩЕТО НА ЧОВЕЧЕСТВОТО.

ПО ПОВОД НА МОДЕЛИТЕ, ПОВТАРЯМ – СИГУРНО СА ПОСТРОЕНИ НЕ ЕДИН - С РАЗЛИЧНО ПРИБЛИЖЕНИЕ - НАЙ-МАЛКОТО, ЗА ДА ЗНАЯТ ГОСПОДАРИТЕ КАК МОГАТ ДА КОНТРОЛИРАТ СОЦИАЛНАТА ИСТОРИЯ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, И ПОНЕЖЕ ЛИПСВАТ ПУБЛИКАЦИИ НАВЯРНО РЕЗУЛТАТИТЕ СА НЕУДОВЛЕТВОРИТЕЛНИ ЗА "ЕЛИТИТЕ".

ТАКА ЧЕ БЪДИ ЗДРАВ И ДЕРЗАЙ!

*****

*** ***

Унищожената покупателна способност на масите означава още по-голямо свиване на пазарите, като шагренова кожа. Това ще засили конкуренцията между великите и свръх-велики хищници. Овладяването на световния пазар ще стане за тях въпрос на живот и на смърт, въвличайки народите в истински планетарни империалистически войни за господство над света. Днешното интернационално статукво и "мирно съвместно съществуване" ще бъдат погребани под развалините на сегашната политическа, социална и икономическа система.

ДОКАТО РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ РАЗРУШАВА/УНИЩОЖАВА/ ЛИКВИДИРА СОЦИАЛНОТО СТАТУКВО, НЕРАВНОМЕРНОТО Й РАЗВИТИЕ В УСЛОВИЯ-

ТА НА КАПИТАЛИЗМА ВОДИ ДО ИЗЛИЗАНЕ НА АРЕНАТА НА НОВИ ХИЩНИЦИ И НЕПОДОЗИРАНИ И ВСЕВЪЗМОЖНИ КОАЛИРАНИЯ МЕЖДУ ТЯХ, КОЕТО ЗАЕДНО С ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА (ИМПЕРИАЛИЗМЪТ) ЩЕ МИНИРА СЕГАШНОТО ИНТЕРНАЦИОНАЛНО СТАТУКВО. ИНТЕРФЕРЕНЦИЯТА НА ПРЕДИЗВИКАНИТЕ ОТ ТОВА И ОТ РАЗРУШЕНОТО СОЦИАЛНО СТАТУКВО ЗЕМЕТРЪСНИ ВЪЛНИ С "МАГНИТУД ОТ 10-А СТЕПЕН", СА ОНАЗИ ЧАСТ ОТ ОБЕКТИВНИТЕ ПРЕДПОСТАВКИ ЗА СЪЗДАВАНЕ НА ПОРЕДНАТА И ВЕРОЯТНО ПОСЛЕДНА РЕВОЛЮЦИОННА СИТУАЦИЯ.

3. Посоката на развитие на обществото, вследствие Р.Р., неговата противоречивост ПОРАДИ ОТКАЗА НА ДЪРЖАВНОСТТА и КАПИТАЛА ДА НАПУСНАТ ДОБРОВОЛНО СЦЕНАТА и СЪЗДАДЕНИТЕ МАТЕРИАЛНИТЕ ПРЕДПОСТАВКИ И УСЛОВИЯ за съществуването на анархо-комунистическото общество бяха разгледани по-горе и в първите две части.

*

Ние твърдим, че перманентната социална и интернационална революция, всъщност е РЕШЕНИЕТО ПРЯКО ОТ НАРОДИТЕ НА ТЕЗИ И ПОДОБНИТЕ ПРОБЛЕМИ, което означава заместване на днешното интернационално и социално статукво с радикалните промени и мерки, набелязани в ЕДНА планетарно разширена принципна ПОЗИТИВНА ПРОГРАМА на анархокомунистическата революция, която ще бъде нашия отговор на глобалния империализъм, на господството на "висшите" над "нисшите" класи и народи в света и на тяхната експлоатация. В СВЕТЛИНАТА НА ТЕЗИ ПЕРСПЕКТИВИ, както казахме, НАШАТА ОСНОВНА ЗАДАЧА СИ ОСТАВА ИЗГРАЖДАНЕТО, МАКАР И В ЕМБРИОНАЛНО СЪСТОЯНИЕ, НА ЕДИН АДЕКВАТЕН ИДЕЕН И ОРГАНИЗАЦИОНЕН ФАКТОР ЗА ТРАНСФОРМИРАНЕ НА ИДВАЩАТА РЕВОЛЮЦИОННА СИТУАЦИЯ В СОЦИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ...

*

Първите три условия на дефиницията на Р.С. при сегашните темпове на Р.Р. най-вероятно ще бъдат изпълнени през десетилетието 2040 – 2050 г. Проблемни и същевременно от решителна важност за победата на анархокомунистическата революция са достатъчните четвърто и пето условия. Преминаваме към тях:

4) ОСЪЗНАВАНЕ ОТ МАСИТЕ на 1-ви, 2-ри и 3-ти пунктове от дефиницията на революционна ситуация или на НЕОБХОДИМИТЕ УСЛОВИЯ ЗА РАЗВИТИЕТО НА СВЕТА ПРЕЗ СЛЕДВАЩИТЕ 25 – 30 ГОДИНИ ВСЛЕДСТВИЕ Р.Р. + Г.:

Заедно с неограничените възможности, които Р.Р. разкрива пред едно анархо-комунистическо общество, ще стават все по-очевидни:
а) Несъстоятелността и вредността на частната или държавна собственост върху откритията, технологиите, производствата и услугите, както и на днешното абсолютно несправедливо разпределение на благата, извършвано от паразитите - собственици и властници (или от номенклатурата, обединяваща ги в едно).
б) Невъзможността на "елитите", поради тяхната алчност и властолюбие, да се справят с т. нар. техногенна безработица.
в) Възможностите за нова организация на труда и планирането, при това, планиране извършвано ОТДОЛУ-НАГОРЕ, съобразено единствено с нуждите на индивидите и на обществото, и - като следствие – разширение на полезните производства и услуги, създаване на нови, съкращаване или закриване на стари.
г) Нуждата от разпределяне и преразпределяне на трудовите ресурси в онези сфери, където все още е необходим физически труд или човешко участие в повтарящите се еднообразни, скучни и дори затъпяващи операции, които все още не

са автоматизирани, не се извършват от роботи и т.н., както и от "закриване" ИЛИ ПЪЛНОТО ОБЕЗОПАСЯВАНЕ на всякакви вредни и излишни дейности, професии, производства и услуги.

д) Осигуряване на "пълна заетост" посредством рязкото намаляване на дневното и седмично работно време.

е) Алтернативата пред "лумпени и маргинали" е да бъдат свободни и творчески личности или... трупове.

Двата фактора, определящи доминантно развитието в настоящата и предстоящата епохи, с които започнахме този раздел, се намират в съотношение на субординация, в смисъл: Глобализацията, разглеждана като съвременен свръхимпериализъм (а не като основа за обединение на човечеството в една световна конфедерация), е във висша степен следствие от РАЗВИТИЕТО НА Р.Р., защото "Първият свят" (по-точно капиталът в страните на "златния милиард") търси трескаво компенсация на своите, свиващи се поради роботронната революция пазари и реални печалби.

Двете възможности НА ГОСПОДСТВАЩИТЕ ЕКСПЛОАТАТОРИ (КАПИТАЛ И ДЪРЖАВА) за "компенсация на загубите", повтаряме, са в политиката на:

- Ограбване на чуждите, развиващи се и развити страни, и/или

- Ограбване на своите "нисши" класи.

Такава политика предопределя еднозначно следствията, които могат да бъдат:

Класически войни за преразпределяне на процентите и за господство над света или над негови региони и/или

Класови войни във всичките им възможни форми.

Един от съществените въпроси е: АКО КРЪГЪТ НА РОБОТИЗАЦИЯТА СЕ ЗАТВОРИ, Т.Е. АКО ВСИЧКИ НЕОБХОДИМИ ЗА ЖИВОТА БЛАГА СЕ ПРОИЗВЕЖДАТ ОТ РОБОТИ, КОИТО СЕ ИЗРАБОТВАТ ОТ РОБОТИ, КОИТО СЕ САМОВЪЗПРОИЗВЕЖДАТ – (а това според Норбърт

Винер и една теорема от теория на автоматизацията е напълно възможно и неизбежно) – то какъв ще бъде смисълът от съществуването на собствеността и на властта, т.е. в подобен свят собствениците и властниците ще могат ли да "спечелят" нещо и какъв път ще изберат: на отказ от господството си или на опити за защитата му с всички средства?

Така или иначе, най-вероятно към средата на настоящия век е да се съберат всички необходими и достатъчни условия за превръщането на триумфалния марш на капитализма в реквием поради забелязаното и от покойният Бжежински пробуждане на младежта и на "нисшите класи", започналото ново "велико преселение на народите" и революцията в средствата за комуникация, които правят света неуправляем от "силните на деня" и вещаят излизането на сцената на "деструктивните елементи" от "опасните класи" пред които се откриват небивали възможности.

Още през 2004 г. Збигнев Бж. беше писал: "Демократичният характер на отвореното западно общество улеснява проникването и "разтварянето" на тези елементи в него, което затруднява силно откриването на враговете и на опасностите." Той разбираше, че историята изправя И "елитите" пред хамлетовия въпрос: Да бъдат или не?, а от бюджетите за НАТО и за полицейските сили на участващите в него страни, от пропагандната линия на СМИ и от "общото юридическо и полицейско пространство" личи, че елитите се ориентират към "затваряне" на обществото, което аргументират с "тероризмът на нисшите" и "екстремистите". Но затварянето е агония.

Другата възможност е в откупуването или в подкупването на "отечествените" имперски лумпени за сметка на седемте милиарда роби от колонизирания "Трети свят" - както бе казал преди повече от 100 години английският милиардер и политик сър Сесил Родз: "Империята е въпрос на стомаха и на оцеляването ни!" Напр., ако американският работник (или този от метрополията) "струва на капитала 10 пъти по

скъпо", отколкото пролетария в колониалните периферии, тогава, заплащайки на последния неговия "десятък", за експлоататорите остават 9/10. Ако от тях "патрициите" раздадат 2/10 или 3/10 на своите лумпени от Петото съсловие или на "опасните класи", за тях ще останат 7/10 или 6/10. Резултатът, макар и временен, би бил едно ново издание на Римската империя с пролетарии в "колониите" и лумпенпролетарии в последния "Рим". В новата Римска империя ще има 1 % патриции, владеещи "националното" богатство, 9 % - "средни": бюрократи, преторианци, войници и т.н. и 90 % лумпенпролетарии с всички последици от подобна "социална стратификация".

Срещу пробуждането на "нисшите класи" и очертаващата се революционна перспектива, господарите на света ще се съпротивляват с всички средства – от раздаване на трохите от банкетната си софра на плебса до репресиите и гражданските войни за смазването му.

АЛТЕРНАТИВАТА пред господстващите класи е ГЛОБАЛНА ИМПЕРИЯ, т.е. ЕДНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО, КОЕТО РАЗПРЕДЕЛЯ ДИВИДЕНТИ СПОРЕД СИЛИТЕ НА УЧАСТВАЩИТЕ В НЕГО ВОЕННО РОБОТРОННИ КОМПЛЕКСИ ИЛИ ВОЙНА МЕЖДУ ТЯХ В МУЛТИ-ПОЛЯРНИЯ СВЯТ ЗА СВЕТОВНО ГОСПОДСТВО. И В ДВАТА СЛУЧАЯ, ТЯХНАТА "АЛТЕРНАТИВА" ЩЕ ИЗПРАВИ ЧОВЕШКИЯ РОД ПРЕД ИЗБОРА АНАРХИЯ (С.Р.) ИЛИ СМЪРТ.

Колкото до осъзнаването на МАСИТЕ, си струва да припомним, че те ЧЕСТО СА ИЗПРЕВАРВАЛИ "АВАНГАРДИТЕ". В навечерието на октомврийската революция през 1917-а Ленин когато в щаба на болшевиките болшинството е против предлаганото от Ленин завземане на властта, според свидетелството на Джон Рийд в неговата книга "Десетте дни, които разтърсиха света", на заседанието на партийните бонзи пристигат неканени матроси и работници, които заявяват, че те са

решени да продължат революцията без "авангарда", а ако се наложи и против него.
В Испанската революция късогледството на "отговорните" фактори на CNT-FAI изиграва на два пъти фатална роля. На 21 юли 1936-а год., на пленума на двете организации абсолютното болшинство отклонява предложението на Хуан Гарсия Оливер за превръщане на начеталата гражданска война в тотална анархистическа революция. Повторно, в началото на май 1937-а в Барцелона, министрите-"анархисти" възспират работническата милиция, която е готова да се разправи веднъж-завинаги с републиканските "съюзници", със сталинистите и с чекистките им съветници и макар и със закъснение, да продължи революцията…

5) Ако се съди по сегашната фрагментация и опортюнизма на развъдилите се псевдо-анархистически секти, като че ли ОСЪЗНАВАНЕТО НА ПРЕДРЕВОЛЮЦИОННАТА СИТУАЦИЯ ОТ АНАРХОКОМУНИСТИТЕ И ПРЕДПРИЕМАНЕТО НА АДЕКВАТНИ ДЕЙСТВИЯ ще бъде най-трудно изпълнимото условие. И тук, както във всички сфери, решаващата роля се пада на Р.Р., в смисъл, че когато вместо милиардите работни места, останат милиони или най-много десетки милиони, за всяко едно от тях ще се състезават може би по 100 души. Сред тях ще има и 99 % не успяли да се класират, въпреки знанията си, специалисти. Тези високо квалифицирани безработни ще са еквивалента на декласираните студенти в Италия или на разночинците в Русия, на които Бакунин разчитал за революцията. (И сега процентът на безработните сред младите хора е висок, като в някои страни достига до 50 %!) Остава да се надяваме, че когато ножът удари в кокала, ако не е твърде късно, мнозина от тях, търсейки колективен изход и решение на проблемите си, ще се присъединят към нас. Макар и малцина, част от "висшите" класи ще последват примера им от морални съображения, както го сториха князе, синове на дворяни и генерални дъщери през XIX век. За

тях идеалът не беше декорация и с цената на саможертвата, те изпълниха доброволно поетия си нравствен революционен дълг.

Важно е и да не забравяме поуката от историята, която Бакунин бе предвидял: в годините на изтощителни граждански войни трябва с всички средства да попречим на такива пришълци в лагера на Социалната революция да се превърнат в "авангарди", устремили се към властта.

13. Ключовият въпрос

Сега, за сега, ГЛАВНИЯТ НИ (СТРАТЕГИЧЕСКИ) АНАЛИЗ ТРЯБВА ДА БЪДЕ НАСОЧЕН КЪМ ОТГОВОР НА КЛЮЧОВИЯ ВЪПРОС:

ИЗВЪРШВАЩОТО СЕ ПОД ВЛИЯНИЕ на Р.Р. И на Г. РАЗВИТИЕ (ЕВОЛЮЦИЯ) НА СЪВРЕМЕННИЯ СВЯТ ВЪРВИ ЛИ КЪМ РАЗРУШАВАНЕТО НА СОЦИАЛНОТО И ИНТЕРНАЦИОНАЛНО СТАТУКВО И ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА ОСТАНАЛИТЕ УСЛОВИЯ ЗА СЪЗДАВАНЕ НА РЕВОЛЮЦИОННА СИТУАЦИЯ?

АКО ДА! – ТОГАВА ЩЕ Е ДОСТАТЪЧЕН РАЗМАХЪТ НА КРИЛАТА НА ЕДНА "ПЕПЕРУДА", ЗА ДА СЕ РАЗРАЗИ БУРЯТА/УРАГАНА В ОКЕАНА НА "НИСШИТЕ КЛАСИ", В РЕЗУЛТАТ НА КОЙТО, В ПОСЛЕДНА СМЕТКА, РЕВОЛЮЦИОННАТА СИТУАЦИЯ ЩЕ СЕ ПРЕВЪРНЕ В СОЦИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ, КОЯТО ЩЕ СЕ ИЗЛЕЕ ВЪВ ФОРМИТЕ, ПОДГОТВЕНИ Й ОТ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ.

Но, ако дори само едно от последните две условия (4-о и 5-о) не бъде изпълнено до момента на бифуркация, тогава вместо Социална революция най-вероятно ще имаме поредната световна империалистическа касапница. Тя ще бъде спътствана от хаотични, спонтанни и стихийни социални войни, които могат да траят десетилетия. И ако те не доведат до "събуждане" на масите и до организиране на революционерите за сливане на отделните огнища в един планетарен революционен

пожар, вероятно човечеството (ако успее да избегне съдбата на многото изчезнали видове) ще трябва да изпие още не една "горчива чаша". Дотогава, докато не проумее, че САМО перманентната и интернационална Социална революция е ПРЯКОТО РЕШЕНИЕ ОТ НАРОДИТЕ на всички техни проблеми, които тук засегнахме бегло. Това означава заместване на днешното интернационално и социално статукво с радикалните мерки набелязани в актуализираната ни ПОЗИТИВНА ПРОГРАМА. Тя ще бъде нашият отговор на глобалния империализъм и на господството на "висшите" и експлоатацията на "нисшите" класи в света. Освен изработването й, наша приоритетна задача си остава (за кой ли път го подчертавам) СЪЗДАВАНЕТО на макар и ембрионални групи и организации от революционери, които в момента на бифуркация ще могат да въздействат върху събитията много по-мощно от "полъха на крилцата на пеперудата, която предизвиква разразяването на урагана в другия край на Тихия океан".

"ОБЕКТИВНИЯТ ФАКТОР"/ОСНОВА НА С.Р. както пояснихме е **Р.Р., А "СУБЕКТИВНИЯТ" – "ПЕТОТО СЪСЛОВИЕ" или "ОПАСНИТЕ КЛАСИ". НИЕ, В НАЙ-ДОБРИЯ СЛУЧАЙ, СМЕ ИЛИ МОЖЕМ ДА БЪДЕМ ДЕТОНАТОРА, АКО "БАРУТЪТ" Е СУХ.**

Най-благоприятно би било едновременното осъзнаване на революционната ситуация. Но организирането и взаимодействието ни заедно с масите ще се "сбъдне" само, ако сме се подготвили още отсега, за да бъдем утре тяхен "просветител" или осветител НА ПЪТЯ В ОКЕАНА НА РЕВОЛЮЦИЯТА… Ако обаче, поради ответните ходове на противника в "шахматната игра" СЪБУЖДАНЕТО НА V-ТО СЪСЛОВИЕ И/ИЛИ ОРГАНИЗИРАНЕТО НА АНАРХИСТИТЕ СЕ ЗАБАВИ, ТОГАВА КАКВО ДА СЕ ПРАВИ?

Аз съм ВОЛУНТАРИСТ(*) и смятам, че съпротивата и борбата дори срещу най-свирепите диктатури е възможна и задължителна, както и победата над тях, когато кризите им достигнат кулминационната си точка. Но, ако въпреки всичко в

момента на бифуркация човечеството има поведението на жабата в бавно подгрявания казан, тогава остава слабата надежда: че сътвореният от нас ИЗКУСТВЕН ИНТЕЛЕКТ ЩЕ НАДДЕЛЕЕ НАД ЕСТЕСТВЕНАТА ЧОВЕШКА ГЛУПОСТ.

(*) Един пример от времето на "чехословашката пролет", затова как разбирам волунтаризма. След "нормализацията" на Чехословакия от окупационните армии на Варшавския пакт, опортюнистите тържествуваха, защото "историята била доказала тяхната правота", проверена от вековните народни "мъдрости" – всяка съпротива срещу диктатурата е осъдена предварително на неуспех: Срещу ръжен не се рита; Преклонена глава остра сабя не сече; С глава стена не се пробива и т.н., и т.н. Водехме безброй разгорещени спорове, от които ще резюмрам един, записан от микрофоните на ДС, вградени в стените на домовете ни.

Възразявах, като им казвах, че ако бях на местото на Дубчек или Свобода, щях да наредя да бъдат арестувани дошлите в Черна на Тиса "делегации на братските партии", оглавявани от Брежнев и другите генерални секретари на страните от съветския блок и ОБЕСЕНИ по телеграфните стълбове. След това щях да заповядам на чехословашката армия да отвори складовете, за да въоръжи народа и ако войските на Пакта нахлуеха, да отстъпва организирано заедно с него на Запад, с бой, като оставя зад себе си една "изгорена земя". Целият свят щеше да изтръпне...

Интересно беше, че и копоите бяха изтръпнали пред тази картина на "развинтеното ми въображаение". По полетата на листата от прослушаните магнетофонни ленти и напечатания от машинописките текст началствата не бяха оставили никакви резолюции с каквито обикновено "йерархията" надраскаваше подслушваните разговори. Като че ли и те бяха разбрали ефикасността на ВОЛУНТАРИЗМА.

****

14. "ПЪТНА КАРТА" НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ

В заключение на тази част ще се опитаме да опишем стъпка по стъпка незабавните революционни мерки, които "нисшите" класи в БГ трябва да предприемат с наша помощ в хода на българската Социална революция, за да я доведем до успешен край.

1) Самовъоръжаване на народа, като се отворят всички оръжейни складове и заводи, за да бъде въоръжено поголовно цялото "мирно население" на възраст от 16 до 60 години. (Разбира се, пожелалите над тази възраст да се включат няма да бъдат посрещнати с отказ.) и формиране на съединения от доброволци на революционната милиция по териториален и производствен признак с изборен и отзоваем команден състав.

Без тази стъпка всички следващи и самата Социална революция са невъзможни. Тук изникват серия свръхважни теоретични въпроси, като този за модерната гражданска война в условията на съвременните оръжия. Може би, както казахме, е нужна нова стратегия и тактика, нещо като "АНТИКЛАУЗЕВИЦ", в която вместо концентрация и превъзходство над силите на противника в решителния момент на решаващото място, би била по-ефикасна дисперсията на бойците в малки групи от герилероси, дори единични "самотни вълци", по цялата територия, биещи непрекъснато силите на далеч превъзхождащия ни по техника и огнева мощ враг, до пълното му деморализиране. Разработването на тези въпроси също изисква колективните усилия на бойците, посветили се на проблематиката на специалната теория на Социалната революция. Решен веднъж теоретически, а след това и практически въпросът със самовъоръжаването на народа, ще ни позволи да предприемем следващите крачки по "пътната карта":

2) Разпускане/уволнение на бюрократичния и военно-полицейски апарат на държавата.

3) Привличане на военни специалисти за ракетните и ядрени части, за авиацията, за хеликоптерите, танковете, бронетранспортьорите, артилерията, картечарите, огнепръскачите, сапьорите, и т.н., и т.н. под контрола на изборни съвети във всяка от бойните единици на милицията.
4) С тези бойни единици на доброволната милиция обграждане, обсада и разоръжаване на всички поделения на МВР и Спец-службите, които са отказали да бъдат пенсионирани, както и на различните "застрахователни", "охранителни" и прочее мутренски групировки, които по численост днес надхвърлят състава на двете "силови министерства". В случай на съпротива, ще се действа по принципа "на война, като на война", като се остави на Всевишният грижата да раздели в "Отвъдното" добрите на една страна, от лошите - на друга.
5) Завземане на всички медии (интернет, радио и телевизионни станции, ежедневници и седмичници), като се отправи апел към въоръжения народ да неутрализира всички гнезда на съпротива в столицата и провинцията, като арестува временно - до нормализиране на положението в страната - всякакви елементи на "елитите" (от "политическата класа" и олигархията до "князете" на медиите и "Светия синод").
6) Поставяне под контрола на революционната милиция на всички магазини, складове и производствени предприятия за хранителни продукти и организиране на разпределително-снабдителната мрежа за задоволяване нуждите на населението според наличностите.
7) Конфискуване на всякакви "спечелени с честен труд" недвижими и движими имоти и богатства, в размер над 100 000 Евро за двата вида собственост, както и банковите влогове в страната и в чужбина на всички "честни частници". С тези средства ще се решат незабавно и задоволително образователните, здравните и социално-осигурителните проблеми на останалите 90 – 95 % от българските граждани. Ще се извърши и преразпределение на площта на жилищния фонд в отделните населени пунктове, съобразно сегашната "средна норма на

квадратура за член на семейството", като бъдат анулирани ипотеките към банките на семействата с единствено жилище, за да се реши справедливо жилищния въпрос.

8) Поставяне на всички предприятия и учреждения, които са използвали наемен труд под контрола на работещите в тях, като изработването на скалата на трудовите възнаграждения за различните категории техни труженици, ще се извършва от общите събрания на персонала им.

Ангажиране в трудовите процеси на всички безработни и на работилите в ненужните паразитни сфери (като тези в ювелирната индустрия или в шоу бизнеса) и т.н. Преразпределяне на трудовите задачи и в резултат рязкото намаляване на работното време (под 4 часа на ден и по-малко от 5 работни дни в седмицата).

9) На общи събрания в общините, районите и в кварталите на големите градове, да се обсъжда и решава кой труд е обществено полезен, имащ право на съществуване и на възнаграждение. Лицата, които остават вън от листата на утвърдените професии, да бъдат пренасочени към полезен и необходим труд или оставени на самоиздръжка.

10) С оглед на заварената различна степен на механизиране/ автоматизиране/ модернизиране на различните единици и сектори в икономиката, на браншовите, регионални и национални конференции ще се решава създаването на солидарни инвестиционни фондове за модернизиране и уеднаквяване нивото на производителност във всички сектори, предприятия, институти и т.н., с оглед изравняване на доходите на ангажираните в тях труженици.

11) Да се утвърди и ускори реализацията на Проекта АЕЦ "Белене" от руската компания Атомстройекспорт и построяването на българското трасе на газопровода "Южен поток" от Газпром, след което, двата обекта да се експроприират заедно с всички чуждестранни инвестиции в името на социалните интереси на българския народ.

12) Обявяване мораториум върху чуждестранните заеми,

като се предостави правото на кредиторите да ги погасяват чрез слагане на ръка върху вложените в тяхните банки милиарди долари, евро, швейцарски франкове, лири стерлинги и т.н. от управляващите до този момент гангстери, на които те са отпускали заеми без съгласието на 99 % от българския народ и срещу него.

13) Премахване на всички държавни, банкови, търговски и пр. тайни, на всякакви "класифицирани информации" и секретни клаузи в международните споразумения и договори и предоставянето им на всеки и на всяка, желаещи да се запознаят с тях.

14) Виновниците за IV-та (до 1989 г.) и за V-та (до годината на революцията) НАЦИОНАЛНИ КАТАСТРОФИ да бъдат предадени в ръцете на изборни РЕВОЛЮЦИОННИ ТРИБУНАЛИ ПОД КОНТРОЛА НА ВЪОРЪЖЕНИЯ НАРОД. N.B.: "О, скрити вопли на печален странник, ...")

15. БЪДЕЩЕТО НА РЕВОЛЮЦИИТЕ

Съхранението на сегашното стагниращо състояние на света ИЛИ **промяната му в посока на "троицата" - свобода, равенство, братство или анархия, комунизъм, интернационализъм е екзистенциален въпрос за вида *Homo sapiens*. Неговият отговор зависи от консолидацията или разрушаването на двойното (СОЦИАЛНО И ИНТЕРНАЦИОНАЛНО) статукво.**

Ако се съди по това, че живеем в епоха, в която всички изброени причини за революциите са на път да се съберат в един недалечен от историческа гледна точка момент, можем да заключим че те имат блестящо бъдеще. И наистина, освен Р.Р. и всестранните й последици, за които писахме подробно, съществуват множество други мощни катализатори, като: краха на "социалната държава", безсрамното обогатяване на 1 % и обедняването на 99-те % на безработните и прекариата, на пролетариата и "средната класа", данни за които има в изобилие в книгите на Тома Пикети ("Капиталът в XXI век"), на

Гай Стандинг (“Прекариатът – новата опасна класа”), “Бъдещето на заетостта” на двамата оксфордски математици Карл Бенедикт Фрей и Майкъл Осборн и в десетки други сериозни изследвания на тенденциите в развитието на съвременния капитализъм, чудовищното нарастване на неравенството между класите и народите, гладните бунтове в “Третия свят”, религиозния фундаментализъм, тероризмът, който става ежедневие, очертаващото се изчерпване и империалистическата борба за овладяването на петролните източници и другите първични материи, конфликтите между “свръхсилите” и бъдещата световна война, която подготвят, бръщолевейки за “масата на преговорите” и мира, “локалните” междудържавни войни и етническите конфликти, катастрофалната екологическа криза, нищожествата, които властват над света и регионите му и т.н., и т.н. Това са само част от необходимите и достатъчни условия за разрушаването на СОЦИАЛНОТО И ИНТЕРНАЦИОНАЛНО статукво и за създаването на една небивала световна революционна ситуация.

За срока, който ни отделя от глобалния конфликт (Третата световна война) МЕЖДУ САЩ И КИТАЙ и съюзниците им бях посочил десетилетието 2040 – 2050 г. [Интервалът от 10 г. е определен чрез формулата 1984 + 60 $\pm$ Δx, където “1984” е Оруеловата година, 60-те години, с оглед ускорението на еволюцията на човешките общества, са равни на цялата предходна 60 вековна политическа история на човечеството (или “една бъдеща година” е приравнена на един век от миналото), а $\Delta x = \pm 1, 2, 3, 4, 5$ е “допустимата статистическа грешка” от плюс/минус 1 до 5 години (допустима при подобни дългосрочни глобални прогнози в нашата комплексна, комплицирана и свръхускорена епоха).] Тази формула е полуинтуитивна, “полушеговита”. (Касае се за една “хегелианска шега”, от която много усмивки ще се изкривят!) В същия този срок Р.Р. ще подкопае основите на социалното статукво.

Към горното ще прибавим още веднъж наличието към този времеви интервал на всички необходими и достатъчни мате-

риални и технологични условия за строителството на новото анархокомунистическо общество.
В заключение: ВЕЛИКО БЪДЕЩЕ ОЧАКВА ЧОВЕШКИЯ РОД, ЗА КОЕТО СИ СТРУВА ДА СЕ ЖИВЕЕ И ДОРИ ДА СЕ УМРЕ ВЪВ ГРАНДИОЗНИЯ ДВУБОЙ, ЗА КОЙТО ГОВОРИ И НОРБЕРТ ВИНЕР.
Мисля, че идват времена, в които ще имаме много повече основания от Улрих фон Хутен, наблюдавайки борбите между империалистическите хищници, да се провикнем: "Да се живее, става наслаждение! – Самоизяждайте се и ще бъдете изядени!"

*

* *

АНЕКС № 5:

ТЕХНОЛОГИЧНАТА СИНГУЛАРНОСТ

"Технологичната сингуларност ще настъпи през 2047 година."

Масайоши Сон

"Законът на Мур ще престане да действа в 2020 – 2025 г.г., така че сингуларността не се очаква да настъпи."
Из Доклада за 2017 г. на авторите и експертите от Римския клуб

Сингуларност **(на латински: Singularis) най-общо описва достигането на състояние на определени характеристики на изследвания обект, при което същността му се променя радикално. В математиката сингуларността е състояние, в което даден математически обект не е дефиниран. Технологичната**

сингулярност е конфигурация или положение на механизъм или машина, от което нататък последващото й поведение не може да бъде предвидено. И още – точка от която нататък машината надминава човешката интелигентност.

В отоговор на въпроса кога ще настъпи технологичната сингулярност специалистите дават различни прогнози. Най-оптимистичните са за 2030 год. Масайоши Сон - главен изпълнителен директор на Softbank - мулти-национален японски телекомуникационен и интернет-гигант - счита, че компютрите ще надминат човешката интелигентност през 2047 г.

Тази прогноза той оповести в речта си пред MWC (Mobile World Congress) в Барселона през 2017 г. Сон направи същото предвиждане и на ARM Tech Con (ATC) същата година, когато разкри, че Softbank работи за реализация на И.И. или на сингулярността: „Един от чиповете в нашите обувки в следващите 30 години ще бъде по-умен от мозъка ни“. В действителност, той очаква че в 2047 г. един компютърен чип ще има IQ (коефициент на интелигентност), равен на 10000, докато за най-интелигентният човек в света IQ = 200, тоест чипът ще го надминава 50 пъти.

„Това е интелигентност (Свръхразум) отвъд въображението на хората, без значение колко умни са те. През следващите 30 години, аз вярвам, че това ще се превърне в реалност.“

(Ан пасан ще отбележа, че в незавършената моя книга от 1977 г. “1984+60$\pm$Δx”, където “1984” е годината на Оруел, 60 отразява ускореният ход на историята, вследствие на което 60-те века политическа история на човечеството са равни на 60 години след 1984-а, а Δx е допустимата грешка, която се изменя в границите от -5 г. до +5 г. По тази формула за SRo (началото на Социалната революция) получаваме, че то се намира в интервала 1984 + 60 $\pm$ Δx или от 2039 до 2049 за x = $\pm$5. Това съвпадение е интуитивно и до известна степен прилича на Вазовото “Туркия ке падне в 1876-а”.)

Сон не смята, че задминаването на точката на сингулярност

застрашава хората. Вместо конфликт между машината и човека, той вижда потенциал за партньорство на хората с изкуствения интелект (AI), повтаряйки коментарите на Елон Мъск, направени в Дубай миналия месец май (на 2017 г.). „Мисля, че този суперинтелект ще бъде наш партньор“, каза изпълнителният директор на Softbank. „Ако злоупотребяваме с него, това е риск. Ако го използваме с добронамереност, той ще бъде наш партньор за по-добър живот.“ Тоест, ако мулти- и транс-печалбарите се опитат да злоупотребят с AI, което е почти неизбежно поради станалата тяхна втора природа АЛЧНОСТ, търсейки ВЛАСТ и извличането на МАКСИ-печалби в един свят, в който ВЛАСТТА И ЙЕРАРХИЯТА СА СТАНАЛИ ИЗЛИШНИ, а дори и МИНИ-печалбите - НЕВЪЗМОЖНИ, ПОРАДИ ЗАТВОРЕНИЯ КРЪГ НА АВТОМАТИЗИЦИЯТА (РОБОТИЗАЦИЯТА) И ИЗОБИЛИЕТО НА УСЛУГИ И ПРОДУКТИ С НУЛЕВА СТОЙНОСТ, то най-вероятно AI ще ги евтаназира и балсамира, ЗА ДА ГИ ПОСТАВИМ В ПАЛЕОНТОЛОГИЧНИЯ МУЗЕЙ.

Сон и аз не сме единствените, които, въпреки влъхвите от Рим, очакват сингулярността да настъпи около 2047 година. Директорът на Google Инженеринг и футурист Рей Кърцуел също споделя тази прогноза. Що се отнася до предсказанието за IQ на машините, Сон прогнозира датата посредством сравнението на броя на невроните в мозъка на човека с броя на транзисторите в един компютърен чип. И двете, твърди той, са бинарни системи, които работят чрез включване и изключване.

До настоящата 2019 г. броят на транзисторите в един чип ще надмине броя на невроните в мозъка, което е много вероятно, като се има предвид че последното развитие в микрочиповата технология изпреварва закона на Мур. Трябва да подчертаем, Сон смята, че броят на невроните в мозъка е равен на 30 милиарда, което е много под 86-те милиарда - каквато е преценката за броя им според други, но тъй като според Мур паметта и операциите на компютрите се удвояват за годи-

на-две, то началото на свръхразума ще настъпи доста преди 2047 година!
И това ще бъде само НАЧАЛОТО!

*

* *

В очакване на технологичната сингуларност

Представяйки идеята за технологичната сингуларност, Рей Кърцуел обявява учредяването на Singularity University **в Силиконовата долина. Целта на този университет е да подготви бъдещите поколения от учени и специалисти за ерата на технологичната сингуларност. Той казва:**
„Всъщност, още по-забележително от фантастичните размери на прогреса, е колко лесно те могат да се предвидят. Имам предвид, че прогресът е преминал през години на изобилие и нищета, през войни и мирни времена, през такива на развитие и на спадове. Голямата Депресия не успя дори за малко да забави експоненциалното му развитие. Същото се видя и в настоящата икономическа рецесия (2008-2011). Мисля, че поне експоненциалното развитие на информационните технологии ще продължи с неотслабваща сила."
Технологичната сингуларност е хипотетично събитие, което ще се случи в момента, в който скоростта на технологичния прогрес се е увеличила до такава степен, че ще започне да променя човешката реалност. Проблемът е в каква посока? Концепцията за сингуларността приема, че в даден момент ще се появят свръхинтелигентни технологии (или изкуствен интелект), които ще бъдат извън контрола на човека.
И така, футуристичен сценарий или не, Силиконовата долина се подготвя за технологичната сингуларност. Рей Кърцуел казва: "Основавайки се на това, ние обявяваме създаването на Singularity University. Това е нов университет, основан от Петер Диамандис и от мен. Той е подкрепян от NASA и Google и други високо-технологични и научни общности. (N.B.: Както се знае, това не са филантропски институции.)

Нашата цел е да дадем възможност на преподаватели или студенти в областите на експоненциално развиващите се информационни технологии, да приложат на практика знанията и уменията си…"

В Singularity University се изучават: **AI и Роботика; Нанотехнологии; Мрежи и изчислителни системи; Биотехнологии и биоинформатика; Медицина и невро-наука; Фючърсни проучвания на пазара и прогнози; Политика, право и етика; Финанси, предприемачество и икономика; Енергийни и екологични системи; Космически и физически науки.**

Фактът, че технологиите играят все по-голяма роля в човешките съдбини, е безспорен. По-интересен и заслужаващ размисъл е друг факт: някои общества целенасочено се подготвят за настъпването на възможните футуристични сценарии, без да пестят инвестиции в ресурси и сиво вещество**. Илия Троянов ми разказа, как във факултета по философия, в университета на един германски град, разработват сценарии за промените в етиката и морала, които ще настъпят вследствие на разчитането на човешкия геном. Това не са инвестиция за научни, а за философски разработки, разглеждащи последствията от текущите научни разработки!**

Други автори тълкуват технологичната сингуларност като събитията, които ще настъпят вследствие на сбъдването на молекулярните нанотехнологии. Според цитираният американски професор по математика и компютърни науки Върнър Виндж след появата на свръхинтелигентните технологии, или на изкуствения интелект, хората ще загубят контрола над човешката цивилизация – ще настъпи така наречената Post-Human Era.

Вероятността технологичната сингуларност или подобен сценарий да се сбъдне е съвсем реалистична. Благодарение на мрежата и информационните технологии, човешките знания се увеличават. Все повече хора на планетата имат достъп до знания и имат възможност да допринасят към съкровищницата от знания. За разлика от другите "суровини", разходва-

нето и ползването на информацията я увеличава! И когато дойде моментът, в който знанието ще разкрие тайни за живота, за каквито ние вероятно не сме и предполагали, че съществуват, тогава онези общества, които са инвестирали в наука и знания, ще жънат в мащаби, непознати за нас.
Изкуственият Интелект в сътрудничество с "излишните" милиарди ще освободят човешкия род от контрола на властниците и собствениците, подготвяйки постановката на една нова пиеса "Освобождаването на прикования Прометей".

*
* *

АНЕКС № 6

ПО СЛУЧАЙ 30-та ГОДИШНИНА НА 10.11.1989

След 10 ноември 1989 г. страната беше заляна от "опозиционни" митинги. За един от провинциалните - в град Карлово, Г. Хаджиев публикува дописка във в-к "Наш път", придружена от речта на неговия кореспондент "Дъб" или "малкия" Христо Колев. В нея последният изказваше "условна поддръжка на новия генерален секретар на БКП – др. Петър Младенов и безусловна - на преустройството".
Тази реч най-меко казано, свидетелстваше за пълното неразбиране на историческия момент и от някои анархисти, за които, като че ли прекараните в лагери и затвори години бяха... недостатъчни. Вбесени от опортюнизма им искахме, може би безнадеждно, да коригираме отдалече мерника с помощта на статии, като тази, която следва, предадена им от нашия Георги Илиев при посещението му в "Н"РБ в края на 1989 г.:

"ВЛАСТ, ОПОЗИЦИЯ И РЕВОЛЮЦИЯ В БЪЛГАРИЯ

И друг път сме казвали, че повечето от революциите са за-

почвали „отгоре“ - във върховете на господствуващата класа и сред заобикалящите ги клубове и салони на „формални” и „неформални”... екскременти на отиващия си стар режим и на „другояче“ виждащите изход от надвисналата вътрешна и международна криза.

Разбира се, дворцовите „революции“ на върхушката са започвали тогава, когато революционната криза е давала на всички да почувствуват, че нейният призрак няма да напусне вече техния безгрижен и задружен пир, а мрачното отчаяние и недоволство на народа, колкото и приглушено да е било в предшествуващите периоди на свирепост и репресии, е започнало отново да вселява вледеняващ страх в душите на властниците и на техните шутове.

Така е било с Великата френска революция, която започна с граф Мирабо и абат Сеиес, така беше с Руската от 1917, в която абдикацията на Николай Романов бе поискана от верните му до вчера царедворци, за да бъде оглавено новото „републиканско“ правителство от... княз Лвов. Така генералите и полковниците на Салазар наченаха „революцията на карамфилите“ от 1974 г. в Португалия, за да не изброяваме други по-близки или по-далечни илюстрации на тоя „закон” на революционните кризи.

През какви етапи ще мине една започваща революция, кои нейни „деца” ще бъдат изядени и от кого, до каква дълбочина ще стигне тя или ще започне „успокояването” й, откритото връщане или маскираната реставрация под една или друга форма, зависи най-вече от два фактора:

1) От съзрялостта или ДОСТАТЪЧНОСТТА НА УСЛОВИЯТА за революционно решение на материалните, духовни и морални проблеми на обществото и 2) От степента на готовност на масите да отидат отвъд пределите и хоризонтите на днешния „ред”.

Последното зависи не на последно място и от ОПИТА, КАЧЕСТВАТА И ЖЕРТВОГОТОВНОСТТА НА РЕВОЛЮЦИОНЕРИТЕ И ТЯХНАТА ОРГАНИЗАЦИЯ, от способно-

стите им да формулират задачите на революцията, да превърнат стихийните стремежи и искания на трудовия народ в мобилизиращи лозунги, да го организират в бойни и професионални организации, да преодолеят с тях колебанията у масите и тяхната доверчивост към политическите шарлатани, които ще се опитват С ВСИЧКИ СРЕДСТВА да спрат или върнат започналата революция на един от предишните й етапи, за да могат по-добре да я задушат в някой от следващите и я препарират във формите на някаква „нова", „временна", „учредителна" и дори „работническа" власт, в която ще се разиграва кадрила на водачите на новопоявилите се и на „историческите" партии и групировки, споредщи за броя на министерските кресла, за процентите частна и държавна собственост, за участието на чуждите капитали във „възстановяването" на икономиката, за сроковете на изплащане на лихвите им и разпределението на печалбите между „новите" актьори на стопанския и политически живот.

Тези исторически констатации напомняме отново във връзка с разливащата се РЕВОЛЮЦИОННА КРИЗА из съветската Империя и нейните колониални периферии (от които „Н.Р.Б." е интегрална част). Със своите социални и интернационални „аспекти", тази криза доведе до днешните промени и в българската върхушка. „Под мъдрото ръководство на БКП", тя води страната към поредната катастрофа и народа към студ, глад и кървави бунтове. (N.B.-2019: Народът получи всичко изброено, освен последното, което единствено можеше да го спаси от студа, глада и цялата задушаваща и давеща го мръсотия.) Тази криза разтърсва цялата имперска машина и поражда страховете на Кремъл, че движещите се с различни скорости нейни колела, части и масиви, могат да я ДЕЗИНТЕГРИРАТ. Затова, между другото, Горбачов подаде оставката на своя софийски слуга. Той и неговите агенти от Ц.К. на Б.К.П. се опитват да удължат агонията на системата и собственото си пребиваване на власт.

И в България не измислиха нищо друго, освен познатия трик

със смяната на „генералния секретар". Едно нищожество бе заменено от друго. Подавайки оставката на бившия милиционерски началник и „виден деец на международното раб. и ком. Движение", Москва назначи отгледания в инкубатора на своите шпионски школи „дипломат" и старши-научен сътрудник на ВИНПРОМ – Петър Младенов, дългогодишен външен министър и член на командваното от Живков полит-бюро. Както е обичая в подобни ситуации, западната преса го обяви за умерен или потенциален „реформатор".

Въпреки отправените благодарности към злополучния предшественик, Петър Младенов и компания се опитаха да ни накарат да повярваме, че е имало „държавен преврат", резултат на драматична и рискована борба преди и по време на пленума от 10 ноември. Всъщност, впиянченият нов "вожд" не е трябвало да крие в нелегалност семейството си, нито Живков се е съпротивлявал пред верните си копои Джуров, Йотов и пр. негадяи. Всичко е станало с един банален телефонен звън от Кремъл, чийто нов господар е „посъветвал" стария български лакей да се оттегли без шум и глъч от софийската сцена. Живковата самонадеяност се е спукала като сапунен мехур. Изчезнал е циничният хумор за дълголетието на рода и властта, с които правешкият деспот забавляваше чуждите журналисти. Останала е само вкиснатата й безжизнена, не от мира сего физиономия, с която Живков присъствуваше само тялом на „радостното събитие". „Съратниците" с механично вдигане на ръка оформиха изработения в кремълските кабинети смъртен акт.

С това една "епоха-кърмачка", ако не най-тежката в Българската 13-вековна история, сигурно най-срамната приключи като... ФАРС. Епохата на тридесет и пет годишното владичество в българския политически, обществен и културен живот на една жалка фигурка, която при нормални условия би могла да стигне най-много до поста на старши-общински стражар в родното му село Правец. Колкото и нищожна да е тази уродлива фигурка и мизерни да са сценария и контекста, в

който се разигра нейната лична „драма“, тя може да се окаже НАЧАЛО НА БЪЛГАРСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ, получавайки ускорителни тласъци от започналата вече в другите източно-европейски страни развръзка и най-вече от надвисналата над Русия социална буря. (N.B.-2019: “Скрити вопли...”)

У нас сега в ход е дворцовата революция, защото „върховете не могат да управляват по старому”, но масите не са дали още достатъчни доказателства, че не желаят да търпят ни старите, нито новите обитатели на партийния дом и държавните канцеларии.

Ще бъде ли приключилият на 10 ноември в София срамен фарс последван от нови? Мнозина вътре и вън от страната вече работят за това. Ролите се разучават трескаво, сменя се декора и скоро ще се вдигне завесата, за да се разиграе поредната сценка пред очите на още несъвзелата се и прекалено дълго оглупявана от всички публика, която следи със затаен дъх играта, без да разбира достатъчно нейния „исторически смисъл”. А той е елементарен.

Имперската и социална политика на Кремъл претърпя фалит по всички линии. Сега новият екип на Горбачов, в най-тясно сътрудничество с „големите” от света на капитала, търсят ново равновесие и контрол над разразилата се върху Евразийския континент РЕВОЛЮЦИОННА КРИЗА.

Либерализиращите се сталинско-брежневски апаратчици се стремят с помощта на реформистични кръпки да съхранят възможно по-големи късове власт и привилегии в метрополията и перифериите й. Постепенно, някакво подобие на прословутото британско „ОБЩЕЖИТИЕ НА НАРОДИТЕ” става техен идеал. Към това ги тласка и факта, че Империята се превръща все повече в губещо предприятие. Контурите на замислената „перестройка” стават все по-размити и неудържими. Не е далече момента, когато паниката в стана на властниците ще бъде пълна.

Използвайки това състояние на нещата „свободният свят“ търси от стария военновременен „съюзник“ едно ново, този

път мирно преразпределение на картите на властта и процентите владичество над всяка от страните на Източна Европа, подобно на ялтенската спогодба, която имаше за своя „юридическа“ основа, изписаните от Чърчил върху една хартийка и одобрени от Сталин проценти.

Разбира се, апетитът на западния капитал, особено в условията на разгъващата се у него роботронна революция днес надхвърля далече някогашните проценти, но теренът на Изток е така миниран и опасността от ИНТЕР-АКЦИЯ между източно-европейската и руска революции толкова голяма, с всички непредвидими последици за цялата планета, че американският президент Буш е готов да предостави великодушно (срещу приличен лихвен процент) на своя колега Горбачов не само храни, за да преживее „съветската“ власт настъпващата тежка зима на 1990 година, но и карт-бланш за умиротворяване на руския народ с помощта на армията, както това стана в Китай през месец юни (1989). Още повече, че днес единственият гарант за изплащане на многомилиардните задължения на СССР е “Горби”.

Успехът на тази политика обаче се нуждае от средства и от инструменти.

Дворцовите преврати или смените във върхушката под напора на непредвидената, но за съжаление дезориентирана народна стихия, реалните или мними реформи отгоре, западните капиталовложения и „помощи“, оглупяващото търсене на рай в небесата или в далечни, екзотични страни, хвърлянето на банани сред изгладнялата берлинска тълпа, като на шебеци в зоопарка, насочването й срещу символи, а не срещу институциите и реалните властодръжци, подготвяната икономическа, социална и политическа конвергенция между частния и държавния капитализъм, СА СРЕДСТВАТА за съхраняване на контрола над започващия на Изток революционен процес и матирането му. Инструментите, „задните окопи” и „резервните части” на своята „нова” политика В ДНЕШНАТА ОБСТАНОВКА и Москва, и Вашингтон намират в лицето

на различните дисидентски организации, групи и личности. От тях, чрез селекция, реклама, манипулация, обработка, отстраняване на непригодните или неподаващи се на третиране елементи, се подготвят "опозиционните" партньори на партийните „реформатори" за някакви нови издания на различните „патриотични фронтове", каквито нацъфтяха на другия ден след края на Втората световна война.

Този процес се вижда много ясно в България, тъй като тук той не е маскиран от мощни стихийни народни движения, каквито са случаите в Полша, ГДР или Чехословакия. С настаняването на П.Младенов в овакантеното от Живков кресло, настъпва часът и на различните „неформални" групички за чиято популярност и кредит еднакво грижливо поработиха както Д.С. с нейните средства за масова дезинформация, така и „гласовете" на западните радиостанции — от „свободна Европа" до Би-Би-Си. Първите чрез създаването на мъченически ореол с разните уволнения, няколкочасови или седмични арести, експулсирания с паспорти и откриване възможности за връщане на „изгнаниците", ако по време на късото си пребиваване на Запад, не са излезли вън от коловоза на „националното помирение" и легалното опозиционно скудоумие. Вторите (гласовете) - с опитите да създадат една опозиция по свой образ и подобие: умерена, опитомена, празнословна и най-вече ПОСЛУШНА, както подобава на една политическа мозайка от наследници на бивши безпартийни фашисти и покаяли се сталинисти, преминали на служба от един господар на друг. Тази инфилтрирана от всякакви агенти „опозиция" заедно с „ПЕТАТА КОЛОНА" в нея от бивши, реабилитирани или настоящи партийни членове, днес ликува в София. Това което ще последва, може да се предскаже почти безпогрешно:

След взаимни „отстъпки, компромиси и самопречистване от "екстремистки елементи" с помощта на явната и тайна "милиция", „борците" от различните „неформални" клубове, дружества, форуми и т.п. ще бъдат легализирани, ще се обеди-

нят помежду си, а може би и с някои от дублиращите ги казионни организации (властта също има своите „правозащитници", „еколози" и т.н.), след което ще седнат на кръглата или четвъртита „зелена маса" заедно с палачите на българския народ, за да обсъдят „най-належащите реформи", получат „кесаревото" под форма на някое и друго министерско кресло в "плуралистичното" правителство и изпратят за зелен хайвер надеждите на народа за ХЛЯБ и СВОБОДА.

Но километрическите сметки, заедно с мизерията на народа, стоят открити и едва ли „зелените маси, демократическите игри, комбинациите и премахването на членове от конституцията" ще спрат народната съпротива и радикалното разчистване на натрупаните авгиеви обори във всички сфери на живота. Напразно и прибързано казионни „философи" от рода на заместник-държавния секретар на САЩ - Франсис Фукуяма се поздравляват с края на историята и на социалните революции. Те предстоят - континентални революции, които ще обхванат във всеочистителните си пламъци трите свята на насилие, измама, разгул, банкети, кръв и мизерия, светове на властници и богаташи, за да бъде човекът СВОБОДЕН!

Ние, анархистите, не храним илюзии, че идейната, психологическа, организационна и техническа подготовка на масите за такава революция - ще бъде лесна, нито че утре ще бъде „последния и решителен бой". - Достатъчно е да анализираме събитията и крачките напред и назад в Полша, Унгария, СССР, ГДР и Чехословакия, за да се убедим в това. Революцията ще премине през горнилото на разрушаващите се една след друга илюзии на масите и кореспондиращите им отделни етапи. У нас тя се намира в своя зародиш и никой не може да каже колко дълго ще трае всеки от етапите, през които тя ще премине. Единственото за което може и трябва да се работи е тяхното съкратяване.

Какви са задачите ни във връзка с тази непосредствена цел?

- Възстановяване дейността на ФАКБ и нейния печатен орган-седмичник или ежедневник.

- Свикване на конгрес или национална конференция за ясно формулиране на организационните задачи, стратегическата и тактическа линия и изработване на ПРОГРАМА.
- Набиране на средства, създаване на мрежа за разпространение на програмата, вестника, брошури и книги и определяне на апостоли и организатори за изграждане на идейни организации в предприятия, учреждения, учебни заведения и войнишки поделения.
Програмата, която ще бъде разработена и приета от конгреса, трябва да води масите към реализиране на анархистическия идеал, чиято цел е свободата, равенството и братството между всички труженици, между всички народи. Същевременно, тя трябва да обясни ясно и лаконично принципите на функциониране на свободното общество, съставено от свободни хора, към което се стреми нашата революция и да посочи пътя към нея, тръгвайки от днешното състояние на българското общество. (NB-2019: И за кой ли път – отново скицирах революционни програми и апели, които щяха "да преминат тихо, като през пустиня".)
Ние сме АБСОЛЮТНИ ПРИВЪРЖЕНИЦИ НА СВОБОДАТА НА ВСЕКИ И ВСИЧКИ и затова отхвърляме всякакви референдуми, избори и други форми на "народния вот", докато концентрацията на властта е факт и средствата за информация и съществуване са в ръцете на държавните институции.
По същите причини ние считаме, че ползването на свободата от всеки гражданин или група, възможността за свободна волеизява и вземане на решения по всички въпроси на социалния, икономически и културен живот е измама, докато съществуват неравенството и експлоатацията, монопола и господството, осъществявани чрез държавната или частно-капиталистическа собственост.
За да не бъде мъжът роб, а жената проститутка, както казваше нашият Шейтанов, ние анархистите сме врагове на държавата, капитала и духовната власт над човека, осъществя-

вана от агитпропи и попове, маскирани като „историческа необходимост“ или „пръст божий“.
Ние сме врагове на ДЪРЖАВАТА, защото тя е апарат на паразити, които с насилие и измама разделят човешкия род на властници и изпълнители, на бюрократи и командвани. Държавата и свободата са несъвместими.
Ние сме врагове на КАПИТАЛА - държавен или частен и на експлоатацията на наемния труд, защото той разделя човешкия род на експлоататори и наемни роби. Капиталът и социалното равенство се изключват взаимно.
Затова ние сме за разпускането на държавните институтции и органи, за унищожението на монополите и експроприиране на собствеността и имуществата им, и поставянето им под контрола на въоръжения народ и едва тогава пристъпване към изграждането на структури във всички сфери на живота и изработване на правила за функционирането им пак под контрола на същия този народ, който ще остави оръжието на страна, само когато правилата на свободното и равно общуване бъдат приети като норма от всички, когато никой няма дори да посмее да помисли, че може да третира човека като слуга, роб или впрегнат добитък.
Ние сме за САМОУПРАВЛЯВАЩА СЕ ОРГАНИЗАЦИЯ НА ОБЩЕСТВОТО, за свободен съюз на автономните общини, в които инициативите и решенията ще принадлежат на тружениците, които чрез общите си събрания и излъчените от тях делегати за конференции и конгреси, снабдени с императивни мандати, отразяващи волята на мнозинството, ще решават пряко и открито всички въпроси на своя обществен живот и провеждат взетите решения. Тези делегати, както броят на работещите в различните обществени служби, ще бъдат определяни, отзоваеми и сменяеми по всяко време от общите събрания. Там ще се решава и размера на техните възнаграждения, който няма да надхвърля този на останалите труженици.
Ние сме привърженици на колективизма в производството и разпределението на благата, на организирането и осъщест-

вяването им от свободните производствени и потребителски съюзи на тружениците и считаме, че развитието в посока на автоматизирането и роботизирането на тези човешки дейности, създава нужната инфраструктура за решаването на социал-икономическите проблеми, съобразно най-справедливия принцип: ОТ ВСЕКИ СПОРЕД ВЪЗМОЖНОСТИТЕ, ВСЕКИМУ СПОРЕД ПОТРЕБНОСТИТЕ. Докато естественото развитие на науката и техниката направи възможно реализирането му и дори излишен всякакъв обществен контрол над човешкия труд и разпределение на плодовете от него, ние сме за гарантиране пълната свобода на колективните и лични инициативи във всички сфери на икономиката, науката и изкуството, премахвайки ЕКСПЛОАТАЦИЯТА НА НАЕМНИЯ ТРУД. Ние сме за АБСОЛЮТНА СВОБОДА на духовното творчество и следователно за ликвидирането на всеки монопол - политически или финансов, на всякаква цензура, регламенти и казионност в тази сфера.

За създаване на равни възможности за обучение и образование на всеки и на всяка, за техния достъп до училищата и университетите, до науката, изкуството и останалите достижения на общочовешката култура и гарантирането им от обществото.

За решението на тези задачи на СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ, както и на непосредствените, свързани с излизането от кризата, разрухата и надвисналата катастрофа до които диктатурата на Б.К.П. доведе българското общество, за спасяването на народа от мизерията, студа, безработицата и инфлацията, които властта му готви с „перестройката“ на прогнилата държавно-капиталистическа пирамида, ние сме за незабавното прилагане на следните мерки:

- Създаване на революционни комитети за мобилизиране на хората от предприятия, учебни заведения, учреждения и казарми за избиране на ОРГАНИ НА НАРОДНОТО САМОУПРАВЛЕНИЕ във всички териториални, производствени и войскови единици в страната.

- САМОВЪОРЪЖАВАНЕ НА НАРОДА И РАЗОРЪЖАВАНЕ

на Д.С., милицията, офицерския корпус и останалите бастиони на диктатурата и насилието над трудовите хора, които трябва да бъдат разпуснати и последвани от интегриране на войниците във всеобщата милиция на въоръжения народ във всеки населен пункт! Само въоръженият народ може да гарантира своята СВОБОДА и защитата на революционния ред. Ако са необходими специалисти-криминалисти, те ще бъдат назначавани, издържани и пряко подчинени на общините, лишени от власт над гражданите, от униформите си и другите символи на полицейщината и милитаризма.

Ако международното положение налага, ще се изградят бойни единици от въоръжения народ, подобни на швейцарските, като се въведе изборност, отзоваемост и сменяемост на техните съвети и комитети от военни специалисти и преподаватели, без всякакви чинове и отличия. С възнаграждения, равни на тези на останалите въоръжени граждани.

ЛИКВИДИРАНЕ НА ДЪРЖАВНИЯ И ПАРТИЕН АПАРАТ, ОТГОРЕ ДО ДОЛУ, чрез уволнение на цялата бюрокрация - от държавния съвет, правителството и парламента, през областните й звена до кметствата и местните филиали на държавните и партийни институции.

- Разпускане на съществуващата административна, партийна и профсъюзна бюрокрация във всички сфери и от всички нива на стопанския живот.

- Разпускане на съдилищата, прокуратурата и адвокатурата и създаване в териториалните и производствени единици на революционни трибунали на въоръжения народ.

- Свободно съюзяване на общините в САМОУПРАВЛЯВАЩА СЕ ФЕДЕРАЦИЯ с право за напускането й.

- Избиране на общински съвети и делегати за областните и федерални конференции и конгреси от събранията на въоръжения народ в общините или техните райони.

- Избиране от въоръжените труженици във всяка стопанска единица на производствени съвети за непосредствено управление и разпределение на отделните трудови задачи между работещите в съответния колектив.

- Избиране от тези колективи на представители за създаване на стопански координационни съвети към общините за изработване на производствени планове, съобразени с нуждите на населението и съществуващия производствен капацитет, за организиране на транспорта, снабдяването и разпределението с оглед задоволяване нуждите на гражданите от предмети за потребление и услуги, и тези на стопанските единици - от машини, инструментариум и суровини.

- Включване на всички уволнени държавни и партийни бюрократи и паразити в общественополезен труд по преценка и с взаимодействие между координационния съвет на общината и производствените съвети на стопанските единици в общината, под контрола на техните колективи от въоръжени труженици.

Бидейки привърженици на равенството при разпределението на трудовите задължения и възнаграждения, ние анархистите следва първи да дадем пример. Единствените корективи могат да бъдат продиктувани от интелектуалните и физически възможности на тружениците, опасния характер на техния труд и числеността на техните семейства. Интегрирането в трудовия процес и възнаграждението на всеки труженик е резултат от решението на трудовия колектив с участието на желаещия да поеме определени функции в него.

Трудовите колективи избират своите делегати за икономическите конференции и конгреси по браншове, области и за страната, за решаване на икономическите, научно-технически и производствени проблеми, надхвърлящи тези на отделната община, на основа на същите принципи, валидни за териториалните единици на федерацията.

В името на солидарността и взаимопомощта, ние ще участваме в тези конференции и конгреси при разработването на перспективни планове с оглед общите интереси на народа, за ускорено развитие на изостаналите стопански единици, общини и райони в страната,

- Чрез перспективните икономически планове ние сме за отде-

ляне на значителна част от обществения доход за модернизиране на селското стопанство, което си остава един от най-важните сектори за удовлетворяване на виталните нужди на обществото и отделните граждани.

Паралелно с тези разрушителни и съзидателни задачи на социалната революция, ние анархистите сме за:

- Завземане на всички средства за информация и разпространението й от въоръжения народ и предоставянето им за ползуване от всички обществени групи, организации и съюзи във всички населени пунктове.

- Конфискация на сградите, жилищата, вилите, имуществата и вътрешните и външни влогове на номенклатурата и забогателите под нейно покровителство мафии и спекуланти, след ревизия от революционните трибунали на крепостните им актове, банкови влогове и касетки.

Ние сме за поставяне на конфискуваните недвижими и движими имущества, суми и богатства в разпореждане на общинските съвети на въоръжения народ за ползването и разпределението им с оглед обществените нужди и тези на най-онеправданите граждани.

Ние сме за подвеждане под лична отговорност пред революционните трибунали:

- на всички престъпници от партийния и държавен апарат - от горе до долу - виновни за терора и насилието, за екзекуциите, процесите, изпращанията в концлагери, арестите, побоищата и интернирванията на всички, които са се съпротивлявали срещу диктатурата, експлоатацията и мракобесието през изтеклите четиридесет и пет години.

- на всички номенклатурчици и техните протежета, обогатили се със „законни“ или не грабежи и от корупция.

- на всички, които с перо, слово или доноси са подпомагали палачите в техния кървав и безкръвен терор срещу народа.

Само след провеждането на тези революционни мерки в българския обществен и стопански живот у нас може да има СВОБОДА И СПРАВЕДЛИВОСТ ЗА ВСИЧКИ ХОРА НА ТРУДА.

Анархисти, настъпват решителни моменти! Всеки от нас, където и да се намира, трябва да отиде сред народа и изпълни своя РЕВОЛЮЦИОНЕН ДЪЛГ!"

P.S.-2019: Така преди 30 години виждахме "запазването на гражданския мир" и завършването на нескончаемия "мирен преход" от диктатурата на държавния капитал към свободния комунизъм. И когато нашият призив не предизвика отзвук сред анархистите от вътрешността на страната, ние го адресирахме до официалните медии, които го публикуваха… осакатен и окарикатурен. Въпреки това, оцелелите отговорни деятели на ФАКБ *"се разграничиха от провокаторския и екстремистки тон на апелите",* "идващи - както казваше Жорж Балкански, алиас Хаджиев – от топлите парижки кафенета". И този път "победи разума" и… опортюнизма.

Като че ли има още един, шести фактор, с който трябва да се допълни дефиницията на революционна ситуация – куражът. Май, не случайно един друг Жорж беше изрекъл:
De l'audace, encore de l'audace et toujours de l'audace! (*)
Да се надяваме, че следващият път връх ще вземат "бесните"!

(*) Дантон: Дързост, повече /още веднъж/ дързост и винаги дързост! (фр.)

АНЕКС № 7
ТЕМИ ОТ ЕДИН ПЛАН ОТ 1977 ГОДИНА ЗА РАЗРАБОТВАНЕ ОТ ТЕЗИ ЗА КОИТО СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ ЩЕ БЪДЕ ДЕЛОТО НА ЖИВОТА ИМ

ОТДЕЛ ПЕТИ

2.2.5. Роботронната революция (Р.Р.) или новата индустриална, или технологическа, или още научнотехническа революция, която разглеждаме като главно основание на Социалната революция (С.Р.).

Р.Р. дава своите всестранни и революционизиращи отражения върху всички сфери на живота, като минира двойното статукво, правейки го невъзможно и заедно с това създава технологическия скелет на бъдещето анархо-комунистическо общество – две обстоятелства, които са липсвали във всички предишни революционни кризи.

ГЛАВА ПЪРВА

2.2.5.1. Същност на **Р.Р.**

§ 2.2.5.1.1. Дефиниция на **Р.Р.** История.

§ 2.2.5.1.3. Елементи на **Р.Р.: компютри, роботи,** автоматизация, кибернетика, ядрена енергия, космонавтика, синтетична химия, генетика, нанотехнологии, изкуствен интелект и т.н.

§ 2.2.5.1.5. Всестранни отражения и перспективи на **Р.Р.**

§ 2.2.5.1.7. Предели на развитието на **Р.Р.** в рамките на двете разновидности на днешния свят:

- организационен предел (завършек на концентрацията и централизацията) при държавния капитализъм.
- социален предел при частния капитализъм (към "нулевата граница" на наемния труд и капитала, в резултат от новите технологии и автоматизацията) .

(Става дума за далечната 1977 г., когато все още имаше "Първи" и "Втори" светове! С "Втория" се свърши, сега е редът на "Първия" и "Третия".)

ГЛАВА ТРЕТА

2.2.5.3. **Р.Р.** и капитализмът.

§ 2.2.5.3.1. **Р.Р.**, капитал, наемен труд, печалба, стоково стопанство, пазар и т.н.

§ 2.2.5.3.3. **Р.Р.**, кризата, безработицата и инфлацията.

§ 2.2.5.3.5. **Р.Р.**, средната класа, собствениците на "дребните" капитали, "свободните" професии и социалната поляризация.

§ 2.2.5.3.7. Особености на **Р.Р.** в условията на държавния и в рамките на частния капитализъм. Противоречия между **Р.Р.** и същността на стопанската система – експлоатация на наемния труд?

ГЛАВА ПЕТА

2.2.5.5. **Р.Р.** и държавните институции (апарат):

§ 2.2.5.5.1. **Р.Р.** и бюрокрацията.

§ 2.2.5.5.3. **Р.Р.** и армията.

§ 2.2.5.5.5. **Р.Р.**, полицията и разузнаването.

§ 2.2.5.5.7. Парламента, правителството и съда.

§ 2.2.5.5.9. **Р.Р.** и края на държавата.

ГЛАВА СЕДМА

2.2.5.7. **Р.Р.** и империализмът.

§ 2.2.5.7.1. **Р.Р**., "великите" сили и "малките" страни.

§ 2.2.5.7.3. **Р.Р.** и свиването на пазарите (вътрешен и международен) и износът на капитали.

-Нарастването на вътрешната мощ на капитала е източник на империалистическа експанзия. В условията на **Р.Р.** това нарастване се придружава от такова обновяване на капиталите, което води до "декапитализация" на стоковото стопанство, следователно до засилване на кризата на старите структури и до нестабилност на "социалния, граждански и международен мир", защото натрупването на капиталистическа мощ означава **увеличение на степен-**

та на експлоатация и разширение на нейната сфера, което от своя страна се превръща във втори допълнителен и катализиращ експанзията фактор.

§ 2.2.5.7.5. **Р.Р.** – неравномерността в развитието й и войната.

§ 2.2.5.7.7. **О**т пределите на капитализма към пределите на империализма!?!

ГЛАВА ДЕВЕТА

2.2.5.9. **Р.Р.** и анархокомунистическата революция.

§ 2.2.5.9.1. Старият свят в търсене на пътища за преодоляване на последиците от **Р.Р.**:

- методи;
- възможности;
- предели.

Борбата на стария свят с **Р.Р.** – Сталин, Лисенко, Даниеле Петручи, Ватикана, в САЩ и т.н. – **аналогията с борбата на феодализма/инквизицията с първата индустриална революция**.

§ 2.2.5.9.3. **Р.Р.** и класите:

- пролетариатът и буржоазията;
- държавнокапиталистическата класа и лумпенпролетариатът.

Съществува ли връзка между свиването на работническата класа, ентропията на нейните класови борби и деградацията на "социалистическите" учения. (Съдбата на робите и крепостните селяни в предишните обществени системи/формации).

Песимистичен вариант за революцията в напредналите страни!? – Краят на човешкия род.

§ 2.2.5.9.5. **Р.Р.** – катализатор на Социалната революция.

Скоростите с които се извършва **Р.Р.** водят до всестранно ускорение на социалните, националните и интернационалните исторически процеси.

§ 2.2.5.9.7. **Р.Р.** създава материалните и технологически основи на комунизма и анархията – аналогия с връзката между първата ивдустриална революция и различните модификации на буржоазната революция.

- Роботронното производство, “труда” и комунизма.
- Информатика, компютри, терминали, видео-системи, комуникации и анархията.
§ 2.2.5.9.9. **Р.Р.** и интернационализмът.
- Ограничеността на националните пазари и бариерите на “сферите на влияние” срещу хармоничното и планомерно развитие на световното стопанство;
- Обединението на човечеството и интернационалните програми за развитие;
- Космическите перспективи, които се откриват пред обединения човешки род.

*

ТЕМАТА ЗА РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ (Р.Р.) В ДРУГ ВАРИАНТ

ГЛАВА I

На Западния фронт нЕщо ново

Всеки ден телевизия, радио, вестници, списания и книги ни заливат с новини за навлизането на компютрите, роботите и другите нови технологии във всички сфери на живота, дори в новите улични парижки клозети, където няма обслужваш персонал и всичко е автоматизирано. Така, без да забележим, се променя начинът ни на живот, производство, услуги и т.н.

§ 1. ПРИМЕРИ ОТ ИНДУСТРИЯТА.

§ 2. ПРИМЕРИ ОТ ЗЕМЕДЕЛИЕТО.

§ 3. ПРИМЕРИ ОТ УСЛУГИТЕ.

§ 4. ПРИМЕРИ ОТ ИНТЕЛЕКТУАЛНИЯ ТРУД, ИЗКУСТВОТО И НАУКАТА. (От лекарите и адвокатите до програмистите и артистите.)

§ 5. ПРОТИВОРЕЧИЯ МЕЖДУ ВЪЗМОЖНОСТИТЕ, КОИТО НОВИТЕ ТЕХНОЛОГИИ РАЗКРИВАТ И КАПИТАЛИСТИЧЕСКАТА РЕАЛНОСТ.

ГЛАВА II
ПРЕДЧУВСТВИЯ И ДОКАЗАТЕЛСТВА ЗА КРАЯ НА ДНЕШНИЯ СВЯТ - ОТ “МИЛЕНАРИЗМА” ДО МАРКСИЗМА. ВСЕКИМУ СВОЯТА КРИЗА.

§ 1. ПРОДЪЛЖИТЕЛНОСТТА НА ЖИВОТА НА ПРЕДИШНИТЕ “ЦИВИЛИЗАЦИИ” И ОТ НАЧАЛОТО НА КАПИТАЛИЗМА.

§ 2. ДВЕ ОТ ТРИТЕ РАЗНОВИДНОСТИ НА ДНЕШНИЯ СВЯТ (Първи и Трети) И ИМБРИКАЦИИТЕ ИМ, КАТО СТЪПАЛА (СТЕПЕНИ) В РАЗВИТИЕТО?

§ 3. ДОСЕГАШНИТЕ КЛАСОВИ БОРБИ И РЕВОЛЮЦИИ И ВЛИЯНИЕТО НА Р.Р. ВЪРХУ ТЯХ.

§ 4. ПРОТИВОРЕЧИЯ И БОРБИ МЕЖДУ “ЦИВИЛИЗАЦИИТЕ” И ТРИТЕ СВЯТА.

§ 5. ИМПЕРИАЛИСТИЧЕСКИТЕ КОНФЛИКТИ И ВОЙНИ.

§ 6. “КЛАСИЧЕСКАТА” КРИЗА Е СТАНАЛА ПЕРМАНЕНТНА, НО ТЯ НЕ ДОВЕДЕ ДНЕШНИЯТ СВЯТ ДО КРАЯ МУ.

§ 7. НОВИЯТ МОМЕНТ В КРИЗАТА Е Р.Р. (ВРЪЗКАТА МУ С КОМПЮТРИТЕ, РОБОТИТЕ и т.н.)

§ 8. КАК СТИГНАХ ДО ИДЕЯТА, БЕЗ ДА СЪМ И СОБСТВЕНИК, ЗА Р.Р. КАТО ОСНОВА НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ (С.Р.)?

ГЛАВА III
МИСЪЛТА ИЛИ “АКСИОМАТА НА НОРБЕРТ ВИНЕР” ПРИБАВЯ КЪМ КЛАСИЧЕСКИТЕ ПРЕДПОСТАВКИ НА С.Р. НОВА – РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ (Р.Р.)

АКСИОМА: “**Няма и не може да има никакви бариери пред затварянето на кръга на тоталната автоматизация на тру-**

довите процеси, т.е производство на автомати/роботи, които произвеждат роботи, способни да изпълняват всички задачи на работещите в индустрията, земеделието, услугите и т.н., като ги заместват и същевременно могат да се самовъзпроизвеждат."

ТЕОРЕМА: ***"Да си представим, че втората революция (РР) е завършена. Тогава средният човек със средни или още по-малки способности не ще може да предложи за продажба нищо, за което би си струвало да се плати. Изходът е един – да се построи общество, основано на човешки ценности, различни от пазарните (покупко-продажба) и властовите (командване-подчинение).***

За строителството на такова общество ще се изискват голяма подготовка и голяма борба, която може да се води на идейна плоскост при благоприятни обстоятелства, а в противен случай - дявол знае как?"

*(**Норбърт Винер:** "Кибернетика или Управление и комуникация в света на животните и машината")*

§ 1. ВЯРНА ЛИ Е "АКСИОМАТА НА ВИНЕР" ВЪВ ВСИЧКИ СФЕРИ?
§ 2. Р.Р. И КРАЯТ НА ПРИНУДИТЕЛНИЯ, НАЕМЕН, ПЛАТЕН ЧОВЕШКИ ТРУД.
§ 3. ХАРАКТЕР НА "ОСТАТЪЧНИЯ" ТРУД.

ГЛАВА IV
Р.Р. И КЛАСИТЕ В СЪВРЕМЕННОТО ОБЩЕСТВО

§ 1. Р.Р. И РАБОТНИЧЕСКАТА КЛАСА.
§ 2. Р.Р. И СЕЛЯНИТЕ.
§ 3. Р.Р. И РАБОТЕЩИТЕ В УСЛУГИТЕ.
§ 4. Р.Р. И КАНЦЕЛАРСКИЯ ТРУД.
§ 5. Р.Р., ИНТЕЛЕКТУАЛЦИТЕ И РАБОТЕЩИТЕ В НАУЧНИТЕ ИЗСЛЕДВАНИЯ.
§ 6. Р.Р., СТАТИСТИКАТА И ИНФОРМАЦИЯТА.

§ 7. Р.Р. И КЛАСАТА НА КАПИТАЛИСТИТЕ.

ГЛАВА V
Р.Р. И КРИЗИТЕ НА СЪВРЕМЕННИЯ СВЯТ
§ 1. Р.Р. И ИНФЛАЦИЯТА.
§ 2. Р.Р. И ФИНАНСОВАТА КРИЗА.
§ 3. Р.Р. И ОТДУШНИЦИ В СВРЪХРАЗВИТИТЕ КАПИТАЛИСТИЧЕСКИ СТРАНИ ОТ РОБОТРОННАТА СТАГНАЦИЯ (СТАГФЛАЦИЯ).
§ 4. Р.Р. БЕЗРАБОТИЦАТА И ЛУМПЕНПРОЛЕТАРИАТА.
§ 5. Р.Р. И НОВООТКРИВАЩИТЕ СЕ РАБОТНИ МЕСТА.

ГЛАВА VI
Р.Р. И КРАЯ НА ИКОНОМИЧЕСКИТЕ ПРОЦЕСИ В КАПИТАЛИСТИЧЕСКОТО ОБЩЕСТВО
§ 1. Р.Р., НАЕМНИЯТ ТРУД И ПРИНАДЕНАТА СТОЙНОСТ.
§ 2. Р.Р., ПЕЧАЛБИТЕ, КАПИТАЛА И СОБСТВЕНОСТТА.
§ 3. Р.Р., СТОКОВОТО СТОПАНСТВО И ПАЗАРА.
§ 4. Р.Р. И "ОСТАТЪЧНИЯ КАПИТАЛИЗЪМ".
§ 5. Р.Р. И ДОКАЗАТЕЛСТВОТО ЗА КРАЯ НА КАПИТАЛИЗМА.
§ 6. ТЕНДЕНЦИИ В РАЗВИТИЕТО, СВЪРЗАНИ С Р.Р. РАБОТИЛНИЦИ. "ДЕМАСОВИЗАЦИЯ" НА ПРОИЗВОДСТВОТО.

ГЛАВА VII
Р.Р. И ДЪРЖАВАТА
§ 1. Р.Р. И БЮРОКРАЦИЯТА.
§ 2. Р.Р. ПОЛИЦИЯТА, СЪДА И ЗАТВОРИТЕ, ПРАВОТО И ПРЕСТЪПНОСТТА.
§ 3. Р.Р., ВЪОРЪЖЕНИЯТА, АРМИЯТА, СТРАТЕГИЯТА И ТАКТИКАТА.
§ 4. Р.Р. И ВЛАСТТА.
§ 5. Р.Р. И ЙЕРАРХИЯТА.

§ 6. Р.Р., ПОЛИТИЧЕСКИТЕ ПАРТИИ И ТЕХНИТЕ ПРОГРАМИ.
§ 7. Р.Р., ДЕМОКРАЦИЯТА, ПАРЛАМЕНТА И ДЕПУТАТИТЕ.
§ 8. Р.Р. И СЕМЕЙСТВОТО.
§ 9. Р.Р. И ДОКАЗАТЕЛСТВОТО ЗА КРАЯ НА ДЪРЖАВАТА.

ГЛАВА VIII
Р.Р., СОЦИАЛНОТО СТАТУКВО И КЛАСОВАТА БОРБА
§ 1. Р.Р. И ВЪЗХОДЯЩИТЕ (ПО ЧИСЛЕНОСТ) НОВИ КЛАСИ ИЛИ "ИЗЛИШНИТЕ".
§ 2. Р.Р., СИНДИКАТИТЕ И СТАЧНАТА БОРБА.
§ 3. Р.Р. И ПРЕКИТЕ АКЦИИ.
§ 4. Р.Р., ГРАЖДАНСКАТА ВОЙНА И СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ.
§ 5. Р.Р. И КРАЯ НА КЛАСИТЕ.

ГЛАВА IX
Р.Р., ИНТЕРНАЦИОНАЛНОТО СТАТУКВО И ВОЙНАТА
§ 1. Р.Р. И ДЪРЖАВНИЯ КАПИТАЛИЗЪМ.
§ 2. Р.Р. И КРАЯ НА "ВТОРИЯ СВЯТ". (C'est fini!...)
§ 3. Р.Р. И "ТРЕТИЯ СВЯТ".
§ 4. Р.Р., КОНКУРЕНЦИЯТА И СВЕТОВНИЯ ПАЗАР.
§ 5. Р.Р. И НАРУШАВАНЕТО НА РАВНОВЕСИЕТО В СВЕТОВЕН МАЩАБ.
§ 6. Р.Р., КИТАЙ И ДРУГИТЕ ОТ КРИБ...
§ 7. Р.Р., КОАЛИЦИИТЕ И БЛОКОВЕТЕ В ПЕРСПЕКТИВА.
§ 8. Р.Р., МИРЪТ И ВОЙНАТА В ПЕРСПЕКТИВА.
§ 9. Р.Р. И КРАЯТ НА "ПЪРВИЯ СВЯТ".

ГЛАВА X
Р.Р., ИДЕИТЕ, ИДЕОЛОГИИТЕ, ТЕОРИИТЕ, ФИЛОСОФИЯТА, НАУКАТА
§ 1. ПРОТИВОРЕЧИЯ МЕЖДУ ПОЗНАНИЕТО КАТО

ПРОИЗВОДИТЕЛНА СИЛА И КАТЕГОРИИТЕ НА КАПИТАЛИСТИЧЕСКОТО ОБЩЕСТВО.
§ 2. Р.Р. И ПРОМЕНИТЕ В СЪЗНАНИЕТО.
§ 3. ЕЛЕМЕНТИ НА НОВА ЦИВИЛИЗАЦИЯ В СТАРАТА.

ГЛАВА XI
МОЖЕ ЛИ ДА БЪДЕ ИЗБЕГНАТА С.Р. СЛЕД КАТО Р.Р. Е В ХОД?
§ 1. ВЕТРИЛОТО ОТ ВЪЗМОЖНОСТИ (МУЛТИСЦЕНАРИИТЕ ЗА СЪХРАНЕНИЕ НА МОДИФИЦИРАНОТО СОЦИАЛНО СТАТУКВО) ИЛИ РАЗЛИЧНИТЕ НАЧИНИ НА ПРЕХОД КЪМ "НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ".
§ 2. ВРАГОВЕТЕ НА С.Р.
§ 3. ЗА ТОФЛЪРОВИ И ДРУГИТЕ ФУТУРОЛОЗИ.
§ 4. ФАЛШИВАТА АЛТЕРНАТИВА НА ДИКТАТУРАТА.

ГЛАВА XII
РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ КАТО ОСНОВА НА СОЦИАЛНАТА
§ 1. Р.Р. И НЕОБХОДИМОСТТА ОТ НОВА ТЕОРИЯ НА С.Р.
§ 2. ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА ЕВОЛЮЦИОННА ПРОМЯНА?
§ 3. СТАВА ЛИ НЕИЗБЕЖНА С.Р.?
§ 4. СКОРОСТИ И УСКОРЕНИЯ НА ИСТОРИЯТА.
§ 5. ПЕРМАНЕНТНАТА РЕВОЛЮЦИЯ.
§ 6. ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА ПРОГНОЗИРАНЕ.

*

ТЕМИ ОТ СЪЩИЯ ПЛАН ОТ 1977 г.

ТОМ ТРЕТИ / ЧАСТ ПЪРВА

3.1. Дефиниране и перспективи на анархокомунистическата революция.

Очертаването на революционната перспективата е необходимо с оглед мобилизацията на бойците (“масите” звучи дървено и господарски) и резултатността от организационната дейност.

Ролята на “субективния фактор” или на революционната организация.

ОТДЕЛ ПЪРВИ

3.1.1. **Дефиниция на Социалната революция.**

Неизбежност (?) и перманентност на Социалната революция (разгъването й в дълбочина и в ширина).

Доказахме (?), че в рамките на днешния свят войната е неизбежна.

Валидно ли е такова категорично твърдение за Социалната революция?

Аргументиране и мотивиране на тезата, че идеите и организациите (а не небулозите) са неизбежен спътник на системната криза на държавността и капитализма и са част от търсенията на изход/брод, които човечеството предприема, тогава когато статуквото започва да става неудържимо и непоносимо или когато разрушаването му прави невъзможно съществуването/ живота.

ГЛАВА ПЪРВА

3.1.1.1. Перспективи на световната революция.

§ 3.1.1.1.1. Нейните предпоставки и основания бяха разгледани подробно във втория том. В **този том ще бъдат разгледани движущите й сили: идейната борба, войната на класите и тяхното ефикасно организиране**.

§ 3.1.1.1.3. Революция, еволюция и реформи – възможностите за реализация на анархокомунистическото общество растат ли или намаляват? Реалното движение на света приближава ли ни или ни отдалечава от такова общество? Тоест, историческият процес има ли посока и при положителен отговор - коя е тя?

§ 3.1.1.1.5. Доказателството (но не хегелианско) за неизбежността на социалната революция е двойният предел (в организационно и в съдържателно отношение) до който може да достигне днешния свят в двете си разновидности, зад който капитализмът "няма на къде" да се развива!?

§ 3.1.1.1.7. Проблемът за реализиране на революцията в зависимост от степента на съзрялост, нивото на развитост на населението и площта на страната, в която тя се разгъва? (Виж Бакунин за революционната ситуация.)

ГЛАВА ТРЕТА

3.1.1.3. Ускорението на историческия процес.

§ 3.1.1.3.1. Съществува ли количествена връзка между ускорението на историята (революционните промени) и съкръщаването на времето, необходимо за подмяна на научните представи за света изобщо и на технологията в частност.

§ 3.1.1.3.3. "Формули" на ускорението.

- Сравнения между предшестващите революционни периоди (изброяването им) и днешния с посочване на статистически данни, случаи, изказвания, които доказват или илюстрират ускорителното движение на историята (или скоростта на измененията).

- Груба аналогия с механичното движение, например:

Ако научно-техническите познания се удвояват по обем и дълбочина за 10 год., ако от това следва два пъти по-производителна технология (по-продуктивна, изменяща качествените резултати/съдържание/ на производствения процес) и ако от последния факт се получава два пъти по-бърза смяна (или създаване на латентни предпоставки за промяната)

на социалните, икономически, политически и международни отношения, от които зависи съхранението или ликвидирането на двойното статукво, то, вземайки за база десетилетието 1960-1970, чрез удвояване на революционните изменения от всяко предшестващо десетилетие, ще получим "формулата" на ускорение на историческия процес по следния начин:

1960 – 1970 -> 1
1970 – 1980 -> 1 x 2 = 2
1980 – 1990 -> 2 x 2 = 4
1990 – 2000 -> 4 x 2 = 8

тоест, промените или предпоставките за промени P се изразяват чрез формулата

$$P = к1.a1 + к2.a2 + к3.a3 + ... + кn.an = \sum_{i=1}^{n} кi.ai,$$

където i = 1, 2, 3… е броят на

десетилетията, които текат към 21-ви век, 0 < кі ≤ 1 е коефициент, отразяващ ролята на другите фактори през предстоящето десетилетие, чиято стойност зависи от съотношението на класовите сили във всеки даден момент, а аі са членове на една геометрична прогресия с първи член а1 = 10 и частно q = 2, т.е., удвояващите се изменения.

Тогава, ако кі приеме стойност 1 за даден момент в бъдеще, което означава, че отношението на силите на революцията и тези на властта е 1 : 1, тоест са равни, то формулата показва, че "контракцията" на сроковете на промените е такава, щото събитията за последните 30 години на 20-ти век (1970 – 2000) по своята динамика, дълбочина и т.н. в световен мащаб ще бъдат равни на събития, за които биха били необходими 140 години с динамиката на "революционното" десетилетие 1960 – 1970 г.г. или още, че десетилетието 1990 – 2000 г.г. е равно на 40 години по скорост или "контракция", като тези от десетилетието, което изживяваме в момента (1970 – 1980

г.г.) Разбира се, тази технологическа "контракция" на времето може да бъде "отпусната" ("разредена") от стойността на кі! (Друг "модел" може да изразява революционните промени като експоненциална крива.)

§ 3.1.1.3.5. Страхът от скоростта и възможните отговори на господстващите класи:

- увеличение на репресиите срещу революционерите;

- увеличение на репресиите срещу учените (марксизмът, подобно религиите влиза в противоречие с измененията и става бариера за развитието. (Виж "подвизите" на сталинско-лисенковата школа, която изби Вавилов, генетици, математици, кибернетици, мислители и поети. Техен прототип са кладите на Средновековието, чиито пламъци погълнаха Джордано Бруно и инквизицията, която смаза и унижи Галилей.) Данни за сравнение на репресиите през вековете, които могат да бъдат намерени у Солженицин и др. автори.

- Възможностите на тези "мероприятия" на господарите са ограничени, защото паралелно с развитието на света ще се развива и съзнанието за необходимост от промяна, а конкуренцията ще разединява господстващите класи в отделните сектори на света, създавайки предпоставки кі да клони към 1.

ГЛАВА ПЕТА

3.1.1.5. Развитие на революцията в дълбочина и ширина.

§ 3.1.1.5.1. Проблемът с "олевяването" в хода на революционните промени: същност, причини, граници. (История)

§ 3.1.1.5.3. Взаимодействие между ускоряването на промените в обществото и измененията в съзнанието на хората.

§ 3.1.1.5.5. Интернационалния характер на анархокомунистическата революция – неделимост на икономическите и социални проблеми на човечеството.

Материалната база на интернационализма?

§ 3.1.1.5.7. Взаимодействие и наслагване на революционните процеси в различните сектори на света. Влиянието върху съседите, взаимопомощта между работниците от различните

страни и контрамерките на господстващите класи. Интернационализиране на социалната война и развитие на революцията в ширина върху планетата. (Кой – кого? Или – или? - всветовен мащаб.)

§ 3.1.1.5.9. Предпоставки за сливане на борбата за едновременно разрушаване на двойното статукво – социално и интернационално (изброяването им).

Районираното разглеждане на перспективите на анархо-комунистическата революция (по сектори) в следващите отдели е направено единствено за опростяване на изследователската задача. При това, с оглед степента на съзрялост и "слабото звено" в системата, разглеждаме перспективите на социалната революция най-напред в страните на държавния капитализъм, след това в тези, в които господства частно-монополистическия капитализъм и най-после в така наречения Трети свят. Същевременно още веднъж подчертаваме, че всеобхватността на капиталистическата система в днешния свят, развитието в посока към нивелиране на "националните" и социални особености на отделните сектори и интернационализирането на конфликтите, подготвят световната социална/гражданска война върху петте континента, днес и утре – за десетилетия наред и напред.

ОТДЕЛ ТРЕТИ

3.1.3. Перспективи на анархо-комунистическата революция в руската държавно-капиталистическа империя: в метрополията и в перифериите.

Във всяка от главите ще има историческа част, разглеждаща авангардните класови и революционни боеве на пролетариата с държавно-капиталистическата диктатура, след което конкретен, лишен от емоции анализ на състоянието на враждебните сили на режимите, на степените на разложение на господстващите класи и най-после – прогнози и перспективи на различните форми на борба и на Социалната революция.

ГЛАВА ПЪРВА

3.1.3.1. Перспективи на руската революция.

§ 3.1.3.1.1. Руските анархисти: Москва, Махно, Кронщад; Новочеркаск, военни бунтове.

§ 3.1.3.1.3. Степен на съзрялост на революцията: Силата и слабостта на руската реакция, на руския пролетариат и ролята на интелигенцията.

§ 3.1.3.1.5. Многовариантни прогнози.

ГЛАВА ТРЕТА

3.1.3.3. Перспективи на С.Р. в първата колониална периферия - от Балтийските републики, през Украйна и Задкавказките до азиатските "соц"-републики на "СССР".

§ 3.1.3.1.1. Исторически параграф.

-

-

-

ГЛАВА ПЕТА

3.1.3.5. Перспективи на С.Р. в Източно-Европейския "преден двор" на втората колониална периферия на Московската империя.

§ 3.1.3.5.1. Възстания и революции в Източно-Европейските страни (класовата борба в Източна Европа):

- **ГДР – 17 юни 1953 г.;**
- **Полша – многократно от 1956 до 1989 г.;**
- **Унгария – октомври/ноември 1956 г.;**
- **Чехословакия – 1968 г. и т.н.**

ГЛАВА СЕДМА

3.1.3.7. Посветена на възможните варианти на развитие и разпад на държавния капитализъм и в нея § за характера на бъдещата българска революция. (NB-2017 г.: Която се отложи в неопределеното бъдеще...)

ОТДЕЛ ПЕТИ

3.1.5. Перспективи на Китайската революция.

ГЛАВА ПЪРВА

3.1.5.1. История: от Кантонската Комуна през маоистката "селска" партизанска война и победа до "културната революция", втората Комуна в Кантон и Шангхай и оставеното от Мао "наследство" – Хуа и Дън.

ГЛАВА ТРЕТА

3.1.5.3. Бъдеще: класовата борба и перспективите на анархокомунистическата революция в Китай.

ГЛАВА ПЕТА

3.1.5.5. Перспективи на С.Р. в съседните азиатски "социалистически" страни от които "Поднебесната" ще се стреми да образува своя "периферия".

ОТДЕЛ СЕДМИ

3.1.7. Перспективи на анархокомунистическата революция в света на частно-монополистическия капитализъм.

ГЛАВА ПЪРВА

3.1.7.1. Перспективи на американската революция.

§ 3.1.7.1.1. Исторически преглед на класовата борба в САЩ.

ГЛАВА ТРЕТА

3.1.7.3. Перспективи на европейската революция.

ГЛАВА ПЕТА

3.1.7.5. Перспективи на японската революция.

ОТДЕЛ ДЕВЕТИ

3.1.9. Перспективи на революцията в "Третия свят".

- Възможностите за една анархокомунистическа революция в предишните фази от развитието на двете разновидности на капитализма.

ГЛАВА ПЪРВА

3.1.9.1. Исторически обзор на класовите борби, преврати, въстания, граждански войни и революционни опити в "Третия свят".

§ 3.1.9.1.1. Алжирската революция; Кубинската революция; Двубоят в Урагвай, Аржентина; бунтовете в Египет, кланетата в Етиопия; положението в Индия, Цейлон, Тайланд, Бирма.

§ 3.1.9.1.3. Теоретици на революцията в Третия свят от рода на Мао, Фанон, Че Гевара и др.

§ 3.1.9.1.5. Възможностите Световната С.Р. да започне от Третия свят, т.е. някой от неговите сектори да стане Пиемонт на нашата Революция?

ГЛАВА ТРЕТА

3.1.9.3. Перспективи на Латино-американската революция.

ГЛАВА ПЕТА

3.1.9.5. Перспективи на Индийската революция.

ГЛАВА СЕДМА

3.1.9.7. Перспективи на Арабската революция.

ГЛАВА ДЕВЕТА

3.1.9.9. Перспективи на Африканската революция.

ЗАКЛЮЧИТЕЛЕН
ЕДИНАДЕСЕТИ ОТДЕЛ

3.1.11. Поуки от претърпялите поражение революции и от пропуснатите революционни ситуации, като се започне от Парижката Комуна в 1871 г., Руската, Испанската, Китайската, Унгарската революция;

Чехословакия 1968, Полша, Франция 1968, Португалия 1974 – 1976, който отдел ще бъде един преход към следващата "техническа" или специална част на този том, където изводите, "препоръките" и техническите "решения" са изложени в най-обща форма.
Конкретизирането на тези общи положения е дело на местните федерации.

ТРЕТИ ТОМ / ВТОРА ЧАСТ
3.2. "ТЕХНИЧЕСКИ" ВЪПРОСИ ИЛИ НЯКОИ ПРОБЛЕМИ НА ЧАСТНАТА ТЕОРИЯ НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ

ОТДЕЛ ПЪРВИ
3.2.1. Теория. Пропаганда. Програма.

ГЛАВА ПЪРВА
3.2.1.1. Теорията. (Наука и Революция).
§ 3.2.1.1.1. След марксизма или теоретичното му преодоляване.
§ 3.2.1.1.3. Апарат и методи на изследване на съвременното общество. Количествен анализ.
§ 3.2.1.1.5. Помощни науки. Конкретните постижения на днешните учени и тяхното използване за развитието на революционната теория.
§ 3.2.1.1.7. Компютри, проблеми, математически модели и "формули" на определени ситуации и процеси. Тяхното използване за:
- онагледяване на мисли;
- изследване на перспективите чрез вариране на променливите,
например Us = Fw. V 1 – R1/ R2, където V = КОРЕН КВАДРАТЕН,

Us = Устойчивост на системата,

Fw = Силата на властта,
R1 = Брой на революционерите,
R2 = Репресивният контингент на класовия враг.

ГЛАВА ТРЕТА

3.2.1.3. Пропагандата.

§ 3.2.1.3.1. Цели на нашата пропаганда:

- **миниране на съзнанието,**
- **взривяване на авторитетите и идолите,**
- **доказателства за неизбежността на революцията и т.н.,**
- **разпространение на конструктивните програмни принципи и искания.**

§ 3.2.1.3.3. Модерни методи и средства на пропаганда, които стават все по-достъпни.

§ 3.2.1.3.5. Примери на конкретни исторически събития и факти, от които анархизмът произтича естествено. Напр.???

§ 3.2.1.3.7. Стратегическата линия на пропагандата ни се определя от веруюто: реализацията на идеала е непосредствена цел на нашия живот!

ГЛАВА ПЕТА

3.2.1.5. Програмата на анархокомунистическата революция.

Прогнозите и програмата на С.Р. зависят от фактора Р.Р., от ускорението на разгъващата се класова борба и нейната посока, определена от побитите жалони по време на кулминационните й точки в новата и най-нова световна история.

§ 3.2.1.5.1. Същност на програмата – план за строителство с две части:

- **разрушителна (Разрушението е ежедневна работа – на днешния ден!),**
- **конструктивна част с основни принципи.**

§ 3.2.1.5.3. Методи на изработване на програмата и начин на формулиране (изразяване) на мотивировката й. Нейните параграфи.

§ 3.2.1.5.5. Основни идеи в нашата програма и техния разбор, напр.:

- в разрушителната част – дефиниране/разяснение на смисъла, същността и методите на унищожение на държавните институции /апарата/ и на партиите;
- в конструктивната/позитивната – дефиниране на принципите на строеж на организационните структури, координацията и функционирането им в едно анархокомунистическо общество. Те не са префабрикуваните, приспособени и облепени с нови етикети анатомия и физиология на старото общество, а са принципно нови, повечето от които, улеснени от Р.Р., ако не са вече открити от анархокомунистическата теория и практика, тепърва ще бъдат "изобретявани" от колективния ум и опит на масите в процеса на Социалната революция.
(Виж моите критични бележки на "ПЛАТФОРМАТА НА ФАКБ /1945/"!)
- Еволюция на идеите за свобода и равенство в историята. (Тези две понятия не са ли тъждествени??)
§ 3.2.1.5.7. Ролята на програмата, като един от елементите при създаването на организацията.
§ 3.2.1.5.9. С.Р., тоест реализацията на програмата не става за един ден и в един квартал.
§ 3.2.1.5.11. Технически предпоставки, улесняващи реализацията на програмата, тоест функционирането на анархокомунистическото общество (виж Сахаров и всичко останало от параграфите за материалната база на новия свят във Втори том/Втора част).

ОТДЕЛ ТРЕТИ

3.2.3. План за работа, организация, методи и средства на революционната борба.
Връзки между тези елементи.

ГЛАВА ПЪРВА

3.2.3.1. Конкретен план на революционната работа. Изра-

ботването му във всяка страна около който план да се ангажират хора, да се изградят необходимите организационни структури за изпълнение на частите от общата работа през различните етапи на революционната дейност в "мирния" и военен периоди.

§ 3.2.3.1.1. Дефиниция. План и Анархия. Модерни методи на изработване на плановете.

§ 3.2.3.1.3. Многовариантност на плана. Ограничителни условия в нашата работа (формулирането им) и с оглед на тях – избор на оптимален вариант, утвърждаването му, гарантиране с хора и средства на изпълнението му.

§ 3.2.3.1.5. Изработване етапите на работа в утвърдения план и степенуване на задачите във всеки един от етапите му.

§ 3.2.3.1.7. Календар на работите. Конкретно разпределение на задачите на плана между отделните единици на организацията с детайлиране до ангажиране на всеки нейн член в определената дейност и конкретната работа.

Съгласуване на дейността на отделните звена и членове на организацията за системното изпълнение на планираните задачи и етапи.

Взаимен контрол над изпълнението/решението на поставените задачи пред всеки съюз, група и член.

§ 3.2.3.1.9. Пример на конкретен план за работа на Изток и неговите основни етапи. Към всеки следващ се преминава в зависимост от изпълнението на предидущия и с отчитане на степента на съзряване на вътрешната и международна криза:

- **Инфилтриране с пропаганда на всички слоеве на обществото;**
- **Изграждане на различни типове организации, връзки, ескалация на действията;**
- **Ръководство на гражданската война и реализиране на нашата революционна програма.**

ГЛАВА ТРЕТА

3.2.3.3. Организацията.

§ 3.2.3.3.1. Дефиниция. История на нашите организации през последното столетие и ориентировачни информации за техния революционен опит.

Необходимостта от организация и безсилието на атомизираните тълпи.

Анализ и критика на аргументацията против организирането.

§ 3.2.3.3.3. Социални слоеве от които се рекрутират привържениците на анархистическото движение и членовете на организациите или за революционния потенциал.

§ 3.2.3.3.5. Предпоставки за създаването на революционните организации.

Опитът сочи, че в известен смисъл те се появяват по необходимост и в съответствие с реалните нужди на историята, което не значи, че трябва да чакаме докато тези нужди станат очевадни.

- Базата на тяхното създаване има един широк диапазон – от спонтанността и стихията до съзнателността. Неравномерното развитие на съзнанието води до създаване на различни типове организации за решаване на различни по характер задачи.

- Правите и обратни връзки между различните нива на организираност;

- Взаимодействие между разнородните организации на анархистическото движение и "зацикляне" между двата екстремума на борбата – спонтанната стихия и съзнателната организираност.

§ 3.2.3.3.7. Възможно ли е организиране в условията на диктатура?

- Ако – да, какъв вид организация – от "молекулярност" до Нечаевския тип?

- **Нелегалност и конспиративност;**

- **Въпросът за професионализма и професионалните революционери.**

§ 3.2.3.3.9. Наръчник на организатора.

§ 3.2.3.3.11. Въпросът за уставите на организациите и техните специализирани части.

§ 3.2.3.3.13. Ролята на организацията в реализирането на революционната програма.

ГЛАВА ПЕТА

3.2.3.5. Стратегия на революцията.

§ 3.2.3.5.1. Дефиниция на понятието стратегия. Понятията стратегическа цел, стратегическа линия и т.н.

- Стратегия на репресивните институции и тази на революционните организации.

- Революционната стратегията спрямо империалистическата и в гражданската война.

§ 3.2.3.5.3. Отношения между:

- **организация и стратегия,**
- **тактика и стратегия,**
- **разузнаване и стратегия,**
- **типове оръжия и стратегия.**

§ 3.2.3.5.5. Различните стратегии – от Клаузевиц до модерните стратези и тяхното отражение върху революционната стратегия:

- **а ла Клаузевиц – удар в центровете;**
- **настъпление от периферията към центровете (Махно, Мао, Тито, Кастро и т.н.**
- **дисперсирани удари в центровете и периферията от "вълци единаци", двойки и тройки и обединяването им в революционни колони в процеса на бойните действия.**

Социално-индустриални предпоставки за създаване на новото общество.

Преодоляване на военните и политическо-полицейските бариери при избора на определен тип стратегия в гражданската война.

§ 3.2.3.5.7. Зависимост на избора на стратегия от съотношението на класовите сили, степеннта на стабилност на двойното статукво и характера на текущия момент:

- **в "мирния" период;**
- **в случай на триумф на реакцията (контрареволюцията);**
- **в случай на гражданска война;**
- **в случай на световен империалистически конфликт;**
- **в случай на изолирана победа на Социалната революция.**

§ 3.2.3.5.9. Моделиране на стратегиите, съобразно различните сценарии.

Внасяне на текущи корективи в приетата стратегия.

§ 3.2.3.5.11. Мисли за "немислимото", тоест разработване на стратегическа концепция за ескалация на революционните действия в дълбочина и в ширина при взаимодействие на различните родове организации и оръжия, включително ядрените.

Ескалация и деескалация в зависимост от променящото се съотношение на силите и разузнаването на слабите и силни страни (точки) на противника.

ГЛАВА СЕДМА

3.2.3.7. Революционната стратегия спрямо империалистическите, национални и граждански войни.

§ 3.2.3.7.1. Предшественици – Анахарзис Клооц.

Бакунин, войната и революцията.

§ 3.2.3.7.3. Причини, развой и характер на Френско-пруската война.

Двете линии спрямо тази война – на германския патриот Карл Маркс и на международния революционер Михаил Бакунин (Лионската Комуна).

Бисмарк, първото правителство на III-та република и Парижката Комуна.

§ 3.2.3.7.5. Тактически или стратегически са разликите между

Бакунин и Маркс във Френско-пруската война?
§ 3.2.3.7.7. Двете стратегии в Първата, Втората и изводите за Третата световна война. Имаме ли стратегия за Студената война?

ГЛАВА ДЕВЕТА

3.2.3.9. Революционна тактика.
§ 3.2.3.9.1. Дефиниция.
Организацията, пропагандата и тактиката.
Има ли "чисто" анархистическа тактика, произтичаща от концепцията ни за революционното творчество на масите?
§ 3.2.3.9.3. Еволюция на тактическите концепции в зависимост от:

- **новите оръжия (напр. ядрените);**
- **измененията в социалния състав и урбанистичните структури в отделните страни;**
- **партизанските действия, тоталния саботаж, палежите на негрите в градовете на САЩ, терорът и градската гериля, масовите действия?**

§ 3.2.3.9.5. Комбинация на различните тактически приоми и методи на борба в тоталната гражданска война и търсене на нови, по-ефикасни среддства.
§ 3.2.3.9.7. Въпросът за "авантюризма" и различната степен на съзнателност и организираност. Може ли да се избегне опасността от разкъсване на движението на "авангард", основна част и ариергард и как?
Ако не, каква линия да се следва – на съхранение на единството на всяка цена или разцепление и образуване на отделни организации, в които с течение на времето и стратегическата линия ще престане да бъде обща?
§ 3.2.3.9.9. Тактическата линия спрямо различните маржиналисти, пацифисти, "анархистическите" модернисти, сноби, еснафи и опортюнисти.
§ 3.2.3.9.11. Тактическата линия спрямо различните троцкистки, марксленински, "социалистически" и националис-

тически "революционери". Нашата цел е разбиване на противоречието между техния мъгляв идеал и стремежа им към властта, с оглед прилагане тактиката на разслояването им на водачи и маси.

§ 3.2.3.9.13. Тактиката на класификацията на противника а ла Нечаев и разслояването му с оглед унищожението или изолацията на върховете и търсене на съюз, фронт с "редниците" в името на анархокомунистическия идеал.

Тактическата линия спрямо институциите на държавното насилие - ДС, милиция, офицерски корпус и войници.

§ 3.2.3.9.15. Тактиката на двуличие (или многоличие) срещу класовия враг. Ако двубоят на живот и смърт е неизбежен, неморално средство ли е за една революционна организация неговото инфилтриране, разложение и унищожение?

Изследване на последиците за революционерите и революционните организации от прилагането на препоръчваните от Нечаев методи на действие срещу политическите партии и институциите от рода на КГБ, ЦРУ и т.п.

ОТДЕЛ ПЕТИ

3.2.5. Методи на революционната борба, типове организации, средства и оръжия, маневри.

Детайлен преглед на формите, методите, средствата на борба за осъществяване (реализиране) на прокламираните в програмата цели и принципи.

(Тук да се ползват "Още веднъж и т.н." и "Писмото до Д.")

ГЛАВА ПЪРВА

3.2.5.1. Методи на борбата.

§ 3.2.5.1.1. Класификация на методите в зависимост от определен критерий (?). Те трябва да се групират с оглед по-лесното им проучване, модернизиране и разработване на нови с цел повишаване на ефикасността от използването им. В следващия параграф, без да сме се спряли на някакъв или няколко критерии, ще разгледаме определени групи методи

на борба: индивидуални и масови, антикапиталистически (икономически) и антидържавни (военни), като не забравяме, че тези деления са до голяма степен изкуствени, защото навсякъде имаме преходи от един тип към други: борбата на борещият се индивид се стреми към излизане от изолацията, солидарност и обединение, а борбата на "масите" е обречена на фиаско, ако те не се състоят от индивиди, всеки от които е готов да участва лично с внасяне на самоинициатива, жертвоготовност и "героизъм".

Аналогично, борбата срещу капитализма се трансформира неизбежно в сблъсък с държавата, както и унищожението на държавните институти не може да не бъде съпътствана от експроприацията на тези, чиито привилегии и богатства държавата охранява.

§ 3.2.5.1.3. Методи на индивидуалната борба, които не изискват императивно организация, като индивидуална пропаганда, индивидуален бойкот, саботаж и терор и т.н. Нашето отношение към този род действия? (Евентуално, аналогия с отношението ни към кражбата и другите "престъпления".)

Индивидуалният героизъм и революционните действия на милионите. Можем ли да се насочим към контрол над действията на единиците, влезли в отчаян двубой с днешното общество?, каквито и да са техните мотиви и обекти. Прогнозите за увеличаването на тези разпокъсани или несъобразени с реалната обстановка действия (без да забравяме, че отговорът на това "в кой месец е бременността"? е бил намиран до сега "прагматично" и с "опипване" на противника и ситуацията). Преходи от индивидуалните методи на борба към организираните и масовите.

§ 3.2.5.1.5. Стачките. Типове и техните цели. Стихийните ("диви") стачки. Стачките на казионните и бюрократични синдикати.

Организация на стачката и комбинирането й с други методи на борба.

Възможности, в зависимост от условията, да се надхвърлят

“нормалните” цели на една икономическа стачка: от пасивния характер на стачката към окупирането, което е временна експроприация и не може да бъде трайно състояние (това е период, в който и двете страни се готвят да го ликвидират по свой начин) – или държавната власт, или анархията поради несъвместимостта между експроприацията, стопанското самоуправление и властта.

Ограниченост и немощ на изолираното приложение на стачния метод на борба.

Взаимоотношение между генералната стачка и гражданската война.

§ 3.2.5.1.7. Специфично военни методи, насочени към унищожение на корпусите на властта – на части или едновременно и окончателно (става дума за действителното им унищожение, а не образно, духовно или идеологически, макар че идеологическата борба има за цел психологическата и логистична подготовка на революцията, следователно подготовка на реализацията на разрушителната част на програмата).

Експроприациите, заложничеството и терора.

Типове революционен терор: агитационен, дезорганизиращ противника, наказващ предатели и провокатори.

Тероръ по време на гражданска война е спътник на пряките масови акции.

Проблемът за организиране на терор-групите и координацията при използване на тези методи: планиране на акции, въоръжаване, техническа и психологическа подготовка, “горещи” маневри.

Основният въпрос, който се поставя от тези групи, създадени от нас или без нас, е контролът над техните действия и свързването и подчинението им на задачите на общата революционна борба, която нашето движение води. Ако тяхното възникване в процеса на борбата е неизбежно, то тактиката на “щрауса” спрямо тях не е най-подходящата. Възникнали по наша инициатива или без нас, те ще си останат школа за подготовката на гражданската война и източник на елемен-

тите от които ще се конструира бойната организация на революцията.
Критерии в оценката на тези методи:
ефикасност, връзки с общата борба, избор на обекти.
Моралът и използването на военните методи на революционна борба.
§ 3.2.5.1.9. Гражданската война. Дефиниция.
Причини (каузалност: Авраам, Исаак, Яков и т.н.).
Отношения между гражданската война, класовата борба, въстанието, Социалната революция и контрареволюцията.
- "Теоретиците", които от един век твърдят, че времената на гражданските войни са отминали са опровергани от събитията през този един век. Тяхната роля във войната на класите.
- Нашите цели в гражданската война: унищожение на държавните институции (щом като революцията може да бъде разстрелвана, навярно и с властта може да се стори същото, при което ще бъдат убивани и хора, освен институции!)
- Гражданската война е и школа за социално превъзпитание, чиито кървави уроци поставят своя печат върху всички участници.
- Гражданската война и бойната организация на Федерацията.
Въпросът за отношенията: отбрана, "законна" самозащита и нападение.

ГЛАВА ТРЕТА

3.2.5.3. Типове организации.
Преглед на организациите, които съответстват на прокламираните в програмата цели и принципи и улесняват реализирането им. Общи страни и различия между тези организации за борба със старото общество и организирането на новото.
§ 3.2.5.3.1. Анализиране на типовете организации, които са имали и имат място в реалните борби на Изток.
§ 3.2.5.3.3. Апостолски отдел. Задачи: създаване на организации в движението ни и на отдели в тях, в зависимост от цели-

те, които си е поставило движението и от използваните методи.

§ 3.2.5.3.5. Пропаганден отдел: структура, оборудване, финансиране. Задачи:

- разложение на институциите на държавата: бюрокрация, полиция, армия и т.н.;

- разпространение на анархо-комунистическите идеи и програма, запознаване на нисшите класи с революционния опит и социалните борби в другите страни, създаване на психологически и идейно благосклонна среда за самоорганизиране на масите, съобразно достигнатото ниво на съзнателност.

§ 3.2.5.3.7. Разузнаване – отношение към пропагандния и военен/боен отдел на Федерацията. Специфични задачи:

- **методика за проучване на структурата на държавните институции, установяване на силните и слабите им страни с оглед нанасянето на резултатни удари и частичното им или тотално изваждане от строя;**
- **събиране на данни и факти, необходими за пропагандата ни ("държавните тайни");**
- **класиране на обектите по важност и определяне на начините по които те могат да бъдат атакувани и обезвредени;**
- **проблемът с ракетните площадки и ядреното оръжие.**

§ 3.2.5.3.9. Бойният отдел/организация на Федерацията. Структура. Функции:

- **в "мирния" период (военни задачи – от обучението до проникването в редовната армия);**
- **по време на и след гражданската война. (Морално ли е под предлог на масовост и справедливост да искаме участието в боевете на хора без всяка идейна, морална, психологическа и най-вече без техническа подготовка за борба срещу един противник у когото смазването на бунтовете и унищожението на бунтовниците е професия? Не бягаме ли от една отговорност под претекст за качествено различния характер на С.Р. в сравнение с**

предишните революции? Още повече, че за разрушителната част на програмата е достатъчен дори 1 % от населението!);

- **гаранции срещу изникването от тази организация на един анархистически Амин Дада, фюрер или Джугашвили.**

- **ГЛАВА ПЕТА**

3.2.5.5. Обучение и "маневри". Средства и оръжия на борбата.

§ 3.2.5.5.1. Източници на идеи за революционната борба, които трябва да се анализират, систематизират и изложат в брошури/наръчници, предназначени за обучението и подготовката на бойците от различните звена на революционната организация:

- **собственият ни опит в различните периоди на революционната борба в отделните страни;**
- **опитът на другите;**
- **анализ на средствата и действията, които използват полицията и другите репресивни институции на властта и намиране на противосредства и оръжия;**
- **откриване и експериментиране на нови форми на борба и на нови средства, ревизиране и повишаване ефикасността на известните.**

Например: палежа на градовете в САЩ от негрите; вземане на заложници измежду ЕДРИТЕ собственици по време на стачки; съдът над представителите на властта и капитала (виж във в-к "Либерасион" от 25, 26 май 1977 г. съдът над ПДЖ на ФИАТ); насочване на вниманието на бойците и на масите върху проблема на борбата срещу използваните от властта танкове, бронирани коли и други подобни средства против манифестантите и стачниците (в Полша и в Чикаго срещу порториканците - "Либерасион" от 7 юни 1977 г.); същото за проблемите на революционната борба при наличието на атомно оръжие и т.н.

§ 3.2.5.5.3. Система на обучение:

- школи на гражданската война, "образователна" програма,

специализирани курсове, напр.: техника на конспирацията, адреси и убежища, устойчивост на нелегалната организация срещу полицейските преследвания, провокации и т.н.;
- оптималност на нелегалната борба при дадени условия, хора, средства и пр.;
- свързване на обучението по военно дело с казармите, където властта е създала материалната база и преподавателите;
- разработване и запознаване на "учениците" с инструкции за нелегално разпространение на книжнина и печат, инструкции за саботаж, за терор-групите, за държанието пред полицията и т.н.;
- наръчници и брошури от практическо есетество, посветени на конкретните методи на борба, например: "как да организираме стачка, демонстрация, митинг, манифестация и т.н. при различните режими?"
- методи на работа в крепостите на противника: армия, полиция, партийни институции, затвори, бюрократични учреждения и т.н.
- методи на тотална дезорганизация на работата на противника в икономиката, администрацията, външната му политика и т.н.: фалшификации на банкноти за финансова война, на документи, издаване на фалшиви заповеди и наредби и т.н.
§ 3.2.5.5.5. Маневри: ежедневните акции трябва да се превръщат в действителни маневри, чиято цел е психологическата, организационна и техническа подготовка на революцията.
§ 3.2.5.5.7. Средства на борбата. Основно средство е пропагандата на революционните идеи – програмни, организационни, стратегически и тактически. В този смисъл пропагандата е също определен тип война – идеологическа и психологическа и следва да се води на нивото на съвременните постижения и модерните средства:
- използване на социалната и експериментална психология при създаването ѝ;
- материална (машинна) база за реализирането ѝ: офсети, радио- и телевизионни "пирати", ЕЛЕКТРОНИКА и т.н.

- изобретяване на въздействащи форми, напр. малки афишчета за лепене по стъкла, стени, стъпала, във вътрешността на сгради с ярки цветове, в които да се синтезира програмата ни в няколко лаконични лозунга: една пушка за всеки, равни заплати, самоуправление и т.н.; саркастични и дълбоко идейни карикатури; анкетни листове на тема:
- как степенувате и планирате задачите на освободителната борба?
- коя е главната задача на нашите емигранти? ит.н.
- изработване на подходящи радио и телевизионни "пиратски програми". Писане и размножаване на позиви.
- изработване на албум за "мирното съвместно съществуване" в три части:
I-ва 1871 – 1914; II-ра 1918 – 1939/41; III-та 1945 – 19??
§ 3.2.5.5.9. Огнестрелни оръжия за борба: източници и методи за набавянето им.
"Занаятчийско" приготвяне на бомби, коктеили и др. оръжия.

*****

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

В днешна България (1977 г.) основните въпроси на борбата си остават:

- **изграждане на възпроизвеждаща се макар и скелетична революционна организация с цел разпространение на пропагандни и агитационни материали;**
- **париране на предателите, провокаторите, инфилтрацията на агенти;**
- **изобличаване и изолация на опортюнистите...**

==========

==========

ЧЕТВЪРТИ ТОМ – **КРИЗАТА И КРАХА НА МАРКС-ЛЕНИНИЗМА (СЛЕД 1989-А) + “АПОКАЛИПСИС – КОГА?”**

==========

==========

ТЕРМИНОЛОГИЧЕН АНЕКС

§ 1. Власт и държава. Другите политически категории.

§ 2. Йерархия.

§ 3. Капиталът. Власт и капитал. Другите икономически категории.

§ 4. Дефиниция на Р.Р. и С.Р.

§ 5. Консерватори, либерали, реформатори, революционери.

§ 6. Нацията.

§ 7. Цивилизациите.

§ 8. Трудовата теория на стойността.

§ 9. ....

*****

ЗА КОНТАКТИ, АКО НЕ СЪМ СЕ ПРЕСЕЛИЛ В “ОТВЪДНОТО”:

georgi_kostant@abv.bg

P.S.

ПЛАНЪТ ЗА ТРИТЕ ТОМА, КОЙТО БЕШЕ ПО СИЛИТЕ НА НЯКОЛКО ИНСТИТУТА, СВИДЕТЕЛСТВА ЗА НЕТЪРПЕНИЕТО МИ – И АЗ КАТО МОЯ УЧИТЕЛ БАКУНИН СЪМ БИЛ СКЛОНЕН ЗА ПРИЕМА ВТОРИЯ МЕСЕЦ НА БРЕМЕННОСТА ЗА ДЕВЕТИ, НО ВАЖНОТО Е ЧЕ СВЕТЪТ Е ЗАБРЕМЕНЯЛ.

© Гоерги Константинов, автор
© ШРАПНЕЛ, 2019